

Calligraphy in a cursive style, likely Chinese characters, arranged vertically. The characters are written in black ink on a light background. The text is partially obscured by a red seal and a small fish illustration.

Red seal with calligraphy: *Wang's Shop*

Small fish illustration: *Small fish swimming*

Mục lục

[Quyển 1](#)
[Quyển 2](#)
[Quyển 3](#)
[Quyển 4](#)
[Quyển 5](#)
[Quyển 6](#)

Quyển 1

Chương 1: Nhân Duyên Đưa Đầy

Chương 2: LẦN ĐẦU Tác Ngộ!

Chương 3: Trải Nghiệm Bắt Ma

Chương 4: Thu Nhận Đệ Tử

Chương 5: Trong Tâm Có Giai Nhân

Chương 6: Từ Đâu Mà Đến Đây!

Chương 7: Lữ Tiên Đạo Trưởng

Chương 8: Sinh Tử Chiến

Chương 9: Kỳ Tài Học Đạo

Chương 10: Tỉnh Thần Linh

Chương 11: Có Ai Muốn Minh Khổ?

Chương 12: Âm Dương Nhãn

Chương 13: Thuật Chuyển Nhãn

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 1

Chương 1: Nhân Duyên Đưa Đầy

Mọi người có bao giờ tin có nghề đạo sĩ?

Có lẽ thập kỉ trước thì các bạn còn tin chứ vào thời hiện đại này thì nghề đạo sĩ, thầy pháp thì toàn lừa đảo là chính! Cũng phải thôi vì giờ ai còn tin trùmadiệt quỷ nữa!

Tôi nếu là 1 năm về trước chắc chắn cũng giống như các bạn, cũng không bao giờ tin mấy chuyện hoang đường! Nhưng vật đổi sao dời, cuộc đời con người thật khó nói trước được chữ ngờ...

Thời điểm này 1 năm về trước, cái thời điểm mà tôi ở dưới đáy xã hội, mất niềm tin vào chính mình vì quá vô dụng, tệ hại, không nghề nghiệp, không tình ái. Cái thời điểm mà tôi dùng mạng xã hội để trốn tránh hiện thực đầy u tối! Phó trại chủ của liên vận trại được nể trọng biết bao dưới 1 thằng táo trên đầu thằng mình nhưng cũng chỉ là ảo mộng facebook!

Tôi cố gắng kiếm một công việc nhưng thật sự khó trước một xã hội cạnh tranh đến tàn khốc, tương đến tận cùng mình sẽ buông xuôi tất cả thì ăn mày vớ được chiếu rách!

Hôm đó mẹ bắt tôi dọn lại nhà kho trên gác, công việc mà tôi chẳng muốn làm tí nào nhưng không làm thì u tôi chửi vì hiện tại lúc đó tôi chỉ là thằng ăn bám gia đình!

Trong cái đống đồ cũ thải loại ra đấy tôi phát hiện ra một cái hộp màu xanh, cái hộp trông rất cũ kĩ! Tôi hỏi u thì mới biết chiếc hộp này bà nội nuôi của tôi để lại cho bố tôi mong là bố sẽ theo nghề bà nhưng ai ngờ bố tôi không có hứng nên thất truyền!

(Câu chuyện về bà nội tôi là thầy bắt ma do bố tôi kể lại xin được phép kể trong một dịp nào đó)

Sau khi dọn dẹp xong, tôi cất cái hộp xanh đó vào phòng, đợi đến tối vì tính tò mò nên mở xem bên trong có gì đáng giá!

Một cái hộp cũ xì thì chắc cũng không có gì đáng giá và.... đúng là thế thật:

- một quyển sổ đã xác xơ ố vàng
- Một cây đoản kiếm màu xanh cũng cũ không kém
- Một gương bát quái
- Chục tấm lá bùa với nét vẽ loằng ngoằng chắc để trừ tà
- Và một cuộc chỉ màu đỏ....

Đương nhiên là tôi thất vọng vì không kiếm được gì đáng giá bán ra tiền, cầm quyển sổ tôi thử mở vài trang xem có gì hay ho không và trang đầu tiên đã ghi rõ 4 câu thơ:

Theo nghề phải theo đến tận cùng

Làm việc thiện lương chớ đòi công

Quý ma nhân thần đều trợ giúp

Ắt ngày sau công đức vơi dày

Nghề đạo sĩ này theo như trong sách ghi nên lấy việc thiện làm trọng, chỉ nên vừa đủ sống chứ làm giàu thì e chỉ mang họa vào mình!

Tất nhiên với một đứa đang rảnh rỗi không việc làm như thôi thì thử qua giết thời gian cũng tốt! Tôi cố gắng tập vẽ các loại bùa chú, lúc đầu thì đúng là gà bới, không thể vẽ đẹp và giống như trong sổ được nhưng chăm làm thì

tay cũng quen nên nhìn chung sau hơn tháng vùi mài kinh sử thì vẽ bùa cũng 9/10 rồi!

Mấy loại kĩ năng đơn giản thì múa may cũng gọi là chút ít nhưng lập đàn làm phép thì chắc còn xa mới tới, với cả tiền mua đồ lập đàn không có nên làm đúng hay sai cũng hên xui!

Sau hơn 3 tháng thì về kiến thức cũng tạm ổn chỉ có phần thực hành thì chịu vì tiền bạc không có, danh tiếng cũng không nên cũng chẳng ai thừa hơi nhờ mình bắt ma diệt quỷ!

Tưởng lại nản tiếp phần 2 thì một lần nữa ăn mày lại kiếm được com nguội, số là đang đi lang thang vung tay thử phép như thằng điên thì gặp thằng bạn thân chí cốt (Tạm gọi nó là T), nhà thằng này thì thuộc diện khá giả nên cũng có vay tí tiền của nó, tưởng rằng nó sẽ đòi tiền mình và một lần nữa khất nợ thì nghe nó nói là bố nó mới mua căn nhà giá khá rẻ ngay đây nên hai bố con xem qua tiện thể mời thầy về xem vì nghe nói nhà này không được tốt! Tất nhiên cơ hội tốt để thực hành thì không thể bỏ qua, tôi bảo nó lúc thầy pháp xem nhà thì dẫn tôi đi cùng được không!

Lúc đầu thì nó còn từ chối, nhưng thấy tôi lải nhải nhiều quá và là bạn thân nên nó cũng đồng ý và bảo tôi sáng mai qua nhà nó!

Đương nhiên tối hôm đó tôi về nhà chuẩn bị phụ kiện và hành trang đầy đủ để mai có gì còn tiện thực hành thử!

Không ngờ đó lại là cuộc đời sắp đặt đưa tôi vào con đường làm đạo sĩ!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 1

Chương 2: Lần Đầu Tác Ngộ!

Tối hôm đó, để chuẩn bị cho lần thực hành đầu tiên của mình đương nhiên tôi không thể sơ xuất! Giở quyển sổ mà bà nội để lại, tôi lật qua trang xem nhà tốt xấu ra sao, nhà có vong ma ngạ quỷ v.v

Sau khi đã chắc chắn về lý thuyết là đủ dùng cho lần xuất sơn đầu tiên, tôi chuẩn bị vài đồ đạc nhỏ gọn mang theo biết đâu cần sử dụng rồi an giấc sớm lấy sức cho lần đầu thực hành!

Sáng hôm sau tôi qua nhà thằng T sớm hơn nửa tiếng, để còn phụ giúp xem có gì mang theo không thì ai ngờ ông mãnh giờ đây mới ngáp ngấn, ngáp dài chuẩn bị đánh răng rửa mặt! Rồi còn chờ đại thiếu gia bất động sản ăn sáng, thay quần áo, nước hoa các kiểu nữa (đi xem nhà thì cần chi nước hoa -_-?) quanh đi quẩn lại lúc hấn bước chân đầu tiên cũng mất gần tiếng đồng hồ!

Cứ tưởng căn nhà bố thằng T xa xôi đâu đây nên chuẩn bị sớm hèn gì đâu hóa ra cách nhà tôi có 2 ngõ! Nếu biết trước thế này thì thà hỏi nó địa chỉ rồi tự thân hành tẩu có khi còn nhẹ nợ hơn. -_-

Ngôi nhà thật đúng như những gì mà thằng T đã kể với tôi hôm qua,,,,, đúng thật là không được tốt! Nhìn nó đích thị là căn nhà bỏ hoang...!

Căn nhà đó chỉ là căn nhà cấp 4 với bức tường mốc meo nằm ẩn khuất bên tận trong cùng của cái ngõ vắng, trước nhà là một khu vườn với cỏ dại mọc um tùm được bao quanh là hàng rào gạch và tám cửa sắt đã rỉ sét theo thời gian, nhìn sơ qua thì gần như tôi đoán đã lâu rồi không có ai ở.

Đang định mở cánh cổng để bước chân vào khu vườn u tịch thì tôi nghe

thấy tiếng bước chân người đi đến, ngoảnh mặt ra nhìn thì nhận ra là bố thằng T cùng một ông bác với hình dạng khá quái dị!

Ông bác này dáng đi có vẻ trầm ngâm mặc bộ đồ màu nâu xám, tóc thì đã bạc trắng với bộ râu quai nón cũng màu trắng tuyền!

Nếu nhìn thoáng qua thì có vẻ như bác già này đã thuộc U70 -U80 nhưng nét mặt vẫn tỏa ra sinh khí nên tôi đoán U60 là cùng!

Và một đặc điểm khá dị nữa là mắt ông bác này một lòng mắt thì đen còn lòng mắt kia thì đỏ, nhìn qua là biết có tướng bất thường rồi! -_-

Tôi lễ phép chào bố thằng T và ông bác, bố thằng T thì biết tôi từ nhỏ và khá quý tôi nên ông chỉ mỉm cười ừ (có lẽ thằng T đã xin phép cho tôi đi cùng nên ông không hỏi gì) còn ông bác kia khinh khỉnh không nói tiến vào khu vườn căn nhà!

Ông bác nhìn xung quanh căn nhà rồi đếm ngón tay như thật, miệng lầm nhảm lùng bùng mà gì đó tôi nghe cũng chẳng rõ, rồi ông quay sang phía bố thằng T chau mày cất lời nói:

– Căn nhà này thật sự không tốt! Tôi khuyên ông nên tìm căn nhà khác mà mua!

Bố thằng T mặt có vẻ hơi buồn nhẹ giọng năn nỉ ông bác già:

– Đại sư, đại sư cố gắng giúp đỡ cho tôi, giờ tôi đã mua nó rồi, bán giờ biết bán cho ai, đại sư cố hành thiện làm phước bao nhiêu tiền tôi cũng trả...!

Ông bác già im lặng suy nghĩ 1 lúc (chắc là làm màu thôi, nghe đến tiền là đổi ý ngay -_-), ông cất giọng nói:

– Ngôi nhà này có vong ác, thật sự là rất khó trị, nhưng tôi sẽ cố gắng xem sao!

Tất nhiên là bố thằng T cảm ơn rồi rít và tôi nghe thằng T nói đêm hôm ấy ông bác ở lại căn nhà đó một mình lập đàn làm phép bắt ma.

Là tôi thì đương nhiên tôi không tin loại người hám tiền như ông bác này nên phải trăm nghe không bằng một thấy, Nếu là hồi xưa chắc tôi không có gan xem bắt ma diệt quỷ nhưng giờ trình độ tôi chắc đủ dùng để bảo vệ bản thân nên tôi quyết định tôi nay sẽ “thập diện mai phục” để xem trình ông bác này đến đâu hay chỉ là lừa tiền thiên hạ!

Chiều hôm đó về nhà là tôi chuẩn bị mọi đồ đạc để tối nay hành tẩu giang hồ! Cầm theo chục lá bùa bắt ma, cây kiếm màu xanh và gương bát quái cho vào balo!

Và tôi cũng không ngờ rằng....trải nghiệm đêm nay lại mang lại khoái cảm rùng rợn hơn tôi mong đợi.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 1

Chương 3: Trải Nghiệm Bất Ma

12h đêm hôm đó chờ gia đình ngủ say, tôi nhẹ nhàng khóa cửa đi về phía ngõ vắng (nếu để u tôi biết chắc là bị chửi không ngóc nên được mắt). Hiện tại thời tiết đang vào mùa oi bức, nhưng trong cái không gian đêm tối u tịch này bản thân tôi có cảm giác khá rùng mình. Càng bước chân về phía ngõ vắng tôi càng hồi hộp khôn tả vì ngõ vừa sâu hun hút, ánh sáng từ ngọn đèn đường đầu ngõ cứ lập là lập lờ có cảm giác như mời gọi bước vào một thế giới đầy tăm tối vậy!

Dẫu có hơi rờn rợn thì một người đã tự phong mình là đạo sĩ không thể nhát chết mà rời gót giày về nhà ngủ được! Tôi tiến về phía căn nhà hoang và tự nói với mình là mình đâu có bắt ma, chỉ để xem ông bác thi triển phép thuật thôi mà...

Nhìn từ ngoài vào thì căn nhà hoang lúc về đêm còn u tối, rợn người hơn lúc buổi sáng tôi qua hàng trăm lần, nhưng tôi bót sợ đi đôi chút khi thấy ánh sáng lập lờ đang tỏa ra từ trong căn nhà đó, tôi đoán có lẽ đó là ánh nến từ đàn mà ông bác già đang làm phép!

Tôi phi thân một cách nhẹ nhàng bức tường gạch rồi hạ cánh một cách nhẹ nhàng nhất cố gắng không gây ra tiếng động, bước chậm rãi từng bước như thằn ăn trộm tôi tiến về phía cái cửa sổ gỗ nhìn hé qua cái khe cửa đã bị mục nát vì mối ăn...

Đúng như tôi dự đoán, ông bác già đang lập đàn làm phép ném gạo tung bùa các kiểu con đà điểu, rồi ổng cầm thanh kiếm gỗ múa may một cách rất có bài bản (cũng phải thôi.... đã ăn tiền của chủ nhà thì làm ăn cũng nên bỏ tí công sức ra một chút). Rồi có lẽ sau một lúc múa may một bờ hơi tai bác

già ngồi xuống nhắm mắt lại miệng lẩm bẩm gì đó (ngủ gật hay không thì tôi chịu).

Tôi hé mắt sau cánh cửa sổ gỗ ngồi đợi khá lâu xem có gì xảy ra không, nhưng có lẽ càng mong đợi thì càng thất vọng vì gần 1 tiếng đồng hồ trôi qua nhưng ông bác vẫn lẩm nhẩm đọc kinh gì đó (Phục ông ghê, là tôi chắc tôi méo miệng lâu rồi).

Đang lúc thất vọng định phi thân đi về ngủ thì ông bác bỗng ngồi phắt dậy cầm kiếm phi thân đâm về phía khoảng không (Như phim chưởng hong kong luôn -_-), rồi ông cầm kiếm múa may đánh nhau với ai đó trong khoảng không (lúc đầu thấy đơ luôn tưởng ông bị thần kinh chớ), rồi tôi bỗng thông não vào quên mất là mình người trần mắt thịt sao nhìn thấy được ma quỷ, rồi tôi lục túi balo lấy ra một lọ thuốc nhỏ mắt đã chuẩn bị từ trước rồi nhỏ vào 2 mắt của mình!

Nói đến lọ thuốc nhỏ mắt này thực sự khiến tôi vất vả ghê gớm. trong sách bà nội tôi có ghi muốn nhìn thấy người cõi u linh thì phải lấy nước mắt trâu, nước mắt quạ hoặc nước mắt trẻ con dưới 4 tuổi bôi vào mắt mới có tác dụng, tất nhiên ở thành phố muốn tìm trâu và quạ đã khó chứ đừng nói lấy được nước mắt,

nước mắt trẻ con thì cũng không dễ gì vì ai cho mà lấy được.

May là vẫn còn cách cuối cùng là lấy hạt sương lúc ban mai làm đôi mắt thanh tịnh cũng có thể thấy ma, nên 4h sáng hàng ngày tôi đều dậy sớm lên sân thượng hứng chút sương từ cây cỏ nhà trồng, mấy lần u tôi bắt gặp tưởng tôi thần kinh có vấn đề định bắt tôi đi khám may mà tôi lấy cớ bảo đi tưới cây nên u tạm tin dù còn hoài nghi.

Tập trung vào chủ đề chính, sau khi nhỏ nước sương sớm vào mắt, tôi nhấp nhấp đôi chút cho nó thấm đều vào mắt của tôi mong rằng là có tác dụng để nhìn được thấy ma và mong là ma đừng có đáng sợ :(

Nhưng đời người đâu phải lúc nào cũng như ta mong đợi, những gì ta

mong đợi thì được một nửa đã là mãn nguyện rồi.

Và may mắn là hạt sương sớm có tác dụng còn thiếu may mắn hơn một chút là ác linh căn nhà hoang này không được ưa nhìn cho lắm...

Phải nói là con ác linh này khuôn mặt thiếu ưu nhìn một cách dã man, tàn bạo vô nhân đạo.... Tôi nhìn vào bên trong và tập trung vào chỗ ông bác đang múa may quay cuồng, đầu tiên hình ảnh ác linh chỉ mờ mờ rồi từ từ hiện rõ ra, tôi cam đoan là các bạn nữ thấy cảnh này chắc ngất ngay tại chỗ còn các bạn nam như tôi chắc mặt cắt không còn một giọt máu...

Ác linh mặc một chiếc áo tha thướt như cô cô trong thần điêu hiệp nữ (tôi đoán là nữ thật), với làn da trắng không tì vết như ngọc trinh quả thật khiến người ta xao xuyến nhưng được cái lọ thì mất cái chai, nhan sắc của nữ ác linh này không thể diễn tả bằng lời nói: Hai hốc mắt sâu hoắm, cái miệng thì ngoác đến mang tai và cái lưỡi thè ra đến cảm cùng với tiếng rít kêu the thé chỉ làm tôi muốn ước thêm một điều là giá như mình đừng đến đây!

Trong thời điểm đó, tôi thật sự muốn nhấc đôi chân và chạy thật nhanh về nhà nhưng có lẽ do quá sợ hãi nên bàn chân run đến mức không làm sao mà nhấc lên được, chỉ còn cách xem diễn biến đấu trí giữa ông bác và em ác linh.

Có vẻ như tôi đã đánh giá sai về ông bác già, sau một hồi giao tranh giữa thiện và ác, cỗ vẻ con ác linh đã đuối sức nên nó phả ra một chương đẩy bác già đi rồi bay về phía cánh cửa sổ định bỏ chạy.

What the fuck? Lúc đấy thật sự tôi không biết phải làm sao khi ẻm bay về phía tôi đang trộm nhìn ẻm, nhưng may thay lí trí tôi vẫn minh mẫn, theo bản năng tôi cúi rạp ngay người xuống...

Ồn giời cánh cửa bật ra cực mạnh lúc đầu tôi vừa cúi xuống không chắc u đầu rồi! Thấy ẻm bay ra khỏi cửa định một nhịp tẩu vị thượng sách, đương nhiên thân là đạo sĩ, tôi đâu thể cho ẻm chạy trốn dễ dàng được, nên tiện tay

phi lá bùa về phía em ác linh.

Lá bùa chạm phải lưng ác linh, lóe vàng sáng chói như một chường bắn em ác linh đập mặt vào tường (chắc đau lắm, sorry :()), cùng lúc đấy ông bác già đập cửa chính nhảy ra. Tôi và ông bác 4 mắt nhìn nhau không nói lên lời... rồi cả 2 cùng ngó về em ác linh.

Có vẻ sau khi trúng chiêu bùa của tôi, thì em đang bị thương khá nặng, đôi mắt em hằm hè nhìn tôi sai đấm... Lúc này 3 người ... à nhầm 2 người và 1 ma đứng lạng im, không ai dám động thủ trước...!

Rồi chắc em ác linh biết khó thoát nên dùng hết sức bình sinh lao về phía tôi (chắc muốn đông qui y tận), nhưng có lẽ đây là sai lầm lớn nhất đời em trong thời gian làm ma cõi người...

Đương nhiên lúc đó tôi sợ mặt cắt trắng bệch, định lôi gương chiếu yêu phòng thân, thế đéch nào lại cầm nhầm thanh kiếm màu xanh, đâm lao theo lao, mà đã muốn chơi tận thì tao khô máu với mà... Tôi nhắm mắt lại cầm kiếm đâm thẳng vào đầu em ác linh đang lao đến!

Cứ nghĩ là quả này xác định về với ông bà tổ tiên rồi, nhưng nghe trong gió không thấy gì bất thường chỉ là sự im lặng đến nghẹt thở, từ từ tôi mở mắt ra thì không thấy em ác linh đâu cả, chỉ thấy ông bác già nhìn về phía tôi với con mắt cực kì tức giận pha lẫn sự kinh ngạc...

Lúc này hàng xóm xung quanh nghe tiếng động nên dậy xem có trộm hay thằng nào phá làng phá xóm, ông bác già vội xin lỗi mọi người lấy lý do cha con cãi nhau (đêch -_-)

Rồi ông quay lại nhìn tôi rồi cất lời:

– Theo tao vào nhà! Nhóc con!

Tất nhiên giờ mọi chuyện đã bại lộ, tôi như cá nằm trên thớt! Làm lũi theo ông bác vào nhà và trong tôi cũng có nhiều câu hỏi mà đang mong chờ bác già thông nào cho mình...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 1

Chương 4: Thu Nhận Đệ Tử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bước vào căn nhà hoang, cảm giác của tôi hiện giờ thực sự vừa lo lắng vừa hoang mang, không biết ông bác già định xử lý tôi sao đây? Cho vài cước tán thù vào người hay định thử trình độ pháp thuật của tôi cao diệu ra sao?

Đương nhiên là tôi đoán sai bét, ông chỉ im lặng không nói gì, cảm giác nặng nề như bao trùm âm khí trong căn nhà này, tôi không cảm nhận được ông bác đang nghĩ gì, nhưng có vẻ ông cũng nhiều tâm sự khó đoán. Rồi ông lên tiếng phá tan sự im lặng:

– Đoản kiếm ấy mà lấy ở đâu ra?

Tôi ngạc nhiên về câu hỏi của ông bác, tưởng ông sẽ hỏi là: mà học nghề của đạo sĩ nào mà vi diệu thế, hay sao mà biết dùng bùa chú thế....v.v

Lúc đầu tôi cũng định trả lời thật lòng nhưng nghĩ lại biết đâu ông bác có ý định độc chiếm gia bảo của dòng họ nhà tôi thì sao! Nên tôi thử lầy với ông xem sao:

– Ông hỏi làm gì, đương nhiên là của tôi rồi!

Ông bác già có vẻ tức giận, nhưng vẫn cố gìm giọng không nói to (chắc sợ hàng xóm xung quanh chửi -_-):

– Nhóc con! Mà đừng có ở đây mà lừa thần gạt thánh, cây đoản kiếm

ấy là “Phá Hồn Kiếm” của Mao sơn Tông. Một thằng nhóc con vắt mũi chưa sạch như mày làm sao có được trấn phái chi bảo được! Có phải mày ăn cắp của Lữ Tiên đạo trưởng phải không?

Thật không ngờ là bà nội tôi lại để lại cho tôi một vật giá trị như vậy, trấn phái chi bảo của Mao Sơn Tông chắc chắn giá trị không nhỏ, vậy thì kính chiếu yêu kia chắc cũng là pháp bảo đáng giá (Quả này thì hơi to rồi:3). Đương nhiên vật quý thì phải giữ gìn, không thể để cho ông bác già này giết người diệt khẩu rồi độc chiếm pháp bảo được. Tôi liền thủ thế, chuẩn bị chờ đợi thời cơ tẩu vi thượng sách, nhưng trước hết phải đánh lạc hướng ông bác. Tôi đành giả vờ tiếp chuyện:

– Ông tính làm gì... Đây là vật mà bà nội tôi để lại, bà nội tôi cũng là đạo sĩ đương nhiên là có pháp bảo của đạo sĩ rồi!

Ông định nhận vợ là đồ của tông phái bên ông để đòi lại á?

Trò này chỉ lừa được trẻ con ba tuổi thôi.

Ông bác già tức giận, mặt đỏ như gấc, gân máu nổi hết lên chĩa kiếm gõ về phía tôi (Quả này dễ bán hành rồi :()), từng lời của ông rít lên dù không to nhưng cũng khiến người khác sờn gai ốc:

– Hàm hồ! Đạo sĩ sao có thể lấy chồng sinh con...! Rõ ràng là người bồi nhọ Mao Sơn Tông! Hôm nay tao mà không xử lý mày há để các ân sư đời trước chịu nổi nhục lớn vậy sao?

Biết là khó tránh tai kiếp hôm nay, nhưng chẳng lẽ lại an phận để lão vùi hoa dập liễu, thà khô máu biết đâu thoát khỏi cảnh thập tự nhất sinh. Tôi cũng chĩa đoản kiếm ” Phá Hồn Kiếm ” về phía ông, miệng đồng dục nói:

– “Thợ Hồ” cái củ cái, Đồ nhà tôi mà dám nhận vợ là trấn bảo phái ông, hôm nay tôi thay mặt cho bà nội đã khuất của tôi là ” Nguyễn Thị Thơ” cho ông bài học.

Nghe xong lời gây chiến của tôi, ông bác già bỗng thay đổi thái độ, đang

từ biểu cảm tức giận từ từ thay thế bằng sự trầm mặc, khuôn mặt ông cũng hết “quan công” từ lúc nào, rồi ông hạ kiếm xuống, thở dài vài lần, khóe mắt vài dòng lệ hình như đang chảy xuống, miệng ông lắp bắp:

– Sư phụ... người đã tạ thế rồi sao...con vẫn chưa báo đáp công ơn được cho người...mà người đã rời bỏ con đi rồi sao?

Rồi có lẽ sau khi tự than thân trách phận xong, thể hiện cảm xúc cũng đã đủ, ông bác lại quay về phía tôi và lại hỏi tiếp:

– Bó mày tên là: Nguyễn Đ*t phải không?

What The Fuck phần 2? Sao ông bác già lại biết tên thầy của tôi vậy ta? Lẽ nào ông là đệ tử của bà tôi thật? Quá nhiều câu hỏi đang cần được thông não ngay lập tức. Và muốn biết rõ hơn đương nhiên là tôi xác nhận, khuôn mặt ông bỗng trở lên hiền từ với tôi, ông kể cho tôi nghe chuyện hồi xưa lúc mà ông còn học đạo ở chỗ bà tôi, cùng thầy tôi chăn bò gặt lúa ra sao...!

Hóa ra thầy tôi là con nuôi của bà nội, và ông bác và thầy tôi là sư huynh đệ sống với nhau suốt thời thơ ấu. Ông bác hỏi thầy tôi đạo này ra sao thì tôi cũng trả lời thật lòng là thầy tôi đã mất từ khi tôi còn học lớp 10. Ông lại thở dài thêm lần nữa, trong đôi mắt ông, tôi cảm nhận được nỗi buồn, một nỗi buồn vô hạn.

Rồi ông lại hỏi tôi là gia đình tôi sống có tốt không? có cần trợ giúp gì không? Đương nhiên tôi phải kể nghèo kể khổ, từ truyện thất nghiệp, sống không mục đích và cả lý do đi thực hành làm đạo sĩ để chuẩn bị có cái nghề kiếm tiền sinh nhai.

Ông bác nghiêm nghị nhưng trong câu nói cũng tỏa ra sự ấm áp, hiền từ:

– Nghề đạo sĩ nguy hiểm lắm đấy, con có theo được nghề đến cùng không? Nếu đã xác định là làm nghề này cả đời thì từ nay theo ta làm đệ tử chân truyền!

Đương nhiên là có công ăn việc làm ổn định, lại có ông bác già dạy dỗ

pháp thuật ma sor, tôi cầu còn không được liền quỳ rạp xuống với tất cả tấm lòng nói lên tấm lòng:

– Đệ tử bái kiến sư phụ!

Ông cười khà khà, xem ra vui mừng lắm (cũng phải thôi có một tên đệ tử vừa thông minh, tài giỏi, đẹp trai thì sư phụ nào mà chẳng không tự hào). Rồi ông bảo tôi về nhà, có gì 9h sáng mai qua đây gặp ông!

Tôi lại rón rén về nhà, để chuông đồng hồ rồi làm một giấc tới sáng, 9h sáng hôm sau tôi qua căn nhà hoang đã thấy sư phụ già chờ tôi trước cổng từ lúc nào. Rồi ông bảo tôi dẫn về nhà tôi để thắp hương khấn bà và thầy tôi.

U tôi lúc đầu cũng không tin ông bác già nhưng nghe ông kể lại chuyện hồi bé, chắc u cũng nghe thầy tôi kể lại chuyện hồi xưa nên tin 10/10 luôn! -
-

Sau khi thắp hương xong, sư phụ đưa tôi địa chỉ nhà ông và một phong bì bảo là tiền công trợ giúp sư phụ diệt ma hôm qua, tôi đứng đứng cảm động vì lần đầu tiên cầm đồng lương trong tay, ông chỉ cười khà khà rồi xin phép mẹ tôi ra về.

Mở phong bì ra thấy 10 tờ polymer 500k xanh lè làm tôi choáng váng quá chừng, trong một đêm tác nghiệp mà nhận 5 củ thì ai mà chẳng phấn khởi, tôi vui mừng như điên vậy vì không ngờ nghề đạo sĩ lại kiếm tiền dễ dàng như vậy!

Tôi đưa u tôi 3 củ, trong khi u tôi thì lại hoài nghi tôi ăn cắp, ăn trộm ở đâu mà có tiền :(. Sau khi giải thích một hồi gãy cả lưỡi thì u mới tạm tin và cảm động (đương nhiên tôi giấu việc mình làm đạo sĩ, không chắc u tôi cũng chửi cho u đầu).

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ ở nhà, tôi xách balo lên và đi làm,

bắt đầu với con đường làm đạo sĩ học việc.

Nhưng đời lắm éo le vì không ngờ đạo sĩ lại là nghề nguy hiểm hơn tôi tưởng...

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 1

Chương 5: Trong Tâm Có Giai Nhân

Sau khi đã thu xếp đồ đạc quần áo mũm mĩm vào chiếc balo chất ních, tôi tạm thời từ biệt ngôi nhà thân yêu và người mẹ già ngày đêm trì triết tôi để bước vào con đường tu đạo. (tôi bảo u là đi làm ở xí nghiệp sản xuất công nghiệp, người ta bao ăn bao ở -_-)

Nói ra lại càng thêm buồn, trước khi tạm biệt thì u tôi cũng không nói gì nhiều chỉ vụn vụn đôi lời nhắc nhở:

– Mày có làm ăn gì thì cũng phải biết chăm lo sức khỏe bản thân hiểu không? Mà không cần về thăm mẹ đâu, gửi tiền qua tài khoản của mẹ được rồi. (-_-)

Đồ đạc tôi mang theo cũng chỉ dăm ba bộ quần áo, mấy thứ lặt vặt và đoản kiếm:” phá hồn kiếm ” mà thôi. Còn lý do vì sao tôi không mang theo quyển sổ và kính bát quái chiếu yêu thì thật sự tôi vẫn còn đề phòng vài điều mà tôi cảm thấy hơi mơ hồ (trực giác mách bảo tôi không nên cái gì cũng khoe với thiên hạ).

Sau vài chuyến xe buýt cộng thêm đi bộ vài con đường thì tôi đã đến làng vạn phúc, Hà đông (địa chỉ đạo tràng ở đâu thì không tiện kể), nói là xa nhà thì cũng không xa nhưng sư phụ bảo tôi nên đến ở nhà thầy cho tiện việc học hành (Mà tôi cũng không ngại mấy việc đó lắm, được bảo ăn ở thì càng đỡ tốn tiền).

Đi qua gần hết vài cái ngõ, rồi lại thông mấy cái ngách và hỏi dân làng

trong làng tôi mới đến được nơi ở của sư phụ. Nhìn bên ngoài thì khó ai đoán được bên trong nhà tròn méo ra sao, xấu đẹp thế nào vì đạo tràng kín cổng cao tường nhưng ước lượng diện tích thì tôi nghĩ nhà sư phụ cũng khá rộng.

Chỉnh lại trang phục quần áo, tôi gõ cửa và chờ đợi... Khuôn mặt nghiêm túc nhất có thể và kính cẩn lễ phép chào sư phụ nhưng rồi khi cánh cửa mở ra khuôn mặt tôi từ từ ngạc nhiên, giãn ra rồi đơ một cách đần thối.

Trước mặt tôi là một cô gái với vẻ ngoài rất dễ thương (đó là trong mắt tôi còn với các bạn ra sao thì mình éo care), khuôn mặt trái xoan, làn da trắng hồng, đôi mắt biết nói và đôi môi khi cất lời với giọng nói êm ái làm tôi có thể chết vì nàng vậy.

– Anh ơi, anh ơi.... anh tìm ai ạ!

Tiếng nàng hỏi lại làm tôi chột bưng tỉnh, tôi chữa ngượng bằng cách gãi đầu, cười trừ kèm theo câu nói áp úng....

– Bạn ơi, Cho tôi hỏi đây có phải là nhà thầy C không ạ...!

Cô nàng mỉm cười khẽ gật đầu:

– Dạ vâng, nhưng bố em vừa ra ngoài chắc cũng sắp về rồi, anh vào nhà ngồi chơi đợi bố em nhé!

What the fuck phần 3... ông bác già sư phụ tôi với nhan sắc ma chê quỷ hờn không ngờ lại có cô con gái xinh đẹp như tiên nữ vậy, phải chăng là hư cấu hay là tôi đang mơ?

Đang suy nghĩ vớ vẩn thì tôi lại xao xuyên thì thấy nàng mang trà ra mời tôi, nàng khẽ mỉm cười rồi xin phép tôi ra quét dọn nhà cửa. Trời ơi, người con gái mà bao chàng trai đều muốn cưới làm vợ đây rồi (tôi đang cực kì do dự giữa việc làm đệ tử hay làm con rể ông bác già), thật quá may mắn khi có thể sống chung một nhà với nàng, và tôi thậm cảm ơn sư phụ vì gọi tôi đến ở cùng.

Công nhận là sư phụ thiêng thật, vừa nghĩ cái là ông bác già đã xuất hiện, tôi kính cẩn nghiêng mình chào thầy và ông bảo nàg dọn phòng cho tôi nghỉ ngơi, cứ tưởng sẽ sống trong mộng ước với việc học phép bùa chú và vui vẻ bên cạnh người đẹp thì đời lại quay về với việc bực đải với tôi...!

5h sáng đã phải dậy chạy bộ, xách nước rồi đứng tấn, 7h thì cày bừa mảnh vườn sau nhà, 10 mới được tưởng ăn sáng nhưng hóa ra là ăn trưa.... rồi lại tiếp tục với việc học võ rồi nghỉ trưa vài tiếng đến chiều tập vẽ bùa và tối thì làm đồ vàng mã sau đó thì đi ngủ lúc 21h! :(bạn có thể để ý thời gian tôi lên beat và đăng bài hầu như là tầm trưa và sau 9h tối, hiện giờ thì thoải mái hơn một chút)

Một thằng thanh niên lúc trước thoải mái thời gian, chơi game thâu đêm suốt sáng giờ đi vào nề nếp cảm giác thật sự như địa ngục vậy! Đã có lúc tôi định từ bỏ trốn đi nhưng nghĩ lại người đẹp chưa tỏ tình đã đút gánh và công việc tương lai quá béo bở nên tôi cắn răng nằm gai nếm mật.

Nhưng bù lại thì mối quan hệ với nàng cũng từ từ dần dần tiến lại gần và tôi cũng đã biết được ít nhiều về nàng sau khi mưa dầm thắm lâu (Truyện về nàng xin phép giữ bí mật tất cả vì sợ có thằng canh tranh, bọn hóng beat giờ nhanh lắm nên phải cẩn trọng). Những lần giúp nàng làm việc nhà và đi chợ xách đồ hộ nàng v.v khiến cho chúng tôi như kim đồng ngọc nữ vậy (trong mắt tôi là thế).

Ông bác già cũng cảm nhận được nhưng ông cũng không phản đối hay đề phòng tôi (Có lẽ sư phụ cũng muốn tôi làm con rể và kế nghiệp đạo quán của ông).

Nhưng cuộc vui nào thì đi kèm cũng là sự khó khăn về tài chính... có lẽ do vẫn sợ tôi chưa đủ kinh nghiệm nên sư phụ ít dẫn tôi đi theo bắt ma, họa chăng chỉ vài lần làm tang sự hay lễ cúng nên muốn mua cho nàng món quà cũng lực bất tòng tâm.

Tưởng là sau vài năm mới có thể xuất sơn trừ hại cho dân, thì hai tháng sau ông bác già bảo tôi chuẩn bị hành trang cùng ông đi xa!

Tất nhiên là tôi phấn khởi lắm vì mỗi lần đi cùng sư phụ là thường có lương khủng nên tôi xông xáo chuẩn bị luôn từ sớm.

Sáng hôm sau tạm biệt nàng dù lòng tôi không lỡ, hai sư đồ khởi hành lên chuyến xe đi về phía thượng nguồn, tôi buột miệng hỏi:

– Sư phụ ơi lần này chúng ta đi bắt ma hay làm lễ ạ...!

Ông nghiêm nghị nói:

– Không bắt ma... cũng không lễ hội gì....!

Tôi ngạc nhiên hỏi:

– Vậy lần này làm gì hả sư phụ?

Ông chỉ nói 3 từ nhưng khiến tóc gáy của tôi bỗng rợn lên

– Diệt.....cương thi!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Diệp

Quyển 1

Chương 6: Từ Đâu Mà Đến Đây!

– Cương.....thi!

Tôi quá xúc động trước lời ông bác già nói! thực sự là cực kì xúc động. Thời này là thời nào rồi mà vẫn còn bọn cương thi nhảy loi choi để đạo sĩ như tôi đi bắt. Mà tôi cũng nghĩ cương thi chỉ có trong phim kinh dị hong kong thôi, chẳng lẽ chúng nó lại du lịch sang việt nam hay sao? Thật là hư cấu, vô cùng hư cấu.

Nhưng nhìn thái độ cực kì nghiêm túc của sư phụ và sự lo lắng hơn thường ngày của ông là tôi biết ông không đùa, rõ ràng lần đi này có vẻ nguy hiểm hơn rất nhiều so với những lần bắt ma khác.

Tôi cũng không hỏi nhiều nữa, một phần vì sư phụ đang đắm chiêu suy nghĩ gì đó (hỏi nhiều có khi bị ông chửi). hai là lo cho tính mạng của mình vì tôi xem phim cương thi cũng nhiều nên biết đối phó chúng cũng không đơn giản tí nào mà có khi lành ít dữ nhiều. Và có lẽ do mệt mỏi vì suy nghĩ nên tôi ngủ lúc nào không hay. lúc sư phụ lay tôi dậy thì đã đến gần Cao Bằng.

Rồi sư phụ rút điện thoại ra liên lạc với ai đó, chưa đầy 2 phút sau đã thấy một ông bác trầm ký tới tay bắt mặt mừng với sư phụ tôi (Hình như 2 người quen nhau đã lâu), chúng tôi lại cùng lên con xe ô tô của ông bác béo tiến về thị trấn trung du nằm khuất sau vài trái núi, vì đường mòn khó đi nên đến tận gần tới xóm thì chúng tôi mới đến làng. Bao quanh khu làng đều là núi nên nhìn chung nó có vẻ khép kín đối với thế giới bên ngoài, người dân ở đây tự trồng tự ăn là chính và sống thân thiện như người nhà vậy.

Chúng tôi được tiếp đãi bằng những đặc sản rừng núi như thịt trâu gác

bếp, xúc xích dân tộc v.v(Lâu mới có dịp nên chén nhiệt tình). Sau khi com no rượu say thì chúng tôi về phòng nghỉ ngơi mà họ đã chuẩn bị từ trước, tưởng lại có thể được ngủ một giấc ngon lành thì lại một câu nói như sét đánh ngang tai:

– Chuẩn bị đồ đạc đi! Chúng ta đi bắt cương thi...!

Sư phụ ơi, người nữ lòng nào phải vội vàng chi sớm, thời gian còn dài, cứ ăn thêm vài bữa thịt rừng nghỉ ngơi vài ngày có phải sướng hơn không. Chỉ trộm nghĩ như thế nhưng tôi vẫn lầm lũi xách balo lên chuẩn bị bước vào con đường không có lối về. Có lẽ nhìn bộ dạng tiu nghỉu của tôi, sư phụ cũng hiểu ra chuyện gì. Ông ra hiệu bảo tôi ngồi xuống rồi nói với tôi:

– Ngồi xuống đi đã, ta có điều muốn nói! Có lẽ con cũng đoán được lần đi này lành ít dữ nhiều, nhưng thân là đạo sĩ trừ ma diệt quỷ đó là bổn phận! Ta đi lần này cũng là để giải quyết mối lo lắng cuối cùng của bà nội con, cũng là sư phụ của ta.

Rồi ông kể lại câu chuyện về chính nơi này cách đây gần 40 năm về trước...! Ngày đó sư phụ và ba tôi đều đi nghĩa vụ quân sự và được tổng động viên gia nhập cuộc chiến tranh biên giới Việt Trung 1979. Tuy cuộc chiến chỉ diễn ra trong vòng 1 tháng nhưng vẫn lo sợ xung đột giữa 2 nước nên họ vẫn phải ở lại để bảo vệ vùng biên cương nước nhà. Trong thời gian này họ sinh sống với người cùng bản được tiếp đãi tử tế như người nhà vậy, nhưng thời bấy giờ người ta thường hay tin vào những điều huyền hoặc như truyền thuyết thần núi mỗi tháng cúng tế một người nếu không sẽ có dịch bệnh khắp làng.

Tất nhiên dù đã từng thấy nhiều việc bắt ma trừ yêu nhưng sư phụ và bố tôi cũng là lính cụ hồ, không thể để dân làng cứ mãi lạc lối lấy sinh mạng làm tế vật dù đã khuyên can nhiều lần nhưng vẫn không thể thay đổi tập tục của làng và họ đi sâu vào tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra...! Những người bị tế bao giờ hôm sau cũng bị đốt xác luôn, nên hôm đó sau khi dân làng đưa người bị tế lên núi, 2 người họ đã lấp một góc để xem chuyện gì xảy ra.

Sau hơn 1 tiếng chờ đợi thì từ góc núi bước ra một thứ mà cả cuộc đời họ chắc sẽ không bao giờ quên được...

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 1

Chương 7: Lữ Tiên Đạo Trưởng

Sư phụ tôi có vẻ trầm ngâm khi kể đến đoạn đấy, ông ấy uống ly trà rồi hỏi tôi:

– Con chắc cũng xem phim cương thi còn hong kong rồi phải không? Tạo hình cũng gần giống nhưng con nghiệt súc này thì có hơi khác!

Rồi ông kể tiếp về hình dạng của cái thứ từ góc núi bước ra đấy, nó đúng là một con cương thi mặc áo quan nhà thanh nhảy loi choi như tạo hình trên phim ảnh. Tất nhiên hồi đó là thập niên đầu 80, ma quỷ nó đã là một thứ rất mù mờ chứ đừng nói từ quỷ cương thi (nói ma theo mình nghĩ là không đúng, vì ma là thứ vô vật). Khuôn mặt trắng lạnh miệng lộ ra hai cái răng nanh sắc nhọn nhảy về phía cô gái đang bị tể, tất nhiên là cô gái khi nhìn thấy tạo hình của ông thần núi mà người dân bản xứ tôn thờ thì đã ngất lịm từ bao giờ rồi.

Tất nhiên bố và sư phụ thân là đạo sĩ kiêm lính cụ hồ không thể để lũ yêu ma ngoại tộc làm hại dân lành được, trong lúc con cương thi đang há mồm định cắn phập hàm răng sắc nhọn vào cổ cô gái thì sư phụ tôi cầm khẩu ak47 nã thẳng vào người con cương thi (Cái này hên xui vì lời ông nói --), theo lực đẩy con cương thi bị bắn vào tường, hai người họ chạy lại cời trói cho cô gái, bỗng nghe thấy tiếng rú cực kì ghê rợn, quay mặt lại đã thấy con cương thi phi thân tới định chĩa 10 ngón tay sắc nhọn về phía họ. Theo phản xạ may mắn là họ tránh được rồi bố tôi lại nã thêm hàng loạt viên đạn ak47 vào người con cương thi, nản khói đạn tỏa ra xung quanh, áo nó đã xác xơ vì đạn bắn nhưng con cương thi vẫn như không cảm thấy xi nhê gì cả. Lúc này tính mạng 3 người họ như ngàn cân treo sợi tóc thì bỗng nhiên có tiếng bước chân người kèm theo rất nhiều đuốc, con cương thi thấy động

nhìn bọn họ hằm hè rồi nhảy vài bước chạy vào khe núi!

Hóa ra là quân sư đoàn gần đó nghe thấy tiếng súng nổ tưởng nước bạn tấn công nên đem quân ra phòng thủ, sau vụ đó hai người bị trục xuất khỏi quân ngũ vì gây ảnh hưởng đến quân đội, đương nhiên những ám ảnh về con quái vật bất khả chiến bại đấy làm bọn họ vẫn day dứt và quyết định họ nhờ đến sư phụ ” Lữ Tiên Đạo Trưởng ” cũng chính là bà nội nuôi của tôi. Sau khi nghe thuật lại sự việc, bà nội tôi tái xanh mặt lại, bởi bà nội tôi xuất thân Mao Sơn nên khi nghe tả về hình dáng con quái vật là biết ngay là quỷ cương thi trung quốc (nhưng lý do vì sao mà nó lại xuất hiện ở việt nam mà sau chiến tranh biên giới thì đây là vấn đề khó nói nên anh em tự hiểu).

Bà liền chuẩn bị mọi đạo cụ bắt ma rồi cùng hai đệ tử quay lại Cao Bằng quyết tâm diệt đi mối họa lớn này. Đến nơi bà tôi đến gặp cán bộ quân sự cảnh báo nhưng họ chẳng ai tin lời bà tôi nói cả, còn đuổi cả 3 người đi :(. Cũng may dân làng sau khi nghe cô gái kể lại mới biết là không phải thần núi mà là yêu quái nên đối xử với chúng tôi rất tốt. Bà tôi hỏi già làng ở đó từ khi nào xuất hiện thần núi rởm thì nghe thuật lại là cách đây cũng vài tháng sau khi kết thúc chiến tranh với trung quốc. Bà tôi nắm độn tay biết rằng đêm nay có chuyện không ổn nên ngay chiều hôm đấy chuẩn bị kì môn độn giáp lập pháp đàn quyết sinh tử chiến với con nghiệt súc cương thi này...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 1

Chương 8: Sinh Tử Chiến

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi lập xong kì môn độn giáp, Chờ gần đến 10h đêm bà tôi ra hiệu cho hai đệ tử lấp vào 2 bên đường rồi bàn cắt máu gà lập đàn làm phép, dùng máu để nhử cương thi đến. Khoảng nửa tiếng sau có cơn gió mạnh bắt đầu thổi, tiếng quạ réo khắp nơi báo hiệu sự chết chóc tanh tưởi đang kéo đến gần.

Rồi từ đằng xa một bóng người mặc áo quan lại thời nhà thanh trung quốc nhảy từng bước nặng nề đang tiến đến gần, bà tôi ra hiệu cho hai đệ tử nín thở, rồi rải gạo nếp ra trước pháp đàn. Con cương thi dẫm lên gạo nếp, nó gào rú lên đau đớn như bị bỏng vậy và không nhảy lên được.

Bà tôi ra hiệu cho hai đệ tử, sư phụ và bố tôi nhảy ra dùng chỉ đỏ đã được làm phép chạy xung quanh con cương thi và trói chặt nó, nó giãy dụa nhưng chỉ đỏ càng trói chặt nó hơn. Bà tôi không bỏ lỡ cơ hội phi thân đến dùng bùa dán lên đầu con cương thi.

Tám bùa cực kì linh nghiệm khi áp chế được con quái vật khi nó đứng bất động, bà và hai đệ tử thở phào nhẹ nhõm vậy là đã bắt được mối họa tiềm ẩn.

Nhưng họ đã nhầm, con cương thi giật lên điên hồi, tám bùa cháy ngay thành than, nó gồng mình lên rồi nhả ra khói xanh ra khắp xung quanh rồi như có áp lực cực lớn, cả 3 người bị bắn ra khá xa.

Làn khói xanh từ từ mờ đi, con quái vật với khuôn mặt gớm ghiếc nhảy

từng bước cực nhanh tiến về phía bà nội tôi, Hai đệ tử rất nhanh chạy đến, mỗi người giữ chặt một cánh tay của con cương thi, bà nội tôi lại phi thân đến lần nữa nắm chặt thanh kiếm gỗ đâm thật mạnh vào ngực con cương thi.

Thanh kiếm gỗ chạm vào ngực con cương thi vỡ tan thành từng mảnh, các mảnh vỡ bắn thẳng vào người nó tóe ra ánh sáng như điện giật. Nó gào rú lên đau đớn, dùng hết sức bình sinh đẩy mạnh hai tay khiến sư phụ và bố tôi bị bắn ra khá xa. Rồi nó quay mặt lại nhảy liên hồi chạy ngay về phía hẻm núi.

Lúc này bà nội tôi đã bị thương khá nặng nhưng vẫn ra hiệu cùng hai đệ tử theo vết chân con cương thi để lại đi diệt cỏ tận gốc, vết chân dẫn tới một hang động tỏa ra nồng nặc mùi yêu khí. Lúc này cảm giác của bà nội tôi thật sự rất do dự vì biết có vào chơi tận khả năng tiêu diệt cương thi là không cao, nên bà ra hiệu cho hai đệ tử dùng nhiều tảng đá to lấp hang động lại rồi dùng chỉ đỏ và bùa chú buộc xung quanh hang động.

Tuy không thể tiêu diệt được cương thi nhưng cũng nhốt nó lại để nó không còn hại người được nữa...!

Nói đến đây ông bác già lại nhấp thêm miếng trà nữa, nếu quả thật con cương thi này ngay cả bà tôi và sư phụ còn không trị lại thì làm sao ở hiện tại có thể đấu lại nó đây! Tôi thật sự hoang mang và bối rối về vụ làm ăn lần này của sư phụ. Rồi tôi lại hỏi tiếp:

– Vậy nếu không đủ sức giết nó, sao chúng ta không nhốt nó ở trong hang động đó ngàn năm ngàn kiếp có phải tốt hơn không ạ?

Ông bác già lại trầm ngâm nói:

– Nếu đơn giản như lời con nói thì tốt, nhưng theo thông tin mà già làng bản thông báo lại thì chỉ đỏ hồi xưa đã hóa màu vàng...

nếu ta không nhầm giờ con quái vật ấy đã là cương thi vương rồi... chỉ đỏ và bùa chú sắp trở nên vô dụng với nó, không giữ được lâu nữa.

Ôi thôi, thế lần này đi không phải lành ít dữ nhiều nữa mà là cầm chắc cái chết rồi. Nhưng chắc ông bác già phải có cách giết nó nên mới không lo lắng lắm như thế nên tôi lại cười xoa lấy lợi dò hỏi tiếp:

– Sư phụ ơi, với trình độ sư phụ hiện tại chắc tiêu diệt nó cũng đơn giản thôi nhỉ?

Ông sư phụ già nhìn tôi cười nhạt và nói:

– Với trình độ của ta, cũng vừa đủ để nộp mạng cho cương thi vương!

Đệch, hiện tại mà ông bác già còn đùa được nữa, đang ngàn cân treo sợi tóc mà không lo lắng là sao. Nhưng chưa kịp buồn lâu thì ông bác già lại mang đến hi vọng thoát khỏi cửa tử:

– Nhưng vẫn có người diệt được con quái vật đó!

Tôi như đang từ cá chết khô vớt được nước, vì còn sống là còn cơ hội làm con rể ông bác già, là còn cơ hội làm giàu bởi nghề đạo sĩ. Hai mắt long lanh tôi nhẹ nhàng vừa bóp vai ông vừa hỏi:

– Là ai mà thần thông quảng đại vậy sư phụ!

Ông mỉm cười nhấp ngụm trà rồi từ từ nói ra 6 chữ vàng:

– Là tiểu tử nhà người đấy! (Đệch phần 2 -_-)

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 1

Chương 9: Kỳ Tài Học Đạo

Đùa hay thật vậy? Đó là điều tôi muốn biết nhất hiện tại. Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ông bác già thì tôi nghĩ là ông không đùa, nhưng dựa vào gì mà tôi có thể diệt được cương thi vương, một thằng nhóc mới học đạo chưa đầy 3 tháng?

Sư phụ nhìn tôi rồi khẽ mỉm cười, rồi ông lại nhấp thêm miếng trà nữa, tất nhiên một thằng sợ chết như tôi sao có thể liều mạng mà đối đầu với cương thi. Tôi bóp vai cho ông rồi tí tê hỏi:

– Sư phụ ơi, đừng đùa con mà! Trình độ của con sao có thể áp chế con cương thi đó được!

Ông nhìn tôi rồi nhẹ nhàng nói:

– Vì con là kì tài học đạo, nếu là người khác thì ta không chắc, nhưng với con thì khả năng là có thể tiêu diệt được cương thi vương!

Tôi quỳ xuống năn nỉ ông (Đương nhiên là tôi đêch tin lời ông bác già rồi, kì tài võ học hay đạo nhạc thì cũng không ngu đến mức đi liều mạng):

– Người tha cho con đi sư phụ, con làm gì có cách áp chế cương thi vương chứ?

Ông chỉ tay về phía balo của tôi và nói:

– Con không có cách, nhưng ” Phá Hồn Kiếm ” thì có cách!

Trần phái chi bảo của Mao Sơn là bảo vật có thể khử tà diệt ma, dù cho là đại ma hắc đạo cho đến cương thi vương thì cũng bại dưới tay nó! Tuy

nhiên không phải ai cũng có thể sử dụng nó, chỉ có kì tài học đạo trăm năm có một mới có thể sử dụng nó mà thôi! Và người đó không ai khác ngoài con!

Lời ông nói liệu có thật không? (hay chém gió) tôi không biết được, chỉ biết là mũi tôi cảm thấy to dần lên. Nhưng không thể để những lời đường mật đó mà tự đưa mình vào cửa tử được (bài học về thăng chấn dề của LVT vẫn còn đó -_-). Đương nhiên là dù có dù có giết được con ác linh ở căn nhà hoang (đọc lại ai dám bảo đảm tôi có thể làm điều tương tự với cương thi vương chứ? tôi kiên quyết phản đối, nhất định phản đối thề không đồng ý....

– Nếu con diệt được cương thi vương, Ta sẽ gả cái H cho con...!

Đã mang danh đạo sĩ lấy bôn phận làm đầu là khử tà diệt ma sao có thể ham sống sợ chết mà để yêu ma tác oai tác quái, nhất là loài ma tà khựa thì càng phải diệt cỏ tận gốc (Anh em đừng hiểu lầm tôi đồng ý là vì gái nhé, tất cả là vì dân chúng, vì đất nước, vì nghĩa khí....). Ngay đêm hôm đó tôi cùng sư phụ và bác béo làm nhiệm vụ dẫn đường đến hang động năm xưa đã nhốt con cương thi vương.

Tất nhiên là sau khi đến nơi thì ông bác béo đã lủi đi mất như cơn gió, chỉ còn lại hai chúng tôi lập đàn chuẩn bị cho một trận sinh tử mà không biết có nắm chắc phần thắng hay không.

Sau khi lập đàn xong, sư phụ rắc gạo nếp xung quanh ngoài hang động rồi bảo tôi cầm “Phá Hồn Kiếm” trốn vào góc núi ngay gần đó. Rồi ông bắt đầu niệm chú, cắt tiết gà rải khắp đàn phép.

Sương gió lạnh ban đêm, tiếng chó sói hú và tiếng quạ réo khắp nơi làm không khí trong rừng càng thêm lạnh lẽo và đáng sợ. Đương nhiên cảm giác của tôi lúc này là vô cùng.... vô cùng hồi hận. Biết trước thì đã không đồng ý với ông bác già đi diệt cương thi vương rồi! :(

Trong lúc đang mải suy nghĩ thì đột nhiên có biến lạ, những lá bùa và chỉ đỏ hóa vàng đột nhiên bốc cháy dữ dội, một tiếng nổ lớn ầm ầm vang

lên, những viên đá lấp kín ở cửa hang động bị nổ vỡ tung tóe khắp nơi...

Một bóng người thoát ần thoát hiện giang thẳng hai tay ra đằng trước với những bước đi nặng nề kèm theo đó là mùi hôi thối tỏa ra khắp xung quanh...

Một con quái vật mà cả đời tôi chắc sẽ không bao giờ quên được...
Cương Thi Vương!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 1

Chương 10: Tỉnh Thần Linh

Khỏi phải nói cảm xúc của tôi khi nhìn thấy cương thi vương, thực sự là tôi muốn chạy thật nhanh xách balo về hà nội ngay lập tức, nhưng đôi chân tôi giờ run như cây sậy muốn đi còn khó chứ đừng nói là chạy.

Con quái vật nhảy từng bước nặng nề tiến về phía pháp đàn, hơi thở nó tỏa ra khí xanh có mùi không thể hôi thối hơn, Sư phụ tôi không nóng vội hai bàn tay nắm chặt bắt quyết, miệng hô thật to:

– Lạy ngọc hoàng đại đế, Lạy tam thánh thiên tôn, Lạy chư vị thần tiên chứng giám... con xin được phép tỉnh... tỉnh... tỉnh...

Con quái vật càng tiến lại gần pháp đàn hơn, dưới chân cương thi vương gạo nếp nổ tí ta tí tách nhưng dường như vô dụng với nó vậy. Sư phụ thì vẫn đang lảm nhảm tỉnh, trong khi con quái vật thì đang sát đến gần (rốt cuộc tỉnh ai nhanh nhanh hộ cái, chết đến đít rồi ông bác già ơi).

Tôi vừa dứt dòng suy nghĩ trong đầu, thì nghe thấy sư phụ hô thật to:

– Con xin được phép tỉnh “tam nhãn chiến thần”!

Ông bác già vừa dứt lời thì một tia ánh sáng từ trên trời lóe sáng ập xuống thẳng người ông, sau làn khói trắng xóa vẫn không có gì khác lạ nhưng tôi cảm nhận được thần thái của sư phụ có gì thay đổi.

Sư phụ cầm giáo gỗ phi thân thẳng đến chỗ cương thi vương, một cuộc giao tranh đúng nghĩa đang xảy ra cân tài cân sức, giáo gỗ đâm thẳng vào ngực cương thi vương tóe ra lửa nhưng con quái vật dường như không có cảm giác đau đớn gì, nó lao cực nhanh về phía sư phụ dùng 2 bàn tay với

móng vuốt sắc nhọn đâm thẳng về phía ông, nhưng may thay phản xạ kịp thời nên ông đã tránh né được.

Trận chiến càng về sau thì cương thi vương càng khỏe và sư phụ có vẻ như đuối sức, tâm trạng của tôi lúc này là cực kì hoang mang và bối rối, chạy hay nhảy ra ứng chiến? sư phụ rất tốt với tôi, ông ấy còn là cha vợ tương lai của tôi, không thể ham sống sợ chết bỏ mặc ông được!

Rồi tôi không suy nghĩ nhiều nữa, tôi rón rén đi về phía sau con cương thi vương dùng “Phá hồn kiếm” định đâm thẳng vào ngực con quái vật. Nhưng chưa kịp thể hiện phong thái gánh team thì cương thi vương xoay người, một lực đẩy cực mạnh làm tôi bay thẳng ra chỗ rùng cây. Lúc định thần lại cảm thấy sát khí của cương thi vương đang chĩa thẳng về phía mình, rồi nó nhảy từng bước nặng nề về phía tôi.

Bàn chân tôi tất nhiên run rẩy không cử động được, phải làm sao đây? làm sao đây? Tôi không biết là do lý trí hay phản xạ nhưng không quan trọng vì tôi biết là tôi phải chạy, chạy một cách thực mạng không do dự không suy nghĩ.

Tất nhiên đã đen thì đen đủ đường, đang tăng tốc thì chân tôi vấp phải chướng ngại vật lăn mấy vòng. Đang định đứng dậy chạy tiếp thì tôi cảm thấy một luồng hơi lạnh hôi thối ngay từ sau lưng, biết là không thể tránh khỏi tai kiếp này rồi, tôi quay mặt lại từ từ đón nhận cái chết từ cương thi vương.

Đột nhiên một bóng người từ đâu lao ra song phi cước vào con cương thi vương làm nó bắn ra khá xa, may mà sư phụ đến kịp lúc không thì tôi đã về chầu ông bà rồi, nhưng sư phụ cũng đâu phải đối thủ của nó, cũng chỉ cầm chân nó vài phút mà đây.

Lúc đấy tôi cảm thấy mình cực kì vô dụng, mang tiếng là kì tài học đạo, sử dụng được ” Phá hồn kiếm ” mà không có cách nào có thể tiếp cận để diệt được con cương thi vương. Cách nào đây...cách nào đây, rồi tôi lóe lên một tia hi vọng, biết đâu lại được,sao mình không thử chứ?

Tôi chạy thật nhanh và phía pháp đàn, lấy lại bình tĩnh rồi hai bàn tay nắm chặt bắt quyết, miệng hô to:

– Lạy ngọc hoàng đại đế, Lạy tam thánh thiên tôn, Lạy chư vị thần tiên chứng giám... con xin được phép thỉnh... thỉnh... thỉnh...

Bỗng một giọng nói như từ thế giới khác vang đến:

– Người muốn thỉnh ai...?

Tuy hơi bất ngờ, nhưng thời gian cấp bách với cả tôi đã nhắm được thỉnh ai từ trước lên miệng cười hô thật to:

– Con xin được phép thỉnh ” Tề thiên đại thánh Tôn ngộ không “!

Đang chờ ánh sáng lóe xuống để có sức mạnh như siêu nhân tiêu diệt quái vật, nhưng tôi chẳng thấy gì cả, im lìm trong màn đêm giá lạnh chỉ có tiếng nói lúc này vang lên:

– Ồ...tôn ngộ không giờ đã là đấu chiến thắng phật không còn là người của đạo giáo nên người thỉnh người khác nhé!

What the đêch? Có cần chơi nhau vậy không hả thần linh? Lúc này con cương thi đã nghe thấy tiếng của tôi nên nó tiến về phía pháp đàn, nhìn quanh thì thấy ông bác già đã bị nó hành cho trọng thương. Thôi xong, quả này xác định là ăn shit rồi...!

– Thỉnh ai thì thỉnh lẹ lẹ để ta còn về....!

Biết thỉnh ai bây giờ... tôn ngộ không thì đêch thỉnh được, tam nhãn cũng không phải đối thủ của cương thi vương.... thì thần linh trung quốc còn ai mà áp chế được nó đây...! Lúc nhìn lại thì đã thấy cương thi vương ngay trước mặt tôi, nó lao đến chĩa đôi bàn tay sắc nhọn quyết đưa tôi vào cửa tử.

Không còn thời gian suy nghĩ nữa, tôi hét thật to:

– Thỉnh “Lạc Long Quân”!

Một tiếng nổ cực lớn, ánh sáng lóe lên kèm theo lực đẩy bắn con cương thi thẳng vào tường, tôi vẫn có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh nhưng hình như thân xác này không thuộc về tôi nữa ...!

– Đã lâu lắm rồi mới có người đủ trình độ thỉnh được ta...! Thanh kiếm này cũng không tồi đâu...!

Giọng nói vang sáng từ miệng tôi phát ra làm bản thân tôi cảm thấy quá bất ngờ. Bàn tay tôi chỉ thẳng về phía con cương thi vương, kèm theo giọng nói vang sáng lúc này:

– Yêu nghiệt ngoại tộc to gan, dám hoành hành ở đất đại việt của ta, gây hại cho con cháu của ta! Hôm nay ta sẽ tiêu diệt loài súc sanh như mày trừ hại cho dân!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 1

Chương 11: Có Ai Muốn Minh Khổ?

Cool, thực sự rất cool, cảm giác được thủy tổ lạc long quân nhập xác đem lại cảm giác mát lạnh lâng lâng khó tả vậy, từng cử chỉ và hành động của người tràn đầy sức mạnh, cảm giác như chiến thần bất bại vậy.

(Từ bây giờ để thuận tiện viết và đọc truyện từng cử chỉ của thủy tổ đại việt lạc long quân sẽ ghi là tôi nhé)

Con cương thi bị đẩy bay vào vách đá, nhưng nó không có hề hấn gì cả, khuôn mặt nó hếch lên như có ý thách thức. Tôi mỉm cười nhìn về phía cương thi vương rồi phi thân thật nhanh về phía nó, nó cũng lao thật nhanh chĩa hai bàn tay sắc nhọn quyết sinh tử.

RẦM! Khuôn mặt cương thi vương méo xệch bởi một phát đấm của tôi ngay chính giữa mặt nó, cả thân hình đồ sộ của nó bay thẳng dính vô vách núi, tận dụng cơ hội tôi lao thẳng đến đấm liên tục vào người cương thi vương. Từng cú đấm mạnh mẽ làm khuôn mặt con quái vật nhăn nhó vì đau đớn, nó phả ra khí xanh cùng mùi hôi thối khắp nơi làm tôi phải lui ra tránh.

Rồi nó lao đến định cầm 5 móng tay sắc nhọn vào tay tôi, nhưng tôi lanh trí tránh được, rồi tôi đưa chân lên quét vào mặt con cương thi đá bay nó về phía rừng cây, thân hình nó bay thẳng về phía cây cổ thụ, lực tác động làm cây cổ thụ đổ rạp xuống.

Cương thi vương sợ hãi biết rằng nó không phải đối thủ của tôi, nó quay mặt lại định phi thân chạy trốn, tôi mỉm cười nói khẽ:

– Nghiệt súc, chạy đâu cho khỏi nắng!

Tôi phi thân như tên bắn đuổi theo ngay sát nó, cương thi vương hai tay đưa mạnh sang ngang nhưng với phản xạ tuyệt vời tôi đã cúi xuống tránh được rồi nhảy lên đá móc vào ngực nó. Thân hình nó bị lực bộc tác từ cú đá của tôi bắn thẳng quay lại phía vệ đường.

Sau đòn nặng này, nó biết là đã đi vào đường cùng, khuôn mặt nó bỗng đỏ rực lên, nhăn nhó tức giận. Nó rống lên 1 tiếng kèm theo phả ra khí độc màu đỏ. Chắc nó muốn dùng một đòn cuối để kết thúc trận đấu.

Thể lực của tên tiểu tử mà tôi mượn thân xác cũng không còn nhiều nữa, nếu cứ tồn thời gian với con nghiệt súc này cũng không phải cách hay, có khi bị thoát ra khỏi thân xác sớm hơn dự định. Tôi giữ chặt “Phá hồn kiếm”, dồn hết lực vào đòn cuối cùng trước khi rời khỏi thân xác người phạm:

– Muốn một chiêu phân thắng thua à? Để ta xem kiếm này cứng hơn hay da mày cứng hơn!

Con cương thi vương rống lên, đôi mắt nó đỏ ngầu, gân xanh gân đỏ nổi hệt lên nhìn cực kì quái dị, nó nhe nanh trợn mắt lao thẳng về phía tôi. Đương nhiên tôi cũng đáp lễ cầm “phá hồn kiếm” chém thẳng về phía cương thi vương.

1 giây trôi qua, 2 giây trôi qua rồi một tiếng nổ lớn vang lên sau lưng tôi. Lúc này tôi chắc chắn một điều là mình đã là người chiến thắng, thân xác đang nâng nâng bỗng nhiên kiệt sức, tôi đổ vật xuống đường ngất lịm đi.

Lúc tỉnh lại thì tôi đã thấy mình ở làng, bên ngoài trời tối nhưng tiếng ăn mừng làm náo động cả một vùng trời vui như trẩy hội vậy, sư phụ thấy tôi tỉnh liền ra hiệu cho tôi nằm xuống nghỉ ngơi!

Rồi ông kể chuyện tôi bị ngất ra sao, ông liên lạc với ông bác béo đưa người đến giúp thế nào, và cả chuyện tôi là anh hùng của cả làng khi tiêu diệt được cương thi vương nữa.

Qua vài ngày khi tôi đã bình phục sức khỏe, hai chúng tôi xin phép dân

làng để quay về hà nội, đang khá buồn vì lần đi này không được thù lao thì ông bác béo đưa tôi một cái hộp tròn như cái bát cơm. Tôi mở hộp tròn ra thấy bên trong có rất nhiều đá quý, tôi cảm động rung rung nước mắt ôm chặt ông bác béo không nói lên lời....(Quả này thì giàu to rồi, có tiền mua quà cho nàng rồi:3).

Chúng tôi từ biệt dân làng và lên xe quay trở về bến xe để về hà nội, khi đi qua gần chỗ diệt cương thi hôm trước, sư phụ tôi ra hiệu cho ô tô dừng lại rồi xuống xe lôi vàng mã ra đốt.

Tôi ngạc nhiên nên hỏi ổng đốt cho ai thì ổng nói:

– Ta đốt cho con cương thi vương! Không ai chết đi muốn làm cương thi cả, không thể trách nó được, muốn trách thì phải trách bọn đằng sau khiến nó thành cương thi! Cũng giống như người dân trung quốc có kẻ tốt người xấu không ai muốn chiến tranh cả chỉ có chính quyền trung quốc là muốn xâm lấn biên đông của chúng ta thôi!

Sau khi đốt xong vàng mã, chúng tôi lại lên đường quay về hà nội, tưởng là có thể vui vẻ sống tiếp những ngày bên cạnh nàng thì cuộc đời lại một lần nữa vùi hoa dập liễu tôi!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 1

Chương 12: Âm Dương Nhân

Chuỗi ngày sau đó của tôi vẫn như trước đây, vẫn là sự tập luyện võ thuật, vẽ bùa và làm đồ hàng mã. Nhưng bù lại thì thời gian được ở bên giai nhân cũng nguôi ngoai phần nào, vòng tay đá quý mà tôi tặng nàng làm nàng cười tít cả mắt (Tôi đoán là nàng hạnh phúc lắm -_-). Chỗ đá quý còn lại sau khi đổi ra tiền mặt thì doanh thu nhận được của tôi sau khi diệt cương thi là 200 củ (vãi cả nhiều! hô hô!) còn phần sư phụ thu về bao nhiêu thì tôi cũng không rõ lắm nhưng thấy ông có vẻ làm từ thiện nhiều nên chắc tiền bạc với ông cũng không quá quan trọng.

Nhưng vẫn còn nhiều bí ẩn sau khi diệt cương thi vương mà tôi vẫn chưa giải thích được, cảm giác kì lạ mông lung cho tôi thấy hình như có điều gì không đúng....

Tuy nhiên tôi chưa quan tâm nhiều các chuyện khác, vì điều làm tôi lo lắng hơn là nàng. Thái độ của người trong làng đối với nàng hình như không có thiện cảm, một người dễ thương, xinh đẹp lại dễ mến thì chắc chắn phải có nhiều vệ tinh nhưng tuyệt nhiên bọn trai làng thấy nàng thì tránh xa như “địa dĩnh phải vôi vạy”.

Tất nhiên tính tôi thì hay tò mò, mà đã tò mò thì phải hỏi cho ra lẽ. Tôi mon men làm thân với bà bán nước đầu cổng làng rồi từ từ dò hỏi, lúc đầu bà cũng e ngại không nói nhưng về sau tôi là khách quen của quán nên bà cũng kể nhỏ sự tích năm xưa và nàng.

Hóa ra từ khi sinh ra thì nàng đã khác người thường, hồi bé bọn trẻ con cũng chơi chung với nàng nhưng rồi một hôm có thằng nhóc bị ma giấu và nàng bảo rằng có 1 bà tóc trắng đưa thằng nhóc nhốt vào bụi tre, kể từ đó

người làng cho rằng nàng là con của ma, vì chỉ con của ma mới thấy được ma. Tất cả người làng đều cho rằng nàng mang đến vận xui rủi cho họ, nhưng không ai dám đuổi đánh hay làm gì nàng vì họ còn e ngại sự phụ. Họ chỉ còn cách tránh xa nàng càng xa càng tốt.

Cứ thế nàng lớn lên trong chuỗi ngày cô độc từ cấp 1, cấp 2 cho đến cấp 3 đều 1 mình, kể từ khi tôi đến là lúc nàng mới cảm nhận được giá trị của tình người trong xã hội, và từ lúc đó nàng cười nhiều hơn, vui vẻ hơn.

Nhưng số tôi là số nhỏ, cuộc đời cứ dồn tôi vào cảnh không lối thoát, cứ tưởng có thể bù đắp tháng ngày cô độc của nàng bằng tình yêu chân chính cũng là lúc sóng gió ập đến.

Người có “Âm dương nhãn” thì đối với học đạo thuật như tôi cầu còn không được, nhưng đối với liễu yếu đào tơ như nàng chẳng khác gì một cục hình, mỗi lần ra ngã ba đường nàng đều nắm chặt cánh tay tôi và đi sát lại, lúc đầu tôi cứ nghĩ nàng muốn thể hiện tình cảm với tôi (phê vãi lù) nhưng về sau mới biết là nhìn thấy cái không nên nhìn (đêch -_-)

Rồi chuyện gì đến cũng đã đến, lũ ma quỷ khi đã biết ai có thể nhìn thấy chúng thì sẽ bám lấy không buông, tuy đạo tràng có kết giới nhưng không phải lúc nào cũng an toàn tuyệt đối và nàng bị ma quỷ nhập xác.

Các bạn đều cho rằng không có gì lo ngại vì ông bác già có thể đuổi ma quỷ nhập xác, điều đó đúng nếu 1,2 lần thì không sao. Nhưng về lâu về dài thì không ổn tí nào, nó ảnh hưởng đến sức khỏe và tâm trí người bị nhập.

Khỏi phải nói tôi lo lắng cho người mình yêu thế nào, dù có dùng đủ mọi cách cấm chót trước của phòng nàng thì lúc nàng đi tắm cũng không thể đứng ngoài bảo vệ được (nàng nghĩ biến thái rồi xa lánh thì nhục). Tôi lo lắng một thì đương nhiên cha nàng lo lắng 10, ngày nào ông cũng đi qua đi lại trong nhà chính thờ dài thườn thượt.

Sau nhiều đêm trần trọc, tôi chợt bừng tỉnh:

– Đúng rồi, cuốn sổ của bà nội, biết đâu có cách!

Ngay sáng hôm sau tôi đóng chuyển xe buýt sớm nhất lao ngay về nhà, lục lại tìm cuốn sổ mở ra xem có cách nào khả dĩ không.

Cách thì đúng là đã có, nhưng nhờ vậy tôi cũng phát hiện ra một sự thật kinh hoàng...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 1

Chương 13: Thuật Chuyển Nhân

Có nhiều chuyện mà bạn không thể tin được, cũng như khi tôi đọc trang cuối của cuốn sổ bà nội để lại... Lòng tin, sự thật, dối trá... thật sự lúc này tôi không quan tâm nhiều nữa. Bởi đơn giản tôi đang rất đau đầu vì tiếp nhận quá nhiều truyện.

Rồi tôi cố gắng móc nối lại những điều vô lý, những bí ẩn và thắc mắc mà tôi băn khoăn... Nếu như trang cuối cùng đúng như lời bà tôi viết thì có lẽ tôi đã dần hiểu ra mọi truyện. Dù có thật hay là giả thì tôi vẫn phải đối mặt với nó.

Tôi cho cuốn sổ và gương bát quái vào trong balo rồi lên xe buýt quay về làng vạn phúc ngay trong ngày. Mở cánh cửa nhà chính thấy ông bác già vẫn buồn rầu thờ dài, tôi thái độ hồ hởi đi thẳng tới trước mặt ông:

– Sư phụ! Con tìm ra cách chữa được cho em H rồi!

Tất nhiên là ông ngạc nhiên, xen lẫn là niềm vui sướng:

– Thật không? Cách gì?

Tôi ngồi xuống ghé nhếch mép cười, kèm câu nói đều:

– Con tưởng người cũng biết chứ? Hay người ngại chưa dám mở lời...!

Thái độ khác lạ của tôi khiến ông bác già có vẻ bất ngờ, nhưng ông vẫn ngồi xuống ghé hỏi lại tôi với thái độ trầm tư:

– Con nói vậy là có ý gì?

Tôi lại cười nhếch mép, hếch mắt về phía ông bác già với thái độ tung tung:

– Lật mặt được rồi đấy lão già! Vỡ kịch của lão hạ màn được rồi!

Tất nhiên là ông xứng cò đứng dậy tức giận nhìn tôi quát thật lớn:

– Hồn láo, người đang nói cái quái gì thế?

Tôi đương nhiên cũng không vừa, đứng phắt dậy, nhìn thẳng vào mắt lão cười mỉa:

– Nói cái quái gì à? Vậy để tôi kể luôn vỡ kịch ông dựng ra nhé!

Tất cả bí mật đã được nói rõ ở trang cuối cùng của cuốn sổ bà nội tôi để lại và nội dung này làm tôi cực kì kinh ngạc:

– Đ à! Khi mà con đọc được những dòng ở trang cuối này thì bà biết con muốn theo nghiệp của bà làm đạo sĩ, đừng bất ngờ vì sao bà lại biết tên con, biết con sẽ đọc những dòng chữ này bà để lại. Trong tương lai con sẽ quen một đạo sĩ có 2 màu mắt khác nhau và hắn sẽ thu nhận con làm đệ tử, nhưng con tuyệt đối đừng tin những lời y nói.

Năm xưa hắn từng là đại đệ tử của ta nhưng tư chất hắn bất chính, hay ganh tị với các huynh đệ khác, hắn còn có mưu đồ ăn trộm bảo vật ” Phá hồn kiếm ” của môn phái nên bị ta trục xuất khỏi sư môn. Ta để lại hộp bảo vật và cuốn sổ này không phải là để lại cho cha con mà thực chất ta để lại cho con, con mới chính là đệ tử cuối cùng của ta, đơn giản ta độn tay và biết con là kiếp sau của thần nhân mao sơn: Mao Tiểu Phương.

Hãy nhớ lời ta lấy việc khử tà diệt ma làm chân lý cả đời, đừng tham tiền mê sắc mà tự chuốc lấy họa sát thân.

Ông bác già cười mỉa khi nghe những lời tôi kể:

– Ha ha, truyện hoang đường như thế mà ngươi cũng tin sao?

Nếu ta có ý đồ trộm bảo vật thì ta đã lấy bảo vật từ tay người từ lâu rồi!

Tôi ngồi xuống ghế, nhấm nhẹ ngậm trà:

– Đúng là hơi hư cấu, nhưng ông chắc đã biết bảo vật ” Phá Hồn Kiếm ” không có tác dụng gì với ông, vì chỉ có thần nhân học đạo mới có thể sử dụng “phá hồn kiếm” mà thôi và người đó là tôi!

Tôi đã cảm thấy nhiều chuyện rất khó hiểu, lúc ông bị bà nội tôi trục xuất là năm 76, trong khi năm 79 chiến tranh biên giới việt trung mới kết thúc thì làm sao có chuyện ông cùng bố và bà nội tôi bắt cương thi được? Sáng nay tôi cũng hỏi mẹ tôi và biết được là bố tôi năm đó gãy chân nên cũng đặc cách không tham gia bảo vệ biên giới? Ông có gì giải thích không?

Tất nhiên là ông bác già im lặng, tôi lại cười mỉa nói tiếp:

– Nhắc mới nhớ truyện cương thi vương, theo như cuốn sổ bà nội tôi để lại thì cương thi vương là chí tôn ma đầu, đã không còn bị tam giới quản lý, đừng nói là diệt nó chỉ riêng việc áp chế nó thôi đã là cực kì khó khăn. Con cương thi mà tôi đánh bại thực ra chỉ là loài cương thi hạng bét.

Dù có thỉnh được “lạc long quân” hay ” Tôn ngộ không” thì cũng không chỉ vài đòn đơn giản là diệt được nó, tất cả là do ông bày ra chỉ để thử tôi có phải là thần nhân mao sơn hay không? Chỉ có thần nhân mao sơn mới có thể thỉnh được thần linh ngay từ lần đầu tiên, người bình thường muốn tu luyện cũng phải mất 20 năm.

Ông bác già cười lớn, rồi ngồi xuống châm thuốc hút, mùi thuốc phả ra với hương thơm nhẹ nhàng nhưng cũng không thể nào áp được bản mặt giả nhân giả nghĩa của lão:

– Người kể chuyện hay lắm, vậy ta làm thế để làm gì? Có lợi gì cho ta? Dạy người học đạo, hứa gả con gái cho người? tất cả cũng chỉ là nói giả tạo hết sao?

Tôi lắc đầu ngao ngán:

– Đúng vậy, mục đích gì? pháp bảo mao sơn thì ông có muốn chiếm đoạt cũng không sử dụng được, dạy tôi học đạo nhưng ông chỉ dạy tôi võ thuật là chính, còn tác hợp tôi và H thực ra ý đồ của ông là muốn chữa bệnh cho con gái ông! Đừng nói với tôi là ông không biết thuật “chuyển nhãn” và chỉ có thần nhãn mới có thể chuyển nhãn với con gái ông được!

– Đúng! Đúng là tôi thực sự đã yêu H, kể cả ông không nói tôi cũng sẵn sàng “chuyển nhãn” cho cô ấy! Điều cuối cùng mà tôi hiện tại muốn biết là những điều tôi nói đúng hay không?

Ông bác già im lặng không còn gì để nói, có lẽ là ông tự xấu hổ cho chính bản thân mình hoặc ông im lặng vì muốn tôi cứu con gái ông. Tôi không quan tâm những điều đấy, tôi vào phòng nhìn nàng lần cuối vì từ ngày mai tôi sẽ không còn ở đây nữa.

Thuật ” chuyển nhãn” là thuật thay mắt âm dương từ người này qua người kia chỉ có thể thay vào đúng 12h đêm khi bắt đầu ngày mới. Cách làm là lấy 2 tấm vải niêm của người chết buộc chặt vào mắt rồi để 2 tấm bùa chú lên trên mắt, làm phép trung gian qua một con gà trống thiến lấy máu gà làm đường dẫn rồi lấy 2 lá bùa đốt cháy thành tro pha với máu gà cho cả 2 người uống. (Khuyên các bạn đừng làm theo, có bị sao ráng chịu).

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy, vẫn chưa quen với đôi mắt mới nên tôi vẫn chỉ nhìn thấy mờ mờ nhưng tôi vẫn cảm nhận nàng đang nằm gần đó. Năm lấy đôi tay nàng, tôi hôn nhẹ lần cuối vì tôi biết là lần cuối cùng chúng tôi có thể ở bên nhau.

Xách balo đã chuẩn bị từ trước, đôi mắt giờ đã nhìn rõ hơn tôi định bước nhanh qua khỏi cánh cổng đạo tràng thì bỗng nhiên một tiếng nói vang lên:

– Không ở đây thì mày ra ngoài sẽ bị lũ yêu ma truy sát đấy! Đừng quên thần nhãn là thiên địch của yêu ma, chỉ có ta mới có thể bảo vệ mày thôi!

Tôi quay mặt lại mỉm cười nhếch mép:

– Ông nghĩ là tôi còn tin ông sao lão già? Đừng quên tôi là thần nhân mao sơn! Ma quỷ sợ tôi chứ tôi thì không ngán chúng nó!

Nói xong lời cuối tôi bước vội vã ra khỏi cánh cổng, lòng tự hỏi giờ đi đâu? Về nhà ư? Có sợ gây họa cho u tôi không vì giờ tôi biết tôi là kẻ thù của bọn tà ma! Tôi thật sự không biết nữa... có lẽ hiện tại cứ đi về phía trước rồi tính.

3 năm sau, tại một ngôi làng thuộc tỉnh Hà Nam...

– Này cậu, cậu tìm tới nhà đó làm gì, ngôi nhà đó có ma đấy...!

Người thanh niên đeo kính mỉm cười trả lời:

– Không sao đâu! Anh cứ chỉ cho tôi đi! Ma sợ tôi chứ tôi đâu có sợ ma!

Người bản xứ ngạc nhiên hỏi:

– Cậu thật sự không có sợ Ma sao?

Người thanh niên bỏ kính ra, đôi mắt phát ra một màu nâu đỏ:

– Đương nhiên! Bởi đơn giản: “tôi là đạo sĩ”!

Quyển 2

Chương 1: Trùng Tang Liên Táng

Chương 2: Cao Nhân Chỉ Điểm

Chương 3: Nghĩa Địa Làng Chài

Chương 4: Chung Quỳ Giáng Lâm

Chương 5: Thần Trùng Vs Chung Quỳ

Chương 6: Ta Là "Phá Hồn Kiếm"

Chương 7: Đoạn Kết Của Thần Trùng

Chương 8: Tổng Tiến Công

Chương 9: Chuỗi Ngày Học Đạo

Chương 10: Luật Nhân Quả

Chương 11: Tổng Cục Bất An

Chương 12: Trinh Sát Trong Đêm

Chương 13: Đồi Mặt

Chương 14: Mưu Kế Đa Đoan

Chương 15: Cứu Tinh Xuất Hiện

Chương 16: Atula Vương

Chương 17: Rước Họa Vào Thân

Chương 18: Tái Ngộ Giai Nhân

Chương 19: Đại Đông

Chương 20: Trở Về Nơi Bắt Đầu

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 2

Chương 1: Trùng Tang Liên Táng

Cuộc sống đôi khi không như ta mong muốn, kiểu như bạn làm ra một tác phẩm thì phải chấp nhận người thích kẻ chê, mấy đứa chê thì thôi cũng phải chấp nhận tặc lưỡi cho qua vì bọn nó ghen tị với mình, chứ nó mà hơn mình thì đã nổi tiếng hơn mình.

Triết lý thế thôi vì thực sự giờ tôi cũng đang rảnh, tôi đang nghỉ dưỡng tại vùng biển Quất Lâm tỉnh Nam Định, đừng hiểu nhầm là tôi đi chơi mà thực ra tôi đang đi kiếm người.

Trong cuốn sổ có nhắc đến một người từng là đồng môn của bà tôi, bà tôi ghi rõ muốn học đạo thì đến địa chỉ... tìm sư huynh của bà. Nhưng cái thời đại bà viết trong sổ và hiện tại đã cách nhau mấy chục năm giờ muốn tìm ông sư bá đó cũng thực sự như mò kim đáy bể vậy.

Cũng may sau vụ diệt con cương thi fake kia thì tôi cũng ghém đủ được kinh phí xài được vài tháng sống tại nơi đây, nhưng về lâu về dài thực sự không ổn.

Hiện tại tôi đang không có tâm trạng để suy nghĩ gì cả, giống như ông phục vụ phòng còn hỏi tôi là có muốn ăn ghẹ 45kg hay không, 1 kg còn chẳng muốn ăn nữa là 45kg, haiz.

Lại một ngày dài lần theo địa chỉ tìm ông sư bá, nhưng có vẻ như địa chỉ trên giấy và địa chỉ hiện tại đã khác nhau quá nhiều, mà người dân nơi này họ cũng không hứng thú trả lời tôi vì họ đang bận bàn tán về những bí ẩn nào đó mà tôi cũng không rõ, nhưng thôi quan tâm chuyện xã hội làm gì khi chuyện mình còn đang bế tắc.

Cũng may là lũ ma quỷ không theo quấy phá tôi và âm dương nhãn cũng chưa thấy phát huy tác dụng nên tôi cũng không thấy gì bất thường khi lang thang ngoài đường.

Những tưởng là lần đi này công cốc, thì cơ duyên một lần nữa đưa tôi vào con đường trở thành đạo sĩ, đêm hôm đó tôi đang bước chân về nhà nghỉ sau khi đi dạo ngoài bãi biển thì đằng từ xa tôi bỗng thấy có bóng vài ba người đi tới.

Người đi trước mặc áo trắng đi chân đất, cả hai chân hai tay đều bị xích sắt trói lại, khuôn mặt nhợt nhạt khắc khổ nhìn cực kì tội nghiệp. Hai người đi sau mặt mũi tướng quạ mắt lập lòe lửa xanh hung dữ mặc áo giáp, đôi khi lại cầm roi quất vào người mặc áo trắng giục gã đi nhanh và xung quanh ba người này đều tỏa ra khí đen xám xịt.

Đương nhiên là tôi biết họ là ai và tôi cũng không muốn làm phiền họ, tôi bình tĩnh đi qua họ một cách vội vã. Tiếng người áo trắng rên rỉ van xin:

- Con xin mấy ông tha cho gia đình con, đừng bắt họ đi theo con mà... con xin mấy ông...!

Người mặc giáp quất thẳng roi vào người áo trắng, miệng dữ dằn nói:

- Im mồm, Mày chết vào giờ đại hung, thần trùng ra lệnh phải bắt cả dòng họ nhà mày theo.

Cả 3 người lại đi tiếp về cuối con đường, đương nhiên người chết cũng đã chết rồi nhưng sao có thể tùy tiện bắt cả người sống đi theo được. Là một đạo sĩ đương nhiên tôi phải ngăn cản chuyện này.

Tôi đi chậm chậm bám sát theo ba người họ, đến gần một ngôi nhà hai tầng. Bọn trùng ra hiệu cho hồn ma, người áo trắng buồn bã rên lên từng lời ai oán:

- bố ơi.....bố ơi.....!

Trùng tang.... đúng rồi là trùng tang liên táng. Khuôn mặt tôi tái mét lại vì lần đầu tiên chúng kiến cái mà dân gian người ta hay gọi là nổi ám ảnh huyền bí, nhưng giờ không phải lúc nghĩ ngợi nhiều, cứu người mới là quan trọng.

Phải làm sao trong tình huống này đây nếu ra đối đầu với bọn trùng thì hiện giờ năng lực mình không đủ sức có khi còn mang vạ vào thân. Nhưng nếu để quỷ trùng bắt người thì lại có lỗi với bản thân và bà nội đã kì vọng.

Rồi tôi bỗng lóe lên một hi vọng, cách này có vẻ là khả quan. Tôi lấy hơi hét lên thật to:

- Trộm.... bà con ơi có Trộm....!

Nghe thấy tiếng động nên 2 con quỷ trùng và hồn ma kia vội vã biến mất, người dân chung quanh cũng bật hết đèn lên và đương nhiên là tôi cũng lui thật nhanh ngay về nhà nghỉ (Không người ta đánh cho ngu người thì sao? ngu gì ở lại -_-).

Giúp người phải giúp cho trót nên sáng hôm sau tôi quay lại căn nhà hai tầng đó, tuy chưa đủ trình giải trùng cho họ nhưng ít ra cũng khuyên họ nên đi giải trùng.

Và một lần nữa ý trời đưa đẩy tôi đến đúng nơi mà tôi cần đến...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 2: Cao Nhân Chỉ Điểm

Nhưng nghĩ là một truyện còn nói được ra lời hay không thì là truyện khác, tự nhiên vào rồi bảo nhà người ta bị trùng tang liệu người ta có tin không? Có khi làm ơn mắc oán lại cầm dao chém mình thì sao?

Nhưng nói thì nói vậy, tôi cũng phải thử đi xem thế nào, Vừa gần đến ngôi nhà nó thì tôi bỗng thấy một ông lão và một cô gái trẻ bị đẩy ra khỏi ngôi nhà đó kèm theo lời quát mắng rất to của bà chủ nhà:

- Cút, mau cút ra khỏi nhà tôi, có mà cả nhà các người bị trùng tang thì có, định lừa thần bán thánh gì ở đây tôi không có để mắc mưu đâu nhé!

Cô gái trẻ tức giận lên xưng cổ chửi lại:

- Này bà kia, ông nội tôi đã có lòng muốn giúp gia đình bà tránh được nghiệp nặng, không chịu nghe theo còn to tiếng là sao?

Bà chủ nhà tức giận cầm cây chổi lên:

- Á à con ranh, mà có tin là tao cho ông cháu nhà mày nguyên cái cây chổi vào mặt không? Cút nhanh còn kịp!

Cô gái trẻ định bật lại, nhưng ông lão can ngăn:

- P! thôi đi con! Họ không tin chúng ta thì thôi!

Cô gái tuy còn tức giận nhưng vẫn nghe theo ông lão rảo bước đi về. May mà tôi đến chậm một bước nếu không bà chủ nhà đã cho cái dép vào mồm rồi. Nhưng suy nghĩ làm chi truyện đó nữa, vì giờ tôi đang đi theo ông lão và cô gái trẻ, rõ ràng ông lão kia là cao nhân ẩn mình vì không phải ai

cũng biết được gia đình kia bị trùng tang (tôi do may mắn nên cũng mới biết được), đi theo họ biết đâu tôi sẽ tìm ra sư bá thì sao...?

Theo sau vài còn hẻm thì bỗng nhiên tôi mất dấu họ, đang thắc mắc không hiểu sao họ biến mất thì bỗng giọng nói già nua vang lên:

- Chàng trai trẻ! Sao có nhã hứng đi theo chúng tôi vậy?

Quay mặt lại thì thấy ông lão đang hiền từ nhìn tôi cười, ông lão nhìn chung có tướng phúc hậu đã già nua theo tôi đoán đã thập cổ lai hy chắc hơn 80 tuổi còn cô gái kia thì bẻ tay răng rắc, khuôn mặt tuy hơi lạnh lùng nhưng vẫn toát lên thần thái xinh đẹp (có vẻ như ẻm đang muốn đồ sát ai đó).

Đến lúc này thật khó để tôi lấy cớ gì cho vẹn cả đôi đường, chợt nhớ là đang tìm sư bá nên thôi tiện công hỏi thử ông lão luôn:

- Dạ thưa ông, thực ra còn theo ông là muốn tìm sư bá của con, vì thấy ông là cao nhân tái thế nên chắc có thể ông sẽ biết được tung tích sư bá của con ở đâu?

Ông lão từ tốn hỏi:

- Sư bá của cậu là ai? Nói tên thử xem biết đâu lão lại biết được?

Như cá vớ được nước, tôi liền nói tên sư bá cho ông lão nghe:

- Dạ! Sư bá con tên Trần Diệu còn có biệt danh là Diệu Trần đạo trưởng!

Cô gái trẻ ngạc nhiên định trả lời thì ông lão ra hiệu, rồi mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Diệu Trần đạo trưởng 20 năm trước đã không còn nữa rồi chàng trai trẻ, cậu lần này tốn công vô ích rồi.

Tôi tất nhiên cảm thấy đang có điều bí mật mà ông lão không muốn cho tôi biết, nên tôi vẫn gắng hỏi:

- Không thể nào rõ ràng sư phụ con là Lữ Tiên đạo trưởng bảo là đến đây tìm sư bá mà? Mong ông chỉ lối dẫn đường cho con!

Cô gái trẻ bực tức đẩy tôi ra rồi gằn giọng nói:

- Ông nội tôi đã bảo người đã không còn nghĩa là đã không còn! Tin hay không tùy cậu, đừng làm phiền chúng tôi nữa.

Họ lại rào bước đi tiếp vào cuối hẻm nhưng trước khi vòng vào con hẻm thì tôi vẫn nghe thấy lời ông lão nói:

- Nếu cậu không tin lời lão thì 12h đêm hôm nay hãy tới nghĩa địa làng chài ở phía đông, nhất định cậu sẽ có lời giải đáp!

Có đi hay không? Tất nhiên kiểu gì tôi cũng phải thử? Chỉ cần tìm được sư bá thì tôi mới có cơ hội sống sót trước những nguy hiểm đang tới gần.

Lại một đêm với những ám ảnh kinh hoàng đang đón chờ tôi.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 3: Nghĩa Địa Làng Chài

Anh chàng tiếp tân xoa tay khuyên can:

- Anh muốn đi đến nghĩa địa làng chài à? Tôi khuyên anh đừng đi nên đi giờ này! Khu đấy nhiều ma lắm, ngay cả chúng tôi trời sáng còn ít khi qua lại nữa là ban đêm!

Tất nhiên trong tôi có chút sợ hãi, nhưng từ khi tà ma yêu đạo cho đến cương thi đều đã tiếp xúc qua thì vài hồn ma con con có là cái gì. Tôi vẫn quyết tâm phải đến đấy để tìm hiểu huyền cơ mà trong lời ông lão đã nói.

Men theo con đường chính về phía đông cùng với lời chỉ dẫn của anh tiếp tân, tôi đã đứng trước cổng nghĩa địa. Con gió lạnh lẽo đến rợn người làm bất cứ ai gan dạ nhất cũng phải rùng mình và đương nhiên tôi cũng không ngoại lệ, nhìn lại vào đồng hồ lúc này đã điểm 11h30 tôi hơi do dự khi bước vào nghĩa địa.

Những ngôi mộ lạnh lẽo, con đường ẩm ướt như đưa tôi vào một thế giới khác vậy.... thế giới của người chết. Lúc này không khí im lặng đến đáng sợ, chỉ tiếng cóc nhái và tiếng động nơi bụi cỏ cũng khiến tinh thần tôi cảm thấy chột dạ.

Rốt cuộc tại sao phải vào đây vào lúc 12h? huyền cơ mà ông lão định nói là gì? Lúc này tôi cảm thấy cực kì ngu ngốc khi tin vào lời người khác. Bỗng tôi nhìn thấy có ánh sáng le lói giữa những ngôi mộ từ đằng xa, lấy hết tinh thần tôi mon men đi từng bước đến gần nơi tỏa ra ánh sáng lấp lờ đó.

Nơi phát ra ánh sáng đó là một căn nhà cấp 4 nhìn có vẻ khá tồi tàn, tôi ngó vào bên trong nhưng khó có thể thấy gì ngoài ánh sáng phát ra le lói qua

tấm màn.

Đứng trước cửa chính ngôi nhà, tôi gõ cửa và khẽ gọi có ai không nhưng tuyệt nhiên không có tiếng nói chủ nhà đáp lại, thật sự lúc đó là tôi đã muốn đi về cho nhanh nhưng không hiểu sao có sức hút thần bí nào đó mời gọi tôi bước vào căn nhà.

Tôi lấy hết can đảm rồi khẽ mở cánh cửa chính ra, ánh sáng từ ngôi nhà tỏa ra rõ hơn. Hóa ra đó là ánh sáng của hai cây nến trước bàn thờ của một ai đó, tôi đến gần bàn thờ để nhìn rõ hơn vào tấm ảnh thờ.

Hình ảnh của một cô gái vẫn còn khá trẻ đang mỉm cười, có lực hút mê hồn từ tấm ảnh thờ thôi thúc tôi đến gần bàn thờ hơn...

Khoảng cách giữa tôi bàn thờ ngày càng sát lại, khuôn mặt cô gái trong tấm ảnh thờ cũng thay đổi.... ảnh cô gái từ nụ cười mỉm môi bắt đầu hé dần ra lộ ra hàm răng sắc nhọn, tôi biết có điều không ổn nhưng không kịp, hai cái tay từ trong ảnh thờ đột nhiên hiện ra nắm lấy tóc tôi dí sát vào tấm ảnh. Cái lưỡi cô gái thè ra liếm lấy má tôi cùng giọng nói the thé:

- Vào đây với em..... Vào ở cùng em....!

Đương nhiên tôi đâu có ngu mà vào chơi với nó, lấy hết can đảm tôi đâm thẳng vào tấm ảnh thờ làm cái kính ở ảnh thờ vỡ tan.

Hai cánh tay của ma nữ cũng rút lại vào trong tấm ảnh thờ, lấy hết sức bình sinh tôi chạy thẳng ra khỏi căn nhà nhưng không kịp...

Cánh cửa nhà chính bỗng nhiên đóng sập lại, một cơn gió lạnh lẽo thổi vào làm tắt hai ngọn nến cùng giọng nói the thé phát ra:

- Mà không thể thoát.... không thể thoát...!

Từ tấm ảnh thờ, một bàn tay bỗng nhiên hiện ra kêu răng rắc... rồi cả thân hình con ma nữ bò từ trong tấm ảnh ra, nó đứng thẳng dậy bước từng bước nặng nề về phía tôi cùng tiếng nói the thé:

- Lại đây với tao... mau lại đây với tao....!

Nghĩ anh hiền mà bắt nạt sao? Xin lỗi em nhé tình yêu, đến đây là anh chuẩn bị sẵn rồi. Cầm "phá hồn kiếm" trong tay, tôi như nó đến gần rồi sẽ đâm một phát cho nó "tan biến của nguyên hải phong". Nhưng đúng lúc định hạ sát thì ẻm đi trước một bước vụt ngang như cơn gió, rồi một lực đẩy làm "phá hồn kiếm" của tôi bay về phía bức tường. Giọng nói the thé lại một nữa vang lên:

- Đạo sĩ thôi tha... định giết tao sao... mau nộp mạng cho tao!

Vừa dứt lời ẻm ma nữ lao thẳng về phía tôi... lúc này tôi cực kì hoang mang và bối rối, mọi suy nghĩ đều loạn nhịp không biết làm cách nào để giải vây... Lúc này đâm lao theo lao, tôi lôi kính bát quái ra chĩa thẳng vào hướng ẻm ma nữ...

Một lực hút từ trong kính lôi thẳng ẻm vào bên trong, kính bát quái rung lên bần bặt kèm theo tiếng nói dịu dàng khác hẳn lúc trước...

- Tôi biết sai rồi... xin đạo sĩ tha mạng...!

Tha mạng cho em ư? tí anh về nhà nghỉ rồi anh sẽ hấp em từ từ...

Nghĩ thế thôi vì tôi lần đầu sử dụng kính bát quái nên cũng chẳng biết cách thả ẻm ma nữ ra kiểu gì...!

Sau khi cất "phá hồn kiếm" và kính bát quái vào balo định mở cửa và rảo bước về nhà thì tôi phải đóng lại ngay lập tức...!

Lúc này không thể về được... khó có thể về được... vì bên ngoài quá nhiều ma.....!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 4: Chung Quỳ Giáng Lâm

- Liệu hẳn có đến không ông nội?

Ông lão vuốt râu đi từ từ đáp lại:

- Ông cũng không chắc, nhưng nếu cậu ta không xuất hiện thì khả năng chúng ta lành ít dữ nhiều...! Mà P này! Cháu đã chuẩn bị trận pháp xong chưa?

Cô gái trẻ đáp lại:

- Dạ! cháu đã chuẩn bị xong hết từ buổi chiều rồi ông ạ!

Ông lão nhìn lên trời rồi thở dài....:

- Giờ chỉ còn trông vào ý trời thôi!

Lúc này trời mây bỗng biến sắc từ màn đêm bỗng hóa ánh đỏ, một cơn gió mạnh kéo đến như muôn thổi tung mọi thứ lên vậy.

Trước mặt pháp đàn, ba bóng người bỗng nhiên hiện ra với ngoại hình vô cùng kì dị, họ có cái đầu quạ với đôi mắt lập lòe lửa xanh, hai người đằng sau mặc áo giáp sắt cầm roi trông cực kì hung dữ còn người đằng trước với phong thái oai vệ mặc giáp rực đỏ trông rất kì dị.

Người đằng trước bước lên giọng nói rợn người như vang lên từ cõi âm vậy....:

- Đạo sĩ thôi, dám vào đại bản doanh của ta làm loạn, không biết sống chết là gì...

Cô gái trẻ tức giận xưng cồ chỉ thẳng vào quái điều:

- Người im đi, hôm nay ông nội ta sẽ tiêu diệt người, trừ hai cho dân, để người không còn hại người được nữa!

Quái điều bước lên trước giờ tay trái lên cao, giọng cười khe khẽ cực kì ghê rợn:

- Dựa vào hai người? ké ké ké...ké ké ké? Các thần dân của ta mau tiêu diệt hai tên diệt hai tên đạo sĩ thôi này ngay lập tức...!

Vừa dứt lời, bỗng nhiên mặt đất rung chuyển, từ trong các nấm mộ... các oán linh bỗng nhiên hiện ra tiến từng bước chậm chạp về phía ông già và cô gái trẻ. Ông lão vẫn không thay đổi sắc mặt ngồi lảm nhảm niệm chú, các hình nhân xung quanh trận pháp bỗng nhiên cũng từ từ cử động đối đầu với lũ oan hồn oán linh...!

Quái điều ra hiệu cho hai tên đàn em bên dưới lao lên tấn công, đương nhiên là cô gái trẻ cũng không vừa khi đối đầu ứng chiến!

Một cuộc chiến chính tà bất phân bắt đầu diễn ra...!

Còn nói về phần tôi, đương nhiên là sau khi đóng sập cánh cửa chính vào là tôi im lặng bất động không dám hó hé, không ngờ bên ngoài nghĩa địa lại nhiều oán linh đến như vậy. Chẳng lẽ ở trong này chờ đến sáng cũng không phải là cách hay, nếu chúng biết tôi ở trong này thì khả năng một đi không trở lại là khá cao.

Tôi mở hé hé cánh cửa chính xem tình hình thế nào, thì thấy bọn oán linh đang chậm chậm tiến về cổng chính nghĩa địa, nhìn xa xa nếu mắt tôi không bị quáng gà hình như có người đang lập đàn làm phép.

Sau khi đợi bọn oán linh đi khỏi, tôi mon men chậm chậm bước ra ngoài tiến về chỗ lập pháp đàn để xem chuyện gì đang xảy ra.

Thực sự là một cảnh tượng các bạn không tin được đâu vì ngay cả bản

thân tôi cũng không tin được, hàng trăm hình nhân đang đối đầu với bọn oán linh, ông lão thì đang lập trận pháp (hình như ông là người điều khiển bọn hình nhân). còn cô gái khó ưa sáng nay thì đang đánh nhau với 2 lính quạ mà tôi đã gặp đêm hôm trước.

Tất nhiên là tôi cứ trốn một góc xem tình hình thế nào. nhờ ơn ông lão nên tôi suýt nữa thì về châu ông bà nên tôi cũng chẳng có ý định giúp họ một tay, mà nếu có giúp thì nhờ đâu chết oan thì sao? ngu gì!

Nhưng có vẻ hình như bên chính diện càng ngày càng đuối sức, hình nhân bằng giấy sao có để đầu lại oán linh oan hồn bắt tán, ẻm khó ưa kia 1 chập 2 cũng dần dần đuối sức, nếu không có chuyển biến khả năng vong mạng là khá cao.

Suy nghĩ thiệt hơn thì tôi nghĩ giúp họ một tay lật lại được biết đâu lại làm phúc gặp lành, tìm được sư bá thì sao... Mà nhìn ẻm khó ưa kia khuôn mặt cũng ưa nhìn 3 vòng cân đối nếu mà vong mạng thì uổng quá.

Nhưng cách nào đây, một thằng đạo sĩ học vẹt như tôi thì có ra chiến đấu cũng khó thay đổi cục diện, rồi nhớ lại chuỗi ngày năm xưa chiến đấu với yêu ma liệu có cách nào khả quan không... đúng rồi....thỉnh thần linh....

Thỉnh ai có thể tiêu diệt yêu ma với số lượng lớn nhỉ...Lạc long quân...Thánh gióng.... sơn tinh... không được! Hầu như họ chỉ đấu sức là chính, lần này đấu với bọn thần trùng đầy yêu phép thì phải tìm thiên địch của chúng.

Tôi mở điện thoại "thật không thể tin nổi" ra dùng 3G tra xem ai là thiên địch yêu ma, sau khi đã có đáp án tôi cười mỉm chạy thẳng đến pháp đàn bình tĩnh tập trung tinh thần rồi hai bàn tay nắm chặt bắt quyết, miệng hô to:

- Lạy ngọc hoàng đại đế, Lạy tam thánh thiên tôn, Lạy chư vị thần tiên chứng giám... con xin được phép thỉnh... thỉnh... thỉnh...

Giọng nói năm nào lại vang lên:

- Lại là tiểu tử nhà ngươi à? Sao dạo này thỉnh lắm thế? Thỉnh ai thì nói nhanh để ta còn về!

Tôi định cự cãi lại nhưng nghĩ là cãi ông thì ông lại đi luôn thì nhục, nên tôi hô to:

- Con xin được phép thỉnh "Diệt yêu trừ tà Chung Quỷ"

Một ánh sáng từ trên trời chiếu thẳng vào người tôi, lần này thân thể tôi phát sáng màu đỏ rực như lửa, tôi vẫn có thể cảm thấy mọi thứ xung quanh nhưng thân thể này đã không còn thuộc về tôi nữa.

Tôi lao thẳng về phía 2 con tiểu trùng cầm "phá hồn kiếm" chém xuyên qua trứng. 2 con trùng rỏ lên đầu đờn rồi tan biến như chưa từng tồn tại.

Em khó ưa kia vẫn còn đang ngạc nhiên không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy miệng tôi cất lên thêm tiếng nói:

- Cô nương về chỗ bảo vệ ông nội cô đi, Thần trùng cứ để ta giải quyết...!

Thần trùng hai mắt đỏ rực lên, khuôn mặt nhăn nhó vì tức giận:

- Dám giết anh em của tao....! Mày to gan lắm....! Nộp mạng đi!

Thần trùng phi thân lao đến, đương nhiên chung quỷ cũng lao đến đáp lễ ngay kèm theo những suy nghĩ trong tôi:

- Bắt đầu show diễn nào...! say oh yeah!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 2

Chương 5: Thần Trùng Vs Chung Quỳ

Chung quỳ lao thẳng đến chĩa "phá hồn kiếm" vào thẳng ngực thần trùng, nhưng thần trùng không vừa dùng roi sắt vụt tới tới "phá hồn kiếm", tay còn lại của y lao thẳng tới đâm vào giữa mặt chung quỳ. Rầm! Cả thân hình chung quỳ bay lao xuống xuyên qua mấy bia mộ. Thần trùng cầm lấy "phá hồn kiếm" cười khinh khỉnh:

- Ké ké! Tưởng thế nào... chỉ là một tên vô dụng!

Y vừa dứt lời thì bỗng có một tia sáng xẹt đến, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra chỉ thấy làn này đến lượt cơ thể nặng nề của thần trùng bay vào rừng mộ, kèm theo câu nói như sấm vang:

- Mà nói ai vô dụng?

Thần trùng nhăn nhó đứng lên, khuôn mặt y đỏ rực vì tức giận, hai mắt lửa xanh nóng lên sòng sọc, miệng ré lên tức giận:

- Chưa bao giờ... chưa bao giờ tao bị xỉ nhục như ngày hôm nay, tên nhãi con thói tha, tao sẽ giết mày...!

Chung quỳ cười mỉa đáp trả:

- Nói mồm được gì, thể hiện bằng hành động đi yêu nghiệt!

Thần trùng nhắm mắt lại làm nhắm miệng rồi hất chỉ tay lên trên trời, bỗng nhiên trời đất giống tổ nổi lên, sấm sét ùng ùng. Hất chỉ tay về phía chung quỳ, miệng hô lớn:

- Phá....!

Uỳnh! Một tia sét lớn giáng xuống đầu chung quỳ cũng may sao thần nhanh chân tránh được, nhưng chưa kịp hoàn hồn thì các tia sét khác lại ở trên trời giáng xuống đầu chung quỳ. Phải rất vất vả thì thần mới có thể tránh được những tia sét.

Chẳng lẽ hết cách? Không! Đấu phép là nghề của chung quỳ, thần đứng tấn uy nghiêm xoay tay hình âm dương miệng hô lớn:

- Chuyển đảo càn khôn...!

Những tia sét trên trời lại đánh ngược trở lại về phía thần trùng, y phải vất vả di chuyển để tránh từng tia sét đang giáng xuống đầu.

Tận dụng cơ hội chung quỳ phi thân đến đá thẳng vào ngực thần trùng cùng lúc lấy lại "phá hồn kiếm" trong tay y.

Ăn một đòn nặng, thần trùng hộc máu xanh ra trông cực kì tanh tươi. Gân đỏ nổi lên khắp người y, y run lên bần bật vì hổ thẹn, vì sợ hãi hay vì tức giận? Không biết được nhưng tôi có thể đọc được trong mắt y cảm giác như đang bị xỉ nhục cực kì nặng nề.

Thần trùng bỗng nhiên cười lớn:

- Ké ké mày giỏi lắm, chưa có ai làm tao khốn đốn như ngày hôm nay!

Chung quỳ xua tay nhìn y bằng nửa con mắt:

- Loại phé phẩm như mày tao giết nhiều rồi, ảo tưởng về mình ít thôi!

Bị xỉ nhục nặng nề, thần trùng nghiến mỏ ken két từng hồi, rồi y chỉ tay về phía chung quỳ hô lớn:

- Các thần dân của ta, mau tiêu diệt tên nhãi con này ngay lập tức!

Hàng trăm oán linh đang giao chiến với hình nhân bỗng nhiên lao thẳng về phía chung quỳ, nhưng thần vẫn không nao núng miệng vẫn cười lớn:

- Ha Ha...! Chơi không lại giờ lấy nhiều đè ít à?

Rồi hai tay chung quỳ nắm chặt, miệng lầm nhảm rì rầm khó hiểu sau đó thần đưa tay lên trời hô lớn:

- Quý môn quan..... Mở!

Dưới mặt đất bỗng nhiên xuất hiện một vòng tròn âm dương cực lớn, Một lực hút cuốn tất cả oán linh vào thẳng trong vòng tròn âm dương đó.

Lúc này thần trùng đang cực kì run sợ, vì y đã hết bài ở lại chỉ có con đường chết. Y định giang đôi cánh bay lên trời thì chung quỳ đã nhanh chân nhảy lên trước 1 bước dùng "phá hồn kiếm " chặt phăng đôi cánh của thần trùng.

Mất đi đôi cánh y rơi mạnh xuống dưới rừng mộ, thương thế lúc này đã cực kì nặng nề khó có cách kháng cự. Chung quỳ từ trên cao phi thân đến định giáng một nhát chém vào đầu y:

- Thần trùng! Hôm nay số mày đen rồi!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 6: Ta Là "Phá Hồn Kiếm"

Rầm! Tôi đổ gục xuống đất, thân thể dường như đã kiệt sức hoàn toàn. Tại sao? tại sao chứ? Chỉ thêm vài giây nữa thôi là có thể diệt được thần trùng rồi, sao ông không cố nốt tí nữa hả chung quy?

Nhưng giờ tôi không có thời gian để than thân trách phận nữa, một cảm giác lạnh toát phía sau gáy như trải rộng toàn lưng tôi. Y đã đứng dậy, tôi có thể chắc chắn 100%. Miệng y rít lên từng chữ the thé ghê rợn:

- Sao thế? Vừa nãy mày hồ báo lắm cơ mà? Sao giờ nằm im như con chim cút thế?

Thần trùng điên cuồng đưa bàn chân giẫm đạp lên người tôi, tôi cảm nhận rõ sự tức giận của y qua từng phát giẫm đó, hấn tức giận vừa đạp vừa chửi rủa tôi thậm tệ:

- Súc sinh... súc sinh.... mày bố láo nữa đi... mày hồ báo nữa đi... mày thể hiện nữa đi....!

Tôi cố gắng kìm nén cơn đau giữ chặt "phá hồn kiếm" đợi chờ cơ hội xúc thần trùng. Nhưng càng ngày thân thể tôi càng mất cảm giác vì đau đớn, Giá như... giá như có ai đó cản y lại để tôi có một cơ hội...!

Bang! Ẽm khó ưa phi thân đến đưa chân đến đá vào lưng thần trùng nhưng hình như không có xi nhê với y. Y quay mắt lại lấy tay vả thẳng vào mặt ẻm, làm ẻm bay về phía rừng mộ.

Tôi biết không còn cơ hội nào tốt hơn lúc này, Nén đau lại tôi gồng hết chút sức lực cuối cùng lao đến đâm thẳng vào bụng thần trùng, miệng hét

thật to:

- Tao XCM mà....!

Keng! "phá hồn kiếm" không thể đâm qua giáp của y! Tại sao? Tại sao vậy? Chi bảo trấn phái Mao Sơn lại không có tác dụng với thần trùng? Y lườm tôi tức giận đá mạnh vào bụng tôi bay về nơi lập đàn.

Cảm giác mọi thứ như chậm lại... Nỗi đau thể xác, tiếng thần trùng cười, tiếng y nói, và cả sự tuyệt vọng trong trái tim tôi.....:

- Tao sẽ giày vò tất cả chúng mày đến muôn kiếp....., sẽ giày vò cả dòng họ chúng mày đến muôn kiếp.... đến muôn kiếp.....! Ké ké ké...! Ké ké ké...!

Hết rồi! Hết thật rồi! Giờ tôi chẳng còn sức lực để thỉnh bất cứ ai nữa, cũng không còn sức để chạy khỏi đây nữa. Cái gì mà thần nhân mao sơn... Cái gì mà trăm năm có một.... Giờ sẽ kết thúc tất cả trong ngày hôm nay...

- Thần nhân mao sơn mà yếu đuối vậy sao?

Giọng nói của ai đó? ai đang nói đó? Giờ sức để nói tôi còn không có nên chỉ tự nói thầm với bản thân mình! Phải chăng cận kề cái chết nên con người ta thường hay hoang tưởng.

- Người chưa chết được đâu? Nếu như chúng ta lập giao kèo!

Giọng nói sâu thẳm lại vang lên và tôi lại nghĩ thầm để trả lời lại hẳn:

- Rốt cuộc người là ai? Người có cách gì có thể cứu được ta?

Câu trả lời của kẻ bí ẩn làm tôi cực kì kinh ngạc:

- Ta là "Phá Hồn Kiếm"!

Thanh kiếm biết nói... hư cấu.... cực kì hư cấu! Nhưng giờ tôi chẳng còn sức để tìm hiểu nhiều nữa...! Tôi thật sự không muốn chết trong lúc này...! Bởi tôi còn muốn gặp lại nàng....:

- Lập giao kèo đi....!

Một luồng sức mạnh cực lớn chảy thẳng vào người tôi, cảm như mát lạnh chữa lành mọi đau đớn, thân thể nhẹ như lông hồng vậy và "phá hồn kiếm" bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng màu u tối.

Giao kèo gì để sau hững tính, tôi quay mặt lại nhìn thân trùng miệng cười mỉa:

- Lần này tao cho mày nát như đĩa hát luôn...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 7: Đoạn Kết Của Thần Trùng

Thần trùng khuôn mặt đỏ rực, 2 mắt tóe lửa nong lên sòng sọc, miệng y rít lên tiếng kêu khe khe:

- Tao mà sợ mày chắc! Để xem thằng nào nát...!

Không nói nhiều tôi phi thân đến đâm thẳng vào mặt y, tốc độ ảo diệu đến mức thần trùng không có một chút phản ứng, cả thân hình y bay thẳng về phía sau. Tất nhiên là tôi không thể để y chết một cách dễ dàng được, đối với những đũa nào vùi hoa dập liễu tôi thì tôi phải thông ass nó cho đến chết thì thôi.

Tôi đi từ từ đến gần phía thần trùng, y đang cố gắng gượng dậy nhưng có vẻ đã thấm mệt. Tôi nhẹ nhàng dẫm lên người thần trùng rồi ấn mạnh chân xuống, cả thân hình hấn đổ gục dưới chân tôi. Hấn nhắm chặt mắt lại, nước mắt chảy ra vì đau đớn hay vì hạ nhục tôi cũng không biết. Miệng đầy máu của hấn vẫn gòong cười khe khe:

- Ké ké ké! Mày giỏi, còn chờ gì nữa mà không giết tao đi? Nghe tao nói chưa súc sinh! Giết tao đi?

Đương nhiên là không cần nói thì tôi cũng giết y, không biết lúc nào súc mạnh này sẽ biến mất nên tôi không thể sơ suất mà lầy với y mãi được, nếu không muốn bước vào vết xe đổ vừa rồi!

- Phế phẩm...chết đi!

Vừa dứt lời, "phá hồn kiếm" đâm thẳng xuống ngực thần trùng, miệng y ré lên đau đớn, một làn khói màu đen tỏa ra từ người y, thân thể y dần dần

hóa thành cát bụi, khuôn mặt y trước khi tan biến nhìn tôi cực kì phần nộ mấp máy những lời cuối cùng....:

- Tao nhận ra mày....Mao Tiểu Phương! Lần này...mày thắng...!

Nhưng các anh em của tao...sẽ trả thù cho...tao! Hãy đợi đấy...!

Gọi tất cả anh em phé phẩm của mày ra đi? Giờ tao cân hết cũng được! Cái gì mà Mao Tiểu Phương chứ... Thằng điên! Lúc thần trùng tan biến hoàn toàn cũng là lúc tôi ngã vật đi bước vào trạng thái vô thức... tôi đã kiệt sức hoàn toàn rồi....!

Ông lão mệt mỏi đứng dậy chấp tay cảm ơn trời phật, rồi bảo em khó ưa công tôi về. Tôi tuy kiệt sức nhưng vẫn nghe thấy tiếng em trả treo:

- Sao cháu lại phải công hấn chứ....!

Rồi tôi ngất lịm hoàn toàn, lúc tỉnh dậy đã thấy mình ở trong một căn phòng làm bằng gỗ, chiếc balo được treo cẩn thận ở đầu giường. Tôi mở ra thì thấy mọi thứ vẫn nguyên vẹn, vậy cũng đỡ lo lắng phần nào...

Đang định làm thêm giấc nữa thì thấy ông lão và em khó ưa đi vào, tôi cố gắng gượng ngồi dậy nhưng ông lão ra hiệu bảo cứ nằm xuống. Tôi cảm ơn ông lão vì đã đưa tôi về và chăm sóc, nhưng bất ngờ khi ông nói:

- Chính lão mới phải cảm ơn cháu, nếu không có cháu thì không chỉ ta và P mà ngay cả vùng biển Quất Lâm này đã gặp đại họa rồi!

Nhìn vào mắt ông lão, tôi tin lời cảm ơn của ông lão là thật lòng, còn cô gái khó ưa tên P kia thì tỏ vẻ không quan tâm đúng là không biết câu: Làm ơn phải trả ơn mà....

Tất nhiên tôi không bỏ lỡ cơ hội hỏi thông tin về sư bá của tôi. Ông lão chỉ hiền từ cười rồi bảo tôi cứ ở đây nghỉ dưỡng, khi nào lành hẳn rồi hãy tính.

Chuỗi ngày tiếp theo của tôi đương nhiên là chỉ ăn và ngủ, nhưng có người đẹp hầu hạ tội gì không làm phiền, tôi giả vờ mệt mỏi nhờ ẻm khó ưa bón cháo cho. (Cứ nói là ẻm khó ưa thôi chứ thực ra nhan sắc cũng ngon lành càn đào, 3 vòng đồng hồ cát lắm chứ bộ:3)

Tất nhiên là lúc đầu ẻm còn xưng cồ không chịu, nhưng có lẽ trước lạ sau quen ngoài mặt không phục nhưng tay thì vẫn cầm thìa đưa lên miệng tôi.

Tất nhiên các bạn lúc này sẽ bảo tôi bắt cá 2 tay, hay thả hoa bắt bướm v.v Nhưng mỗi người có một suy nghĩ riêng. Với nàng H tuy tôi rất yêu nhưng thực sự gặp lại và đến với nhau là cả một vấn đề.

Chuỗi ngày hồi sức cũng đã qua, tôi không thể cứ ăn bám nhà người ta hoài được nên sau khi tịnh dưỡng tôi đến trước mắt và hỏi ông lão và tin tức sư bá của tôi.

Ông chỉ nhẹ nhàng đáp lại, một câu nói làm tôi không biết nên phản ứng ra sao:

- Sư bá của cháu à? Lão chính là Trần Diệu đây!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 8: Tổng Tiên Công

Thật ra thì tôi cũng không bất ngờ lắm đâu, vì tôi cũng đoán 50 - 50 khả năng ông lão có liên quan đến sư bá của tôi rồi, chỉ có điều là tại sao đến bây giờ sư bá mới nói cho tôi biết.

Có lẽ ông lão hiểu được tôi đang nghĩ gì, ông điềm đàm nói:

- Có lẽ cháu vẫn thắc mắc vì sao lão không nhận mình là Trần Diệu ngay từ đầu, thực ra cũng có nhiều lý do khó nói. Thứ nhất lão đã không còn là "diệu trần đạo trưởng" từ 20 năm về trước rồi, vùng đất Nam Định này hầu như họ theo thiên chúa giáo nên những người theo đạo giáo như chúng ta, họ không bao giờ tin tưởng chứ đừng nói là nhờ trừ yêu bắt ma.

- Thứ hai, đêm hôm đó lão còn chưa biết có còn mạng trở về hay không thì nhận người liệu có ích lợi gì? Và thứ ba là lão không biết cháu tìm lão có mục đích gì, nếu như có ý đồ không tốt há chẳng lão tự hại mình sao? Vì thế lão cũng muốn thử cháu nên bảo cháu đến nghĩa địa làng chài. Quả thật cháu còn trên cả mong đợi của lão!

Haiz, hóa ra lão bá vẫn còn nghi ngờ tôi, ông lão đâu biết rằng nếu tôi không có nội lực thâm hậu cộng thêm pháp bảo hộ thân thì giờ chắc đã an nghỉ nơi chín suối rồi. Nhưng cũng phải công nhận sư bá thực sự cao thâm khó lường.

Rồi ông lão lại hỏi tôi:

- Thế sư phụ cháu bảo cháu tìm lão có việc gì?

Tất nhiên là tôi lại lôi cái bài kể nghèo kể khổ ra để nói với ông lão và có

thêm thất đôi chút. Nhưng tuyệt nhiên tôi không nhắc đến lão già hai mắt mà tôi nhận làm sư phụ năm xưa (Có lẽ vì ghét -_-). Ông lão mỉm cười như tin lời tôi lắm, ông gật đầu hiền từ:

- Sư phụ con đã có lời nhờ vả, tất nhiên ta cũng không chối từ... nhưng... muốn ta nhận con làm đệ tử thật sự khó có thể! Ta đã từng hứa với trời là chỉ nhận đệ tử là người trong nhà thôi! Hay là con cưới cái P nhé, lúc đấy có thể danh chính ngôn thuận nhận ta là sư phụ!

Em khó ưa đứng ngay đấy, cau có giận dữ:

- Ông còn nói đùa thế! Là cháu giận ông luôn đó!

Ông lão cười lớn nói:

- Ha ha ha! Ta chỉ nói đùa chút thôi! Chưa gì hai má đã ửng hồng rồi! Muốn người ta hỏi cưới cũng đâu cần vội thế chứ!

Em khó ưa quay mặt đi vào bên trong có vẻ âm ỉ (WTF làm như tôi muốn cưới em lắm ấy -_-). Rồi ông lão hiền từ nói tiếp:

- Tuy ta không thể nhận con là đệ tử nhưng vẫn sẽ truyền dạy đạo pháp cho con! Như vậy cũng không làm trái lời thề với trời. Từ giờ cứ gọi ta là sư bá đi!

Tất nhiên là tôi quỳ lạy sư bá rồi xin phép ra ngoài. Sư bá nhìn tôi đi xa rồi ngồi xuống uống trà. Trong mắt lão có chút ưu tư:

- Ngày tháng sau này của đất nước phải trông cậy vào con rồi!

12h đêm ở một nhà quán xác gần khu vực Hà Nội, một cơn gió thổi mạnh kéo theo những luồng khói đen mờ ảo. Những kẻ thân người đầu quạ mặc những bộ giáp hết sức kì dị từ từ hiện ra...

- Không hiểu sao tự nhiên anh cả gọi chúng ta nhỉ?

Thần trùng mắt ánh tím lên tiếng phá ta sự im lặng, Thần trùng mắt ánh

đỏ nhanh nhẩu trả lời:

- Chắc là liên quan đến tên thần trùng cấp thấp nhất vừa chết ấy mà...
Chờ ông tới biết ngay thôi...!

Vừa dứt lời bỗng có thêm một cơn gió mạnh thổi tới kéo theo luồng âm khí nặng nề quái đản, Vua của thần trùng cũng là anh cả hiện ra vô cùng to lớn và uy nghiêm:

- Các anh em tới rồi à...! Đạo này vẫn sống tốt chứ?

Bọn thần trùng tất nhiên là cười nói vui vẻ, không ai dám hỏi lý do vì sao lại có cuộc họp này...! Chỉ có thần trùng mắt ánh đen lạnh lùng hỏi lại:

- Anh cả! Anh không phải gọi tụi em đến đây chỉ để hỏi thăm vấn đề sức khỏe chứ?

Vua thần trùng phá lên cười:

- Ké ké ké! Hắc trùng đệ từ xưa đến nay vẫn vậy! Ta không xả giao nữa, hôm nay ta gọi anh em đến về vấn đề của dương trùng vừa chết!

Thần trùng mắt ánh đỏ ngạc nhiên:

- Chết tên thấp nhất thôi mà...! Chúng ta chỉ cần tìm một hồn ma có oán hận nặng nề nâng cấp thành thần trùng thay thế vị trí còn khuyết là xong! Đâu phải vấn đề gì ghê gớm?

Vua thần trùng điềm đạm nói:

Tìm người thay thế là chuyện nhỏ! Nhưng ta nhận được tin là dương trùng bị diệt bởi "phá hồn kiếm"!

10 tên thần trùng kia vừa nghe đến 3 chữ "phá hồn kiếm" liền giật mình sửng sốt! Hắc trùng đập mạnh tay xuống bàn, đôi tay y vẫn còn run run, miệng hấn nghiến ken két vì tức giận:

- Đã 100 năm.... 100 năm rồi! Mỗi hận này nhất định phải trả...! Su huynh... phải tìm ra truyền nhân của Mao Tiểu Phương cho hắn sống không bằng chết!

Các thần trùng khác cũng nhiệt liệt tán thành hưởng ứng, vua thần trùng đứng dậy chống hai tay lên bàn đồng dục nói:

- Nếu anh em đã nhất trí trả thù thì chuẩn bị xuất phát tiến thẳng về Quát Lâm, Nam Định!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 9: Chuỗi Ngày Học Đạo

Sau khi thu xếp đồ đạc, tôi chuyển hẳn vào nhà sư bá sống, bố mẹ em khó ưa mất sớm nên hiện tại chỉ có sư bá và em và tôi cư ngụ tại đây.

Công việc hàng ngày của tôi giờ chuyển sang làm nông dân đúng nghĩa: Sáng tưới rau, rồi cho lợn ăn, nuôi gà v.v Đến chiều tối mới bắt đầu bập bẹ học đạo. Tất nhiên vì từ trước đến giờ đều là học vẹt nên tôi phải bắt đầu học lại căn bản của nghề đạo sĩ, ai là sư tổ của tôi, cách vẽ bùa như thế nào cho đúng và các nguyên liệu để chuẩn bị cho việc lập pháp đàn v.v Không ngờ lý thuyết ngành đạo lại vi diệu và khó nhớ đến vậy thật khiến nhớ lại cảnh tượng trên ghế nhà trường 10 năm về trước...

Cũng may là khoảng thời gian làm đệ tử của lão già hai mặt khiến tôi cũng vẽ bùa khá ổn và có đọc qua cuốn sổ của bà nội nên thời gian học lý thuyết cũng không khó khăn và nhàm chán như tôi đã nghĩ. Đặc biệt tôi lại thích nghiên cứu về chuyên ngành thỉnh và chi tiết về các loại ma quỷ...

Hóa ra đạo sĩ ngoại trừ việc không thỉnh chư phật ra thì thần quỷ tứ phương đều có thể triệu hồi được, nhưng hầu như các đạo sĩ ít người dám thỉnh ma quỷ và atula vì rất khó trục xuất vì thế khi bạn xem phim ảnh cũng chỉ thấy họ thỉnh thần linh là chủ yếu!

Ngoài mấy môn học đó ra thì có một kì môn độc giáp khá đặc biệt mà tôi mới chỉ đọc qua lý thuyết nhưng sư bá không nói tới đó là "nuôi âm binh", trên lý thuyết có ghi thì bạn có thể điều khiển âm binh làm việc cho mình nhưng phải chu cấp cho họ tử tế, âm binh càng mạnh thì đạo thuật của đạo sĩ càng lớn đủ để áp chế lại chúng... nôm na ra sao các bạn tự suy luận vì báng bổ thần linh chỉ có gây họa nên tôi không đề cập nhiều.

Nói chung mấy vấn đề bên trên chỉ chia sẻ cá nhân, tin hay không là tùy ở các bạn chứ nói thật giờ tôi đang là một nông dân chăn rau đúng nghĩa. Đất nam định này nhà nhà theo đạo thiên chúa nên cái nghề đạo sĩ như chúng tôi quả thật không có đất dụng võ, hàng ngày tôi đều cùng sư tử (ẻm khó ưa) mang rau và trứng gà ra chợ bán kiếm đồng ra đồng vào cải thiện thu nhập cá nhân, thực ra tiền thì tôi còn hơn 20 củ qua thẻ ATM nhưng giờ mà đưa sư bá hết thì lấy tiền đâu mà ăn chơi.

Biết sư tử thích ăn kem nhưng ngại móc ví nên nhiều khi tôi cũng mua kem mời sư tử, lúc đầu ẻm còn quay mặt đi không thèm nhưng cái bụng thì vẫn ưa với cả tôi mời nhiệt tình quá nên trước còn kiêu kì nhưng lúc sau vẫn cầm cho mày vui... (đéo đỡ được bản tính con này -_-).

Hôm đó sau khi tan chợ, tôi và sư tử đang mua kem ở gần một trường cấp ba thì tôi bỗng nhìn thấy điều gì đó không ổn, một nữ học sinh cấp ba đang đi trên đường nhưng lại có bóng ma của người con trai với khuôn mặt uất hận đi theo tò ra ám khí vô cùng dày đặc. Tôi liền vỗ vai sư tử ra hiệu:

- Sư tử! Sư tử có thấy gì đặc biệt ở em nữ sinh kia không?

Sư tử nhìn em nữ sinh rồi nhìn tôi cười mỉa:

- Tất nhiên là ta thấy điều đặc biệt rồi!

Tôi ngạc nhiên nhìn sư tử:

- Sư tử cũng nhìn thấy được à?

Sư tử buông lời đáp:

- Tất nhiên là thấy! Là người đang chết vì gái xinh chứ sao? Mà em đó cũng nổi tiếng đất nam định đó, nghe nói là tham gia "đường lên đỉnh everest" thì phải! Nói chung là người không có cửa đâu!

Biết sư tử có ý ghen tuông (ảo tưởng tí thôi), tôi cũng không trách vì số tôi vốn dĩ đào hoa. Nhưng cũng không có thời gian giải thích với sư tử, tôi

chỉ buông lời ngắn gọn:

- Trai gái gì ở đây! Nữ sinh đó có vong ám theo... Chúng ta cứ đi theo xem tình hình thế nào... Biết đâu kiếm được mối lớn...!

Lúc đầu em còn khó chịu định đi về nhưng nghe tôi khuyên bảo nên cũng tạm tin và cùng tôi theo dõi nữ sinh kia. Chúng tôi thấy nữ sinh bước vào một căn nhà... một căn nhà mà cả tôi và sư tử đều rất quen thuộc...

Chắc không cần nói thì bạn đọc cũng biết căn nhà xuất hiện khi nào, sư tử tức giận đứng dậy đi về:

- Tưởng nhà ai, chứ nhà bà mụ này kể cả vong ám cả nhà bà ấy thì ta cũng nhất quyết không giúp...!

Tôi thì không nghĩ giống sư tử, đôi khi chỉ cần chút thay đổi biết đâu lại có nguồn lợi lớn thì sao. Quan trọng là làm như thế nào thôi, và với một kẻ gian manh xảo quyệt như tôi thì đó không phải là điều khó...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 10: Luật Nhân Quả

Suy nghĩ vài đêm tôi mới nghĩ ra cách vẹn cả trăm đường, đầu tiên là tôi phải tìm hiểu về gia đình em nữ sinh này, theo đạo gì, rốt cuộc là ai tư thù sâu nặng mà oan khí ngút trời như vậy v.v

Tất nhiên với thông tin trên mạng và với cú phốt để đời lưu truyền ở trường cấp 3 của em ấy thì không khó để biết được oán linh đây là ai. Nhưng gia đình em lại theo thiên chúa giáo nên việc tiếp cận là cực kì khó khăn.

Cách tốt nhất là cứ để thời gian trôi qua, việc bị ám lâu ngày sẽ khiến tinh thần người bệnh giảm sút, dù đã đến bệnh viện khám cộng thêm việc các cha xứ đến cầu nguyện cũng là vô ích..!

Đúng thời điểm người nhà tuyệt vọng nhất là tôi biết cơ hội của tôi đã đến. Sáng hôm đó cứ đi qua căn nhà em nữ sinh đó là tôi lại thở dài thườn thượt.....Cứ thế vòng qua vòng lại chực lần nhìn vào căn nhà miệng mất máy rồi thở dài:

- Luật nhân quả làm sao tránh được....Ý trời...ý trời....!

Tất nhiên tôi làm vậy để thu hút sự chú ý của mẹ em, và tất nhiên là thành công ngoài mong đợi. Lúc tuyệt vọng nhất là lúc con người ta không biết đúng sai và tin một cách mù quáng chỉ mong sao có cách cứu người thân của mình. Bả đon đả mời tôi vào nhà uống nước, đương nhiên tôi cũng phải diễn nốt màn kịch nhìn nhó xung quanh căn nhà một cách chăm chú, rồi tôi bỗng cất lời:

- Căn nhà này yêu khí dày đặc, đích thị người thân của bà có vong ám!

Bà chủ nhà như cá vớ được nước, khóc lóc kể lại nỗi khổ ớn đau của con gái bà. Đương nhiên là đúng như những gì tôi đã dự đoán, rồi bà năn nỉ tôi cứu giùm con gái bà:

- Xin thầy, thầy làm ơn làm phúc, tốn bao nhiêu tiền gia đình tôi cũng bằng lòng chỉ mong cứu được cháu...!

Tôi giả vờ nghiêm nghị, đôi mắt trùng xuống buồn phiền:

- Luật nhân quả ý trời khó tránh, cũng do con gái bà gây ra cái nghiệp này....Nhưng thân là đạo sĩ tôi cũng phải hết lòng xả thân trừ ma diệt đạo, mau đưa tôi lên phòng con gái bà xem tình hình, biết đâu có cách vãn hồi!

Thế là bà chủ nhà vội rít đưa tôi lên phòng em nữ sinh, vừa bước vào căn phòng tôi đã thấy mùi oán khí dày đặc đến nghẹt thở, cô gái gầy gò ốm yếu như không còn hơi sức còn oán linh ngồi ở ghế mắt nhèm chăm chăm vào tôi.

Đã chuẩn bị mọi thứ phòng bị nên tôi cũng không e ngại lũ oán linh này lắm, tôi ra hiệu cho bà chủ nhà ra ngoài rồi ngồi xuống bên cạnh giường rồi nhìn thẳng vào oán linh nói:

- Tại sao chấp mê bất ngộ, cứ mãi ám người ta! Sao lại không đầu thai sống cuộc đời mới...!

Oán linh có vẻ biết là tôi đang nói chuyện với y, hấn giận dữ cắn hờn chỉ thẳng vào cô gái nói:

- Vì sao tôi chết.... Vì sao tôi day dứt không buông.... Ông đi mà hỏi nó ấy? Công trình nghiên cứu để lấy học bổng của tôi một tay nó cướp trắng? Trời không có mắt nên tôi phải ám chết... ám chết chúng nó!

Tôi nhẹ nhàng đáp:

- Cậu là K phải không? Truyện về bản công trình nghiên cứu đột quy đó là của cậu, tôi biết rất rõ à mà không chỉ tôi biết, cả trường học của cậu ai

cũng biết, cả việt nam này ai cũng biết!

Oán linh tức giận lườm tôi hét lên:

- Ông nói dối, nói dối! Rõ ràng gia đình nó đã dùng quyền lực để che lấp âm mưu bản thủ, làm sao mà có ai biết được công trình đó của tôi!

Tôi lấy điện thoại ra, tra google rồi từ từ di tay vào màn hình rồi đưa trước mặt oán linh. Đôi mắt oán linh giãn ra, 2 hàng nước mắt từ từ lăn xuống, y khóc vì đã được giải oan, vì đã có thể an tâm đi đầu thai được rồi.

Tôi giải thích cho oán linh biết việc sống hay chết là do số trời đã định, không phải do cô gái đó hại chết mong y sớm đầu thai sống cuộc đời mới.

Sau khi oán linh tan biến về cõi hư vô, sắc mặt cô gái có vẻ khá hơn nhiều. Tôi thở phào nhẹ nhõm báo tin mừng cho bà chủ nhà.

Đương nhiên là bà mừng ghê gớm, bắt tôi ở lại mổ lợn thết đãi. Tôi từ chối thịnh tình và đưa bà địa chỉ kèm số điện thoại để tiện liên lạc nếu có vấn đề, tất nhiên chuyện phong bì trà nước thì giả vờ từ chối nhưng vẫn dúm vào túi quần rồi vì đời ai làm không công cho ai.

Lại nói về tương lai của em nữ sinh thì người ta phải gọi là gieo nhân nào thì gặt quả nấy, giấy không thể gói được lửa. Việc em ăn cắp công trình nghiên cứu cuối cùng bị lộ ra cùng với việc điếm sử tốt nghiệp được có 3,75 nên suất học bổng cũng không cánh mà bay, còn ổng hiệu phó bao che sau vụ này cũng bị cho thôi việc.

Đúng là ác giả ác báo, lưới trời dẫu có thoát được cũng không thể thoát khỏi lưới của cư dân mạng!

Từ hôm đấy tiếng lành đồn xa nên danh tiếng trừ yêu bắt ma của sư bá cũng tăng lên vài bậc và người dân khu vực vùng biển Quất Lâm cũng tin tưởng người học đạo như chúng tôi hơn. Việc đó cũng dẫn tới sư bá không còn thất nghiệp như hồi xưa nữa, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng có lẽ tôi đã vui mừng quá sớm...vì chuyện mới chỉ đang bắt đầu
mà thôi....!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 11: Tổng Cục Bất An

Tổng cục tâm linh miền bắc - số 1 Đông tác - Đống Đa - Hà Nội

Người đàn ông mặc vét đen đang im lặng, bên cạnh cô thư ký đưa cho mỗi người đang họp một tập hồ sơ, có người liếc qua hồ sơ nhưng có người cũng im lặng nhắm mắt không nói gì. Rồi người mặc vét đen đứng dậy phá tan sự im lặng:

- Tôi rất biết ơn khi mọi người đã không quản ngại đường xá xa xôi đến đây tham gia buổi họp này, mọi lần để tiện cho quý vị chúng ta thường hay họp qua máy tính nhưng hôm nay vì tính chất công việc cực kì quan trọng nên tôi mới phải trực tiếp gặp mặt các vị!

Rồi ông ta mở tập hồ sơ:

- Mời các vị hãy mở tư liệu ở trước mặt, đây là danh sách các gia đình đưa vong lên chùa Hàm Long mà trụ trì vừa gửi cho tôi, theo thống kê mới nhận được 2 tháng trở lại đây số gia đình đưa vong lên chùa đã giảm đến 90%, nhưng theo thông tin tôi nhận được số người chết vào giờ độc vẫn không giảm! Mà điều lạ kì nhất là những gia đình bị trùng tang nhưng không cúng bái hay đưa vong lên chùa cũng không có người bị bắt chết theo!

Một bà khoảng 60 tuổi mặc áo hơi đồng bóng ngạc nhiên:

- Vậy thì đây là điều đáng phải vui mừng chứ? Vì bí ẩn trùng tang cuối cùng cũng được giải trừ!

Người đàn ông mặc vét mỉm cười:

- Đáng lẽ nếu là chuyện tốt thì cũng nên cười nhưng theo thông tin của nhóm "âm dương nhãn" cảm nhận được thì có nguồn âm khí cực nặng đang tiến về tỉnh Nam Định, tôi nghi ngờ nguồn âm khí đang di chuyển này là "thập nhị thời thân". Đó cũng chính là lý do tôi mời các vị đến đây!

Người đàn ông mặc áo dân tộc lên tiếng:

- Không cần biết nó là ai! Trừ ma diệt quỷ là tôn chỉ làm việc của chúng ta, tôi đề nghị cử người đến điều tra xem tình hình thế nào...!

Người đàn ông mặc vét đen mỉm cười nói:

- Vậy trong các vị, ai xung phong đi điều tra vụ việc lần này?

Một bầu không khí im lặng bao trùm phòng họp, đương nhiên vụ việc này liên quan đến 12 thần trùng, nếu sai sót thì không chỉ mình mà cả dòng họ cũng sẽ bị nguy hiểm. Rồi người đàn ông mặc vét đen nhìn về phía người đàn ông có 2 mắt khác màu:

- Ông C... Tôi nghĩ vụ này ông theo là hợp lý nhất! Ông nghĩ sao?

Người đàn ông 2 mắt khác màu trầm ngâm khá lâu rồi lên tiếng:

- Tôi theo không thành vấn đề nhưng ông phải đáp ứng với tôi 2 điều kiện!

Người đàn ông mặc vét đen mỉm cười nói:

- Ông cứ nói ra đi!

Người đàn ông 2 mắt khác màu lại nói:

- Thứ nhất vì tính chất công việc lần này tương đối nguy hiểm lên thù lao lần này cũng gấp 10 lần các vụ bình thường. Thứ hai là tôi muốn ông và trụ trì chùa Hàm Long hỗ trợ đi với tôi trong chuyến đi này!

Người đàn ông mặc vét suy nghĩ hồi lâu rồi mỉm cười nói:

- Cứ quyết định như lời ông nói đi, 2 ngày sau chúng ta sẽ khởi hành về Nam Định!

Lại nói về sư bá của tôi, dạo này ông thường hay có thói quen nhìn lên trời, khuôn mặt suy tư lo lắng. Có vẻ như ông cảm nhận được đang có điều gì bất an sắp xảy ra...!

Gần đây tôi cũng cảm nhận có điều gì bất thường xung quanh khu biển Quất Lâm này, bình thường vào buổi tối thì nhộn nhịp lắm nhưng khoảng tháng nay đổ lại thì vùng biển này im lặng và vắng vẻ đến rợn người, cứ khoảng tầm nửa đêm thì chó hàng xóm sủa tiếng một rồi nó lại rên ư ử, không khí thì u ám, âm khí nặng nề đến ngột ngạt.

Rồi vì tò mò không kìm được nên tôi quyết định hỏi sư bá. Ông cũng ngạc nhiên không hiểu sao tôi lại cảm nhận được rồi ông thở dài lên tiếng:

- Ta e là nơi đây chuẩn bị có đại nạn giáng xuống...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 12: Trinh Sát Trong Đêm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đại nạn giáng xuống ư? Tất nhiên là tôi cũng đoán được có chuyện chẳng lành nhưng không ngờ lại lớn hơn tôi đã tưởng tượng. Tôi lo lắng hỏi sư bá:

- Liệu có cách hóa giải không ạ?

Sư bá nhìn tôi rồi thở dài, miệng ổng mấp máy:

- Còn phải xem ý trời thế nào đã!

Dựa vào ông trời chi bằng dựa vào chính mình, đêm hôm đó đợi mọi người ngủ say, chuẩn bị mọi hành trang cần thiết tôi ngồi ở góc cửa rồi chờ đợi tiếng chó nhà hàng xóm tru lên. Có lẽ ở đoạn này nhiều bạn cảm thấy khó hiểu hành động của tôi thì tiện đây tôi cũng xin giải thích vài điều.

Chó thường hay nhìn thấy những điều mà con người như chúng ta không thấy được, dân gian ta thường hay có câu: "Thấy trộm tru ba thấy ma tru một". Nếu buổi tối nào các bạn đi về nhà mà em chó của các bạn ra đón bạn, rồi nó tru lên từng hồi một thì hãy cẩn thận vì sau lưng bạn là một cái gì đó rất bất thường đấy.

Và cũng xin nói thêm là âm dương nhãn của tôi giờ đã phát huy tác dụng nhưng hiện tại mới chỉ nhìn thấy được vào ban đêm thôi. Đôi khi đi vệ sinh nhìn thấy cái không nên thấy cũng đái cmn ra quần -_-.

Vào vấn đề chính, Đã 1h sáng đúng lúc tôi đã nản định bụng đi ngủ cho nó lành thì con chó nhà hàng xóm bỗng tru lên từng hồi một. Biết là ngoài đường có biến, tôi he hé cánh cửa chính nhìn ra bên ngoài.

Từ đằng xa như ảo như thật một đoàn nửa người nửa quạ đi dọc trên con đường chính, Có một người mặc áo giáp đầu quạ đen với đôi mắt ánh lửa cam cuội trên con ngựa đầy oán khí.....

Sao nhìn bọn này quen quen vậy ta, tôi cố lục lại trí nhớ. Thôi đúng rồi, thần trùng.... Rõ ràng là chính tay mình tiễn nó về "miền cát trắng" rồi cơ mà?

Những thắc mắc và hoài nghi trỗi dậy nhưng lúc này không còn thời gian suy nghĩ nữa... Tôi quyết định theo dõi chúng để tìm hiểu xem có chuyện gì đang xảy ra.

Mon men đi theo đoàn thần trùng, tôi lại thấy chúng tiến về nơi quen thuộc.... Nghĩa địa làng chài...

Bên ngoài có lính canh nên tôi không thể tiến vào sâu hơn được mà chỉ đứng từ xa để theo dõi vào. Đợi một lúc lại thêm một đoàn nữa tiến vào trong nghĩa địa cứ như thể gàn chục đoàn...

Lần này tôi biết là có chuyện lớn rồi... Một thần trùng mà tôi còn trầy vai tróc vẩy, giờ đây chục tên như thế thì niềm tin nơi đâu giành chiến thắng, chưa kể cả đoàn lính hùng hậu đi theo chúng.

Sáng hôm ấy về đến nhà đã thấy sư bá đứng chờ tôi ở đại sảnh, ông chỉ bảo tôi vào nhà chính có điều muốn nói. Biết là chuyện quá quan trọng không thể giấu diếm nên tôi tường thuật lại chuyện vừa xảy ra lúc đêm, ông không nói gì ngồi xuống uống ly trà, đợi một lúc sau ông mới cất lời:

- Con lần này quá chủ quan, tự tiện đi vào hàng hùm một mình không nói cho ta nghe! May mà không có chuyện gì xảy ra không thì ta biết nói sao với sư phụ con đây!

Tôi biết mình sai nên im lặng nghe sư bá mắng không dám cãi lại, ông chỉ thở dài rồi nói tiếp:

- Đại nạn lần này quá lớn, 11 thần trùng kia về đây chắc là tìm chúng ta báo thù cho tên thần trùng chúng ta diệt! Ta dù sao cũng gần đất xa trời rồi nên cũng không tiếc cái mạng này, nhưng con và cái P còn trẻ... thật không đáng.... chi bằng...!

Sư bá thở dài nói tiếp:

- Ta không thể bỏ mặc dân chúng ở đây nên sẽ quyết một mất một còn với chúng! Con hãy đưa cái P đi khỏi đây ngay lập tức!

Em khó ưa không biết nghe lén từ lúc nào chạy ra khóc lóc quỳ trước mặt ông:

- Ông ơi! Đừng bỏ con mà...! Con không muốn rời xa ông đâu...!

Sư bá nhìn em khó ưa, mắt ông rơm rớm lệ, nhưng có lẽ trong lòng ông đã quyết... ông tức giận quát mắt đi vào trong phòng:

- Ý tao đã quyết, hai đứa mau cút khỏi đây ngay lập tức...!

Dù khóc lóc hay van xin bao nhiêu cũng không thay đổi quyết định của sư bá, chưa đầy nửa tiếng sau thì tôi và sư tử đã bị đuổi ra ngoài đường. Cầm hành lý trong tay không biết đi về đâu vào lúc này, lần đầu tiên thấy sư tử khóc trong lòng tôi vừa thấy buồn cười nhưng cũng tội nghiệp, không biết nên làm sao ngoài việc an ủi...

Nhưng nói gì thì tôi cũng không thể để sư bá một mình vào chốn nguy hiểm, vì từ trước đến giờ ông đối xử với tôi như con cháu trong nhà chứ không đều giả như lão già 2 mặt. Với lại có "phá hồn kiếm" trong tay thì chưa chắc mèo nào cắn mỉu nào đâu...

Tôi quay sang nhìn sư tử nói:

- Sư tử có muốn sống chết cùng đệ không?

Sư tử ngừng khóc đỏ mặt ngạc nhiên nhìn tôi:

- Ý người là sao?

Tôi mỉm cười một cách bí hiểm:

- Đêm nay chúng ta.... xúc bọn thần trùng!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 13: Đồi Mặt

Nói thì chỉ nói thế thôi, chứ đối đầu với một thần trùng đã vất vả lần này đến 11 thần trùng thì khả năng chiến thắng là gần như không thể.

Tôi nghiên cứu lại cuốn sổ bà tôi để lại xem có bùa phép gì có thể khắc chế thần trùng không nhưng tuyệt nhiên không thấy bà tôi đã động gì đến bọn này cả. Đang trong lúc tuyệt vọng nhất thì tôi thấy có một phép chú khá khả dụng, nhưng tiếc là với tuổi nghề và năng lực hiện tại rất khó để tôi có thể thành công.

Nhưng dâm lao thì phải theo lao, tôi bảo sư tử ra chợ mua các vật dụng cần thiết sử dụng cho buổi đêm hôm đó. Việc đầu tiên cần làm là hạn chế cảnh giới của lũ thần trùng này nên tôi dùng chu sa rải bao quanh nghĩa địa thần trùng, như vậy có thể nhốt chúng bên trong nghĩa địa và phần nào hạn chế sức mạnh của chúng.

Việc thứ hai chuẩn bị pháp đàn và 20 hình nhân để tiện cho việc mượn âm binh. Và việc cuối cùng là chuẩn bị tiền vàng và hoa quả dâng lên thần linh và quan địa phủ tiện việc xin trời đất.

12 giờ đêm hôm ấy, tôi mặc áo đạo sĩ đứng trước pháp đàn cầm kiếm gỗ chờ đợi lũ yêu ma xuất hiện, cũng không phải đợi lâu một cơn gió mạnh thổi qua từ từ hình hài 11 tên thần trùng hiện ra uy nghiêm đầy âm khí, mùi âm khí nồng nặc đến mức cảm giác nghẹt thở. Lần này tôi biết mình lành ít dữ nhiều nhưng liều ăn nhiều dù sao cũng không thể quay đầu được nữa. Tôi hít mạnh thật sâu rồi thở ra chĩa mũi kiếm gỗ về phía bọn thần trùng:

- Yêu nghiệt to gan dám đến đây hoành hành! Biết điều thì mau mau rút xéo đừng để ta phải đại khai sát giới...!

Bọn thần trùng nhìn tôi rồi cười một cách ghê rợn, có cảm giác chúng đang coi thường tôi thì phải --! Rồi tên đầu đàn đứng dậy nói với giọng mỉa mai:

- Chỉ là một tên tiểu đạo sĩ mà dám xác xược trước mặt thần trùng bọn tao, gan mày cũng lớn đấy!

Tôi nghiêm mặt múa kiếm rồi đồng dục lên tiếng:

- Yêu nghiệt chúng bây chưa biết sống chết mà! Ta chính là truyền nhân của "Mao Tiểu Phương" thần nhân Mao Sơn đây!

Cứ tưởng 3 chữ "Mao Tiểu Phương" có thể dọa cho chúng hồn xiêu phách tán mà biến khỏi nơi này. Nhưng tôi...nhảm! Chỉ thấy bọn chúng có vẻ đang cực kì tức giận, gân xanh gân đỏ nổi hết lên, miệng chúng thì nghiến răng ken két:

- Truyền nhân "Mao Tiểu Phương"! Hả chính là truyền nhân của.... "Mao Tiểu Phương"!

Tên đầu đàn hét lên thật to:

- Quân bay đầu.....Giết!

Từ trong hư không... một đạo quân hình người mặt quạ bỗng nhiên xuất hiện lao thẳng về phía tôi. Đương nhiên là tôi cũng đã có chuẩn bị sẵn, miệng tôi hét to:

- Sư tử! Cho nổ mìn chu sa đi!

Ầm....! Một tiếng vang lớn phát ra, dưới chân lũ lính quạ từng quả mìn phát nổ làm tan biến chúng vào hư không. Tay tôi bắt quyết miệng lầm nhảm câu thần chú:

- Quảng phát thần linh Âm hồn thần quý triệu hồi âm binh!

Tôi nhắm mắt tập trung tinh thần chờ đợi và cầu mong sẽ thành công vì

ngay cả bản thân tôi còn không dám chắc mình có làm được hay không. Từ từ mở đôi mắt ra tôi thở phào nhẹ nhõm, 10 hình nhân đang tỏa ra luồng khí màu xanh thẫm, chứng tỏ phép triệu hồi âm binh đã có tác dụng. Tôi chĩa mũi kiếm gỗ về phía bọn thần trùng hô lớn:

- Âm binh nghe lệnh! Diệt yêu ma!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 2

Chương 14: Mưu Kế Đa Đoan

10 hình nhân lao thẳng về phía bọn thần trùng nhưng chưa kịp làm gì thì bỗng nhiên bốc cháy, chỉ một cái phẩy tay nhẹ nhàng của đầu đàn thần trùng cũng đã chứng tỏ sức mạnh đáng sợ của y! Tên đầu đàn thần trùng nhìn tôi bằng nửa con mắt, mở hẳn khinh khinh cười lớn:

- Ké ké...! Thần nhân mao sơn mà chỉ có thể thôi à? Còn trò gì nữa thì thể hiện nốt ra tao xem nào?

Tôi đang run sợ, thật sợ run sợ trước sức mạnh của tên thần trùng đầu đàn. Lúc này tôi cảm nhận rõ cơ hội thắng của mình là cực kì mong manh vì thực sự là tôi gần như hết bài, tuy vẫn còn phép thỉnh nhưng tôi không muốn dùng quá sớm vì đó là con át chủ bài của tôi.

Chạy hay tấn công? Tôi không biết phải làm gì lúc này vì chỉ một sai lầm nhỏ cũng có khả năng khiến tôi bán muối. Tôi đánh liều héch hàm lên tiếng:

- Với loại phé phẩm như các ngươi thì chỉ ta chỉ cần ngón tay út thôi cũng đủ rồi! Không tin thì cứ thử lao vào...!

- Ranh con lão toét!

Vừa dứt lời thì hai thần trùng ở bên ngoài lập tức phi thân lao vào tôi, chúng chĩa hai bàn tay sắc nhọn toan xé xác thân thể tôi làm trăm mảnh. Nhưng... đâu có đơn giản như vậy, miệng tôi cười khẩy hô lớn:

- Sư tử! Giăng lưới phép!

Từ trên cao một tấm lưới được đan bằng chỉ đỏ bỗng nhiên hiện ra chụp thẳng lên đầu hai tên thần trùng, bị mất hết phép lực hai thần trùng đổ gục xuống dưới đất. Dù chúng cố gắng gượng dậy nhưng phép lực từ tấm lưới quá mạnh nên xem ra lực bất tòng tâm. Hai tên thần trùng nghiêng răng ken két hét lên:

- Vô liêm sỉ! Thằng ranh con súc sinh! Dám đặt bẫy lừa bọn tao!

Tôi khinh khinh ngược nhìn hai tên thần trùng bị áp chế bằng nửa con mắt rồi lên tiếng chế giễu:

- Trách ai bây giờ...! Trách mình ngu...!

Rồi tôi bắt quyết tâm bảm niệm chú, hai ngón tay trở chỉ thẳng về phía bọn thần trùng bị áp chế:

- Phục hỏa địa hồi - tiêu diệt yêu ma - Hóa!

Một ngọn lửa đỏ bỗng nhiên tỏa ra thiêu đốt hai tên thần trùng đang bị áp chế. Chúng đau đớn lăn lộn vật vã rồi nhìn về phía tên thần trùng đầu đàn kêu réo:

- Đại sư huynh cứu đệ.... cứu đệ....!

Vài giây sau thân thể hai tên thần trùng tan biến vào cõi hư không. Khi đã chắc chắn là bọn chúng đã tuyệt diệt, tôi liếc mắt về phía tên thần trùng đầu đàn, mũi giả vờ ngửi hít hà:

- Món thần trùng nướng không ngờ cũng thơm thật! Hóa ra giống nòi thần trùng các người toàn lũ đầu đất, vậy việc tiêu diệt cũng không đến nỗi khó khăn lắm nhỉ?

Tên thần trùng đầu đàn giận đến mức run người, gân xanh gân đỏ hằn nổi hết lên trông cực kì ghê rợn. Mỏ hăn nghiêng răng ken két rít lên từng hồi:

- Ranh con láo toét....! Tao phải xé xác mày mới hả giận...! Tất cả anh em tiến lên cho nó bài học!

Vừa dứt lời 9 tên thần trùng lao đến tôi đòi ăn tươi nuốt sống!

Lúc này trận chiến sinh tử mới thực sự bắt đầu!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 2

Chương 15: Cứu Tinh Xuất Hiện

Đương nhiên đối đầu với 9 thần trùng là tôi đã chuẩn bị sẵn mọi thứ. miệng tôi hô lớn:

- Sư tử, giăng lưới phép lớn!

Cả một tấm lưới lớn trùm lên đầu lũ thần trùng, nhưng như thế này chưa đủ. Để yên tâm hơn, tôi bất quyết niệm chú rồi dùng kiếm gỗ phi thẳng về phía lũ thần trùng rồi hô lớn:

- Mở bát trận đồ...! Lập kết giới!

6 tấm bùa được làm bằng vải màu vàng từ dưới đất kéo lên bao trùm xung quanh lũ thần trùng. Tôi thở phào nhẹ nhõm vì lúc này chỉ cần một mối hỏa công là thiêu rụi tất cả. Nhưng có lẽ là tôi đã nhầm...

Một tiếng nổ thật lớn, chưa cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra thì cổ tôi đã bị bàn tay của tên thần trùng đầu đàn nắm chặt. Mỏ hấn nghiền răng ken két:

- Máy trò rẻ tiền đó là mày nghĩ có thể hạ được bọn tao à? Còn điều gì trần trời trước khi chết không?

Cổ tôi bị bóp chặt đến mức không kêu lên được thì làm sao mà nói lời trần trời được! Đang cảm nhận cái chết đang từ từ đến với mình thì bỗng nhiên cứu tinh xuất hiện...

Một vật gì phi tới tên đầu đàn thần trùng làm hắn phải thả tôi ra, lúc này tôi cực kì khó thở nên cũng chẳng biết vì sao tên đầu đàn thả tôi ra. Chỉ thấy

có giọng nói quen thuộc vang lên:

- Yêu nghiệt to gan! Dám đụng đến đồ đệ của ta!

Quay mặt lại nhìn thì tôi nhận ra người vừa mới cứu tôi là sư bá, ông lão lại gần đỡ tôi đứng dậy, miệng không quên trách móc:

- Ta đã bảo con hãy đưa cái P trốn khỏi đây càng xa càng tốt! Con còn lao đầu vào hang hùm làm gì!

Sư tử trốn ở trong góc tường từ nãy đến giờ cũng chạy đến phía sư bá, nhưng lúc này không còn thời gian để tay bắt mặt mừng hay kể lể nữa. Tôi có thể cảm nhận rõ yêu khí nặng nề đang tỏa ra sau lưng mình. 9 tên thân trùng đều đã thoát khỏi trận đồ mà tôi lập ra, khuôn mặt chúng đều tỏ vẻ cực kì tức giận như muốn tiêu diệt chúng tôi ngay lập tức.

Tên thân trùng đầu đàn nắm chặt chiếc roi sắt ở bên hông, mồm hãnh nhoèn miệng cười lớn:

- Ké ké! Tưởng ai... hóa ra là có thêm một đạo sĩ già thối và một con chuột nhắt mới lộ diện! Yên tâm là chúng mày sẽ được chết cùng ngày cùng tháng cùng năm!

Lúc này có lẽ không còn thời gian do dự nữa... đã đến lúc sử dụng đến con át chủ bài. Và cũng là lúc tôi liều cả tính mạng của mình..

Hai tay bắt quyết, nhắm mắt thật chặt.. miệng tôi hô lớn...:

- Lạy ngọc hoàng đại đế, Lạy tam thánh thiên tôn, Lạy chư vị thần tiên chứng giám... con xin được phép thỉnh... thỉnh... thỉnh...

Một giọng nói quen thuộc lại vang lên:

- Người muốn thỉnh ai....!

Tôi đã xác định rõ nên trả lời luôn nhưng chờ đợi một lúc vẫn không thấy có động tĩnh gì rồi giọng nói đó lại vang lên tiếp:

- Người chắc chứ? Có thể tính mạng người sẽ không còn đây...!

Đang trong lúc giàu sổi lửa bỏng mà cứ max lầy thế này sao được, tôi bực mình gất lên:

- Nhanh lên thân! Con không có nhiều thời gian đâu...! Triệu hồi gấp hộ con cái...!

Một ánh sáng tỏa ra làn khói màu đen từ trên trời chiếu thẳng xuống người tôi, khuôn mặt tôi từ từ trở lên cau có, miệng thì nhe răng, hai bàn tay như múa vuốt. Tiếng thở phì phò như tỏa ra nguồn sức mạnh kinh hồn...!

Atula chính thức giáng lâm!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 2

Chương 16: Atula Vương

Lúc này tôi có thể cảm nhận rõ một nguồn sức mạnh cực kì to lớn trong cơ thể mình, luồng tử khí khó thở bao bọc xung quanh tôi làm tôi hiểu mình vừa triệu hồi một nhân vật cực kì nguy hiểm và độc ác...!

Tôi nhìn ngó xung quanh và thấy ngay cả sư bá và sư tỷ cũng đang từ từ lùi ra xa tôi, nhưng tôi không trách họ vì giờ tôi đã không còn là tôi nữa, atula đã hoàn toàn chiếm lấy cơ thể tôi..!

Atula nhìn ngó xung quanh rồi bỗng cất tiếng nói ồm ồm:

- Ta đang ở đâu.....! nói...!

Không ai dám trả lời, ngay cả lũ thần trùng cũng cảm nhận thấy rõ sự nguy hiểm từ kẻ mới được triệu hồi nên đứng im không dám manh động! Atula cười lớn rồi lại lên tiếng:

- Ka ka...! Ta cũng không quan tâm đâu.... vì tất cả lũ chúng mày sẽ chết hết...! Không sót một ai...!

Bị xỉ nhục đương nhiên ai mà không căm phẫn, lòng tự tôn của thần trùng còn cao hơn người thường gấp bội sao chịu được lời khinh thường. Một tên thần trùng đứng từ xa hỏa nộ ngút trời tức giận lao đến:

- Láo toét...! Để xem mày còn già mồm đến lúc nào...!

Hai bàn tay sắc nhọn lao đến atula toan xé xác nhưng chưa kịp với tới bỗng khựng lại. Thân thể của thần trùng mắt cam run lên bần bật, bàn tay của atula đang bóp chặt vào cổ y từ lúc nào!

Rắc...! Một cảnh tượng hãi hùng khiến tất cả những người đang có mặt đều tái xanh lại... đầu tên thần trùng bị rút ra khỏi thân thể của y, những tia máu xanh bắn tung tóe ra trên nền đất. Khuôn mặt atula cười một cách đầy khoái trá và ghê rợn khiến người khác cảm thấy run sợ! Atula nhìn về phía lũ thần trùng đưa ngón tay trở lên thách thức:

- Tất cả chúng mày lên trước hay atula vương tao lên trước đây...!

Tên đầu đàn thần trùng nghe đến 2 từ: atula vương thì mặt cắt không còn một giọt máu, mồ hôi mấp máy nói lắp như đang hoang mang trước một thế lực cực kì đáng sợ:

- a..tu..la....vương...! Không thể....nào!

Sư bá từ đằng xa nghe thấy xưng danh atula vương cũng hoang mang không kém thần trùng, sư tử thấy sư bá như vậy cũng biết rằng kẻ đang đứng trước mặt tuyệt đối không đơn giản. Cũng phải thôi... ngay cả bản thân tôi cũng không tin được atula mà tôi thỉnh được là atula vương!

Atula vương chính là người đứng đầu atula giới với pháp lực cực kì vô biên, nghe nói sức mạnh và quyền lực của atula vương có thể sánh ngang với trời (Đó chỉ là ghi chép mà tôi đọc được, mọi người muốn tìm hiểu thêm thì tự kiểm chứng).

Atula vương cười lớn khoái trá một cách ghê rợn, thần nhìn bọn thần trùng bằng nửa con mắt có ý thách thức:

- Nếu chúng mày không tin.... có thể cùng lên để kiểm chứng!

Bọn thần trùng tay lăm lăm roi sắt, chỉ chờ đợi mệnh lệnh từ phía tên đầu đàn, nhưng y vẫn tỏ ra án binh bất động. Rõ ràng là y không dám manh động trước kẻ đang tự xưng là atula vương.

Atula vương nhìn về phía thần trùng rồi nhắm mắt cười:

- Ngay cả một chút gan dạ cũng không có, vậy atula vương tao chính

thức tuyên bố bắt đầu:" thăm sát thần trùng"

Dứt lời atula vương lao đến... Tên đầu đàn thần trùng cũng hạ quyết tâm cất giọng rồi lao lên:

- Không cần biết mày có là atula vương hay không? Hôm nay bọn tao cũng quyết thí mạng với mày!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 17: Rước Họa Vào Thân

8 thần trùng lao đến bao vây atula vương chỉ chờ hiệu lệnh tấn công của tên đầu đàn là sẽ hành động, từng chiếc roi vút tới trói nghiêng chân và tay của atula! Chúng kéo thật mạnh làm thân thể atula căng như dây đàn.

Nhưng thần chẳng có vẻ gì là sợ hãi, nhắm mắt lại cười nhe nanh, atula vương nhảm nhảm miệng đọc thần chú, một tia sấm sét từ trên trời đánh thẳng mạnh vào atula vương truyền dòng điện đi khắp nơi khiến bọn thần trùng bị giật cháy cả tay phải thả roi sắt ra.

Người thần bốc khói nghi ngút, thân thể đen sì như người bị chết cháy vậy. Bọn thần trùng từ từ bước đến thăm dò, cơ thể thần vẫn đơ cứng như người chết không có chút phản ứng. Rồi bỗng nhiên atula vương đứng phất dậy, đâm mạnh vào ngực tên thần trùng ở gần nhất rồi dùng tay quét ngang người một tên thần trùng khác!

Rầm....! Xoẹt....! Bọn thần trùng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Chỉ thấy tên thần trùng bị ăn đâm run run sờ tay lên ngực bỗng phát hiện một lỗ hồng lớn.... hóa ra tim, phổi đã bắn ra ngoài lòng ngực từ lúc nào...

Còn tên thần trùng bị quét ngang người thì thân thể bỗng bị cắt đôi làm 2 mảnh... máu xanh phun khắp nơi, cảnh tượng trong cực kì ghê tởm!

Lúc này thì bọn thần trùng đang cực kì run sợ, mặt chúng tái đi vì không tin được những gì mình vừa nhìn thấy. 3 thần trùng bị giết một cách dễ dàng chứng minh kẻ chúng đang đối đầu không chỉ có sức mạnh kinh hồn mà còn cực kì độc ác.

Atula vương đứng thẳng nhìn ngắm cơ thể mình rồi cười lớn một cách

khoái trá:

- Ka Ka...! Cơ thể này cũng tốt đấy, chiếm được nó thì việc chiếm lấy nhân giới giờ khả quan hơn nhiều rồi!

Rồi thần nhìn về phía bọn thần trùng như có ý thách thức:

- Tiếp tục chứ...? Lũ phế phẩm...!

Tên đầu đàn thần trùng dù căm phẫn nhưng cũng cay đắng quỳ rụp xuống, bọn thần trùng cũng bắt chước làm theo như tỏ ý quy thuận. Đương nhiên thôi, kẻ mạnh bao giờ cũng có quyền ở cõi nào thì bản chất cũng giống như nhau thôi. Atula vương khoái trá cười lớn hơn, rồi đôi mắt thần quay lại nhìn về phía sư bá và sư muội. Thần cất tiếng nói ồm ồm đầy ngạo mạn:

- Giờ đến lượt lũ đạo sĩ các người...!

Rõ ràng việc thỉnh atula vương từ đầu đã là một sai lầm, nhưng tôi không ngờ nó lại lớn đến như vậy. Tôi tưởng nó chỉ gây ảnh hưởng đến thân thể tôi nào ngờ lại tạo thêm cho nhân giới thêm một mối họa nguy hiểm. Giờ hối hận cũng đã muộn màng, tôi đành an bài cho sô phận ra sao thì ra vì bản thân tôi cũng không còn nắm quyền tự quyết nữa.

Từ từ cảm nhận cơ thể mình đang lao đến sư bá và sư tỷ, tôi nhắm mắt không dám nhìn cái kết cục đến với họ.

Keng...! Cơ thể tôi bỗng nhiên lù lùi lại, mở đôi mắt ra và hai người họ vẫn ổn, tôi thở phào một cách nhẹ nhõm. Rồi cuộc chuyện gì vừa xảy ra? Một giọng nói trầm ngâm quen thuộc mà cả cuộc đời tôi không sao quên được cất lên:

- Yêu nghiệt chó lộng hành!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 18: Tái Ngộ Giai Nhân

Người vừa lên tiếng đó thực sự làm tôi vừa ngạc nhiên vừa căm phẫn nhưng xen lẫn lại là cảm giác vui mừng. Cảm xúc lúc đó thật sự của tôi là rất khó tả vì gặp lại oan gia năm xưa: "lão già hai mắt".

Có lẽ cảm xúc của lão khi nhìn thấy tôi cũng giống như vậy nhưng tôi chỉ nhìn được biểu cảm ngạc nhiên trên khuôn mặt lão. Nhưng giờ tôi cũng không biết nói gì, mà muốn nói cũng không được vì atula vương mới là kẻ đang chiếm giữ thân thể tôi lúc này. Thần tức giận nhe nanh về phía lão hai mắt:

- Tên đạo sĩ thôi khốn nạn! Dám đánh lén ta! Lũ thần trùng đầu mau cùng ta tiêu diệt bọn chúng!

Bọn thần trùng lập tức lao lên, lão hai mắt vung kiếm định ứng chiến thì bỗng....thật bất ngờ... Kẻ mà bọn thần trùng đang lao lên đánh không phải là lão hai mắt, bọn chúng tung chưởng dồn hết sức lực vào lưng atula vương.

Atula vương đau đớn vì bị đánh lén bất ngờ, thần không ngờ lại bị lũ thần trùng bán đứng. Tên thần trùng đầu đàn đá mạnh vào bụng atula vương bắn thẳng thân thể của thần về phía pháp đàn.

Một luồng khói đen tỏa ra xung quanh người tôi, linh hồn của atula vương theo làn khói thoát ra khỏi cơ thể hút vào không gian trở về atula giới.

Trong cái rủi cũng có cái may là đã tránh được một mối họa nguy hiểm nhưng giờ thân thể tôi yếu đến mức không còn sức để mà gượng dậy nữa, chỉ còn biết trông cậy vào lão già hai mắt thôi. Một giọng nói nhẹ nhàng quen thuộc khác lại vang lên:

- Anh Đ! Anh có làm sao không? Trả lời em đi?

Hình dáng đó...Khuôn mặt đó...Người mà tôi ngày đêm đều nhớ đến, đều muốn gặp lại giờ đã xuất hiện trước mặt tôi, ôm lấy tôi. Tôi cố cất tiếng nói để hỏi rằng mình mơ hay thực:

- H...! Có phải là em không? Anh đang nằm mơ hay sự thực vậy?

Nàng ôm chặt tôi rồi khóc òa lên không nói lên lời, cảnh tượng ngôn tình tuyệt vời này tôi có thể cảm nhận rõ là sự thật 100%... cuối cùng là tôi có thể gặp lại người trong mộng của mình...! Đang trong thời khắc cảm động này bỗng một giọng nói trầm ngâm nhưng đanh thép làm cảm xúc hụt hẫng:

- Đây không phải thời điểm tình nhân say đắm đâu! H....! Con mau đưa mọi người rời khỏi đây ngay lập tức!

Tên thần trùng đầu đàn giơ hai tay lên, một làn khói đen tỏa ra bao trùm xung quanh nghĩa địa làng chài. Mỏ hấn rít lên từng chữ nghe cực kì ghê rợn:

- Muốn thoát khỏi đây á...? Hôm nay nơi đây sẽ là mồ chôn của tất cả chúng mày!

Lão hai mặt nghiêm mặt chữa kiếm về phía bọn thần trùng cất tiếng nói sang sảng:

- Thần trùng chó to gan... Đừng tưởng không có ai trị được các ngươi...!

Trụ trì giúp tôi lập trấn....!

Lão hai mặt vừa dứt lời thì một vầng hào quang có hình chữ vạn từ trên trời tỏa ra chiếu rọi khắp nơi. 10 vị sư đắc đạo niệm kinh tỏa ra thập sắc muôn màu tạo thành hoa sen mờ mờ ảo ảo chiếu về phía 6 tên thần trùng.

Tên đầu đàn thần trùng tức giận nghiến răng ken két:

- Được lắm...! Chúng mày giỏi lắm....! Sẽ có ngày bọn tao báo thù....!

Chúng ta đi!

Một làn gió thổi mạnh, bóng hình bọn thần trùng biến mất trong màn đêm tĩnh lặng. Cuộc chiến chống lại "thập nhị thời thần" cũng tạm thời kết thúc.

Tôi gói đầu lên đùi nàng chìm vào giấc ngủ và không còn biết gì nữa...

Để việc thu dọn tàn cuộc cho người khác lo liệu...

Tất cả mới chỉ là mở đầu cho một cuộc chiến lớn hơn..

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 2

Chương 19: Đại Đông

Cuộc sống vốn dĩ nó đã là hi nộ ái ố, đôi khi đào hoa quá cũng là cái khổ các bạn ạ. Giống như tôi lúc này vậy, cứ tưởng sau khi đánh đuổi được "thập nhị thời thần" cộng thêm việc gặp lại người xưa là hạnh phúc viên mãn thì không ngờ giông tố âm ỉ lại kéo tới.

Người ta thương nói người bệnh được tình nhân chăm sóc bao giờ cũng là sướng nhất, nhưng có đến 2 tình nhân chăm sóc thì lại là một thảm họa. Bên trái tôi là nàng H đang cầm bát phở gà, nàng dùng đũa mớm trước miệng tôi giọng điệu dỗ dành:

- Anh phải ăn phở gà thì có chất mới mau hồi sức được! Nghe em...!

Bên phải là em khó ưa P đang cầm bát cháo hành thịt đưa thìa cháo đến gần miệng tôi với giọng điệu nhẹ nhàng khác ngày thường:

- Sư đệ à... ăn cháo hành thì nhiệt nóng trong người mới thoát ra, mới mau khỏe được...!

Tất nhiên là tôi ở trong tình trạng tiến thoái lưỡng nan...làm ai mất lòng thì cũng không ổn. May mà đúng lúc khó xử nhất thì có người gõ cửa, tôi như người chết đuối vớ được cọc đứng dậy ra mở cửa xem vị cứu tinh của mình là ai.

Một người đàn ông khoảng 50 tuổi mặc vét đen nhìn tôi mỉm cười, khuôn mặt ông mang thần thái điềm đạm tạo cho người đối diện cảm giác dễ chịu. Ông mỉm cười nhìn tôi cất lời:

- Chào cậu Đ! Cậu khỏe nhiều rồi chứ? Tôi có đang làm phiền cậu

không?

Dù không biết ông là ai, nhưng tiếp chuyện với ông lúc này còn hơn là đứng giữa 2 quả bom nổ chậm đang hầm hè nhau ở trong phòng. Tôi niềm nở đáp lại: 1

- Không phiền! Không phiền! Trong phòng hơi ngột ngạt... 2 chúng ta vừa đi dạo vừa nói chuyện nhé...!

Thế là tôi nhanh chóng rút êm khỏi bát phở gà và bát cháo hành, đi dạo một lát người đàn ông mặc vét đen phá vỡ sự im lặng:

- Xin lỗi vì đã làm phiền cậu! Tôi xin tự giới thiệu... tôi là Đại Đông chủ tịch hiệp hội tâm linh miền bắc! Rất hân hạnh được làm quen với cậu!

Vừa nói ông vừa đưa bàn tay ra thể hiện thái độ muốn làm quen, đương nhiên tôi là người có giáo dục nên bắt tay đáp lễ với ông.

Nhưng tôi vẫn ngạc nhiên hỏi:

- Hiệp hội tâm linh mà cũng có à?

Ông vét đen mỉm cười gật đầu nói tiếp:

- Tất nhiên là có rồi, không những thế nó còn do nhà nước quản lý nữa! Có nhiều vụ án tâm linh mà chúng tôi giải quyết, đương nhiên là bên ngoài nhìn vào thì sẽ thấy chỉ là vụ án bình thường nếu làm lộ ra có ma quỷ, ma giết người sẽ gây hoang mang cho người dân, vì thế chúng tôi và bên cảnh sát đều gọi những chuyên án tâm linh là:"hồ sơ cuối"! Với cả một đất nước xã hội chủ nghĩa thì mê tín dị đoan là điều khó chấp nhận vì thế những người như chúng ta cũng vì thế mà sống trong bóng tối!

Hóa ra là thế giới tâm linh còn nhiều điều mới mẻ mà tôi chưa khám phá ra hết, nói chuyện với ông vét đen này mới thám thía ra được thế nào là câu: "ếch ngồi đáy giếng". Rõ ràng tôi còn phải học hỏi nhiều hơn nữa nếu muốn tiếp bước vào con đường làm đạo sĩ! Rồi ông nhìn tôi mỉm cười nói:

- Thực ra hôm nay tôi đến gặp cậu là có điều muốn nói! Tôi muốn mời cậu tham gia vào làm thành viên của hiệp hội tâm linh miền bắc!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 2

Chương 20: Trở Về Nơi Bắt Đầu

- Mời tôi tham gia...? Nhưng mà tôi mới là đạo sĩ học việc thôi...! Đạo pháp còn kém xa các vị tiền bối...! Sợ sẽ là gánh nặng cho mọi người...!

Ông vét đen nhìn tôi rồi nhẹ nhàng cười:

Đúng là trình độ của cậu còn rất kém, không những kém mà còn rất hay thể hiện! Nếu không nhờ vào may mắn thì cậu chết 10 lần cũng không đủ rồi! Tuy nhiên... tư chất của cậu thực sự không tồi, tôi nghe nói cậu là truyền nhân của mao sơn lúc đầu tôi còn không tin nhưng nghe ông C kể lại và lúc chứng kiến cậu đối đầu thần trùng thì tôi hoàn toàn bị thuyết phục! Nếu tu dưỡng học hỏi và vun đắp thì có khả năng đạt tầm nhất đại tông sư về khắc chế yêu ma!

Lúc đầu nghe ông vùi dập tôi không ra gì thật sự là thấy không chung đường rồi! Nhưng dần dần nghe ông nói cũng có lý nên tôi bắt đầu xuôi xuôi! Đúng là không nhờ may mắn thì đã bán muối từ lâu rồi. Nhưng muốn tôi tham gia cũng đâu có dễ, ít nhất cũng phải làm cao để tăng giá trị chút chớ nên tôi trầm ngâm nói:

- Tham gia vào hiệp hội tâm linh cũng tốt, nhưng hiện tại thì tôi còn phải học đạo để tăng thêm trình độ, với cả tôi không thể bỏ sư bá và sư tỷ để đi theo máy ông được, nhờ đâu bọn thần trùng quay về trả thù thì sao?

Ông vét đen ôn hòa nói:

- Cái này thì cậu cứ yên tâm, về chuyện học đạo thì bên chúng tôi không thiếu đạo sư giảng dạy cho cậu chưa kể về sách thuật mao sơn chúng tôi cũng có đủ nếu cậu thật sự ham học hỏi! Về phần sư bá cậu cũng đã đồng ý

tham gia vào hiệp hội của chúng tôi, sư bá và sư tỷ của cậu cũng sẽ về Hà Nội! Ở Nam Định tạm thời sẽ do các đại sư của chùa Hàm Long bảo vệ đề phòng thần trùng làm càn!

Ông vết đen mỉm cười nói tiếp:

- Chưa hết.....dòng họ cậu cũng sẽ được người bên hiệp hội bảo vệ đề phòng yêu ma quấy nhiễu vậy đã đủ chưa?

Quá tuyệt vời chứ còn gì bằng, rõ ràng được hiệp hội tâm linh bảo vệ thì tôi chẳng sợ bọn yêu ma quấy nhiễu, chưa kể không cần lo u già gặp bất trắc. Nhưng trước khi kí hợp đồng cũng nên bàn chuyện lương bổng nên tôi rút rỏ mỉm cười hỏi:

- Tham gia hiệp hội... bổng lộc có đủ ăn không... chủ tịch...?

Hai hôm sau tất cả chúng tôi lên chiếc xe MẸC 4 chỗ do bên hiệp hội chuẩn bị quay về Hà Nội, Quát Lâm tuy là nơi có thể ăn hải sản thoải mái và nghỉ dưỡng tuyệt vời nhưng quay về Hà Nội chốn phồn thị với người như tôi thì bao giờ cũng tốt hơn, với cả lâu ngày không gặp u nên trong lòng cũng nhớ ở gần người thân tiện nhiều việc hơn.

Quay mặt lại nhìn biển Quát Lâm lần cuối thật sự có nhiều cảm giác khó tả và có nhiều kỉ niệm cũng khó quên, nếu có dịp nhất định tôi sẽ quay lại nơi này... một địa điểm làm say đắm lòng người...

Sau 3 tiếng mòn đít trên ghế cuối cùng chúng tôi cũng có mặt ở Hà Nội, ôi nửa năm rồi mới quay về đây mà cứ ngỡ mới 2 tuần vậy... Việc đầu tiên làm là quay về nhà thăm u, tất nhiên là u tôi cũng nhớ tôi nhiều lắm, u còn chửi tôi là sao dạo này không gửi tiền về cho u! Nói thì nói thế thôi chứ mẹ nào chẳng thương con.. Bữa tối hôm đó u làm nhiều món ngon mà tôi thích: Thịt quay, sườn xào chua ngọt, đùi gà tẩm chanh rán giòn v.v Tất nhiên là món ngon mẹ nấu là tôi xử cho bằng hết.

Sau khi no căng, tôi đi dạo một vòng cho tiêu cơm tiện thể nhìn ngắm

làng nước ngõ xóm xem có gì thay đổi không, cảnh vật vẫn vậy chỉ có tôi là
đổi khác... từ một thằng ăn bám gia đình giờ tôi cảm thấy ít ra mình không
còn vô dụng nữa, ít ra mình vẫn còn có thể mưu sinh bằng nghề đạo sĩ...

Vâng... Tôi là đạo sĩ...!

Tại một cung điện thuộc Atula giới....!

- Đạo này thấy atula vương có vẻ hay cười một mình nhỉ? Hay ông đổi
tính nét rồi..?

Một tiểu atula khác trả lời:

- Tao nghĩ là ông đang yêu...! Chỉ có yêu ai đó mới hay cười ngẩn ngơ
như thế thôi...!

Atula vương ngồi trên ngai quý nhắm mắt mỉm cười... thân như đang tự
nói với bản thân mình vậy:

- Nhân giới... chờ đi... ta sắp quay lại rồi!

Quyển 3

- [Chương 1: Ma Thần Vòng](#)
- [Chương 2: Ngôi Nhà Tử Khí](#)
- [Chương 3: Bí Ẩn Quỷ Thần Vòng](#)
- [Chương 4: Huyết Thi](#)
- [Chương 5: Đại Quỷ Thần Vương](#)
- [Chương 6: Nộ Phá Atula Vương](#)
- [Chương 7: Bún Đậu Zin Zin](#)
- [Chương 8: Bí Ẩn 300 Kim Mã](#)
- [Chương 9: Trách Trần Ngũ Lôi](#)
- [Chương 10: Nhóc 12](#)
- [Chương 11: Vân Đen Từ Đâu Đến ?](#)
- [Chương 12: Thịnh Vong Đối Chất](#)
- [Chương 13: Cầu Nại Hà](#)
- [Chương 14: Hắc Bạch Vô Thường](#)
- [Chương 15: Đồng Hóa](#)
- [Chương 16: Đàm Phán](#)
- [Chương 17: Yêu Quái](#)
- [Chương 18: Xà Yêu](#)
- [Chương 19: Pandaka Vs Phò Ông Tô](#)
- [Chương 20: Bí Mật Ngũ Lôi](#)
- [Chương 21: Tổ Tình Với Giai Nhân](#)
- [Chương 22: Nội Gián Là Ai ?](#)
- [Chương 23: Phơi Bày Sự Thật](#)
- [Chương 24: Hắc Y Đạo Sĩ](#)
- [Chương 25: Khảo Sát Núi "Hòm"](#)
- [Chương 26: Lệ Quỷ](#)
- [Chương 27: Nội Gián Lộ Diện](#)
- [Chương 28: Đại Đông Vong Mạng](#)
- [Chương 29: Pandaka Vs Atula Vương](#)
- [Chương 30: Pandaka Vs Atula Vương 2](#)
- [Chương 31: Pandaka Vs Atula Vương 3](#)
- [Chương 32: Trở Về Cố Hương](#)

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 1: Ma Thần Vòng

Trong cuộc sống này có nhiều điều khó hiểu, giống như có người nói ta ảo tưởng, hư cấu nhưng thực ra họ chỉ là người ngoài cuộc đâu có biết người trong cuộc được và mất cái gì...

Cách đây 2 năm về trước, tôi đích thị là một thanh niên vô dụng, không nghề nghiệp, không tình ái, ở nhà lúc nào cũng bị u chửi là thằng ăn bám gia đình. Tôi chán nản tìm quên qua thế giới ảo... đọc truyện tranh cho đỡ buồn rồi tham gia vào page clone làm phó trại chủ của một page gì đó.... Nhưng dần dần tôi nhận ra đó cũng chỉ là cuộc sống ảo, một niềm vui nhất thời, dù chức vị trong page đó có lớn thế nào rồi tự lập một page khác thì cũng chỉ là vui chơi giải trí chứ ăn bám vẫn chỉ là ăn bám. Trong lúc tuyệt vọng không có phương hướng thì cuối cùng tôi lại lạc vào một thế giới khác đầy ly kỳ, kích thích nhưng cũng lắm nguy hiểm chông gai.

Con đường của đạo giáo....

Sau sự kiện đánh đuổi "thập nhị thời thần" tính đến nay cũng đã nửa năm trôi qua, bản thân tôi cũng đã trưởng thành và học hỏi rất nhiều điều từ các tiền bối đi trước tuy nhiên dù muốn hay không thì tôi vẫn phải đối diện với "lão 2 mặt" mà tôi chẳng ưa chút nào, và hình như lão cũng chẳng quan tâm về tôi nhiều lắm...

Học cùng tôi có 2 người mà độc giả chắc cũng biết rõ: Sư tử và sư muội của tôi... Được một người quan tâm đến là phúc phần của bạn nhưng có hơn thì lại là họa phần...

Lan man thế thôi... giờ tôi có thể tự tin và tuyên bố mình là đạo sĩ chính hiệu nhưng mới chỉ là trên lý thuyết còn việc thực hành thì chúng tôi phải

trải qua một khóa tu luyện đi khảo sát tình hình trước khi chính thức có tư cách xuất sơn giúp đời. Tất nhiên nhiều độc giả sẽ hỏi là 6 tháng mà đã am hiểu hết kỹ thuật ma sơn? Nhưng cái mà chúng tôi học mới là lý thuyết căn bản, muốn là đạo sĩ trăm người có một thì vẫn phải vùi mài kinh sử.

3 Người: tôi, sư tử và sư muội hiện tại đang đứng trước mặt chủ tịch hiệp hội tâm linh miền bắc, thái độ nghiêm trang chờ nội dung thực hành đầu tiên bắt đầu chuỗi ngày bước ra xã hội. Ông chủ tịch nhìn chúng tôi mỉm cười:

- Nửa năm qua các bạn đã hoàn thành xong lý thuyết để bắt đầu con đường khử tà diệt ma! Nhưng... lý thuyết thì vẫn chỉ là trên giấy... quan trọng là vận dụng bằng hành động! Lúc đó các bạn mới có thể là một đạo sĩ đúng nghĩa!

Cô thư ký đưa tập hồ sơ cho chúng tôi xem, ông chủ tịch lại nói tiếp:

- Đây là nhiệm vụ đầu tiên tôi giao cho các bạn, tuy nó không phải là quá khó nhưng cũng không dễ đâu...! Mong rằng các bạn sẽ phối hợp với nhau thật tốt để giải quyết mọi việc êm đẹp!

Tôi mở hồ sơ ra, từng thông tin về nhiệm vụ lần này đã viết cực kì chi tiết kèm theo ảnh và nội dung cần làm... Nhiệm vụ của chúng tôi là đến một căn nhà tại ngõ chợ khâm thiên... nơi đây lúc xưa có người tự sát treo cổ chết nhưng xảy ra chuyện rùng rợn là mỗi năm lại có một người treo cổ chết tại đúng nơi đấy. Gia chủ sợ hãi nên đã rao bán căn nhà nhưng chuyện rùng rợn đấy mỗi năm vẫn tiếp diễn. Dù căn nhà hiện tại đã khóa cửa bỏ hoang nhưng người dân xung quanh e ngại vẫn sẽ có chuyện xảy ra.

Lòng người hoang mang ảnh hưởng đến việc làm ăn của người dân, nhà nước chỉ thị cho bên tâm linh miền bắc làm rõ việc này tránh tình trạng gây bất ổn cuộc sống của dân.

Ông chủ tịch mỉm cười nhìn chúng tôi:

- Các bạn đọc xong rồi chứ! Vì vụ việc lần này cực kì nguy hiểm nên các bạn chỉ cần tìm hiểu nguyên nhân thôi, còn giải quyết vấn đề sẽ do tiền bối cấp cao lo liệu!

Chúng tôi gật đầu nhận nhiệm vụ dù lòng tôi vẫn cảm thấy khá lo lắng. Bản thân tôi đã ném trái thập tử nhất sinh, đốt mặt với mọi yêu ma quỷ quái đáng lẽ việc này không là vấn đề, nhưng rõ ràng có gì đó không ổn và tôi cảm thấy khá bất an! Một nỗi sợ vô hình về một lời nguyền chết chóc đang chờ đợi!

Ma thần vòng.....

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 2: Ngôi Nhà Tử Khí

- Tại sao lại vậy?

Nàng đưa mắt nhìn về phía tôi và hỏi, tôi nhẹ nhàng mỉm cười với nàng:

- Nhìn em trẻ quá, nếu nói là vợ thì hàng xóm sẽ không tin!

Sư tử lừ mắt lờm tôi:

- Ý người là ta già...?

Tôi thở dài ôm đầu, có mỗi chuyện đóng giả là cặp vợ chồng và đưa em gái thôi mà cũng nhiều rắc rối... mà có phải lâu la gì đâu, chỉ đến đó vài ngày dò hỏi tin tức và xem xét rồi về báo cáo thôi mà... Nhưng thôi kệ họ, ý tôi đã quyết... không thể để chuyện tình cảm xen lẫn với công việc.

Chúng tôi đứng trước mặt căn nhà, một căn nhà 2 tầng nhìn có vẻ bình thường nhưng màu sơn đã ố vàng cộng thêm khung cảnh xung quanh tĩnh mịch khiến nơi đây có vẻ gì đó rất rờn rợn!

Việc đầu tiên là phải vào thử căn nhà và giả vờ dọn dẹp qua loa, nếu đã đóng giả thì phải đóng làm sao cho người khác tin là chúng tôi mới dọn đến đây, nhìn hàng xóm xung quanh chỉ chỗ về phía căn nhà thì có vẻ như tin đồn là đúng.

Chúng tôi phân chia công việc: Sư tử và nàng sẽ đi xung quanh làm quen với hàng xóm rồi ra quán nước gần đó từ từ tìm hiểu về tin đồn xung quanh căn nhà này, còn tôi sẽ đi vào các phòng xem có chút manh mối nào không.

Thật sự là rất lạ.... đúng là ngôi nhà này toát ra âm khí rất nặng nhưng tôi

đã lùng sục khắp tất cả các phòng đến 3 lần nhưng chẳng có vong hay ác linh nào cả. Nếu nơi đây đúng thật là đã chết đến 6 mạng người và đều là treo cổ thì ít nhất phải có vài vong thần vòng chứ? Đúng là khó hiểu, thực sự quá khó hiểu... ngay cả đại sảnh tầng 1 nơi mà 6 người treo cổ chết cũng chỉ có khí âm nặng nhất chứ không có sự hiện diện của một cái gì đó bất thường.

5h chiều hôm đó, chúng tôi ngồi lại để bàn luận những gì đã thu thập được, Câu chuyện về căn nhà này theo như 2 chị em dò hỏi được thì 10 người 10 ý.. Bà quán nước thì bảo ban đêm dọn hàng thấy hồn ma đi lại trên sân thượng, hàng xóm ngay cạnh thì nói nửa đêm có tiếng trẻ con khóc oe oe, có người thì buổi tối đi qua nghe thấy tiếng ma nữ cười khanh khách, lại có tiếng đồ đạc tự chuyển động rơi vỡ trong nhà...

Sau khi bàn luận xong, đáng lẽ là chúng tôi có thể ra về nhưng nguyên nhân rõ ràng vẫn chưa tìm ra vì ngay cả một vong hồn cũng không có trong căn nhà này... Tôi không thể cứ như thế mà cất bước mà đi về được.

Tôi hạ quyết tâm nói với sư tử và nàng:

- Thôi 2 chị em về trước đi, anh sẽ ở lại đây một đêm để tìm hiểu xem có điều gì kỳ lạ không!

Sư tử có vẻ hứng thú nên hỏi:

- Nếu người ở lại thì ta cũng sẽ ở lại tìm hiểu cùng, có thêm người là có thêm cơ hội tìm hiểu mà!

- Em cũng ở lại....

Tiếng nói nghe có phần rụt rè của nàng, rõ ràng là sợ ma nhưng có lẽ lo sợ tôi ở với sư tử lại có ý đồ xấu... chắc thế. Tôi có ý khuyên 2 người họ nên về trước nhưng nghĩ lại thì mỗi mình tôi thì cũng thấy rờn rợn... nhớ đâu 1 mình độc chiến biến thành các xác treo cổ thứ 7 thì sao, nên thôi tôi cũng miễn ý kiến!

Tôi đó thấy 2 người họ có vẻ mệt mỏi nên tôi bảo họ nghỉ ngơi tại căn

phòng sạch nhất và tôi nghỉ ngơi tại căn phòng gần đó, 12h đêm tôi lượn qua một vòng quanh căn nhà nhưng vẫn không có gì bất thường, nhìn về phía nơi 6 người treo cổ trong lòng tôi thấy rờn rợn lạ thường.

Trước giờ đối mặt với ma quỷ gì tôi cũng không ngại lắm, ngay cả thần trùng mà tôi cũng cân được nhưng giờ đây với một kẻ không hình bóng thực sự khiến tôi thấy bất an. Tôi ngồi xuống trước cửa nhà cố gắng suy nghĩ tìm hiểu lý do vì sao... tại sao căn nhà này lại kì bí đến vậy.

Rồi tôi thiếp đi lúc nào không biết, trong giấc mơ đó... tôi nhìn thấy 6 người đang treo cổ và một cái thòng lọng ở chính giữa... tôi từ từ tiến về thòng lọng đưa đầu mình vào trong đó... từ từ tiến vào cõi chết...

Ặc... Ặc 2 chân tôi vung vẩy, 2 tay giữ chặt thòng lọng cố thoát ra khỏi cái dây treo cổ... vì đây không phải trong mơ mà chính là hiện thực, không hiểu từ lúc nào mà tôi lại buông mình treo cổ trước đại sảnh..

Càng vung vẩy bao nhiêu, gãy dựa bao nhiêu thì thòng lọng lại siết chặt bấy nhiêu... tâm trí tôi mơ hồ, lưỡi tôi bắt đầu thè ra..

Đúng lúc thập tử nhất sinh tôi nghe vọng lại tiếng nói của 2 chị em nhà họ, rồi có người giữa chặt 2 chân tôi nâng lên, họ đưa tôi xuống, một người truyền hơi thở qua miệng cho tôi.

Miệng tôi nghẹn đắng lại, tôi sờ lên vết hằn đỏ trên cổ... tí nữa thì đi chào ông bà rồi, hai chị em họ nhìn tôi với khuôn mặt tái xanh. Tôi cũng không hiểu và cũng không biết giải thích cho họ lý do vì sao tôi lại treo cổ nữa... trong thời điểm hoang mang này, một giọng nói rờn rợn như phá tan sự im lặng:

- Hé Hé.... Mà muốn biết lý do vì sao không...?

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 3: Bí Ẩn Quỷ Thần Vòng

3 chúng tôi nhìn xung quanh, tiếng nói vừa rồi phát ra từ đâu... Một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc sống lưng, tiếng nói đó phát ra từ chiếc balo của tôi:

- Hé hé... Đạo sĩ thôi... Mà quên tao nhanh thế sao...?

Sư tử và sư muội từ từ lùi ra xa chiếc balo... còn tôi bước từng bước nhẹ nhàng tiến về chiếc balo, thật chậm rãi tôi từ từ mở nó ra... Một khuôn mặt xinh đẹp hiện ra trong chiếc gương bát quái... từ từ khuôn mặt đó trắng bệch, hai dòng máu đỏ chảy ra từ hai khóe mắt trắng dã và nụ cười ngoác đến tận mang tai...

Đích thị là em... ma nữ ở ngôi nhà hoang trong nghĩa địa làng chài, bao lâu nay do bận việc học đạo và nghĩ cách đấu với thần trùng mà quên mất việc xử lý em ma nữ này!

Đã định tới đó về khách sạn sẽ từ từ hấp em ấy mà thế quái nào tôi lại quên khuấy đi mất nhưng trong cái rủi cũng có cái may vì biết đâu em biết được huyền cơ trong căn nhà này.

Tôi mỉm cười nhìn vào trong gương:

- Làm sao có thể quên giai nhân được, hình như ta nhớ chúng ta có lời thề ước trước bàn thờ của nàng mà...!

Em không màng đến lời nói đùa của tôi, khuôn mặt em quay về dạng xinh đẹp, cất giọng nói nhẹ nhàng tình cảm:

- Hình như là người đang muốn biết bí ẩn trong căn nhà này thì phải....

hay là chúng ta lại lập lời thề ước đi...!

Tôi mỉm cười với ẻm ma nữ, giọng nói tình cảm không kém:

- Nàng muốn thề ước như thế nào?

- Nếu ta bật mí bí ẩn trong căn nhà này cho người thì người phải giải thoát cho ta khỏi chiếc gương chết tiệt này....!

Một lời đề nghị xem ra cũng khá hợp lý nhưng nếu thả ẻm ra thì có khi còn nguy hiểm hơn... mà thôi kệ, vì tôi có biết cách sử dụng gương bát quái đâu mà thả ẻm ra được. Cứ hứa suông trước rồi tính sau, tôi gật đầu đồng ý với ẻm.

Ẻm vừa đưa mắt về phía đại sảnh vừa cất tiếng nói the thé:

- Người nhìn xem ngôi nhà này âm khí dày đặc nhưng tuyệt nhiên không có bất cứ một vong hồn nào là lý do vì sao? Dù người có tìm đến mỗi góc cũng không có đâu... Vì nó không có ở trong căn nhà này... Và nếu vậy thì nó ở dưới mảnh đất của căn nhà này... ngay chính giữa nơi 6 người treo cổ...

Hóa ra huyền cơ bên trong là như thế, tất nhiên là vẫn có những điều mà còn đang thắc mắc nên tôi buột miệng hỏi ẻm:

- Ta vẫn chưa hiểu cho lắm, vậy cái gì khiến cho những người ở đây lại bỗng nhiên không làm chủ được mình tự treo cổ chết...?

Ẻm ma nữ mỉm cười lên tiếng:

- Lúc ở địa giới ta có nghe nói đến thuật luyện quỷ thần vòng... dùng thân thể của một cô gái còn trinh bị chết do treo cổ chôn ở nơi cực âm... Lúc này cứ mỗi năm ở tại địa điểm chôn cô gái đó sẽ có một người treo cổ cho đến khi đủ 7 người thì cô gái đó sẽ quật mồ sống lại trở thành quỷ thần vòng với sức mạnh kinh hồn thoát ra khỏi tam giới... Ta nghi ngờ có kẻ luyện thuật này ở đây!

Lúc này có vẻ như tôi đã bắt đầu thông suốt mọi việc nhưng lời ẻm ma nữ này có đáng tin hay không thì còn phải xem xét. Ếm ma nữ có vẻ đang mong chờ tôi giải thoát khỏi chiếc gương bát quái nên nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đạo sĩ đẹp trai à...! Ta đã giúp người giải đáp bí ẩn trong căn nhà này thì người cũng nên có qua có lại chứ nhỉ!

Tôi hé miệng cười đều nhìn ẻm:

- Ta rất muốn giải thoát cho nàng khỏi chiếc gương này.... nhưng lúc này ta lại chưa biết làm thế nào cả... thôi để lúc khác nhé...!

Khuôn mặt ẻm tức giận cau có chửi xối xả vào tôi:

- Xcm mày... thằng đạo sĩ thôi...tao nguyên rửa mày đồ ăn cháo đá bát... đồ không giữ lời.....!

Tôi dán lá bùa vào gương cho đỡ phải lời chửi bới của ẻm ma nữ, nhìn sang sư tử và sư muội thấy họ vẫn có vẻ dè chừng ẻm ma nữ nên tôi phải giải thích cho hai chị em đỡ lo lắng.

Lúc này là lúc quan trọng nhất, để tránh đêm dài lắm mộng nên chúng tôi quyết định khai quật đại sảnh này xem có ngôi mộ nào nằm dưới đó không, tất nhiên là nhẹ nhàng nhất có thể để tránh gây ảnh hưởng đến hàng xóm xung quanh.

Sau một tiếng nhẹ nhàng đào bới thì chúng tôi cũng phát hiện thu hoạch trên mức khả quan... một chiếc quan tài màu đỏ có bùa vàng dán bên trên. Vậy là bước đầu có thể tin lời ẻm ma nữ nói là sự thật.

Nhưng với bản tính tò mò thì với tôi thế là vẫn chưa đủ, tôi từ từ cạy nắp quan tài ra xem... dù sư tử và sư muội đã ra sức khuyên can, xem một tí thôi thì đâu chết chứ...

Thứ bên trong quan tài từ từ hiện ra... tưởng là phải ghê gớm lắm nhưng xác chết cô gái đó vẫn nguyên vẹn không có một chút thối rữa nào cả, một

thân hình hoàn mỹ đằng sau chiếc váy sườn xám màu đỏ... thật sự là một tuyệt tác của tạo hóa.

Bàn tay thon mềm với móng tay sắc nhọn sơn màu đỏ chót... Cái gì... móng tay sắc nhọn á.... Tôi bắt đầu cảm thấy không ổn rồi... Bàn tay tôi run run hé bờ môi căng mịn ra... 2 hàm răng nanh cô gái nhọn hoắt và có màu đen tuyền...

Tôi chậm rãi đóng nắp quan tài lại rồi nhẹ nhàng tiến về 2 sư tử muội, nở nụ cười và nói một cách thì thầm vào tai họ:

- Hai người chạy nhanh kéo muện...!

Nhưng có lẽ lời cảnh báo của tôi đã muện màng vì ở đằng sau chiếc quan tài màu đỏ đang rung lên bần bật...

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 4: Huyết Thi

Cả 3 chúng tôi mặt xanh mắt mèo không nói lên lời, mà biết nói gì trong lúc này khi đối diện là một chiếc quan tài đang rung lách cách liên hồi như vậy. Lấy hết bình tĩnh tôi nói với hai sư tử muội:

- Hai người mau ra khỏi đây trước đi tìm nơi an toàn ẩn náu, sư tử thông báo ngay cho bên cục tâm linh phái người chi viện, còn em thì gọi cho bố em đến gấp!

Sư muội vẻ mặt lo lắng nhìn tôi:

- Còn anh thì sao?

Tôi nhìn hai sư tử muội rồi hạ quyết tâm:

- Anh sẽ ở lại cản yêu nữ đợi chi viện của cục tâm linh đến! Việc này do anh mà ra nếu chạy lúc này sẽ gây ảnh hưởng đến dân thường, có khi còn gây họa cho cả Hà Nội!

Sư tử tức giận lên tiếng:

- Muốn đi cùng đi, ở lại thì cùng ở lại! Ta không thể để người gánh hậu quả một mình! Quá nguy hiểm!

Tôi nổi nóng đẩy mạnh hai sư tử họ ra khỏi cửa rồi đóng sập cửa khóa chặt lại, lúc này càng nhiều người thoát được càng tốt vì tôi biết dù 3 chúng tôi có hợp sức cũng không thoát được ma nữ đang nằm bên trong quan tài.

Lúc còn học đạo trong cục tâm linh tôi cũng tìm hiểu nhiều loại sách khác nhau nên các loại yêu ma quỷ quái muốn phân biệt hay chia loại cũng

không phải điều gì khó, khi một thể xác trải qua 7 năm không phân hủy, móng tay dài ra nghĩa là đã hóa thi... gặp đúng thời điểm sẽ đội mồ sống lại người ta gọi nô nôm là quỷ cương thi... Nhưng ác độc hơn nếu làm vật tế đê trở thành quỷ thân vòng thì không biết gọi là cái gì nữa... nếu đúng tư liệu tôi được đọc có móng tay dài màu đỏ, răng nanh nhọn màu đen thì khả năng xác chết đã hóa thành... huyết thi.

Huyết thi hút máu người để duy trì sự sống... cũng là một dạng cương thi cấp cao nếu so về cấp độ chắc chỉ thua cương thi vương.

Nhìn về phía chiếc quan tài đang rung lên, tôi im lặng không dám khinh suất cũng không dám di chuyển chỉ chờ đợi xem có gì bất ngờ để tùy cơ ứng biến. Từng giây trôi qua tâm trạng tôi càng lo sợ, mồ hôi chảy ra đầm đìa như tắm, tôi khẽ cử động cầm "phá hồn kiếm" dặt sau lưng từ từ lùi sát về phía cánh cửa.

Cỗ quan tài đỏ ngừng rung, mọi thứ lại chìm trong không gian yên tĩnh đến ghê rợn. Tôi cẩn trọng không dám lơ là di chuyển thật chậm về phía trước nhìn cho rõ cỗ quan tài để coi tình hình có khả quan hơn không...

Đúng là nó đã không còn rung chuyển, tôi thở phào nhẹ nhõm lau mồ hôi trên trán... đúng là dọa chết người mà. Tôi quay mặt lại định mở cánh cửa chính ra cho đỡ bí thì một tiếng kêu "ken két" khô khốc vang lên, xương sống tôi lạnh toát lại vì run sợ. Tôi từ từ quay lưng lại...

Ngay sát mặt tôi là cái quan tài, tiếng ván áo quan từ từ ken két mở ra làm thân xác tôi như chết đứng vậy, cô gái mặt sần xám đỏ từ từ hiện ra trước mặt tôi... vẫn thần thái như người đang ngủ... Móng tay của cô gái càng ngày càng dài ra, răng nanh cũng vậy... Tôi biết chắc lúc này tính mạng mình thập tử nhất sinh rồi.

Nhưng bản thân tôi thực sự không cam chịu, dồn hết chút bình tĩnh cuối cùng còn sót lại, theo bản năng tôi rút "phá hồn kiếm" đâm thật mạnh vào lồng ngực huyết thi...

- Keeng....!

Tiếng kêu khô khốc như vũ khí va chạm... Da thịt của huyết thi như làm bằng sắt thép vậy... Dù đâm 10 lần, 100 lần, 1000 lần cũng không tổn hại dù chỉ là một lớp da mỏng...

Hai mắt huyết thi từ từ mở to ra, một màu đỏ sẫm nhìn thẳng về phía tôi.. ngơ ngơ ngác ngác, rồi ả đưa hai tay nắm lấy bả vai tôi, há miệng chĩa hai hàm răng sắc nhọn...

- Phập...

Một cái nhói đau ở cổ... Một cảm giác rùng mình... Một màu đen chết chóc... Một tiếng nói từ nơi xa xăm vọng về:

- Nhóc con... Người tỉnh rồi à?

Từ từ mở đôi mắt ra, tôi thấy mình đang bị trói chặt ở ghế, trước mặt là một chiếc màn đen... Một tay đao sĩ mặc đồ đen râu trắng nhìn mặt lộ rõ vẻ gian tà, hần nhoèn miệng cười một cách đều giả:

- Đừng hiểu nhầm... Giọng nói vừa rồi không phải của ta! Mà là của ngài....!

Tấm màn đem từ từ được kéo lên... Một bức tượng lớn ba mặt sáu tay khuôn mặt biểu thị "hỉ nộ ái ố". Tôi kinh ngạc không nói lên lời... Giọng nói ồm ồm xa xăm ấy lại vọng đến:

- Còn nhận ra ta chứ? Ta đã quay trở lại tìm người rồi đây...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 5: Đại Quỷ Thần Vương

- Người là ai?

Nhìn bức tượng cực kì ghê rợn với những họa tiết tinh xảo ẩn hiện một luồng tà khí cực lớn, thật sự là tôi khó có thể đoán ra kẻ mang giọng nói vừa gần vừa xa này là ai. Một kẻ mà tôi quen ư? Từ trước đến giờ tôi đâu có qua lại với tà ma ngoại đạo? Thần trùng tìm đến trả thù sao? Đang mãi suy nghĩ thì giọng nói ồm ồm đó cười một cách ghê rợn:

- Ha Ha Ha! Ta là thần linh mà ngươi đã từng thỉnh đấy?

Người mà tôi từng thỉnh? trước đến giờ chỉ có... nhìn kĩ bức tượng thì tôi đoán ra được giọng nói ồm ồm đó là ai... Chắc chắn mục đích của người này là không có ý đồ tốt, nhưng nếu y muốn giết mình thì thừa khả năng việc gì phải trói mình lại mang đến đây đối thoại với y. Cứ tùy cơ rồi ứng biến vậy, tôi mỉm cười nhìn thẳng về phía bức tượng:

- Có cơ hội được thần linh để mắt tới, con thật sự cảm thấy rất vinh hạnh! Chẳng hay người "trói" con mang đến đây có việc gì cần sai khiến ạ?

Giọng nói ồm ồm đó lại phát ra:

- Thực ra ta cũng chẳng cần thiết phải trói ngươi đâu! Vì dù ngươi có trốn phương trời nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ta! Hắc Đạo Trưởng... Ngươi mau thả trói cho hần đi!

Tay đạo sĩ mặc hắc y lên tiếng khuyên can:

- Thưa ngài, tên nhãi con này cực kì nguy hiểm... Chính hần đã làm hỏng

thuật triệu hồi quỷ thần vòng, không những thế hắn còn có pháp lực kinh hồn ngay cả huyết thi cũng tan thành mây khói! Nếu thả trôi cho hắn e rằng hậu quả khó lường!

Giọng nói ồm ồm có vẻ ngạc nhiên:

- Thật vậy sao? Lúc ta nhập vào thân xác hắn cũng thấy hắn đâu có pháp lực cao thâm đến vậy?

Chuẩn cơm mẹ nấu rồi! Tôi vẫn còn đang thắc mắc vụ huyết thi đây, rõ ràng trước khi ngắt thì tôi nhớ mình bị huyết thi cắn vào cổ mà giờ chẳng thấy đau buốt gì cả. Giờ tự nhiên lại dính phốt giết huyết thi... rõ ràng là tay đạo sĩ già kia ngậm máu phun người!

Tôi ra sức thanh minh:

- Thần linh à...! Ngài đừng tin tay đạo sĩ già đó...! Một tiểu đạo sĩ học việc như con sao có khả năng tiêu diệt huyết thi được...! Rõ ràng là hắn đang nói dối ngài đó!

Một tràng cười ghê rợn vang lên:

- Ha Ha Ha! Quỷ thần trùng cũng chỉ là một con tốt trong bàn cờ của ta thôi, mất một con tốt mà bắt được một con xe như người xem ra ta vẫn còn lời chán...! Hắc đạo trưởng... mau bắt đầu lễ nhập xác đi!

Gã đạo sĩ già nhìn tôi cười một cách đều giả, hắn giơ tay trái lên cao rồi hô lớn:

- Bắt đầu lễ nhập xác!

Một tấm vải trắng trải dài từ bức tượng đến chỗ chân ghế của tôi, 4 tay hắc y đạo sĩ đốt 4 ngọn đuốc ở 2 bên. Còn tay đạo sĩ già miệng lầm nhảm kinh dịch gì đó nghe rất kì dị. Rồi hắn ném thứ bột gì đó lên tấm vải trắng.

Trên tấm vải trắng bỗng xuất hiện dấu chân quỷ rất to, Dấu bàn chân 6

ngón có móng sắc nhọn... Từ từ các đầu chân hiện lên tiến chậm rãi về phía tôi... càng ngày càng đến gần hơn...

Giờ chết gần điếm trong cuộc đời còn lưu luyến gì hơn... Mẹ già đơn côi lúc tuổi già... Tri kỉ khóc than kẻ bạc mệnh... Liệu bước chân vào con đường làm đạo sĩ là một sai lầm lớn... Tôi không suy nghĩ gì nhiều nữa... Chỉ chờ đợi cái chết đang đến gần mà thôi...

Vút....! Một cái gì đó vừa lóe qua tỏa ánh sáng chói lòa, dây trói sau lưng tôi được ai đó cắt đứt... Một thứ gì đó đang ở trong lòng bàn tay tôi... "Phá hồn kiếm"... Đúng là "Phá Hồn Kiếm" rồi...!

Chưa kịp vui mừng thì tôi bỗng có cảm giác không làm chủ được bản thân... Như là cảm giác thỉnh một ai đó vậy...

Giọng nói ồm ồm tức giận lên tiếng:

- Người là ai! Dám ở đây quấy phá nghi lễ nhập xác...!

Tôi cười mỉa nhìn về phía bức tượng:

- Atula vương... Trận chiến 1000 năm về trước người còn nhớ chứ... Liên minh thiên địa nhân đối đầu với liên minh atula la sát...

Chúng ta từng cạn chén kết làm huynh đệ thề là đánh sập phủ đế thích thiên... Nhưng rồi chỉ vì lời hứa phong thần của thiên giới mà người đâm sau lưng ta... khiến ta chết không toàn thân...!

Atula vương lộ rõ vẻ kinh ngạc:

- Phải chăng người là...! Không thể nào...!

Tôi đồng dục hô thật lớn:

- Hiện tại giới đạo sĩ gọi ta là Phá Hồn Kiếm...! Còn 1000 năm trước 8 hướng 10 phương đều gọi ta là... Pandaka - Đại Quỷ Thần Vương...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 6: Nộ Phá Atula Vương

- Đại quý thân vương? Đã lâu lắm rồi ta mới nghe có người nhắc đến nó... Không ngờ rằng người vẫn chưa hồn xiêu phách tán!

Tôi cười mỉa nhìn về hướng bức tượng:

- Tao vẫn còn chờ dẫn mày đi cùng nữa mà atula...! Hay là giải quyết luôn tại đây cho gọn nhé!

Vừa dứt lời, một luồng khí lực cực lớn bao quanh người tôi, từ thân thể tôi tỏa ra yêu khí ngút trời như muốn hút trôi sinh khí của mọi thứ xung quanh vậy. Atula cất giọng mỉa mai:

- Người nghĩ thân xác ta không có ở đây là người có hi vọng thắng được linh hồn ta sao? Kể cả người có đồng nhất với tên ranh con đấy thì... người cũng tự tìm chết rồi....!

Xung quanh mọi thứ từ từ rung chuyển, bọn hắc y đạo sĩ chạy toán loạn tìm đường thoát thân. Bức tượng trước mặt tôi từ từ chuyển động hiên ngang đứng dậy... Một cuộc sinh tử chiến sau 1000 năm lại tiếp tục diễn ra.

Rầm....! Bàn chân của tượng atula dẫm thẳng xuống vào thân hình tôi nhưng tôi đã nhanh trí tránh được, bàn tay atula lại vụt ngang lần nữa ôm gọn thân xác tôi. Atula cười lớn một cách khoái trá:

- Ha Ha Ha! Một lần nữa... lại một lần nữa người sẽ chết dưới tay ta thôi...! Và lần này là vĩnh bất siêu sinh...!

Hai bàn tay của atula nghiến chặt lấy thân thể tôi, cảm giác đau đớn và

nghe sợ đến khó chịu, nhưng tôi vẫn không nao núng miệng lắm bám đọc thần chú:

- Pandaka thu tha tha thu! Phá...!

2 bàn tay của tượng atula bị nổ tan tành, atula vương bất ngờ không nói nên lời nhưng có lẽ đó chưa phải là đoạn kết. Đứng giữa khoảng không vô định, bàn tay trái tôi dồn hết sức đâm thẳng tới trước ngực bức tượng:

- Nộ phá quyền! Tha thu pandaka!

Bức tượng atula nổ tan tành thành nhiều mảnh, tôi phi thân xuống một cách nhẹ nhàng rồi nhìn về phía khoảng không trước mắt, một giọng nói đầy phần nộ như xa như gần vang lên:

- Mày giỏi lắm...! dám phá hỏng truyện tốt của tao...! Pandaka... chúng ta sẽ còn gặp lại nhau... không xa đâu...!

Mọi thứ chung quanh bắt đầu rung chuyển đổ sập xuống, Tôi dồn hết sức phi thân bay lên không trung xuyên qua mọi gạch đá trước mặt. Một màn đêm tĩnh lặng lại bao trùm đến... tôi như đang ở một thế giới khác vậy, đang hoang mang vô định vì không biết mình đang ở phương trời nào thì một giọng nói như phá tan tự im lặng:

- Nhóc con... Người tỉnh rồi à?

Quay mặt lại nhìn về phía tiếng nói đó phát ra, tôi kinh hãi không thốt lên lời... trước mặt tôi là một thân hình đồ sộ với khuôn mặt góm ghiếc có hai cái sừng trâu trên đầu. Dù đang rất sợ hãi nhưng tôi vẫn cố bình tĩnh hỏi kẻ đang ở trước mặt:

- Người là ai? Tôi đang ở đâu đây?

Quái nhân trước mặt từ từ đi về phía tôi, y cất lời:

- Người đang ở trong chính bản thân người... Người là ta và ta cũng

chính là người! 2 chúng ta đã dung hòa làm một rồi!

Tôi ngạc nhiên không hiểu quái nhân rốt cuộc đang nói cái gì, nhưng nhớ lại kí ức lúc đánh nhau với atula vương tôi sừng sốt lên tiếng:

- Ông là pandaka - đại quý thần vương...! Có phải ông chính là người nhập xác tôi đánh nhau với atula vương? Và ông cũng là người tiêu diệt huyết thi... phải không?

Quái nhân im lặng không gật đầu hay lắc đầu, y nhắm mắt lại rồi thở dài cất lời:

- Sức mạnh của ta không còn nhiều để giải thích với người! Hãy nghe kĩ lời ta nói...! chuyện đối đầu với atula vương và chuyện người biết về ta tuyệt đối không được nói với bất cứ ai! Nếu người hé răng nửa lời thì cả ta và người đều không còn mạng để sống nữa đâu! Nhớ kĩ lời ta....! Nhớ kĩ lời ta....!

Tôi định hỏi thêm thì bỗng thấy chợt tỉnh giấc, nhìn xung quanh thì nơi tôi đang nằm rất quen thuộc. Tôi đang ở trụ sở tâm linh số 1 đông tác...!

Người đang ngồi trước giường tôi không phải sư muội, sư tử càng không phải lão già 2 mặt hay là sư bá. Người này khuôn mặt trầm tư nhìn tôi với ánh mắt xa xăm, dường như ổng muốn hỏi điều gì đó nhưng lại có vẻ ngại, ổng đứng trước mặt tôi nhẹ nhàng hỏi:

- Cậu tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào rồi?

Tôi mỉm cười nhìn về phía ổng nói:

- Thần nhân mao sơn tất nhiên không thể chết một cách dễ dàng được rồi!

Ổng lại mỉm cười lên tiếng:

- Nếu đã khỏe lại rồi thì chuẩn bị đi! 30 phút sau chúng ta lên khởi hành!

Tôi ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Chúng ta lại đi đâu hả chủ tịch?

Chủ tịch quay mặt đi ra khỏi cửa nhưng tiếng nói vẫn vang lên sang sảng:

- Đại sứ quán Hungary - 300 kim mã!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 7: Bún Đậu Zin Zin

Ngôi nhà 300 kim mã... năm xưa từng là đại sứ quán của Hungary. Không hiểu vì lý do gì mà hiện tại đang bị bỏ hoang dù nằm ở vị trí đắc địa, người ta đồn rằng nơi đây âm khí dày đặc, ma quỷ ẩn hiện nên mới bỏ hoang như vậy! Nói chung đây là một trong những nơi bị ma ám nổi tiếng nhất của Hà Nội.

Tôi cũng nghĩ lần này chắc cùng chủ tịch đi bắt ma như mọi lần thôi nên chuẩn bị đồ đạc lên đường, mà... balo của tôi không cánh mà bay lấy cái gì mà chuẩn bị, nghĩ là người của tổng bộ cất đi hộ mình, tôi tiu nghỉu đi đánh răng rửa mặt rồi xuống đại sảnh nơi mọi người đang chờ.

Sư tử muội thấy tôi thì mặt lạnh không nói gì, chắc họ vẫn còn giận tôi vụ đá dít họ ra khỏi ngôi nhà ở ngõ chợ Khâm Thiên, phải xin lỗi và năn nỉ dũ lằm thì họ mới tạm tha cho tôi. Lúc ô tô lăn bánh, nghe sư tử họ thuật lại thì sau khi bị tôi đẩy mạnh ra khỏi cửa, họ không còn cách nào khác ngoài việc cố gắng liên hệ với tổng bộ và lão hai mặt nhưng khi họ đến nơi chi viện thì đã không còn gì ở đó. Mãi mấy ngày sau thì họ mới phát hiện ra tôi đang ngủ giữa cánh đồng thuộc thị trấn Đông Anh.

Tôi cũng không thể trách họ vì câu chuyện sau đó thì tôi và các bạn cũng hiểu rõ phần nào, đang thả thính với 2 sư tử muội thì ô tô dừng lại. Ngó ra ngoài cửa tôi và mọi người hơi ngạc nhiên vì chúng tôi đang dừng ở phố Nguyễn Công Hoan chứ không phải là phố Kim Mã.

Chủ tịch quay xuống mỉm cười nói với chúng tôi:

- Chúng ta ăn sáng đã rồi hay đi tiếp!

Nghe tới ăn là 2 mắt tôi sáng như sao năm cánh vậy, giờ mới nhớ là từ đêm ở căn nhà tử khí đến giờ bụng tôi vẫn chưa tiêu hóa một cái gì cả. Chắc mềm lần này sẽ được chủ tịch khao phở, bún hay chí ít cũng là bữa bún chả đây.

Nhưng thật tình cò và thật bất ngờ.. trước mặt tôi là biển hiệu quán:

+ Bún đậu mẹt ZIN ZIN địa chỉ số 1 ngõ 105 Nguyễn Công Hoan.

Tôi quay sang nhìn chủ tịch với đôi mắt đầy tội nghiệp, vào sinh ra tử vì tổng bộ mà đổi lại là bữa bún đậu rẻ tiền thế này sao? Ít ra cũng phải mời ăn sáng món gì có chất đạm một chút chứ?

Chủ tịch có vẻ hiểu ý tôi, ông chỉ cười mỉm rồi lấy khăn giấy lau đĩa và thìa. Lúc mẹt bún đậu được bê vào, khuôn mặt tôi ngạc nhiên sững sốt, 2 mắt mở to căng tròn: nào là bún, là đậu, rồi chả cốm, nem, thịt, lòng đủ cả. Tất nhiên nhìn là đã muốn ăn nên tôi chén một cách ngẫu nhiên.

Mùi mắm tôm không thể làm cản bước 2 tay tôi đang gấp lia lia, nước chấm pha một cách vừa miệng cộng thêm đồ ăn kèm vừa ngon lại nóng hổi khiến trái tim tôi cảm kích chủ tịch lắm. Đậu rán giòn, chả cốm hơi mềm mại, các món khác cũng rất vừa miệng đúng là món ăn dân dã nhưng rất thi vị mà! :3

Sau khi chén no nê 3 mẹt bún đậu, cứ nghĩ rằng cũng phải 50k một suất ai ngờ lúc tính tiền chia ra có khoảng 25k. Đúng là vừa ngon vừa rẻ lại đảm bảo chất lượng nếu có dịp tôi sẽ ghé lại quán này ăn tiếp mới được.

Ô tô lại tiếp tục lăn bánh, chủ tịch mỉm cười hỏi chúng tôi:

- Các bạn ăn bún đậu ngon không? Có biết vì sao tôi mời các bạn ăn bún đậu không?

3 chúng tôi nhìn nhau không hiểu lý do vì sao, chủ tịch mỉm cười nói tiếp:

- Nơi các bạn sắp đến cần ăn bún đậu có mắm tôm xua đuôi tà khí thì mới bước chân vào được!

Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Em tưởng là 300 kim mã là nơi bị ma ám nổi tiếng thì chúng ta hôm nay đến đây bắt ma thì cần gì xua đuôi tà khí?

Chủ tịch cười lớn:

- Ha Ha Ha! Cậu cũng tin vào mấy chuyện bịa đặt trên mạng à?

Mà cũng đúng thôi truyện 300 kim mã có ma là do tôi phao tin đồn nhảm mà!

Chúng tôi sửng sốt không nói lên lời, ô tô dừng lại một lần nữa. Chủ tịch quay xuống nhìn chúng tôi:

- Đến nơi cần đến rồi... Muốn biết 300 kim mã có ma hay không thì 3 cô cậu tự vào mà trải nghiệm đi!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 8: Bí Ẩn 300 Kim Mã

Trước mặt chúng tôi là ngôi nhà 300 kim mã, nơi mà người dân Hà Nội vẫn hay đồn đại là có ma, không gian u ám trải dài tạo cảm giác rờn rợn khi bước vào nơi đây. Nhưng là đối với người thường thôi, bản thân tôi có âm dương nhãn nên nhà có âm khí hay ma quỷ hay không thì tôi chỉ cần nhìn sơ qua là biết ngay.

Cũng kì lạ ở chỗ, một căn nhà ở nơi đắc địa mặt đường phố Kim mã mà lại bỏ hoang thì chắc chắn có bí ẩn gì trong đó, âm khí và ma quỷ thì tuyệt nhiên không có một dấu tích gì dù là nhỏ nhất.

Bảo vệ khu nhà đưa chúng tôi đến cầu thang bị khóa kín, nơi rẽ xuống một tầng hầm. Nếu là người lạ chắc chẳng ai điên mà mò xuống đây làm gì, tất cả được nguy trang như thật vậy. Cuối tầng hầm đáy là một chiếc thang máy, chủ tịch ra hiệu cho chúng tôi bước vào bên trong.

Bản thân tôi cảm thấy khá hồi hộp, không hiểu bên dưới căn nhà này rốt cuộc đang ẩn chứa bí mật gì nữa. Thang máy từ từ mở ra, 3 chúng tôi ngạc nhiên mở to tròn con mắt nhìn mọi thứ xung quanh như không tin vào mắt mình vậy. Chủ tịch giang 2 tay ra mỉm cười lên tiếng:

- Welcome các bạn đã đến với phòng thí nghiệm của tổng bộ tâm linh! Nơi đây trưng bày và thí nghiệm về những thứ mà các bạn mới chỉ nghe qua truyền miệng mà thôi! Từ những đồ vật bị ma ám, các pháp bảo lâu năm đến hiện đại cho đến những bí ẩn truyền thuyết đều được lưu giữ tại nơi đây!

Quả là mở rộng tầm mắt, những thứ mà tôi chỉ được đọc trong sách tâm linh giờ đây đang ở trước mặt tôi, Xác hồ ly 9 đuôi, Móng vuốt thường luồng v.v Nhưng cái mà tôi chú ý lớn nhất là bức họa vẽ về người mà tôi đã nhìn

thấy trong mơ: Pandaka - Vua của la sát giới.

Chủ tịch mỉm cười lên tiếng:

- Yên tâm là các bạn sẽ còn nhiều dịp để đến nơi này trong tương lai, hôm nay tôi đưa các bạn đến đây để nhận các trang bị cần thiết bước chân vào con đường tu đạo!

Rồi ông dẫn chúng tôi đến một căn phòng, có một nhà khoa học đang chuẩn bị 3 cái hộp lớn. Chủ tịch lên tiếng giới thiệu:

- Giới thiệu cho các bạn đây là nhà phát minh pháp bảo của tổng bộ tâm linh: Mr Núi..! Một trong những nhân vật quan trọng nhất của hiệp hội tâm linh miền bắc!

Mr Núi cười xòa nói với chủ tịch:

- Xếp toàn nói quá thôi, tôi nào có quan trọng gì! Thôi không nói nữa để tôi giới thiệu các pháp bảo cho mọi người:

+ Kính u linh: Đeo vào có thể nhìn thấy cõi u linh giới, rất cần thiết đối với những người làm nghề đạo sĩ.

+ Súng trừ yêu: Đạn làm bằng hỗn hợp chu sa, máu gà, máu chó mực tác dụng tiêu diệt và áp chế các loại yêu ma.

+ Roi dâu cải tiến version 2016: đánh đuổi vong nhập trong thân thể mà không gây đau đớn cho người bị nhập.

+ Bùa chú version 2016: Tác dụng với mọi loại yêu ma dù cũ hay mới, ngoài ra có tác dụng làm bùa yêu, bùa may mắn, cầu tài v.v

Tôi cảm thấy phấn khích nên buột miệng nói:

- Không ngờ anh có thể tạo ra nhiều pháp bảo cải tiến đến vậy! Em quá thật rất muốn được trải nghiệm!

Mr núi gãi đầu mỉm cười:

- Chú cứ khen anh quá, Anh chế tạo được chứ anh không có cải tiến! Anh thích gì là anh làm thôi chứ anh không có bắt chước hay đạo nhái bố con thằng nào cả:3 À mà riêng chú thì anh có quà riêng đây, mở ra xem thử xem có gì lạ không!

Tôi mở cái hộp mà Mr núi đưa cho, bên trong là phá hồn kiếm và gương bát quái mà tôi cứ đinh ninh là người của tổng bộ cất hộ. tôi ngạc nhiên nhìn Mr núi miệng run run:

- Cái này là....!

Mr núi tí mắt cười lớn vỗ vai tôi:

- Anh đã cải tiến hai món pháp bảo của chú lên một tầm vi mô mới đây, cứ sử dụng thử đi... chú sẽ không thể tin nổi đâu! Mà chuyện ẻm ma nữ trong gương bát quái anh cũng không nói với ai đâu! Yên tâm nhé chú cứ từ từ mà hưởng lạc!

Tôi chỉ cười trừ vì bản thân cũng không biết nói gì ngoài việc cảm ơn anh Núi. Sau khi nhận đủ pháp bảo từ Mr Núi, chúng tôi lại lên đường về tổng bộ, thật là không ngờ có nhiều chuyện mà tôi giờ mới được trải nghiệm nếu vậy chắc trên đời này còn nhiều bí mật chưa được khám phá và con người hiện nay vẫn còn thuộc dạng ếch ngồi đáy giếng lắm. Đang suy nghĩ miên man thì tiếng của chủ tịch như phá vỡ sự im lặng:

- Các bạn đã nhận đủ pháp bảo rồi giờ bắt đầu vào việc chính rồi chứ? Chuẩn bị hành trang và tối nay nghỉ ngơi sớm đi! Mai chúng ta xuất phát!

Lần này là sư tỷ lên tiếng trước tôi:

- Chúng ta lại đi đâu thưa chủ tịch!

Ông mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Đồ Sơn - Hải Phòng!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 9: Trạch Trấn Ngũ Lô

Sáng hôm sau có lẽ tâm trạng ai cũng hí hửng vui mừng... Chỉ có 3 chúng tôi khởi hành từ tổng bộ thẳng đường 5 về đồ sơn. Nhìn sang bên thấy 2 sư tử họ khác hẳn ngày thường, không còn tranh giành gan đua nữa mà vui vẻ buôn chuyện với nhau. Đáng lẽ tôi cũng phải vui vẻ với chuyện nghỉ dưỡng xen lẫn công việc này nếu không có buổi họp riêng với chủ tịch vào tối hôm trước...

- Đáng lẽ định nói chuyện riêng với cậu sớm hơn nhưng sáng nay nhiều việc nên giờ tôi mới gặp riêng cậu được!

Giọng nói của chủ tịch đều đều như có vẻ muốn tạo một cảm giác dò xét đối với tôi, tôi chỉ mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế đối diện nhẹ nhàng thảo luận với chủ tịch:

- Sếp Đông có chuyện gì muốn hỏi em ạ?

Chủ tịch rót trà cho tôi rồi nhẹ nhàng mỉm cười nói:

- Chỉ là theo nguyên tắc công việc muốn hỏi cậu sao đêm đó lại mất tích và mấy ngày sau lại nằm ngủ tại cánh đồng ở thị trấn Đông Anh thôi!

Tôi lấy tay nhẹ nhàng đỡ ly nước rồi từ từ kể:

- Em cũng không biết nữa! Lúc đó em dùng "phá hồn kiếm" đâm thẳng vào ngực con huyết thi rồi một ánh sáng chói lòa lóe sáng và em ngất đi, lúc tỉnh lại đã thấy mình ở trên giường bệnh của tổng bộ rồi!

Chủ tịch im lặng nhấp chén trà rồi nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng nói có

về không vừa ý:

- Tôi đã từng nói với cậu là không được tự tung tự tác, chuyện gì cũng phải báo cáo cấp trên rồi từ từ giải quyết! May cho cậu là vẫn còn sống đến ngày hôm nay, tôi cứ nghĩ đêm đó đã phải đi nhật xác của cậu rồi!

Tôi cúi đầu im lặng không nói gì, mà biết nói gì khi lời chủ tịch mắng đều đúng. Chủ tịch im lặng hồi lâu rồi cất giọng lên tiếng:

- Chuyện đã qua thôi bỏ đi! Cậu biết nhiệm vụ đi đồ sơn làm gì rồi chứ?

Như trút bỏ được gánh nặng, tôi liền mỉm cười nhanh nhẩu nói:

- Dạ! Em có nghe chị thư ký bàn giao về nhiệm vụ lần này là đi hỗ trợ chi nhánh tâm linh ở thành phố Hải Phòng ạ!

Chủ tịch mỉm cười không nói gì rồi ổng uống nốt chén trà, ổng nhìn về phía tôi rồi ôn tồn nói:

- Đây chỉ là việc phụ thôi, tôi muốn cậu điều tra về trạch trấn ở đồ sơn!

Tôi ngạc nhiên lên tiếng:

- Trạch trấn đồ sơn?

Chủ tịch nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt tôi nói:

- Đúng! Cách đây hơn 1000 năm trước có một đạo sĩ trung quốc đã trấn yểm long mạch của đất nước chúng ta, tuy là chúng ta đã gắn lại được long mạch nhưng thực ra đó chỉ là bề nổi! Vì còn trấn trạch đáng sợ khác mà mãi về sau chúng ta mới phát hiện ra: Trạch trấn ngũ lôi...! Cậu đọc sách nhiều có biết đạo sĩ trung quốc mà tôi nhắc đến là ai không?

Tôi nhắm mắt cố nghĩ lại xem rốt cuộc tên nào mà độc ác vậy? Dám trấn yểm đất nước của tôi. Rồi tôi bỗng mở tròn đôi mắt nhìn về phía chủ tịch:

- 1000 năm trước... lẽ nào là Cao Biền?

Chủ tịch mỉm cười xác nhận:

- Chính xác! Và người gấn long mạch cho Việt Nam ta là thiền sư La Quý! Nhưng thiền sư mới chỉ giải quyết được chuyện gấn long mạch còn Trạch trấn ngũ lôi thì ngài cũng phải bó tay bởi trạch trấn này vô cùng ác độc! Nó liên quan đến một mối nguy hiểm cận kề mà chúng ta hiện đang phải đối mặt! Theo thông tin cơ mật thì có kẻ đã phá 4 trụ trạch trấn, hiện tại chỉ còn lại trạch trấn ở Đờ Sơn! Nếu để kẻ giấu mặt đó phá nốt thì hậu họa vô cùng khó lường!

Tôi lo lắng nhìn về phía chủ tịch:

- Kẻ đó là ai? Nếu hắn phá trấn trạch ngũ lôi truyện gì sẽ xảy ra?

Chủ tịch mỉm cười một cách khó hiểu:

- Cứ đến Đờ Sơn! Mọi thắc mắc của cậu sẽ từ từ được giải đáp!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 10: Nhóc 12

Mùi gió biển man mát làm tôi chợt quay về tiềm thức, Đồ Sơn vùng biển một thời là khu du lịch tiện lợi mọi mặt, tôi nhớ lúc còn bé mình đã từng đi du lịch tại đây được tắm trong làn nước trong mát, nhưng mà nay chính tay con người lại biến vùng biển nơi này thành nơi... có lẽ câu thơ chế sau hợp nhất trong tình cảnh hiện tại:

Chưa đi chưa biết Đồ Sơn

Đi rồi mới biết chẳng hơn đồ nhà

Chưa xót vậy thôi nhưng nói đi vẫn phải nói lại, Đồ Sơn vẫn là nơi nghỉ dưỡng khá tốt, bạn vẫn có thể tắm ở bể bơi và thưởng thức hải sản thoải mái ngoài ra... à mà thôi các bạn tự tìm hiểu sẽ tốt hơn vì Đồ Sơn và Quất Lâm cũng gần giống nhau mà...

Đang đắm chìm trong mùi gió biển thì bỗng nhiên một tiếng Rầm! vang lên phá tan cảm xúc lắng dịu trong tôi... Xe gặp va chạm với một ô tô khác, khuôn mặt tài xế toát mồ hôi như vừa trải qua một khoảnh khắc đáng sợ nhưng đó chưa phải là tận cùng của đáng sợ.

Bác tài bên tôi lấy lại tinh thần ưỡn ngực hiên ngang mở cửa xe tự tin bước ra khí thế định nói phải trái với xe ô tô bên kia nhưng rồi tinh thần ổng bỗng tan biến vào hư không, cửa xe bên kia từ từ mở ra 4 người đàn ông to như hộ pháp, xăm trổ đầy tay mặc quần bò áo thun khuôn mặt bặm trợn lao đến bác tài bên tôi như muốn ăn tươi nuốt sống được. Gã trọc đầu đại ca đi đầu tiến tới nắm cổ áo bác tài buông giọng giận dữ:

- Thằng cò hó này... Mà đi đứng kiêu đấy à? Mà có biết mà vừa đâm

vào xe của ai không? Mà có biết tao là Hoàng Anh Đức biệt danh nhóc 12 là đại ca của khu Đồ Sơn - Hải Phòng này không? Giờ mà tính sao?

Bác tài xế giọng run run lên tiếng:

- Sao lạ vậy? Rõ ràng là mấy anh đi xe lượn lách va vào xe tôi mà...!

Gã trọc đầu trợn mắt nghiến răng quát lớn:

- Á à thằng cò hó này! Mà còn dám trả treo với ông à? Để ông tâm quát cho mà vài cái xem mà còn trả treo được nữa không nhé!

Gã định dơ tay đâm về phía bác tài thì một tiếng nói hét lên:

- Khoan đã...!

Gã dừng tay nhìn phía tiếng nói vừa phát ra, tôi mở cửa xe bước xuống đường đi về phía gã trọc đầu, khuôn mặt tôi cố tỏ ra thái độ ôn hòa nhất có thể:

- Anh ơi, bọn em vừa từ Hà Nội đến đây không biết anh là sếp nơi này, nếu có gì không phải mong anh bỏ qua!

Gã trọc đầu vênh mặt cười khểnh:

- Chú em này biết nói chuyện đấy! Tính cả tiền sửa xe, mua dầu xoa bóp, tâm bổ cho 4 bọn anh thôi thì "trước lạ mai quên" anh lấy rẻ chú em 10 củ thôi!

Tôi mỉm cười nhìn gã ôn tồn nói:

- Anh thông cảm! Hiện tại thì một củ khoai em cũng không có!

Gã nóng mặt cau có nghiến răng:

- Thằng ranh con! Mà giỡn mặt với tao phỏng! Mà chưa biết quan tài chưa đổ lệ mà!

Gã giang tay đâm vọt qua bên trái tôi, may mà mấy năm nay tôi cũng rèn luyện võ nghệ nên dễ dàng đưa tay ra đỡ được. Tôi mỉm cười nói với gã:

- Em chưa nói hết mà...! Đạo này anh thường hay gặp vận đen, lúc ngủ thường hay giật mình tỉnh giấc vào nửa đêm, cờ bạc thường thua, làm ăn lỗ vốn, "lúc đi chợ chưa mua được gì đã hết tiền" phải không?

Hắn rút tay ngơ ngác nhìn tôi rồi bâng quơ lên tiếng:

- Sao mà biết...!

Tôi mỉm cười ôn tồn nói:

- Khuôn mặt anh lộ vẻ xám xịt, hai mắt thâm quầng lộ rõ bị âm khí xâm nhập rõ ràng là vận tài lộc đang bị chặn chưa kể...!

Gã chăm chú hỏi tôi:

- Chưa kể sao nữa... chú em nói nốt đi...!

Tôi rành mạch nhả ra từng chữ khiến gã nghe xong mặt mũi bỗng xanh tái lên:

- Chưa kể anh còn đang bị vong ám nữa...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 11: Vận Đen Từ Đâu Đến ?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

- Lời chú em nói có thật không...?

Giọng điệu gã có vẻ hoang mang, Tôi im lặng gật đầu như xác nhận lời mình vừa nói là sự thật. Gã trọc đầu nắm chặt tay tôi, khuôn mặt hần từ từ thay đổi thái độ từ bặm trợn chuyên dần sang cảm thán đau khổ, miệng hần run run lên tiếng:

- Chú e.. à không thầy...! Xin thầy ra tay làm phước cứu giùm tôi thoát khỏi vong ám, tránh khỏi vận rủi...! Tốn bao nhiêu tiền tôi cũng xin trả ạ!

Tôi cau có đau đớn:

- Ái ái! Cái tay nắm chặt quá... đau thầy! Thả ra rồi có gì từ từ nói!

Gã rụt tay lại gãi đầu cười xòa, tôi nhìn hần rồi cười mỉm:

- Tiền nó chỉ là phụ thôi, quan trọng anh phải biết hành thiện tích đức, vừa nãy chỉ là va chạm nhẹ có gì "trước lạ sau quen" mọi người đừng tính toán với nhau! Chuyện của anh chắc chắn em sẽ giúp, nhưng hiện tại em đang có công chuyện có gì lưu số liên lạc khi nào xong việc thì em sẽ qua nhà anh!

Gã ngo người giữ lấy vai tôi, điệu bộ nắm chặt không buông:

- Không được! Thầy phải giúp tôi giải quyết chuyện này luôn và ngay! Lỡ mai cái vong ám ấy, nó nổi hứng thích là kéo tôi đi luôn thì làm sao?

Sớm ngày nào tốt ngày đấy!

Nếu cứ mãi cò quay giữa đường thế này cũng không phải là việc tốt có khi còn gây ảnh hưởng đến công việc của tổng bộ. Tôi thở dài rồi buông lời:

- Thôi được! Anh chờ em một lát!

Tôi quay lại xe nói với bác tài và 2 sư tử muội cứ về chi nhánh trước. Khi nào xong việc với đám người này thì tôi sẽ liên lạc với họ sau.

Sau khi đã nói rõ ràng mọi việc với sư tử muội, tôi cùng 4 thanh niên xăm trở tiếp tục cuộc hành trình, gã đại ca tên Đức quay sang cười hì hì với tôi bắt chuyện làm quà:

- Thầy đúng là cao minh! Nhìn qua mặt thôi mà đoán chuyện như thần! Quả này thì cái vong ám kia thầy dư sức đánh đuổi nó đi!

Tôi nhoen miệng cười mỉm:

- Chưa đến xem tận mắt thì không ai dám chắc trước điều gì?

Mà từ lúc nào anh bắt đầu thường hay gặp vận đen?

Gã gã đầu đưa mắt lên trời lẩm bẩm:

- Dính vào vận đen à? Từ lúc nào? Từ lúc nào nhỉ?

Gã đàn em tên Tài Minh quay xuống nhanh nhẩu nói:

- Đại ca! Em nhớ là từ lúc anh xây cái toa lét mới của nhà hàng hải sản xong là anh đen đủi đường luôn!

Hắn chỉ tay về phía tên đàn em xác nhận:

- Thằng Minh nó nói đúng đó thầy! Từ lúc xây cái WC của nhà hàng xong là vận đen tự nhiên ám theo tôi luôn!

Tôi nhìn gã nghiêm mặt nói:

- Vậy anh cho xe tiến về nhà hàng luôn đi! Khả năng vận đen và cái vong ám anh từ cái WC đó mà ra đây! -_-

Tôi đi qua đi lại cái WC, đúng là trong này âm khí có vẻ vất vưởng nhưng không đến mức oán khí nặng nề nên tôi nghĩ cái vong ám này khả năng chỉ là một vong hồn bình thường chứ không phải ác linh, chắc gã giang hồ kia phải làm gì xấu xa thì người ta mới ám cho xui rủi như vậy.

Gã rụt rè nhìn cái WC rồi quay sang hỏi tôi với giọng điệu lo lắng:

- Có phải vận rủi của tôi là do xây cái WC này không thầy?

Tôi thở dài giả bộ lo lắng lắc đầu:

- Oan nghiệt! Thực sự quá oan nghiệt! Vụ này có vẻ căng đấy! Không ngờ anh lại gây ra chuyện tà đình như vậy?

Gã lo lắng buồn bã khóc lóc van xin tôi:

- Oan quá thầy ơi! Từ trước đến giờ tôi ăn ở đức độ đâu có cướp của giết người? Tôi làm ăn đàng hoàng cho vay nặng lãi xiết đồ con nợ thu tiền bảo kê mở cá độ, lô đề, cờ bạc v.v thôi! Chắc chắn là có hiểu nhầm ở đây thầy ạ? Thầy tin tôi đi mà thầy!

Tôi ngạc nhiên trước sự thành khẩn của gã, rõ ràng gã đúng thật là người "làm ăn đàng hoàng" nhất mà tôi từng gặp -_- . Tôi quay sang nhìn gã rồi cất giọng nói:

- Muốn biết anh gây ra chuyện gì phải mời vong về hỏi mới rõ được! 12h đêm nay tôi và anh ở lại nhà hàng "thỉnh vong đối chất"!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 12: Tỉnh Vong Đối Chất

Kim ngân đồng hồ điểm về đúng 12 giờ đêm cũng là lúc tôi bắt đầu làm phép mời vong đối chất, gã nhóc 12 đang ngồi gần đó run như cây sậy miệng lắp bắp lên tiếng:

- Thầy...oi! Tí nữa vong nhập vào thầy đối chất với tôi nếu không may nó húng chí lên bóp cổ tôi, kéo tôi đi thì làm sao?

Tôi nhìn gã mỉm cười:

- Yên tâm! Vong không nhập vào em đâu...!

Gã hốt hoảng nắm lấy chân tôi cầu xin:

- Thế chẳng hóa ra vong nó nhập vào tôi lẽ về sau tôi điên điên khùng khùng nốt phần đời còn lại thì quá tội ạ? Tôi van xin thầy! Tôi không muốn tạo điểm nhấn trong đêm hôm nay đâu!

Tôi vừa buồn cười vừa cố gắng rút chân ra khỏi vòng tay của gã:

- Ngã... thầy! Anh yên tâm vì "moa" đã có cách!

Tôi lấy trong balo ra một con búp bê con trai nhuộm tóc xanh xanh đỏ đỏ, gã ngơ ngác nhìn con búp bê rồi buột miệng lên tiếng:

- Búp bê hình dáng giống xếp Tường quá vậy? Thầy là FLY à?

Tôi nhăn mặt nhìn hắn:

- Vớ vẩn FLY với Tường tiếc gì ở đây, đây là "búp bê triệu hồn" made

in mr Núi đây, yên tâm hàng việt nam chất lượng tâm linh, thử cái là biết có dùng được hay không!

Gã có vẻ hoài nghi nhưng tôi cũng kệ, để con búp bê lên chiếc bàn, tôi lấy bùa ra làm phép rồi dán lên người con búp bê. Tay tôi bắt quyết rồi miệng lầm nhảm thần chú:

- Vong hỡi vong ơi... Vong có chết oan...Nếu có oán than... Về đây than khóc!

Tôi lầm nhảm 3 lần rồi chĩa tay thẳng về con búp bê, con búp bê vẫn không có phản ứng gì. Có lẽ vẫn chưa đủ tâm pháp và thành ý, tôi nhắm mắt tập trung tinh thần rồi chĩa mạnh quyết tay về phía con búp bê.

Con búp bê từ từ cử động rồi rung lên bần bật, lúc này tôi biết là mình đã triển phép thành công mời vong nhập hồn. Tôi đồng dục lên tiếng hỏi vong:

- Vong là người ở đâu? Vì sao chết rồi mà không tìm đường đầu thai về đây phá gia chủ? Có thiếu thốn hay oan khuất gì thì mau nói ra đi để thầy giúp vong giải quyết?

Một tiếng khóc thút thít khẽ vang lên từ phía con búp bê, gã trọc đầu thì sợ xanh mặt mèo chỉ biết quỳ sụp xuống không dám ngóc đầu lên. Tôi cũng thấy hơi rợn, nhưng mau chóng lấy lại tinh thần nói thật đồng dục:

- Vong có oan khuất hay thiếu thốn gì thì mau mau nói đi!

Con búp bê rung lên liên hồi, tiếng khóc thút thít cũng từ từ vang lên to hơn:

- Hu hu.....hu! Thầy ơi.... tôi chết oan.... lắm!

Tôi nhẹ nhàng hỏi vong:

- Vong phải nói vì sao chết oan thì thầy mới giúp được vong chứ?

Tiếng khóc lại càng vắng vắng to hơn thể hiện sự oan khuất đến mức

cùng cực:

- Tôi tên...Trang vốn thuộc thôn Tràng...! Nhà tôi cách đây hơn trăm cây số... Lấy chồng tên Nghĩa.... cách nhà hàng này.... 100m...! Bố mẹ tôi vốn nghèo khó vì muốn các em tôi được đủ ăn nên gả tôi cho một người mắc bệnh down, vì các em nên tôi cũng nhắm mắt đưa chân tưởng là có thể..... Ai ngờ về nhà chồng thì mẹ chồng đối xử với tôi như con ở..., không vừa lòng hay bực tức thì bà lôi tôi ra đánh đập cho hả giận...! Có một lần... do quá nặng tay... bà ấy tưởng tôi chết... nên chôn sống tôi dưới... mảnh đất này...!

Không ngờ là vong này lúc sống lại gặp nhiều trắc trở như vậy. Tôi nhẹ nhàng hỏi:

- Vậy sao vong lại ám gia chủ nhà này? Muốn trả hận cũng phải tìm đúng người mà trả chứ?

Tiếng khóc lại nức nở da diết hơn:

- Tôi nào có muốn ám gia chủ đâu? Tôi cũng muốn được gần cha mẹ tổ tiên lắm chứ? Nhưng xác tôi bị chôn sống ở đây nên hồn tôi cũng không đi xa hơn được, chỉ còn cách tìm gia chủ cầu mong họ giúp đỡ, nhưng số tôi và gia chủ vốn xung khắc nên khiến anh ta gặp vận đen!

Gã trọ đầu lúc đầu còn run vì sợ nhưng sau khi nghe xong câu chuyện của cô gái chết oan thì gã lại khóc nức nở, không ngờ dân anh chị mà cũng không cảm lòng được trước cuộc đời bất hạnh của người khác. Gã gạt nước mắt lên tiếng:

- Cô yên tâm đi! Nhất định tôi sẽ đưa xác cô về quê không những thế tôi nhất định đòi lại công đạo cho cô...!

Vong ngừng khóc rồi nhẹ nhàng lên tiếng:

- Cám ơn 2 người...! Ôn này tôi không biết báo đáp ra sao!

Gã trọ đầu phẩy tay:

- Cô không cần báo đáp đâu! Chỉ cần xong vụ này cô đi đầu thai bắt đầu cuộc đời mới đừng ám theo tôi là được rồi!

- Giờ xong việc rồi, việc còn lại anh hứa với vong thì anh từ từ lo nốt nhé!

Tôi sắp xếp lại đồ đạc cho vào balo rồi quay gót định đi, nhưng gã lại nắm vai tôi giữ lại rồi cười khi:

- Đâu thể đi nhanh thế được thầy? Máy việc đòi lại công đạo và đưa xác về quê thì tôi lo được! Nhưng... thầy làm ơn thì làm cho trót... đưa hồn cô ấy đi đầu thai sớm chừng nào tốt chừng ấy hộ tôi cái!

Tôi thở dài:

- Luộc ghẹ và tôm cho thầy ăn! Nhanh không đổi ý....!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 13: Cầu Nại Hà

Vài ngày sau, 1h đêm tại một ngọn đồi gần nhà hàng hải sản...

Tôi nhìn vào đồng hồ, giờ hẹn sắp đến chắc cô ấy cũng gần tới rồi, vài ngày hôm nay có nhiều chuyện xảy ra nhưng tất cả đều đã êm xuôi. Gã nhóc 12 sau khi được vong chỉ điểm thì sáng hôm sau đã cùng các anh em xới tung lớp gạch đất dưới nhà vệ sinh, đúng thật là có một cái xác giới tính nữ đang thối rữa nằm sâu trong lòng đất khô khốc. Ngay lập tức chúng tôi báo công an để họ làm pháp y hiện trường, nghi ngờ lớn nhất là thuộc về gia đình bên nhà chồng và chỉ sau một ngày điều tra hỏi cung bằng nghiệp vụ sắc sảo cuối cùng kẻ thủ ác đã phải cúi đầu nhận tội.

Bố mẹ nạn nhân cũng đã đưa xác cô gái đưa về quê an táng, nhìn khuôn mặt khắc khổ xen lẫn là sự đau đớn khi nhìn đứa con gái ruột bị sát hại có lẽ tôi cũng hiểu tâm trạng của họ lúc này, họ vừa hối hận vừa đau lòng cứ nghĩ rằng gả con cho nhà giàu có là tốt cho con mình, tốt cho gia đình nhưng...có ai ngờ... giá như thời gian có quay trở lại... nhưng thời gian thì không thể quay lại...

Tiếng gió thổi làm vạt tắt luồng suy nghĩ trong tôi, cô ấy đến rồi... hình bóng cô gái trẻ từ từ hiện ra trong làn sương mờ ảo... nhìn cô ấy cổ vẻ tươi tắn hơn... đẹp hơn... Tôi mỉm cười nhìn về phía cô ấy:

- Xác cô đã nhập thổ an táng! Người thân cũng đã gặp lại! Vậy chắc có thể lên đường rồi đúng không?

Cô gái cười mỉm khẽ gật đầu:

- Ôn này tôi không biết báo đáp ra sao! Đành hẹn kiếp sau làm thân trâu

ngựa báo đáp!

Tôi nghiêm mặt nói:

- Linh tinh! Cấm cô làm kiếp trâu ngựa! Phải làm một người có cuộc sống hạnh phúc! Giờ âm đã đến, cô mau đi qua cầu Nại Hà đi! Mọi thứ tôi đã sắp xếp hết rồi!

Cô gái từ từ bước đến chiếc cầu làm bằng giấy, trước khi bước lên cô quay lại nhìn tôi mỉm cười:

- Cảm ơn....!

Lòng tôi xúc động khôn tả, tôi cố gắng mím môi tránh không cố rơi dòng lệ nhưng cảm xúc trong lòng tôi thực sự rất nghẹn ngào, thương thay số phận người con gái mười hai bến nước, biết bến nào f***c, biết bến nào trong. Nhìn số phận của vong hồn cô gái trước mặt tôi bỗng nhớ đến một bài hát mình từng nghe:

"Phận là con gái, chưa một lần yêu ai

Nhìn về tương lai mà thấy như sông rộng đường dài

Cảnh nhà neo đơn, bầy em chưa lớn trĩu đôi vai gánh nhọc nhằn

Thầy mẹ thương em nhờ tìm người se duyên

Lòng cầu mong em đậu bến cho yên một bóng thuyền

Lửa đôi tình duyên còn chưa lưu luyến

Sợ người ta đến em khóc sau bao lời khuyên

Chưa yêu lần nao biết ra làm sao

Biết trong tình yêu như thế nào

Sông sâu là bao nào đo được đâu

Lòng người ta ai biết có dài lâu

Qua bao thời gian sống trong bình an

Lỡ yêu người ta gieo trái ngang

Nông sâu tùy sông làm sao mà trông

Chưa đở bển biết nơi nào f***c trong

Rồi người ta đến theo họ hàng đôi bên

Một ngày nên duyên một bước em nên người vợ hiền

Bỏ lại sau lưng bầy em ngơ ngác đứng trông theo mắt đượm buồn

Thầy mẹ vui hơn mà lệ tràn rung rung

Dặn dò con yêu phải sống theo gia đạo bên chồng

Bước qua dòng sông hỏi từng con sóng

Đời người con gái không muốn yêu ai được không?"

Hình bóng của cô gái đi qua cầu rồi dần dần biết mất, tôi lặng người định thu dọn mọi thứ định quay về nhà hàng thì bỗng sực nhớ ra... đã tiện một công mở đường đến cầu Nại Hà sao không cho em ma nữ đi luôn một thể đỡ mất công làm phiền mình sau này.

Nghĩ là làm tôi mở balo lấy kính bát quái ra, từ lúc mr Núi nâng cấp kính chiếu yêu thì giờ tôi không cần lo lắng về cách sử dụng pháp bảo này nữa. Áp tay vào đằng sau kính bát quái, miệng tôi hô lớn:

- Khắc xuất! Khắc xuất!

Một cơn gió thổi mạnh từ trong kính bát quái khiến sương mù xung

quanh từ từ dày đặc, giọng cười ghê rợn quen thuộc khiến tôi ngày nhớ đêm mong lại văng vẳng khắp quả đồi khiến chim chóc vỗ cánh bay sạch:

- Ha Ha Ha! Cuối cùng ta lại được tự do rồi! Ha Ha Ha!

Tôi chẽ miệng nhìn về phía em ma nữ đang cười tự sướng:

- Cười xong chưa? Tôi giữ lời hứa thả cô ra rồi đấy! Cầu Nại Hà cũng mở đường cho cô luôn rồi! Mau mau đầu thai luôn đi!

Em tròn mắt nhìn về phía tôi rồi nghiêng răng nhả ra từng chữ:

- Thằng khốn nhà ngươi! Nhất chị mày một năm trời trong cái kính hôi thối! Hôm nay chị mày quyết xẻo thịt róc xương mày mới hả cơn giận này!

Tôi lấy ngón út ngoáy tai như không quan tâm lời em nói lắm, nếu là nửa năm về trước pháp lực kém cõi thì có cho tiền tôi cũng không dám vuốt râu hùm em, nhưng hiện tại sau khi vùi mài kinh sử lần thực hành combat vài trận vào sinh ra tử thì tuyên bố thằng luôn là trình em giờ tuổi teen. Tôi cười khềnh giơ tay ra hiệu khiêu khích:

- Come on! Baby! Em đã muốn vĩnh bất siêu sinh thì anh cũng hết cách!

Em từ từ bay lên giữa không trung, chấp tay bắt quyết lâm nhảm tiếng gì tôi nghe không hiểu, rồi em nhắm mắt lại miệng hô lớn:

- Âm binh địa giới.... Vong hồn ngạ quỷ...Vâng mệnh của ta.... triệu hồi "Hắc Bạch Vô Thường"

Từ đằng sau em, hai luồng khói một đen một trắng từ từ hiện ra kèm theo tiếng hô vang như ầm như hiện:

- Hắc Bạch Vô Thường bái kiến quận chúa Diêm gia!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 14: Hắc Bạch Vô Thường

Luồng khói mờ ảo tan dần hiện rõ bóng hình hai người mới xuất hiện, đôi mắt tôi mở to tròn như không thể tin nổi, miệng tôi mấp máy như không nói nên lời:

- Sao... đẹp trai quá vậy?

Thực vậy, trong tâm trí tôi thì "Hắc Bạch Vô Thường" phải giống như hai quỷ thần đáng sợ mặc áo trắng và áo đen, đội chiếc mũ nhọn dài và cái lưỡi phải thò lò cả mét nhưng hiện giờ trước mắt tôi thì hai vị quỷ thần đó xuất hiện cứ như là soái ca trong phim ngôn tình vậy.

Bạch Vô Thường mặc bộ đồ vest trắng, tóc dài nhuộm trắng và nhìn khuôn mặt vô cùng khôi ngô tuấn tú cùng thân hình cáo ráo khó cưỡng. Còn Hắc Vô Thường thì mặc bộ đồ vest đen, tóc ngắn đen như gỗ mun, đeo chiếc kính gọng đen nhìn có vẻ lạnh lùng bất cần cùng dáng đi vô cùng men lỳ.

Nhìn lại bộ dạng của tôi rồi nhìn hai người họ thực sự trong lòng tôi có đôi chút ghen tỵ, đang mãi mê suy nghĩ linh tinh thì tâm trí tôi phải quay về hiện tại khi nhìn vào khuôn mặt em ma nữ đang cười khinh. Lần này tôi chơi ra lửa thật rồi, không ngờ em lại là con gái của diêm vương, nếu biết trước có ngày hôm nay chắc tôi vĩnh viễn nhất em trong kính bát quái luôn quá.

- Sao thế? Giờ mới biết chị mày đây là con ông cháu cha thì muộn rồi em ạ! Hắc Bạch Vô Thường xử lý thằng oắt con đó cho ta!

Hắc Vô Thường nghiêm mặt hô lớn:

Quý sai! Chấp hành mệnh lệnh!

Từ trong màn đêm u tịch, một đoàn quân quỷ sai hiện ra báo hiệu ngày tàn của tôi đang cận kề, 2 bàn chân tôi run như cây sậy không thể bước đi chứ đừng nói là chạy. Tôi nhắm mắt chờ đợi bọn quỷ sai đến bắt hồn tôi đưa về địa phủ, thời gian như trôi thật chậm, mồ hôi chảy xuống từng giọt kèm theo nỗi sợ hãi cùng cực nhưng vang lên trong màn đêm chỉ là tiếng hét của em ma nữ:

- Các người làm gì vậy? Thả ta ra? Thằng nhãi kia mới là người cần bắt cơ mà? Nhầm rồi! Nhầm thật rồi...!

Bạch Vô Thường mỉm cười nói:

- Chúng tôi vâng lệnh Diêm gia! Đưa quận chúa về địa phủ!

Xin người đừng làm loạn thêm nữa!

Đoàn quỷ sai và ẻm quận chúa biến mất trong màn đêm sâu thẳm, Hắc vô thường quay mặt lại nói với Bạch vô thường:

- Người đưa quận chúa về diêm phủ trước đi! Không biết cô ấy sẽ giữ trò gì đâu! Ta ở đây có chút việc riêng sẽ về sau!

Bạch vô thường mỉm cười biến mất trong màn đêm sâu thẳm đâu đây vẫn còn văng vẳng câu nói của y:

- Nhớ thêm cả phần ta vào nhé!

Giờ đây chỉ còn tôi và Hắc vô thường đối mặt với nhau, không biết mục đích của y là gì! Việc riêng mà y nói có liên quan đến tôi không? Liệu hắc có xử lý tôi không? Thật sự nỗi bất an và hoang mang của tôi tăng theo từng giây trong thời điểm này. Vẫn là khuôn mặt lạnh tanh cùng giọng nói đều đều:

- Đáng lẽ bọn ta chỉ có nhiệm vụ đưa quận chúa về địa phủ nhưng... Hắc Bạch vô thường bọn ta trước giờ luôn coi cô ấy như em gái... kẻ nào đối đầu với cô ấy cũng là đối đầu với bọn ta... Chưa kể là người còn dám tự tiện mở

đường đến cầu Nại Hà không thông qua địa phủ... Nếu ta không có chút chuyện nên làm thì sau này 3 chữ "Hắc Vô Thường" còn ai xem ra gì nữa!

Tôi run rẩy nhẹ nhàng cúi đầu:

- Tiện dân ngu muội không biết gây họa lớn mong Hắc Vô Thường gia gia rộng lượng hải hà tha cho tiện dân một con đường sống!

Hắc Vô Thường cười nhạt gỡ cặp mắt kính xuống:

- Yên tâm là ta sẽ nhẹ tay với ngươi! Chỉ đoạt mạng chứ không ảnh hưởng đến hồn phách của ngươi đâu!

Một cơn gió lạnh thổi mạnh ngang qua, hắc vô thường lao đến tôi như tia chớp bắt đầu cho một cuộc chiến mới sắp được mở ra.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Diệp

Quyển 3

Chương 15: Đồng Hóa

Thụp... tôi có thể cảm nhận được nắm đấm của Hắc vô thường đang thúc vào bụng mình, một cơn đau âm ỉ thật khó mà diễn tả, tôi nghiêng răng nén đau nhưng rít qua kẽ răng vẫn là từng hơi thở dốc. Y khẽ nói vào tai tôi:

- Mới chỉ là màn mở đầu,, mà đã không chịu được rồi à?

Rốp... mặt tôi lật sang một phía, đầu tôi lệch hẳn đi và ngã quy xuống dưới đất, tôi cố gắng lê từng bước về phía cái cây rồi dựa vào từ từ đứng dậy. Từ khóe miệng lấm thắm vài giọt máu chảy ra, tôi lau miệng rồi đưa hai tay lên trên ngang miệng thủ thế, Hắc vô thường không lấy gì làm vội, khuôn mặt y lạnh tanh vừa nói vừa tiến chậm chậm về phía tôi:

- Ta cứ nghĩ rằng ngươi sẽ làm cho ta chút gì đó bất ngờ! Nhưng... có lẽ đoạt mạng ngươi cũng chẳng vui vẻ gì lắm! Vậy ta sẽ từ từ hành hạ ngươi...!

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, tôi chỉ thấy bụng mình bị thúc liên tục một cách đau đớn. Máu miệng tôi thổ ra liên tục, theo phản xạ tôi đưa tay xuống đỡ đòn thì...Rầm.....! Một đám của y thẳng giữa mặt tôi... tâm trí tôi mơ hồ... không còn nhìn rõ nữa... đầu đây chỉ còn suy nghĩ trong đầu.....:

- Mình phải chết ở đây sao...ở đây sao...?

- Sao không phản kháng? Cứ nín nhịn thế này... cũng không phải là điều tốt đâu...!

Giọng nói như văng vẳng trong trí não tôi... Tôi cố gắng dồn hết ý trí để trả lời lại nó:

- Có thể sao? Nếu phản kháng chỉ có con đường chết mà thôi? Địa giới sẽ không tha cho tôi đâu...!

-Nếu không phản kháng thì người cũng chết thôi...! Đến nước này chỉ có thể liều một phen... nhận lấy sức mạnh của ta đi!

Hai bàn tay tôi nắm chặt lại, nghiền răng dồn hết sức đâm thẳng vào ngực Hắc vô thường:

- Tha thu Nộ Phá Quyên.....!

Hắc Vô Thường ăn trọn một đám bay thẳng về phía sau chục mét, đôi mắt tôi nhìn lại nắm đám vừa tung ra mà lòng đầy phẫn uất:

- Tại sao....? Tại sao.... cứ phải ép người quá đáng như vậy?

Y vẫn đứng dậy như không hề hấn gì, đôi mắt có vẻ đầy bất ngờ trước điều vừa xảy ra, rồi y khẽ cười nhạt và lên tiếng:

- Cuối cùng người cũng đánh nghiêm túc rồi à? Good... phải như thế thì trận chiến có thêm điểm nhấn chứ! Tiếp tục nào...!

Hắc Vô Thường lại thoáng như cơn gió lao thẳng về phía tôi, nhưng bây giờ thì tốc độ của y có vẻ chậm hơn rất nhiều... à mà không... phải nói là mắt tôi giờ có thể nhìn thấy từng chuyển động của y. Tôi lé người tránh cú đá quét của y rồi phi thẳng tới thúc cùi chỏ vào ngực y rồi thuận tay đưa tay lên trên đâm thẳng vào mặt y.

Hắc vô thường dính 2 đòn nặng bay người về phía sau nhưng tôi thấy vẫn chưa đủ nên tiện đà lao đến song phi cước vào ngực y kết thúc pha combat một cách hoàn hảo. Tôi đưa tay lên trán làm điệu buồn phiền cùng câu nói vô cùng nã nê:

- Tiện dân đã bảo là tiện dân biết sai rồi! Sao cứ phải làm căng rồi ra nông nổi này...!

Hắc vô thường nghiền răng nén đau đứng dậy, khuôn mặt y từ lạnh tanh dần dần chuyển màu đen tuyền... khẽ đưa tay lên miệng lau sạch vết máu rồi y đưa tay vào trong khoảng không bóng đêm lôi ra một thanh đoản kiếm sạm đen. Thân thể y từ từ biến đổi thành những gì mà tôi đã tưởng tượng trước đó: một chiếc sừng lớn trên đầu, cái lưỡi bắt đầu thè ra dài ngoằng cùng với khuôn mặt lộ rõ vẻ tức giận:

- Thăng nhãi ranh lão toét! Hôm nay tao quyết phải lôi được linh hồn mày về địa phủ!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 16: Đàm Phán

Hắc vô thường lao về phía tôi vút ngang hắc kiếm của y như một cơn gió, đang trong cơn hoảng loạn tôi vẫn bình tĩnh nắm chặt "phá hồn kiếm" dắt sau lưng.

Keeng! tiếng vũ khí chạm vào nhau làm tai tôi cảm thấy hơi buốt, khuôn mặt đầy tử khí của y sát gần mặt tôi làm sự tự tin trong tôi biến mất hẳn, dồn hết sự bình tĩnh cuối cùng tôi nói lớn:

- Hắc gia gia! Có gì từ từ nói! Đâu cần phải chơi tận như vậy?

Tôi lùi lại ra đằng sau nắm chặt kiếm thủ thế, khuôn mặt vẫn tái nhợt vì run sợ trước gương mặt thật của Hắc vô thường, y nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng nói vẫn đều đều một cách lạnh tanh:

- Bất cóc quận chúa diêm phủ, tự tiện mở cầu Nại Hà...! Ngươi còn gì để giải thích?

Tôi lấy tay xoa trước mặt, khuôn mặt cố lộ vẻ oan uổng:

- Tiện dân nào đâu biết ma nữ đó... à không cô gái đó là quận chúa diêm phủ đâu? Tiện dân làm nghề đạo sĩ lấy việc trừ ma bắt yêu làm bản phận, quận chúa hoành hành bá đạo thì nhiệm vụ đạo sĩ cũng là phải nhốt cô ấy lại thôi!

- Với cả việc mở cầu Nại Hà, tiện dân cũng đã đốt sớ và tiền vàng cho quan sai ở dưới trước chứ tiện dân không dám làm bừa, mở đường cho chúng sinh đầu thai trước giờ nhiều đạo sĩ khác cũng làm như vậy mà?

Hắc vô thường nhắm mắt trầm ngâm, có vẻ y như đang suy nghĩ điều tôi nói, rồi y lại lên tiếng bắt lỗi:

- Vậy việc chống người thi hành công vụ thì sao?

Tôi nhanh tay hiểu ý cho kiếm vào sau lưng rồi nhẹ nhàng cười xòa:

- Chuyện gì cũng có thể thương lượng mà Hắc gia gia...! Chứ giờ đoạt mạng một kẻ thấp kém như tiện dân thì ngài cũng có lợi gì đâu?

Hắc vô thường biến đổi trở lại với hình dạng soái ca, y cười mỉa nhìn tôi nói:

- Thương lượng thế nào đây? Người làm ta không nuốt trôi được cơn giận hôm nay! Vậy người lấy gì để ta thỏa mãn?

Tôi cảm nhận được sự đáng sợ từ Hắc vô thường, y quả thật là kẻ không đơn giản rõ ràng hẳn đang muốn lợi dụng tôi với mưu đồ gì đó. Với sức mạnh của pandaka thì việc cho y ăn no hành là điều quá đơn giản trong lúc này nhưng nếu làm thế chưa hẳn đã là việc tốt có khi còn tự chuốc lấy họa cho bản thân. Tôi nén nhịn nhục mỉm cười nói:

- Thương lượng ra sao tùy vào quyết định của ngài!

Hắc vô thường nở nụ cười mỉm đáng sợ, y quay mặt bước vào màn đêm tĩnh mịch rồi biến mất. Xung quanh màn đêm vẫn còn văng vẳng tiếng nói của y:

- Vậy ta sẽ còn quay lại tìm người...! Vào lúc thích hợp...!

Tiếng ô tô dừng bánh... cuối cùng tôi cũng đã đến nơi cần đến. Bước xuống xe, gã nhóc 12 hồ hởi nắm chặt tay tôi, miệng gã lắp bắp không nói nên lời:

- Cảm ơn thầy rất nhiều...! Không có thầy tôi không biết đời tôi như thế

nào nữa...! Tiện đây có một chút... gọi là... tấm lòng của tôi... mong thầy nhận cho...!

Vừa nói gã vừa dúm phong bì dày cộp vào túi tôi, nhưng tôi kiên quyết trả lại. Tôi ôn tồn mỉm cười nói:

- Em giúp anh không phải vì tiền! Em giúp anh là vì chúng ta có duyên...! Mai này có khi cần, em còn phải nhờ anh giúp lại em không biết chừng!

Gã cố nài ép nhưng tôi đã quyết không lấy là không lấy, cuối cùng gã bắt tay tôi rồi nói:

- Thầy đã quyết như vậy thì sau này nếu có cần giúp đỡ gì chỉ cần trong địa phận Đồ Sơn, có liều cả mạng tôi cũng không từ...!

Sau khi tiễn biệt gã nhóc 12, tôi liên lạc với hai sư tử muội để họ ra đón. Sau mấy ngày nhiều chuyện xảy ra tôi cuối cùng cũng có thể ăn no ngủ say được rồi... nhưng có lẽ đời không như mơ...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 17: Yêu Quái

Đất có thổ công, sông có hà bá.

Tất nhiên khi đến nhà gia chủ việc đầu tiên là phải chào hỏi, tôi mỉm cười chào hai vị tiền bối đang trấn tọa tại chi nhánh tâm linh của Đồ Sơn:

- Rất vui mừng khi được gặp 2 anh, em là Nguyễn Đ được tổng bộ giao nhiệm vụ đến đây để chi viện cho bên chi nhánh mình! Đáng lẽ em đến cùng hai bạn này nhưng vì bận việc đột xuất giữa đường nên hôm nay mới trình diện được! Mong được 2 anh bảo ban giúp đỡ!

Anh chàng già dặn cười lớn một cách sáng khoái bắt tay chào mừng tôi:

- Không sao! Không sao! Chuyện nhỏ! Chuyện nhỏ! Anh xin tự giới thiệu anh tên là "can chôn xê" bà con thân thiết hay gọi vui là "cái chôi xê" là người quản lý chi nhánh tâm linh Đồ Sơn! Còn chú em này tên là "Hoang lầu" nhưng tên khó nhớ nên ai cũng gọi là "lầu hoang", cũng là nhân viên của chi nhánh tâm linh!

Lúc này tôi mới nhìn kĩ khuôn mặt và dáng vóc của 2 người họ, anh quản lý "can chôn xê" nhìn người hơi đậm khuôn mặt hơi đều đều một chút nhưng nhìn có vẻ lai lai người Hàn. Còn anh chàng tên " Hoang lầu " thì xem xem tuổi tôi, tóc nhuộm vàng chẻ ngôi giữa, tai đeo khuyên nhìn có vẻ hơi trâu tre nhưng nghe tên tôi đoán anh này lai lịch nước tàu. Tôi mỉm cười xã giao lên tiếng:

- Nghe tên của 2 anh là em đã thấy lan tỏa khí chất của đạo sĩ rồi!

Thật khiến người khác phải ngưỡng mộ!

Anh quản lý cười khì, trong khi anh nhân viên cũng mỉm cười đáp lễ. Sau khi chào hỏi xã giao xong, anh nhân viên tên Lâu đưa tôi đến căn phòng được sắp xếp cho tôi, nằm vật xuống giường tôi miên man suy nghĩ, mấy hôm nay quá nhiều chuyện xảy ra trong lòng tôi thật không biết tương lai sẽ đi về đâu nữa. Từ chuyện trấn trạch ngũ lôi đến chuyện Hắc vô thường liệu tôi còn toàn mạng để sống cuộc đời vui vẻ bên những người thân của mình hay không?

Tôi đắm chìm trong cơn mộng mị lúc nào không hay, chỉ đến khi nghe tiếng nàng giục tôi ra ăn tối thì tôi mới chợt tỉnh giấc và quay về hiện thực. Vui vẻ ngồi ăn cơm cùng mọi người, nhất là khoảng thời gian bên nàng... vì tôi không biết... đời tôi nở hoa hay bế tắc nữa...

Bỗng nhiên tôi cảm nhận một sức ép nào đó rất nặng nề, tôi đơ người nhìn mọi người chung quanh... không chỉ tôi mà tôi cảm nhận ai cũng có cảm giác như vậy...!

Anh quản lý lạnh người toát mồ hôi lảm nhảm:

- Lại đến rồi... Nó lại đến rồi...!

Tôi lấy hết sức bình tĩnh hỏi mọi người:

- Cái gì đang đến... Rốt cuộc ở đây đang xảy ra chuyện gì...?

Anh Lâu nhân viên run run người lảm bảm:

- Không... chỉ là ma...! Không phải...là một con ma...! Nó... sắp đến rồi...! Tôi... sắp phát điên vì nó mất rồi...!

Tôi cố dồn nén sức ép nặng nề bí ẩn, miệng cố gắng mấp máy nói ra từng lời có thể:

- Su tử 2 người...! Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ở đây...!

Rồi sức ép dần dần biến mất, tôi thở một cách hân hân, xung quanh đây

có cái quái gì đang xảy ra vậy? Tôi ngơ ngác nhìn mọi người mong tìm ra một chút giải đáp trong đây...!

Sư tử nhìn thẳng vào mắt tôi rồi nói:

- Oán hận nơi này quá lớn...! Giống như có rất nhiều oán linh tụ tập ở đây vậy...! Người nào pháp lực càng lớn thì càng cảm nhận rõ áp lực từ sự oán hận của các oán linh...! Bọn ta đã dò xét vài ngày hôm nay và tình cờ phát hiện ra có kẻ thao túng oán linh...!

Tôi lên tiếng hỏi:

- Rốt cuộc kẻ đó là ai? Người hay quỷ?

Sư muội run rẩy nước mắt đã chảy nhìn tôi:

- Yêu quái...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 18: Xà Yêu

- Yêu quái? Có khi nào là quỷ không?

Tôi ngạc nhiên hỏi lại nàng... Nhưng nhìn bộ dạng đang run rẩy vì sợ của nàng thì tôi biết chắc kẻ gây ra chuyện này là một kẻ vô cùng đáng sợ, ít ra là ở tạo hình. Sư tử cố trấn tĩnh nàng rồi nói với tôi:

- Tuy ta và H cũng mới chỉ là thực tập sinh, nhưng bọn ta cũng học về hình dáng và cách phân biệt các loài ma quỷ, thực sự là hình dáng của kẻ này vô cùng kì dị...!

Tôi nhìn sư tử lòng vẫn còn chút hoài nghi:

- Hình dáng kẻ đó rốt cuộc ra sao?

Anh quản lý thở dài rồi từ từ kể lại những gì đã xảy ra:

- Tối hôm kia chúng tôi đi dò xét khu vực quanh đây thì phát hiện ra ngôi nhà hoang gần bãi biển Đồ Sơn tỏa ra oán khí dày đặc! Chúng tôi men tiến lại gần xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thì bỗng thấy có kẻ đang thu thập oán linh...! Hình dáng của kẻ đó vô cùng kì dị... Lốp da bên ngoài của hắn là một lớp vảy xù xì, trên đầu hắn mọc ra 2 cái sừng dê và sau lưng hắn mọc ra 4 con rắn hổ mang nhìn cực kì gớm ghiếc...! 4 Người chúng tôi liên thủ lại định tiêu diệt yêu quái ai ngờ yêu thuật của nó quá mạnh đánh cho chúng tôi bán sống bán chết! May mắn mới chạy được khỏi đó!

Sau khi nghe anh quản lý miêu tả về con yêu quái thì trái tim tôi bỗng nhiên đập mạnh, giống như có gì đó đang thôi thúc tôi vậy. Tôi im lặng không nói gì, rõ ràng việc này thật sự không đơn giản có khi nào tên yêu

quái này liên quan đến "Ngũ lôi trấn trạch" không? Tôi buột miệng bâng quơ dò xét:

- Nghe có vẻ giống con mãng xà thành tinh...!

Anh quản lý nhìn tôi nói:

- Hay là tối nay chúng ta đến ngôi nhà hoang? Nếu có thêm chú em biết đâu có thể áp chế được con yêu quái đó!

Tôi lo lắng lên tiếng:

- Hôm nay thì chắc vẫn chưa được...! Em cần thêm thời gian chuẩn bị mọi thứ trước khi đi bắt yêu! Để tối mai chắc ăn hơn...!

7h tối hôm đó, chúng tôi có mặt gần căn nhà hoang gần bãi biển Đồ Sơn. Xung quanh căn nhà bị che lấp bởi cây cối um tùm tạo thêm vẻ rờn rợn tĩnh mịch đến ghê người. Qua đôi mắt âm dương nhãn của tôi có thể thấy được luồng yêu khí đang tỏa ra đến nghẹt thở tại nơi đây chứng tỏ kẻ bên trong đây thực sự không đơn giản.

Ngó vào bên trong khe cửa nhìn qua lớp mạng nhện lưa thưa, tôi như xác nhận lại những gì sư tử muội nói với tôi.... Đúng thật không phải ma... cũng chẳng phải quỷ... Kẻ đang thao túng oán linh đó nhìn rất kì dị nhưng lại phảng phất điều gì đó khá quen thuộc. Một cơn gió lạnh thổi làm sống lưng tôi gai người, hiện giờ tôi có thể cảm nhận rõ mình đã không còn là mình nữa...

Tôi quay mặt lại nói với hai sư tử muội và 2 vị tiền bối:

- Mọi người ở ngoài này chờ...! Tôi sẽ vào đấu thử với nó để xem rốt cuộc nó là yêu ma phương nào...!

Sư tử nổi nóng lên tiếng:

- Lại cái tính thích thể hiện, 4 người chúng ta còn không phải đối thủ của nó thì một mình ngươi thì làm ăn được cái gì?

Nàng giữ tay tôi như đồng ý với lời sư tử:

- Chị P nói đúng đấy, Anh đừng liều mạng nữa... Anh không phải đối thủ của nó đâu...!

Tôi mỉm cười nắm chặt tay nàng rồi nói:

- Yên tâm! Anh biết mình đang làm gì mà...!

Tôi bước từng bước mạnh mẽ tiến thẳng về căn nhà hoang mặc kệ mọi người can ngăn. Mở toang cánh cửa ra. tôi nhìn thẳng về phía trước mặt con yêu quái, nó ngạc nhiên rồi tỏ ý buông lời thách thức:

- Lại là lũ phàm nhân thích gây chuyện! Lúc nào cũng muốn tự tìm chết...!

Tôi mỉm cười rồi phi thân tới đâm thẳng vào giữa bụng tên yêu quái:

- Tha thu Pandaka! Nộ phá quyền!

Cả thân hình đồ sộ của yêu quái bay thẳng về phía góc tường, Nó không hề hấn gì nhưng khuôn mặt nó bỗng dựng đờ ra ngạc nhiên như không tin vào mắt mình vậy. Tôi từ từ bước về phía tên yêu quái vừa nhẹ nhàng lên tiếng:

- Ngươi nhận ra chiêu thức này chứ...?

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 3

Chương 19: Pandaka Vs Phờ Ông Tôm

Tên yêu quái kinh ngạc trước những lời tôi vừa nói, giọng hắn run run lấp bắp từng từ một:

- Tại...sao...ngươi...lại...biết..chiêu...thức...đó!

Tôi mỉm cười đưa tay lên vẽ vào không khí kí hiệu kì quặc, giọng nói tôi tỏa ra sự ròn rợn đến đáng sợ:

- Kí hiệu của la sát giới chắc ngươi vẫn còn nhớ chứ? Tả tướng quân "Phờ ông tôm"!

Miệng tên yêu quái dần dần mỉm cười sung sướng, giọng hắn run run như không tin vào mắt mình vậy:

- Ngài..là..pan...!

Tôi cắt ngang lời nói của tên yêu quái, đồng thời giả vờ giơ ngón tay chỉ về phía hắn:

- Im lặng! Nơi đây tai vách mạch rừng... bọn đạo sĩ vẫn còn đang ở bên ngoài quan sát...! Chúng ta hãy cùng nhau diễn một vở kịch cho chúng nó xem...! Với lại ta cũng muốn xem... sau 1000 năm không gặp thì tả tướng quân trình độ có tăng lên được tí nào không...!

Tên tả tướng quân đứng dậy cười nghiêng răng lộ rõ 4 cái răng nanh của hắn:

- Hạ thần xin được chiêu ý La Sát Vương...!

Tả tướng quân lao thẳng đến đám mạnh về phía tôi, tôi đưa nhanh 2 tay ra đỡ đòn tấn công của hắn, quả thực áp lực đòn đánh rất lớn dù cố hết sức nhưng cả thân hình tôi vẫn bị đẩy mạnh về phía góc tường. Rõ ràng thân thể của tiểu đạo sĩ này cũng chỉ giúp tôi sử dụng được 1% năng lực vốn có. Nhưng như thế cũng là quá đủ để đấu tay đôi với " Phò ông tôm". Tôi mỉm cười cố tình nói lớn cho bọn đạo sĩ bên ngoài nghe thấy:

- Xà yêu! Bản lĩnh ngươi cũng không tồi đâu!

Tả tướng quân có vẻ hiểu ý tôi nên cũng diễn khá tròn vai, hắn đọc thần chú hô biến hóa thành không lồ rồi ngạo mạn lên tiếng:

- Một thằng oắt con như mày nghĩ rằng có thể thắng được tao sao? Ném thử chiêu này đi!

Tả tướng quân cúi người xuống, sau lưng hắn 4 con măng xà lao đến tấn công về phía tôi... Vẫn chiêu thức quen thuộc của hắn: "Phập cái chết tươi". Tôi vấp vả tránh né những phát cắn của bọn mang xà, nhưng cuối cùng sơ ý lại bị 4 con măng xà cuốn chặt...

Gã tả tướng quân có vẻ phấn khích với những gì đã thể hiện, tôi nhìn hắn mỉm cười như công nhận thành quả tập luyện của hắn. Có lẽ đã đến lúc kết thúc trò chơi ở đây, tôi dồn hết sức gồng mạnh người rồi hô lớn:

- Pandaka thu tha tha thu! Phá...!

4 con măng xà đang trói chặt tôi bỗng nhiên tan tành xác pháo, gã tả thừa tướng vẫn đang kinh ngạc không hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị biến mất trong không gian tĩnh lặng.

Tôi cầm kính bát quái nói vừa đủ cho kẻ đang bị nhốt trong đây nghe:

- Chịu khổ trong này vài ngày nhé...! Lúc thích hợp ta sẽ thả ngươi ra sau...!

Tôi mở cửa chính bước ra trong tư thế như của người anh hùng vậy, 2 sư tử muội và 2 vị tiên bối vẫn còn ngơ ngác trước màn trình diễn của tôi... mà họ ngạc nhiên cũng phải thôi... vì từ lúc ở trong ngôi nhà hoang đâu phải là bản thân tôi...

Hiện giờ kẻ đang nắm giữ thân xác của tôi là hắn - pandaka...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 20: Bí Mật Ngũ Lôi

Tôi đang ở một nơi vô định, đợi chờ một kẻ mà tôi không biết trong đầu hẳn đang toan tính những gì... Từ trong hư vô sâu thẳm cuối cùng thì khuôn mặt góm ghiếc đó cũng xuất hiện. Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn không chút sợ sệt, vì ngay lúc này bản thân tôi không còn gì để sợ nữa:

- Rốt cuộc là ông đang muốn giở trò gì? Pandaka!

Hắn nhìn tôi rồi thở dài quay đi:

- Ta muốn giở trò gì ư? Người có biết là thế giới của người sắp đến ngày diệt vong không?

Tôi ngạc nhiên trước lời mà hắn vừa nói:

- Diệt vong? Ý ông là sao? Rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra?

Hắn nhe nanh cười lớn rồi ngoắc mắt nhìn tôi:

- "Ngũ lôi trấn trạch" cuối cùng mà người đang tìm kiếm rất ở gần đây thôi...! Một khi trấn trạch bị phá vỡ thì cũng là lúc cánh cửa liên kết giữa lục giới mở ra và người nghĩ xem ai là người có lợi nhất trong truyện này...?

Tôi dần dần hiểu ra mọi truyện... kẻ đang âm thầm phá "bỏ ngũ lôi trấn trạch" chỉ có một người: Atula vương..! Nhưng tôi cũng khó có thể tin được quý vương pandaka, rõ ràng hắn vẫn còn đang che giấu chuyện gì đó... Tôi nghiêm mặt nhìn hắn:

- Ông nghĩ đến lúc này mà tôi còn ngây thơ tin lời ông nói sao?

Ông tự tiện chiếm lấy cơ thể tôi, chưa kể còn có bí mật gì đó với tên "tả phòng tôm"! Rốt cuộc là ông đang có mưu đồ gì!

Gã nhìn tôi rồi cười nhạt:

- 1000 năm... 1000 năm bị phong ấn trong thanh kiếm cùn, người có hiểu cảm giác của một quý vương bất bại không? 1000 năm phải tha phương đất khách quê người liệu người có hiểu nỗi cô đơn đó không? 1000 năm nhìn dân chúng la sát giới bị lũ atula đô hộ người có hiểu nỗi nhục đó không?

Nước mắt của quý vương rơi xuống, lần đầu tiên tôi nhìn thấy một con quý khốc rõ ràng những lời hấn vừa nói là thật tâm từ đáy tim mà phát ra. Hấn mím môi lại, khẽ đưa bàn tay gạt đi những giọt nước mắt đang lăn:

- Đúng... ta có mưu đồ! Ta rất muốn atula mở cánh cửa thông với lục giới và lúc đó ta có thể trở về cố hương... thân xác của người đáng lẽ thuộc về ta từ lâu rồi nhưng hôm nay ta trả lại cho người!

Nếu người muốn biết ngũ lôi trấn trạch ở đâu... hãy hỏi "phờ ông tôm" vì hấn từ đó mà lạc vào nhân giới!

Tôi chợt quay về thực tại, giờ đây thân xác tôi đã không còn bị pandaka nhập nữa, liệu những gì hấn nói có là sự thật không?

"Phờ ông tôm" thật sự biết "ngũ lôi trấn trạch" ở đâu. Tôi nay đối chất với hấn sẽ biết ngay.

Tôi đi về phía ngôi nhà hoang hôm trước, khung cảnh nơi này ban đêm ít người qua lại thích hợp để không bị ai đó làm phiền. Lấy trong balo ra kính bát quái, tôi nhìn thẳng vào kính rồi gọi:

- Tả tướng quân...! Ta có điều muốn hỏi?

Từ trong kính hiện ra khuôn mặt gớm ghiếc với 2 cái sừng dê trên trán,

hắn nhìn tôi tỏ thái độ khúm núm:

- Quý vương bề hạ muốn hỏi thần chuyện gì ạ?

Tôi đang định lên tiếng hỏi "phờ ông tằm" bỗng một giọng nói quen thuộc chen ngang:

- Người rớt cuộc là ai?

Quay mặt lại tôi bỗng kinh ngạc khi nhìn thấy người vừa cất lên tiếng nói... Một người mà tôi không biết phải giải thích ra sao vào thời điểm này.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 21: Tở Tình Với Giai Nhân

- Sao em lại ở đây?

Tôi buột miệng hỏi khi nhìn thấy nàng, mà thực sự tôi cũng không biết phải nói sao ngoài câu đó nữa. Ánh mắt nàng ngờ vực, đôi chân nàng không tiến lại gần cũng không lùi lại xa hơn, giọng nói nàng vẫn lạnh lùng hỏi lại tôi:

- Ta hỏi ngươi! Rốt cuộc ngươi là ai?

Tôi mỉm cười tiến lại gần nàng, giọng tôi dịu dàng khẽ đáp:

- Anh là Đ đây mà! Chứ anh còn là ai nữa...!

Nàng lùi lại rồi thủ thế nhìn tôi:

- Đứng im đó, cầm lại gần! Ngươi không phải là Đ! Đ mà ta biết không có tính cách như ngươi!

Tôi ngạc nhiên hỏi lại nàng:

- Tính cách như anh? Anh có điểm gì khác hồi xưa sao?

Nàng vẫn nghiêm mặt thủ thế đề phòng tôi:

- Cái đấy ngươi phải tự rõ nhất! Hồi xưa anh Đ tuy đôi lúc có hơi bản bựa, ham ăn lười biếng, đạo pháp kém cỏi, luôn luôn ảo tưởng sức mạnh nhưng anh ấy là người hiền lành, luôn quan tâm ta và không giấu diếm ta bất cứ chuyện gì...! Nhưng kể từ khi anh Đ mất tích ở ngôi nhà hoang tại ngõ chợ khâm thiên thì khác xưa hoàn toàn, ít nói hơn trước luôn tỏ ra bí hiểm và

đạo pháp bỗng nhiên giỏi hơn trước rất nhiều! Rõ ràng người không phải là anh ấy!

Tôi nhìn nàng rồi hít thở sâu nở nụ cười mỉm chi! Không ngờ từ trước đến giờ nàng luôn luôn quan tâm đến tôi và bất ngờ hơn nữa là trong mắt nàng thì ấn tượng về tôi lại xấu đến như vậy -_-.

Đôi mắt tôi thoáng buồn nhìn về phía nàng, miệng tôi cười buồn cất lên:

Trong mắt em, anh hồi xưa là kẻ như thế sao...?

Nàng không nói gì, đôi mắt tỏ vẻ ngạc nhiên trước biểu cảm đó của tôi. Đôi mắt đượm buồn của tôi nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Trước kia anh thật sự là kẻ vô dụng, là thất bại của xã hội...! Thật sự anh chẳng có điểm gì tốt cả...! Nhưng càng ngày anh càng hiểu ra,,, không phải ai cũng là kẻ hoàn toàn vô dụng! Anh muốn làm người có ích cho xã hội...! Anh muốn không phải hộ thẹn với bản thân mình nữa...! Anh làm thế vì ai?

Tôi gượng cười nói tiếp:

- Em còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không...? Anh cứ nghĩ như mình gặp được tiên nữ vậy! Một cô bé dịu dàng, dễ thương luôn luôn cười với anh... Không chê bai, mắng nhiếc khi anh lười biếng! Lúc nào cũng cố vũ, động viên anh cố lên...! Luôn luôn giấu sự phụ làm món ngon cho anh ăn...! Em có biết rằng lúc anh xa em... tâm trạng anh đau khổ đến mức nào không...?

Nàng im lặng nhìn tôi, đôi mắt nàng dường như đang chứa nhiều cảm xúc khi nghe tôi trải lòng... Tôi quay mặt đi giả vờ lau nước mắt. Lúc này 2 chúng tôi đối diện nhau nhưng không biết phải mở lời ra sao... Tôi lấy hết can đảm lao đến ôm lấy nàng, nàng không đẩy tôi ra chỉ đứng im bất động... Tôi lên tiếng trải lòng tâm sự:

- Không nói gì không phải vì anh trầm mặc, không thể hiện gì không

phải vì anh thiếu cảm giác, không nói lời yêu không phải vì anh đa tình... Chỉ vì đơn giản lúc đấy anh thấy mình chưa xứng với em...! Giờ anh chẳng cần quan tâm quá khứ thế nào, tương lai ra sao... Chỉ cần em biết rằng lúc này... anh yêu em là đủ rồi...!

Giọng nói nàng khẽ run run:

- Anh đang tỏ tình với em ư...?

Tôi mỉm cười nhìn thẳng vào mắt nàng khẽ gật đầu:

- Đúng vậy...! Em làm người yêu của anh nhé...!

Nàng xúc động đỏ mặt khẽ gật đầu...! Tôi ôm chầm lấy nàng cảm xúc lúc này thật sự khó nói lên lời...! Giờ đây trong tôi đã không còn gì vương bận... Tôi ghé miệng vào tai nàng rồi nói nhỏ:

- Em liên lạc ngay với sư phụ nhờ thầy đến trợ giúp...! Tổng bộ có nội gián...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 22: Nội Gián Là Ai ?

- Nội gián?

Nàng ngạc nhiên hỏi lại... Tôi vẫn ôm chặt nàng, khe khẽ nói vừa đủ nghe vào tai nàng:

- Có kẻ đang theo dõi chúng ta...! Cứ giữ nguyên tư thế này một lúc nữa nhé!

Thực ra đó là cái cớ thôi, chứ tôi vẫn muốn ôm nàng thêm một lúc nữa, lần đầu tiên được ôm ý trung nhân thì phải giữ ít thủ đoạn để thỏa mãn bản thân chứ! Sau khi vừa đủ độ tê, tôi cảm thấy nên dừng lại ở mức độ vừa phải sợ rằng nếu cứ lợi dụng nữa sẽ đi quá giới hạn bản thân mất -_- . Dù sao tôi cũng là đạo sĩ chân chính, cũng biết liêm sỉ không nên lợi dụng giai nhân.

Tôi nắm chặt tay nàng rảo bước về lại chi nhánh, miệng nở một nụ cười bí hiểm:

- Trước khi vạch mặt tên nội gián! Phải xử lý 2 con chuột nhất trước!

Ba người chúng tôi ngồi đối diện với 2 tên đạo sĩ thối bị trói, khuôn mặt chúng sung vù nhìn rất đáng thương có lẽ su tử ra tay hơi nặng. Tôi trầm mặc uống ly trà miệng nói chậm rãi:

- Nội gián trong tổng bộ là ai? Các người mưu đồ chuyện gì? Nói!

Tên quản lý tức giận xúng cồ chửi tôi:

- Tên khốn nhà ngươi! Dám vu khống cho cán bộ cấp cao của tổng bộ là nội gián! Còn dám đánh đập bọn tao! Có tin tao báo cáo với cấp trên xử lý tụi mày kh....!

Hắn chưa kịp nói hết câu đã bị tôi đá cho một cái vào mặt, với loại người này cứ phải dùng bạo lực thì bọn nó mới hết bướng bỉnh được. Tôi trừng mắt lên tiếng:

- BỐ LÁO VỚI ĐẠI NHÂN TAO NÀY! CÁI LOẠI TƯ CHẤT KÉM MÀ CŨNG ĐÒI LÀM ĐẠO SĨ À? CHÚNG MÀY ĐẠO NHẠC MAY RA TAO CÒN TIN! BỎ THUỐC KÍCH THÍCH VÀO ĐỒ ĂN LÀM CHO BỌN TAO BỊ ẢO GIÁC RỒI NGHĨ RẰNG LÀ ÁP LỰC CỦA OÁN LINH. MƯỢN TAY BỌN TAO TIÊU DIỆT TÊN YÊU QUÁI Ở NGÔI NHÀ HOANG. RỐT CUỘC CHÚNG MÀY LÀ AI? CÓ MƯU ĐỒ GÌ?

Hai tên đạo sĩ thôi vẫn im lặng căng căng tỏ thái độ, tôi nhếch mép cười mỉm:

- CỨNG! ĐỂ XEM CHÚNG MÀY CỨNG ĐẾN MỨC NÀO...!

Tôi lấy kính bát quái ra, áp tay vào sau kính, miệng hô lớn:

- KHẮC XUẤT! KHẮC XUẤT!

Từ trong kính, một luồng khói đen từ từ bay ra dần dần hiện ra hình hài tả tướng quân! Bộ dạng kì dị khiến cho hai tên đạo sĩ chết khiếp, 2 sư tử muội vừa bất ngờ vừa sợ hãi không ngờ tôi lại thả tên yêu quái ra...! Tả thừa tướng nhe hàm răng nhọn hoắt về phía hai tên đạo sĩ, 4 con măng xà đằng sau cũng nhe nanh phồng mang trông hết sức quỷ dị.

Tôi bình thản đưa tay lên gãi trán, miệng chậm rãi hỏi lại:

- Giờ có nói hay không?

Tên đạo sĩ "hoang lâu" sợ hãi run run lên tiếng:

- Tôi nói...! Tôi nói...! Nội gián là....!

Tên quản lý hét lớn:

- Đừng nói....!

Nhưng không kịp... 2 tên đạo sĩ rơm bồng mắt trợn tròn, miệng trào máu đen xen lẫn giò rồi co giật mà chết nhìn hết sức kinh tởm. Bọn tôi xanh mặt không nói nên lời, sư muội đứng khấp nép sau sư tử miệng run run hỏi:

- Bọn họ làm sao thế?

Tôi bịt mũi nhìn thân xác 2 tên đạo sĩ rơm rồi nói:

- Bọn chúng chết rồi! Bị "Cổ" giết!

Hai sư tử nhìn tôi ngạc nhiên rồi đồng thanh hỏi:

- "Cổ" là gì?

Tôi thở dài lên tiếng giải thích:

- Theo sách ghi lại thì "Cổ" là trùng độc do người dân tộc miền núi trung quốc nuôi thời xưa, thường được các đạo sĩ dân tộc dùng để ếm hại người...! Đông Nam Á người ta còn gọi là ngải trùng...! Rõ ràng kẻ đứng đằng sau bọn này không đơn giản...!

Lúc này sư tử mới hết sợ hãi, ẻm lạnh lùng hỏi tôi:

- Sao người lại biết trong tổng bộ có nội gián? Biết 2 tên này là nội gián? Và quan trọng nhất: Sao người lại cùng một giuộc với tên yêu quái này...!

Gã yêu quái nóng mắt tức giận:

- Con ranh kia...! Người bảo ai là yêu quái...? Ta là tả thừa tướng nước la sát quyền uy tột độ chứ không phải là yêu quái nhá...! OK?

Tôi ra hiệu cho tả thừa tướng im lặng, rồi thở dài trầm ngâm lên tiếng:

- Thôi được hôm nay tôi kể hết tất cả những gì mà tôi biết cho hai người!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 23: Phơi Bày Sự Thật

- 2 người có nhớ lúc mà tôi đến chi nhánh này không? 2 người nói là đã bị áp lực của oán linh từ mấy hôm trước, nhưng tại sao tôi lại không bị mà đến khi tôi đến chi nhánh thì mới bị? Dù tôi cũng ở trong địa phận Đồ Sơn! Chính từ lúc đó là tôi đã hoài nghi có kẻ dở trò...!

Tôi ngồi xuống ghế, thở dài rồi nói tiếp:

- Tôi lấy cứ còn mệt mỏi không đến ngôi nhà hoang vội thực chất là đêm hôm đó tôi ăn thử lại đồ ăn còn thừa và phát hiện ra là cái áp lực của oán linh mà các người nó là ảo giác của "cannabis", nói nôm na là lúc đó chúng ta đang bị ảo giác do tác dụng của chất kích thích! Lúc đó tôi biết 2 tên đạo sĩ ở chi nhánh này chắc chắn không phải tốt lành gì vì vậy...!

Tôi đưa cốc lên uống nốt nước trà cho đỡ khát rồi lại lên tiếng:

- Sáng hôm sau tôi đi dò hỏi hàng xóm xung quanh thì mới biết là ngôi nhà này 2 tên đạo sĩ đó mới thuê được 1 tháng vậy điều đó chứng tỏ rằng không có cái nơi nào tên là chi nhánh tâm linh Đồ Sơn cả!

Sư tử suy nghĩ hồi lâu rồi nhìn tôi cất lời:

- Điều người vừa nói chỉ chứng minh được 2 tên này là nội gián!

Vậy người và tên tả thừa tướng kia có mối quan hệ như thế nào?

Vừa nói ẻm khó ưa vừa liếc xéo sang "phờ ông tôm", tôi trầm mặc trả lời:

- Sư tử còn nhớ lúc Atula vương nhập vào tôi không? Dù sau đó hẳn đã

bị trục xuất khỏi người tôi nhưng thực ra hẳn vẫn nhắm nhe muốn nhập vào thân xác tôi một lần nữa. Lúc mà tôi mất tích sau khi chạm trán huyết thi thực ra là tôi bị atula vương bắt... cũng may là có "phá hồn kiếm" giải cứu cũng chính là linh hồn của vua quý Pandaka!

2 sư tử muội họ sững sờ vì những gì tôi nói, có lẽ câu chuyện đằng sau thì không cần nói thêm nữa, vì họ chỉ cần suy luận cũng đoán được. Tôi đứng dậy tiến về phía tả thừa tướng, đồng dục tuyên bố:

- Chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc làm đồng minh của la sát giới...! Thời gian không còn nhiều vì atula vương chuẩn bị phá được trạch trấn cuối cùng của ngũ lôi trận rồi! Nếu còn chần chừ thì cánh cửa thông với lục giới sẽ mở ra, lúc đấy tất cả không thể cứu vãn được nữa!

Sư tử nhắm mắt suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu lên tiếng:

- Được! Ta tin ngươi lần này! Ta sẽ thông báo ngay cho chủ tịch báo cáo tình hình hiện giờ!

Tôi giơ tay ngăn cản:

- Không được báo cáo cho Đại Đông...!

2 Sư tử muội ngạc nhiên đồng thanh đáp:

- Tại sao việc hệ trọng này lại không thông báo cho chủ tịch?

Tôi nghiêm mặt lên tiếng:

- Vì Y chính là nội gián...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 24: Hắc Y Đạo Sĩ

2 sư tử muội bất ngờ trước lời vạch trần của tôi, họ thật sự sốc khi chủ tịch lại là nội gián, ngay cả bản thân tôi lúc đầu cũng không thể tin được nhưng đó lại là sự thật. Ẽm khó ưa nhìn tôi run run nói:

- Khoan đã! Sao ngươi lại cho rằng chủ tịch là nội gián?

Tôi thở dài rồi chậm rãi lên tiếng:

- Ai là người đưa cho chúng ta địa chỉ đến chi nhánh fake này? Chính là y! Chưa kể huyết thi ở ngôi nhà thần vòng cũng có liên quan đến lũ người hắc y đạo sĩ và atula vương... và cũng là y bảo chúng ta đến đó điều tra. Theo tôi suy đoán thì y có mối quan hệ với bọn hắc y đạo sĩ đó..!

Nàng ngạc nhiên hỏi tôi:

- Hắc y đạo sĩ? Bọn chúng là ai?

Tôi im lặng hồi lâu rồi thở dài lên tiếng:

- Anh cũng không biết! Nhưng theo kiến thức lịch sử đạo giáo có khả năng chúng là tổng hợp các thầy bùa tà giáo có xuất thân bên trung quốc, chúng cùng lấy tên gọi chung là: "Tà linh giáo". Bọn này chuyên làm đủ việc ác hại người không từ thủ đoạn miễn sao chỉ cần trả giá tiền tương xứng là được!

Ẽm khó ưa lại hỏi tiếp:

- Vậy rốt cuộc kẻ nào thuê bọn chúng phá ngũ lôi trận?

Tôi khẽ mỉm cười nhovn miệng:

- Nếu việt nam đại loạn thì kẻ nào có lợi nhiều nhất?

2 sư tử muội mặt mũi tái xanh lại run run lên tiếng:

- Phải chăng là....!

Tôi ra hiệu cho họ im lặng:

- Ngừng lại...! Nói tiếp nữa là không ổn đâu...! Rắc rối lớn đấy... chỉ cần tự hiểu trong lòng là được rồi!:3

Rồi tôi chống 2 tay vào cạnh bàn, đồng dục nói với 2 người họ:

- Việc này cấp bách không thể trì hoãn được nữa! Chúng ta chia làm 2 đội, 2 người sẽ liên lạc với sư phụ và sư bá rồi ở đây chờ họ! Tôi và tả tướng quân sẽ đi trước điều tra mục đích của atula vương!

Em khó ưa nhìn tên tả tướng quân rồi hắng giọng mỉa mai:

- Bộ dạng hăn thể này có sợ làm dọa chết người ta không?

Tả tướng quân đưa tay lên làm phép niệm chú, thân thể hăn từ từ biến đổi trở thành một chàng trai khôi ngô tuấn tú! Rồi y quay lại nhìn em khó ưa rồi cười mỉa:

- Bộ dạng này chắc vừa lòng em gái rồi phải không?

Em khó ưa không nói gì tức giận qua đi...! Nàng nhìn 2 cái xác chết rồi run run hỏi tôi:

- Còn 2 cái xác này giải quyết ra sao?

Đúng là ca này cực kì khó xử lý, giờ báo công an cũng không ổn vì chúng tôi sẽ trở thành đối tượng tình nghi có khi còn bị giữ lại hỏi cung mà giờ này thì thời gian là vàng bạc. Tả thừa tướng mỉm cười lên tiếng:

- Vụ này để ta xử lý!

Hắn tiến về 2 cái xác, đưa 2 bàn tay từ từ chạm vào thi thể. Giữa lòng bàn tay từ từ hiện ra một vòng xoáy màu đen trong nháy mắt đã hút trọn 2 cái xác kia không còn dấu vết gì. Bọn tôi trở mắt nhìn hắn không nói nên lời, hắn đứng dậy bước ra cửa chính rồi quay lại nhìn tôi:

- Đi thôi! Người chẳng vừa nghĩ thời gian là vàng bạc còn gì?

Tôi ngạc nhiên đi theo hắn rồi trộm nghĩ:

- WTF! Tên này đọc được suy nghĩ người khác sao?

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 25: Khảo Sát Núi "Hòm"

- What the con heo mập ú...! Người chơi ta à..? Phờ ông tôm...!

Tôi hớn hên vừa lê bước chân vừa nhìn về phía tả tướng quân. Hấn chỉ về ngọn núi đằng xa rồi chậm rãi nói:

- Sắp đến rồi...! Ở gần đỉnh ngọn núi kia kia...!

Tôi trở mắt nhìn về hướng tay hấn chỉ, mặt đơ không biết phải nói sao lúc này luôn... Khoảng cách từ đây đến gần đỉnh ngọn núi đó ít nhất cũng phải 30 cây số nữa. Đôi mắt tôi nộ hỏa nhìn về phía hấn như có ý muốn chửi cho bõ ghét, hấn dường như hiểu tôi đang nghĩ gì (Mà đúng là hấn đọc được suy nghĩ người khác mà -_-), mặt lạnh lên tiếng:

- Người dân La sát giới bọn ta đi như thế là bình thường..! Có sao đâu?

Không thể nói gì thêm với hấn, vì có vẻ như mẫu thân hấn quên cho i ốt vào canh. Tôi lôi con Bphone mới tậu ra gọi cho một ai đó... 15 phút sau một con mec bóng loáng dừng xe ở trước mặt tôi. Mở kính xe ra không ai khác là gã giang hồ hôm nọ nhìn tôi niêm nở.

Gã nhóc 12 mở cửa cho bọn tôi ngồi vào xe, tên tôm ngo ngác nhìn con xe ô tô như người tiền sử nhìn thấy quái vật vậy. Có lẽ đến nhân giới, hấn vẫn còn lạ nước lạ cái....! Gã nhóc 12 quay xuống cười khì hỏi:

- Thầy muốn đi đâu để tôi chở thầy đến tận nơi...!

Tôi chỉ về phía ngọn núi đằng xa.. Gã nhóc 12 mặt tái xanh giọng run lẩy bẩy:

- Thầy muốn đến núi "Hòm" sao? Nơi đây thật sự không tốt đâu...!

Tôi ngạc nhiên hỏi gã:

- Núi "Hòm" có gì mà sao anh sợ thế?

Gã nhóc 12 run run kể:

- Nơi đó là nghĩa địa từ xa xưa rồi...! Người dân hồi xưa có phong tục đưa quan tài đóng chặt trên vách núi...! Nghe nói ở đây rất quỷ dị... Ma nhiều vô kể! Ban đêm ai mà vào đây... chỉ có con đường chết...!

Tôi cười mỉa nhìn gã:

- Anh quên em là đạo sĩ à? Mà anh chỉ cần đưa em đến chân núi thôi...! Việc còn lại bọn em sẽ tự giải quyết...!

Gã lau mồ hôi trên trán rồi thở dài một cái phóng xe đi... khoảng 30 phút sau chúng tôi có mặt ở dưới chân núi. Trước khi chia tay gã nhóc 12, tôi dán một tấm bùa vàng trừ tà đằng sau xe gã tránh cho hấn ban đêm bị ma quỷ trêu ghẹo.

Tôi và tên tôm lại tiếp tục đi bộ ven theo con đường mòn lên núi, nhìn qua âm dương nhãn tôi phải công nhận một điều nơi này cực kì quỷ dị. Càng tiến gần đến đỉnh núi thì âm khí lại càng nặng nề hơn... Sương lạnh ban đêm trong cái khoảnh khắc đối diện với hàng trăm cái quan tài trải dài treo lơ lửng trên vách núi, nếu là người thường chắc là đá ra máu rồi.

Bỗng từ đằng xa văng vẳng vọng lại một tiếng hát ai oán đến thê lương...:

"Từ biệt nhau đi giữa mùa trăng xẻ đôi

lúc tình mới thành lời

Trông nhau lần cuối, nước mắt tuôn mặn môi

nước mắt chia đôi đời

Bóng anh khuất sau đồi, lúc mây tím giăng trời

Lúc giông tố tới bời, lúc đường đời ngăn đôi

Đường đời ngăn đôi để một người sầu lên môi

Nên từ đó em buồn"

Tả tướng quân ra hiệu dừng lại, khuôn mặt hấn có vẻ đang cực kì căng thẳng:

- Cẩn thận... có lệ quý...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 26: Lệ Quỷ

Chỉ là một con lệ quỷ cón con đâu cần căng thẳng đến thế? Tôi ngạc nhiên trước thái độ của tên tôm...! Miệng tôi hỏi nhỏ hần:

- Lệ Roi ta còn không sợ...! Chứ đừng nói là Lệ Quỷ...! Có gì phải ngán?

Hần ngạc nhiên không hiểu Lệ roi là thằng nào...! Rồi ôn tồn nói:

- Bọn Lệ quỷ này không đáng sợ...! Có chăng chỉ là hơi quỷ dị một chút...! Nhưng nếu giao chiến với nó sẽ rút dây động rừng với bọn người trong hang...! Tiếc là pháp thức " Vân lượng" của ta chỉ có tác dụng với xác vật vô tri nên không có tác dụng với oán hồn như ả... nếu không thì...!

Hần định nói tiếp nhưng bỗng im bật lại vì đằng trước con đường bỗng có sự lạ... Một oán hồn khuôn mặt trắng bệch hai mắt ả trào ra máu đỏ, chân không chạm đất, tay cầm đèn (.)g trắng phát ra ánh sáng le lói bỗng lướt qua chậm chậm... Vừa lướt miệng ả vừa khẽ run run ca khúc hát nghe cực kì nã nê:

"Vào một đêm sương có người trai hồi hương

báo một tin thật buồn

tin anh gục chết giữa lúc băng rừng sâu

cho tơ duyên bẽ bàng

Phút giây cuối trong đầu, vẫn không nói nên lời

Vẫn xa cách phương trời, uất hờn ghen tim cô

Một đời ngăn đôi nhưng tình đầu làm sao vơi

Nên từ đó em buồn

Nên từ đó em buồn"

Trong lòng tôi bỗng dâng lên một nỗi buồn vô hạn, nhìn thấy ả lòng tôi chợt nhớ về hồn ma cô gái chết oan tên trang... Một ma nữ bị lũ đạo sĩ lợi dụng mà hóa thành lệ quỷ. Nhưng nếu hiện giờ mà siêu độ cho ả thì sẽ rút dây động rừng, tôi suy nghĩ xem có cách nào vẹn cả đôi đường không... Bỗng chợt nhớ ra mình có mang theo kính bát quái, tôi nhảy ra khỏi bụi cây đưa mặt kính về phía lệ quỷ, áp tay ra sau kính rồi hô lớn:

- Khắc nhập..! Khắc nhập...!

Một lực hút cực mạnh đưa linh hồn lệ quỷ bay vào trong kính bát quái, Tả tướng quân cũng nhảy ra khỏi bụi rồi nhìn tôi nói:

- Người bắt ả làm gì? ả có lợi gì cho chúng ta?

Tôi nhìn y rồi khẽ mỉm cười:

- Yêu ma như các người thì không bao giờ hiểu được đâu...!

Chúng tôi lại tiếp tục đi về phía đỉnh ngọn núi, tên tôm đưa tôi đi về phía một hang động nhỏ rồi quay lại nói:

- Chúng ta đến nơi rồi...! Đây là cổng sau vào trung giới...! Cổng chính chắc chắn bọn hắc đạo sĩ đang canh gác cẩn mật nên chỉ có thể đi cổng này thôi...!

Tôi ngạc nhiên hỏi hấn:

- Trung giới?

Hấn nhìn tôi lạnh lùng đáp:

- Ta không biết nhân giới các người gọi nó là gì...! Nhưng la sát giới bọn ta thì 1000 năm qua vẫn gọi nó là trung giới... cánh cửa trung gian của lục giới: Thiên, địa, nhân, ma, atula và.... Phật!

Tôi kinh ngạc hỏi hấn:

- Phật cũng có thật sao....?

Hấn nhìn tôi khinh khỉnh cười:

- Phật là thế giới đa sắc... nhưng cũng là vô sắc...! Được sản sinh ra từ trí tưởng tượng của con người...! Phật là tâm niệm của nhân giới mà tạo thành...! Người coi Phật có thật nghĩa là có thật... Và Phật cũng là cánh cửa mở sau cùng của lục giới...!

Đúng là còn nhiều kiến thức uyên sâu mà nghe hấn nói tôi mới thông hiểu được, Hấn nhìn tôi rồi mỉm cười:

- Kiến thức 1000 năm qua của nhân giới có lẽ đã mai một dần rồi...! Các người càng phát triển thì càng quên mất cái lịch sử tồn tại của các người...! Có lẽ rồi cũng sẽ đến ngày... ngay cả bản thân các người đang sống vì cái gì, các người cũng không rõ nữa..!

Hấn quay mặt đi bước vào trong hang động, tôi nhìn về phía hấn mà lòng cảm thấy dâng trào một cảm xúc khó tả: La sát giới... rốt cuộc là nơi như thế nào...?

Chúng tôi đi vào hang khoảng 15 phút thì tôi cảm thấy có điều gì không ổn. một mùi gì lạ lạ phảng phất đâu đây, đôi mắt tôi lơ lơ nhìn không rõ nữa, miệng uể oải kêu lên:

- Thôi chết mỉa rồi....! Thuốc... mê...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 27: Nội Gian Lộ Diện

Đôi mắt tôi lơ mơ nhìn xung quanh, có một giọng nói của ai đó văng vẳng đâu đây... Cả xô nước ụp thẳng vào mặt tôi... Tôi nhắm mắt lắc đầu cho đỡ choáng rồi nhìn lại mọi thứ xung quanh...

Trước mặt là một khuôn viên cực rộng, có rất nhiều bức tượng quái vật kì lạ.. Bọn hắc y đạo sĩ đứng canh cực kì cẩn mật... Một khuôn mặt khá quen thuộc mà trước đây tôi đã từng gặp... Gã nhìn tôi rồi cười một cách đều giả:

- Nhãi con...! Mày còn nhận ra tao chứ?

Tất nhiên là tay hắc y đạo sĩ râu trắng này thì tôi làm sao quên được, gã có mặt ở đây chứng tỏ những suy luận từ trước đến giờ của tôi là chính xác! Gã đi qua đi lại trước mặt tôi rồi héch mép lên tiếng:

- Thực lòng là tao rất muốn hành hạ mày cho bõ ghét! Mày còn nhớ lúc trước mày ăn nói linh tinh gì trước mặt ngài không?

Dứt lời gã đâm mạnh vào mặt tôi, máu mồm tôi chảy xuống, tôi hôn hên ngẩng mặt nhìn gã:

- Thế Atula vương vẫn chưa giết ông à?

Khuôn mặt gã cau có nhìn tôi, rồi gã mỉm cười một cách nham hiểm:

- Có một người rất muốn gặp mày đấy? Và mày chắc chắn không thể tin nổi đâu...!

Cánh cửa trước mặt tôi từ từ mở ra, dưới ánh sáng chói lòa thật khó để có thể nhìn khuôn mặt người đó nhưng dáng vóc người đó lại cực kì thân

quen... Tôi khẽ mỉm cười tự nhủ trong lòng:

- Thật ra cũng không bất ngờ lắm đâu!

Cái tôi đang quan tâm lúc này là gã thanh niên đang bị trói chặt giống tôi, không biết bao giờ gã mới tỉnh lại... Còn kẻ đang bước vào khuôn viên thì không cần nói các bạn cũng có thể đoán ra: Đại Đông...!

Thái độ của tên chủ tịch nhìn tôi có vẻ bàng quang, hấn nhếch mép cười mỉm:

- Cậu không bất ngờ sao?

Tôi ngẩng mặt lên nhìn hấn:

- Muốn tôi nói là: thật bất ngờ sao?

Tên chủ tịch thở dài đi ra sau lưng tôi, rồi hấn đưa tay bám vào cạnh ghế, miệng kề sát vào tai tôi:

- Cậu khiến tôi có chút hụt hẫng đấy...! Tôi tưởng cậu phải kinh ngạc khi nhìn thấy tôi cơ...!

Tôi nhếch mép thở dài:

- Giờ ông là nội gián hay ngoại gián thì cũng còn ý nghĩa gì nữa...! Vì tôi đã là cá nằm trên thớt rồi...! Cũng có thay đổi được gì đâu?

Đại Đông đưa tay lên cằm suy nghĩ rồi mỉm cười:

- Cũng đúng...! Nhưng tôi muốn cho cậu xem một bất ngờ nữa... trước khi cậu xuống hoàng tuyền...! Đưa nó vào đây....!

Hấn vừa dứt lời, cánh cửa trước mặt tôi mở ra một lần nữa... Một tấm bạt đen bao phủ lên một cái gì đó đang tỏa ra khí lạnh... Hấn đứng trước cái thứ bí ẩn đó rồi cười lớn:

- Chuẩn bị đón nhận cơn ác mộng mà cậu không thể tin nổi đi! Tiểu đạo sĩ...!

Tâm bạt đen bị hất tung lên hiện ra cơn ác mộng bí ẩn của hắn...!

Một tảng băng... một tảng băng chứa một thân xác ai đó cực kì quen thuộc..! Đôi mắt tôi kinh ngạc khi nhìn thấy thân xác đó, miệng tôi run run lấp bắp:

- Pan...da....ka....!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 28: Đại Đông Vong Mạng

Tại sao thân xác Pandaka lại ở đây? Nó vẫn nguyên vẹn sau 1000 năm ư? Trái tim tôi đập mạnh như có ai đó trong thân thể tôi đang cực kì phấn khích muốn thoát ra bên ngoài. Đại Đông cười mỉm nhìn tôi:

- Pandaka... Ông phấn khích lắm sao...? Đây là thứ mà ông muốn tìm kiếm suốt 1000 năm qua còn gì...! Nhưng rất tiếc là nó lại không thuộc về ông đâu...!

Vừa dứt lời... Hắn lấy một chiếc hũ lớn ra rồi từ từ mở nắp hũ... Một làn khói trắng từ trong hũ bay ra di chuyển về phía tảng băng chứa thân xác pandaka... Đôi mắt pandaka từ từ mở to ra... Hai bàn tay từ từ cử động... Tảng băng kêu lên răng rắc rồi vỡ tan thành nhiều mảnh.

Tất cả bọn hắc y đạo sĩ quỳ xuống lạy thân xác của pandaka, miệng hô lớn:

- Atula vương vạn tuế thiên thu...!

Atula giơ 2 tay lên nhìn lại thân xác mình rồi cười lớn:

- Ha Ha Ha! Không ngờ... Thật không ngờ....!

Rồi y nhìn về phía tôi, khuôn mặt lộ vẻ mặt đáng sợ, miệng khẽ rít lớn:

- Tiểu đạo sĩ....! Người cũng ở đây sao? Rất tốt... Rất tốt!

Thôi xong... quả này thì lạnh ít dữ nhiều thật rồi, viện binh thì không biết bao giờ mới tới, tên tôm thì vẫn đang gáy khò khò bên cạnh trong khi đó pandaka cũng chẳng có phản ứng gì...! Đờm tôi rồi sẽ kết thúc như thế này

sao...? Giờ ăn nói nhỏ nhẹ liệu atula vương có tha cho tính mạng của tôi không? Tôi khẽ cười xòa nhẹ nhàng đáp lại:

- Lâu lắm rồi con mới gặp lại được ngài...! Đạo này ngài có khỏe không?

Atula vương cười lớn rồi nghiêm mặt gằn giọng:

- Lại định giờ trò gì hả nhãi con? Muốn ta tha mạng cho người sao...? Được...Được...! Chỉ cần... Người gọi pandaka ra đây thì... linh hồn người có thể về cõi vĩnh hằng... trước!

What the fuck...! Muốn chơi tận sao? Đừng ép người quá đáng chứ atula vương...! Nhưng đúng là hiện giờ chỉ còn hi vọng mỗi pandaka... mà sao vẫn không thấy có động tĩnh gì từ gã là thế nào? Định để tôi chết rồi mới xuất hiện thể hiện đẳng cấp à? Một giọng nói từ trong sâu thẳm vang lên:

- Ta tưởng người không còn tin tưởng ta nữa...! Muốn tự thể hiện bản thân..!

Tôi tự nghĩ trong đầu... Giờ này mà còn giận dữ nữa là sao hả đại quý? Đang trong tình cảnh hiểm nghèo mà còn thù dai vụn vặt nữa... Tôi thầm nghĩ tiếp:

- Giờ ông mà không xuất hiện thì muôn đời cũng đừng hòng quay về thân xác cũng đồng nghĩa với việc khỏi về cố hương luôn...!

Pandaka suy nghĩ một lát có vẻ thấy lời tôi nói là hợp lý bèn lên tiếng:

- Vậy việc còn lại để ta...! Người biến vào trong đi...!

Khuôn mặt tôi từ từ giãn ra, nụ cười mang đến vẻ hiểm ác hơn lúc trước cùng giọng nói ồm ồm phá vỡ sự im lặng:

- 1000 năm qua... Đã đến lúc nên kết thúc mọi chuyện rồi...!

Chiếc xích đang trói chặt tôi bỗng nhiên bị tan chảy hoàn toàn... Tôi từ từ đứng dậy, ngược mắt nhìn lên atula vương rồi chỉ tay về phía y:

- Người và ta... ai mạnh nhất...? Dám nhận lời thách đấu của ta không?

Atula vương nở nụ cười ghê rợn nhìn về phía tôi...! Có vẻ biết atula vương sẽ đồng ý nên Đại Đông lập tức khuyên can...:

- Chúng ta đang có lợi thế....! Ngài không việc gì phải nhận lời thách đấu của hắn cả... Chỉ cần phá nốt trần trụ cuối cùng mở ra trung giới thì chúng ta có thể là bá chủ th...th...th...!

Chưa kịp nói dứt câu thì nửa cái đầu của tên chủ tịch đã bị bắn ra đằng xa, miệng hắn vẫn lắp bắp lắp lại từ cuối cùng đang nói dở, máu đỏ từ cuống họng và lỗ mũi ộc ra khắp nơi nhìn trông cực kì hãi hùng và kinh dị.... Một cái chết do quá báo mà hắn tự gây nghiệp...

Lũ hắc y đạo sĩ kia thì khỏi nói, nhìn thấy cái chết kinh hoàng của tên Đại Đông, mặt cắt không còn một giọt máu.. im lặng cúi đầu không dám hó hé... Atula vương liếm chút máu còn vương trên cánh tay y rồi nở nụ cười hiểm ác:

- Kẻ nào dám... tỏ vẻ sai khiến ta... dù là thần dân... cũng phải chết...!

Rồi hắn quay người nhìn về phía tôi, miệng nhe nanh hô lớn:

- Cứ theo quy tắc năm xưa mà làm... Kẻ nào mạnh... Kẻ đó lớn nhất...!

Trận chiến giữa Atula vương và pandaka chính thức bắt đầu...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 29: Pandaka Vs Atula Vương

Atula phi thân đến quay người song phi cước về hướng tôi, tôi đưa 2 tay ra trước mặt thủ thế. Rầm....! Một áp lực cực lớn khiến cả người tôi bị đẩy về phía sau chục bước rồi ngã ra mặt đất, 2 cánh tay cảm giác đang cực kì ê ẩm.

Thật sự không ngờ sức mạnh của atula vương lại đáng sợ như vậy, tôi đứng thẳng dậy, Áp 2 lòng bàn tay vào nhau miệng lầm nhảm niệm chú rồi hô lớn:

- Đồng hóa 3 phần....!

Thân hình tôi tỏa ra khói đen nghi ngút, cảm giác cũng lâng lâng cực kì khó tả. Sức mạnh cực lớn như đang tràn đầy khắp các kinh mạch của tôi vậy... Xoẹt...! Bỗng nhiên cảnh vật thay đổi... Lúc chợt nhận ra đã thấy tôi đang đứng trước mặt atula vương... Một nắm đấm cực mạnh thúc vào bụng y:

- Tha thu....pandaka.....!

Rầm...! Lực tác động từ cú đấm làm vang lên một tiếng kêu cực lớn...Nhưng thân thể y vẫn không xi nhê gì cả...vẫn sừng sững như một ngọn núi trước mặt tôi vậy. Atula nhe răng trợn mắt cười lớn lên tiếng:

- Sức mạnh của ngươi chỉ có thể thôi sao... pandaka...?

Y vung tay vả thật mạnh vào mặt tôi, cả thân hình tôi nhẹ nhàng bay giữa không trung rồi rụng xuống như trái mít vậy, cảm giác đầu tôi khá choáng trước cú vả cực mạnh của y. Rõ ràng ngay thời điểm này, sức mạnh của pandaka vẫn không là gì đối với atula vương.

Tôi lau vết máu đang rỉ ra ở khớp miệng, rồi giang 2 tay quạt mạnh xuống. Từ sau lưng một hơi nóng tỏa ra nghi ngút khiến không khí trong khuôn viên thêm ngột ngạt, tôi nhắm mắt niệm chú rồi hô lớn:

- Hỏa Xà Vương..!

Từ sau lưng tôi bỗng xuất hiện 4 con hỏa mãng xà tỏa khói đen nghi ngút, miệng chúng rít lên những tiếng kêu khè khè trông cực kì quỷ dị... Tôi chỉ tay về phía atula vương rồi ra hiệu tấn công:

- Tiêu diệt hần... cho ta...!

4 con hỏa mãng xà từ sau lưng tôi nghe theo chỉ thị lao đến tấn công atula vương. Y có vẻ không sợ sệt, nhìn 4 con hỏa mãng xà tỏ vẻ khinh khi, y đưa ngón tay trở ra vẽ một vòng tròn lớn rồi niệm chú hét thật lớn:

- bella atula... Hóa... óa... óa...!

Một vòng tròn hiện ra trước mặt atula vương như khuếch đại âm thanh của y khiến mọi thứ xung quanh như rung chuyển, 4 con hỏa mãng xà va chạm với âm thanh của atula vương boongxn nhiên tan biến vào hư không.

Hang động bắt đầu xuất hiện những vết nứt, những viên đá bắt đầu rơi xuống sau tiếng hét của atula vương... Bọn hắc y đạo sĩ cảm thấy không ổn nên chạy toán loạn ra khỏi khuôn viên trong hang động tránh bị làm ruồi muỗi chết oan...!

Một giọng nói ều oải từ từ vang lên:

- Ta đang ở đâu đây...?

Gã thanh niên đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh, rồi đôi mắt hần bỗng mở to tròn khi nhìn về phía atula vương, miệng hần cười lớn:

- Pandaka... Ngài đã hồi sinh rồi sao...!

Tôi nhìn về phía hần rồi hô lớn:

- Hấn là atula vương... chứ không phải là ta đâu...!

Đang ngỡ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra bỗng một chưởng lớn bắn cực mạnh vào người tả tướng quân và hấn lại...ngủ tiếp...! Atula nhe nanh giận dữ:

- Không kẻ nào được phép xen vào cuộc chiến tay đôi của ta...!

Tôi áp 2 lòng bàn tay vào lằn nữa rồi tập trung niệm chú, một áp lực cực lớn đè xuống thân hình tôi nhưng sau đó sức mạnh cũng từ từ tăng lên gấp bội:

- Đồng hóa phân nửa...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 30: Pandaka Vs Atula Vương 2

Khí xung quanh người tôi bắt đầu chuyển đổi sang màu xanh dương, một cảm giác mát lạnh như lan tỏa khắp cơ thể khiến tâm hồn tôi bỗng trở lên sáng khoái. Tôi giơ bàn tay sang ngang rồi hô lớn:

- Phá hồn kiếm.... Về!

Một tia chớp xẹt ngang qua, hai bàn tay tôi nắm chặt phá hồn kiếm, tay phải nắm chặt kiếm còn lòng tay trái áp dưới mặt chuôi kiếm. Phá hồn kiếm bỗng nhiên tỏa ra khí lực kinh hồn, lưỡi kiếm phát ra ánh sáng màu xanh dương đến mức chói mắt...!

Atula vương nhìn tôi nhe răng cười, y giơ tay trái lên trời rồi miệng lầm nhảm chú, từ trong hư không bỗng một thanh đại chùy tỏa ra ma lực ngút trời từ từ rơi xuống tay y. Tôi nhìn y rồi mỉm cười lên tiếng:

- Người có biết thân thể càng to lớn thì tỉ lệ nghịch với tốc độ không? "Đại ma chùy" có lẽ không phải là vũ khí khả dĩ đâu...!

Atula vương nhìn tôi rồi cười mỉa:

- Người học cái tính lo chuyện bao đồng từ ai thế Pandaka...! Tự tin thì cứ thể hiện đi...!

Tôi lao như điện xẹt chém ngang vào bụng atula vương. Keeng...! Một tiếng kêu khô không khóc vang lên, ngay sau lưng tôi cảm nhận được có một sát khí cực lớn đang ập vào người mình, lấy hết sức bình sinh tôi vội né sang bên phải. Rầm...! Tôi chỉ nghe được có thế vì mặt đất dưới chân tôi bất ngờ rung chuyển làm 2 chân tôi di chuyển loạn xạ.

Quay mặt lại nhìn, tôi thấy đầu đại chùy nằm dưới mặt đất gây ra một vết lõm cực lớn. Atula vương nhe nanh một cách ghê rợn vung đại ma chùy tiếp tục bổ xuống đầu tôi, tôi phi thân lùi lại ra phía xa không dám manh động.

Lúc này tôi cảm thấy bất lực khi đối đầu với atula vương, rõ ràng trình độ y và pandaka lúc này cách nhau một trời một vực vậy. Dù pandaka đã dùng một nửa sức mạnh nhưng vẫn không xi nhê gì với y. Tôi bất giác hỏi pandaka:

- Sao không dùng toàn bộ sức khô máu với atula vương? Với sức mạnh hiện tại thì ông không đấu lại được với hắn đâu...!

Giọng nói pandaka trong sâu thẳm lên tiếng:

- Người thì biết cái quái gì chứ...! Im lặng mà nhìn đi...!

Thật sự chỉ có thể nhìn thôi sao? Hiện giờ tôi đang cực kì hoang mang rồi đây... Liệu ông còn bài tử nào hả pandaka..? Không có tiếng nói nào đáp lại... Tôi chỉ thấy người tôi không còn tỏa ra ánh sáng nữa, tôi đứng lặng yên nhìn về phía pandaka... bàn tay trái tôi bực rục sáng màu xanh dương chói lòa.

Tôi lao như điện xẹt đến gần atula vương, dồn hết sức tay trái đâm mạnh vào ngực y:

- Nộ phá quyền.....!

Cả thân hình đồ sộ của atula vương bắn mạnh về phía bức tường sau lưng, một tiếng nổ Ầm...! xen lẫn là đất khói mịt mù. Cánh tay trái tôi tê rần lại rồi ê ẩm đau đớn. Nhưng không sao... chỉ cần có thể đánh bại atula vương thì một chút đau đớn thể xác có là gì.

Nhưng tôi đã nhầm... Một bóng người sừng sững hiện ra sau lớp khói mù mịt đó, thân thể atula không có vẻ gì là đau đớn sau cú đâm của tôi. Y nhe nanh tỏ vẻ giễu cợt:

- Đây là tất cả sức mạnh của người sao pandaka? Không đủ để gãi ngứa cho ta nữa...! ka ka ka...!

Một giọng nói trong sâu thẳm trái tim tôi bỗng nhiên vang lên:

- Ta..xin lỗi...!

Hết rồi... Hết thật rồi...! Ngay cả bản thân pandaka cũng bó tay trước sức mạnh của atula vương thì coi như nhân giới xác định diệt vong thực sự rồi...! Cảm giác của tôi như vô hồn không còn mong đợi một kì tích nào nữa... nhưng một câu nói lại đưa tôi về hiện tại...!

- Đồng hóa hợp nhất....!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 3

Chương 31: Pandaka Vs Atula Vương 3

Nhiệt độ xung quanh tôi bắt đầu tăng dần, tôi có thể cảm nhận được luồng khí xanh dương từ từ chuyển hóa sang một màu đỏ rực. Mái tóc tôi từ từ dài ra, từ màu đen tuyền dần dần đổi màu bạch kim, 2 tai bông dài nhọn, răng nanh và móng vuốt ở tay cũng từ từ thay đổi một cách đáng sợ, lúc này tôi đã biến thành một con quỷ đúng nghĩa...

Tôi lạnh lùng im lặng không nói gì, cũng không di chuyển, rồi từ từ buông phá hồn kiếm. Hai bàn tay tôi bắt đầu nắm chặt lại dồn sức, rồi tôi xẹt ngang lao đến trước mặt atula vương, thúc mạnh một đấm vào bụng y... Thụp....! Atula vương sờ tay vào bụng, đôi mắt mở to trắng dã như không thể tin được điều gì vừa xảy ra, miệng y lắp bắp lên tiếng:

- Ngươi.....Ngươi....!

Chưa kịp nói hết câu thì mặt y đã ăn trọn cú đá quét của tôi, cả thân hình nặng nề của y bay thẳng về phía bên trái rồi đổ gục xuống. Tôi vẫn lạnh lùng một cách đáng sợ nhìn về phía atula vương, y từ từ đứng dậy lấy ngón tay sờ lên khóe môi, Người y run lên vì tức giận, đôi mắt gân đỏ nổi lên trông cực kì phần nộ:

- Máu.... Máu....! Ta đã bị đánh đến mức đổ máu sao...?

Tôi lạnh lùng từ từ lên tiếng:

- Sức mạnh của ngươi ở nhân giới chỉ có thể thi triển tối đa là 1/10...! Dù ngươi có chiếm thể xác của ta... thì cũng chỉ tăng cường về thể chất...! Nhưng với ta thì khác... 1000 năm qua ta không bị thần phạt nào giới hạn sức mạnh ở nhân giới... khi đồng hóa 100% thì ngươi xác định... bán muối đi là

vừa...!

Atula vương nhớn miệng cười lớn:

- Ha Ha Ha...! Vậy chắc ngươi cũng biết khi đồng hóa 100% ở cơ thể người phàm thì ngươi chỉ có thể thi triển sức mạnh trong 3 phút và sau đây... cơ thể của kẻ bị ngươi đồng hóa... lục phủ ngũ tạng và xương cốt sẽ từ từ bị thoái hóa...đến chết...!

Tôi sửng sốt trước điều y vừa nói... Vậy là dù thắng hay thua... thì tôi cũng xác định là bán muối 100% sao? Pandaka! Ông trả lời tôi đi xem nào....! Pandaka vẫn lạnh lùng im lặng tiến từng bước về phía atula vương rồi cười mỉa:

- Nếu ngươi chịu được 3 phút của ta....!

Tôi nắm chặt 2 bàn tay vào nhau rồi nhảy lên nhằm thẳng vào đầu atula vương... Pang....! Một tiếng kêu chát chúa vang lên... Một tay của atula vương đỡ chiêu thức vừa giáng xuống của tôi... Tay còn lại y đâm thật mạnh vào bụng của tôi...

- Xoẹt...!

Máu miệng tôi ộc ra... Cánh tay của atula vương đã đâm xuyên qua bụng tôi... Con đau thấu trời thật khó có thể diễn tả bằng lời, nhưng tôi có thể cảm nhận nội tạng của mình bắn ra bên ngoài... Mắt tôi đờ đẫn đi, tôi cảm nhận linh hồn mình từ từ thoát khỏi thể xác... Nhưng pandaka vẫn ở trong thể xác của tôi, tôi vẫn nhìn thấy cánh tay trái mình đang phát sáng và chuẩn bị tung chưởng vào đầu atula vương, một tiếng kêu lớn vang lên:

- Biến về thế giới của mây đi Atula vương...! Nhiếp hồn chưởng...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 3

Chương 32: Trở Về Cố Hương

Bàn tay tôi chạm vào đầu của atula vương rồi lóe sáng cả một góc hang động, thân thể atula run rẩy đau đớn kêu lên... Từ người y một làn khói từ từ tỏa ra.. linh hồn atula vương kêu gào... rồi mất hút vào không gian tĩnh lặng...

Thân thể tôi cũng đổ gục xuống, máu chảy ra càng lúc càng nhiều, tôi nuối tiếc nhìn mình lần cuối trước khi biến vào địa giới... Bỏ lại tất cả người thân, bỏ lại tình yêu đầu đời đang chờ đợi tôi... vĩnh biệt tất cả....!

- Người đi đâu đấy...?

Pandaka xuất hiện trước mặt linh hồn tôi, linh hồn của hắn đã quay trở lại về thân xác... Cuối cùng chỉ có hắn... là kẻ thắng lợi sau cùng... Tôi im lặng không nói gì... và cũng chẳng còn gì để nói trong lúc này. Hắn lạnh lùng quay người về phía thân thể tôi rồi cất lời:

- Ta đã từng lập giao kèo với ngươi...! Ta sẽ không bao giờ để ngươi chết...! Đại quý thân vương không bao giờ nuốt lời hứa...!

Tuy không biết ta làm điều này là đúng hay sai... nhưng đó là điều tốt nhất cho ngươi lúc này...!

Pandaka lấy móng tay khẽ cào nhẹ vào lòng bàn tay hắn... Một dòng máu xanh khẽ chảy vào miệng tôi, thân thể tôi bỗng phát sáng rồi một lực hút cực mạnh cuốn lấy linh hồn tôi quay trở lại thân xác... Tôi ngất lịm đi trong màn đêm tăm tối...

Pandaka đi về phía tên tôm, cõng thân thể hắn rồi bước vào trung giới...

Tâm trí tôi vẫn còn nghe thấy văng vẳng câu nói cuối cùng của hắn:

- Nơi này sẽ bị phong ấn vĩnh viễn...! Cánh cửa nối liền nhân giới và trung giới từ giờ sẽ hoàn toàn biến mất..! Từ giờ sẽ chỉ là cuộc chiến của la sát giới và atula giới thôi...! Nhóc con... bảo trọng...!

Lúc tỉnh lại tôi đã thấy mình nằm ở trạm xá tổng bộ, những vết thương lúc trước cũng đã biến mất như chưa từng tồn tại... Phải chăng từ trước đến giờ là tôi đang mơ...?

Nhưng sau khi nghe nàng kể lại thì tôi mới biết là sư phụ vào cứu tôi ra kịp thời, không thì tôi đã vùi xác trong hang động mãi mãi... Ngũ lôi trấn trạch cuối cùng đã bị phá giải và mọi truyện đã kết thúc...!

Chuỗi ngày sau đó diễn ra thay đổi một cách chóng mặt, Lão bác già chính thức trở thành chủ tịch hiệp hội tâm linh miền bắc thay cho tên nội gián Đại Đông... Tôi cũng trở thành một đạo sĩ chính thức thuộc biên chế nhà nước chứ không còn là học việc nữa... Và...

- Tạm biệt mọi người...! Nếu có rảnh 2 người nhớ ghé về Nam Định chơi nhé...!

Sư tử mỉm cười nhìn chúng tôi lên tiếng. Sư bá đã lớn tuổi, không thích hợp ở thành thị nên quyết định về lại làng quê sống, Ẽm khó ưa cũng không thể bỏ ông nội ở quê một mình nên cũng về cùng ông. Một nỗi buồn trong tôi từ từ dâng trào, thật sự cảm giác chia ly không bao giờ dễ chịu, tôi mỉm cười nói với sư bá:

- Sư bá nhớ giữ gìn sức khỏe...! Lúc nào rảnh nhất định con sẽ về thăm người...!

Rồi tôi quay sang nhìn sư tử mỉm cười:

- Sư tử....! Bảo trọng...!

Ẽm khó ưa lạnh lùng nhìn tôi:

- Nếu người dám bắt nạt sư muội của ta...! Thì xác định tàn một đời hoa đi...!

Trong lòng tôi có tình cảm với sư tỷ hay không...? Thực ra bản thân tôi cũng không rõ... Tôi không muốn là kẻ bắt cả 2 tay nhưng thật tâm khi nhìn thấy xe khách rời bến thì con tim tôi lại thấy nhói đau... Phải chăng bản chất tôi là kẻ đa tình...?

Tôi quay sang nhìn nàng mỉm cười:

- Em có đói không...? Chúng ta đi ăn bún đậu mắm tôm nhé...?:v

Nàng ôm cánh tay tôi rồi nhìn tôi giận dỗi:

- Hẹn hò có ai đi ăn bún đậu bao giờ?

Tôi nhếch mép cười tủm tỉm:

- Vậy đi ăn kem nhé.....!

6 Tháng sau....

Mao Sơn Tông thuộc tỉnh Giang Tô, Trung Quốc...

Người đàn ông khoảng 70 tuổi thấp hương trước bài vị của tấm ảnh lão nhân nào đó...!

Một thanh niên trẻ bước vào quỳ trước người đàn ông đó:

- Sư phụ...! Người cho gọi con ạ....?

Người đàn ông vuốt râu cất lời:

- Sư phụ ta.. cũng chính là sư ông của người... lúc chưa tạ thế từng căn dặn ta phải tìm cho được 2 pháp bảo thất lạc của mao sơn tông là: Phá hồn kiếm và Thâu hồn kính...! Nhưng ta bắt tài 50 năm qua vẫn không biết tung tích 2 pháp bảo đó ở đâu...! 6 tháng trước ta nghe nói có một tên tiểu đạo sĩ

việt nam đang nắm trong tay "Phá hồn kiếm"! Vậy có khả năng "thâu hồn kính" cũng do y nắm giữ...!

Thanh niên trẻ nhìn về phía người đàn ông già lên tiếng:

- Vậy đây là lý do người bắt con học tiếng việt trong 6 tháng qua ạ...!

Người đàn ông già nghiêm mặt cất lời:

- Đúng vậy...! Ta ra lệnh cho con xuất sơn sang việt nam...! Nhất định phải tìm và lấy về cho được 2 pháp bảo của mao sơn tông đang thất lạc...!

Thanh niên trẻ cúi xuống bái lậy:

- Triệu Sơn Hà - Đệ tử chân truyền Mao Sơn Tông tuân lệnh...!

Quyển 4

- [Chương 1: Độc Hành Diệt Ma](#)
- [Chương 2: Khách Lạ Hối Kiếm](#)
- [Chương 3: Đàm Đạo](#)
- [Chương 4: Thử Thách](#)
- [Chương 5: Âm Mưu](#)
- [Chương 6: Thâu Hồn Tìm Vía](#)
- [Chương 7: Phong Thủy](#)
- [Chương 8: Giải Trừ Vận Xui](#)
- [Chương 9: Đàm Phán Với Hồn Ma](#)
- [Chương 10: Nguyên Nhân](#)
- [Chương 11: Hóa Vàng](#)
- [Chương 12: Trao Đổi Có Lợi](#)
- [Chương 13: Bí Ẩn Hoàng Triều](#)
- [Chương 14: Từ Hy Thái Hậu](#)
- [Chương 15: Gặp Lại Người Xưa](#)
- [Chương 16: Vào Mộ](#)
- [Chương 17: Thây Biến](#)
- [Chương 18: Át Chủ Bài](#)
- [Chương 19: Bảo Vật Bí Ẩn](#)
- [Chương 20: Giao Chiến Cương Thi Tinh](#)
- [Chương 21: Cương Thi Vương](#)
- [Chương 22: Cứu Tinh Bí Ẩn](#)
- [Chương 23: Gặp Lại Bà Nội Nuôi](#)
- [Chương 24: Tận Diệt](#)
- [Chương 25: Thà Không Làm Đạo Sĩ](#)

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 1: Độc Hành Diệt Ma

Dân gian thường có câu: Ma do tâm sinh. Thường ngày làm nhiều truyện không tốt thì đêm đến ma quỷ gõ cửa, thực ra tôi thấy cũng có vẻ đúng.

Hầu như những nhà nào nhờ tôi bắt ma thì gia thế của họ quả thật cũng bất hảo vì không tự dung mà ma quỷ đến gây sự, nhưng lần này có vẻ thì khác...

Một ngôi nhà hoang nằm giữa một vùng quê nghèo của đất Hà Nam thì cũng không có vẻ gì kì lạ, vì làng nào mà chẳng có một hai căn nhà bỏ hoang. Nhưng căn nhà này lại gây ảnh hưởng đến người dân xung quanh thì quả thật một đạo sĩ như tôi không thể mắt nhắm mắt mở mà cho qua được.

8h tối là ai nấy đều an phận đóng cửa cài then không dám ra đường, ngay cả trai làng gan dạ đến mấy cũng im thin thít và lặn mất tăm đến sáng hôm sau mới dám lộ mặt. Con đường làng chỉ còn là một màu đen tĩnh mịch, đâu đó tiếng lá rơi xào xạc làm không khí thêm phần rờn rợn.

Tôi đứng trước căn nhà hoang với một tâm trạng hơi lo lắng, dù đã chuẩn bị mọi thứ từ A đến Z nhưng lần đầu độc hành bắt ma cũng khiến tâm tư có chút hồi hộp.

Nhìn đồng hồ điểm 9h tối, tôi thở dài co ro giữa mùa đông giá lạnh. Bước vào khu vườn tôi đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh, nhưng chẳng thấy điều gì bất thường cả, một khung cảnh tĩnh mịch đến ảm đạm.

Từ bao giờ tôi lại lạnh lùng đến như vậy, một chút sợ sệt cũng không có, có lẽ trải qua muôn vàn trận chiến, vào sinh ra tử cũng vài lần nên lá gan tôi dần dần cũng lớn hơn. Cầm B phone trong tay, tôi vào trang web truyện để

đọc những chap mới của " Mao sơn tróc quỷ nhân ".

Không hiểu sao tôi lại khoái truyện này như vậy, có lẽ thằng main chính cũng có điểm gì đó khiến người khác thu hút. Là Thiên sư mao sơn khi mới ngoài 20 tuổi liệu ngoài đời có tên đạo sĩ tài khựa nào giỏi như hắn không? Liệu một kì tài đạo học như tôi trình độ so với Diệp Thiếu Dương thì như thế nào?

Đang mãi suy nghĩ mông lung thì một cơn gió lạnh lạnh thổi tới, mùi âm khí tỏa ra mù mịt khắp nơi. Biết có điều không ổn nên tôi chạy vội tới trước pháp đàn, rải bùa làm phép:

- Hỏa tốc chiến thư, âm binh chờ lệnh...!

10 hình nhân trước mặt tôi rung lên bần bật như đang đợi chỉ thị, tôi đưa mắt nhìn xung quanh xem có phát hiện ra điều gì bất thường không. Nhưng ngoài những cơn gió lạnh thổi tới và âm khí ngút trời thì không thấy một hồn ma bóng quế nào cả. Tôi cười nhạt rồi bắt quyết niệm chú:

- Nghĩ có thể che mắt ta sao? Thông thiên pháp nhãn!

4 bóng trắng nhờn nhợt dần dần hiện rõ lên phía trong căn nhà hoang, tôi cầm kiếm gỗ lên làm phép rồi phi thân thật nhanh vào bên trong căn nhà hoang:

- Diệt....!

10 hình nhân bên ngoài tỏa ra ánh sáng xanh lè cũng bay ngay vào sau tôi bắt đầu cho một trận khử tà diệt ma.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 2: Khách Lạ Hỏi Kiếm

Một tiếng nổ lớn vang lên giữa đại sảnh căn nhà, cơn gió từ từ ngưng thổi chỉ còn lại không khí ảm đạm xen lẫn là màu u tối mịt mờ đến rợn người.

Tôi chậm chậm đi từng bước vào gian cửa chính của ngôi nhà, không có gì bất thường cả. Những bóng trắng nhờn nhờn bỗng nhiên biến mất như chưa từng tồn tại, bên trong căn nhà tỏa ra một mùi ảm mốc như lâu lắm rồi không có dọn dẹp.

Đôi mắt tôi đảo xung quanh căn nhà, nhưng thật kì lạ, vô cùng kì lạ. Âm dương nhãn chẳng lẽ lại không phát huy tác dụng sao? Rồi tôi tiến lại gần cái bàn thờ lớn đã xập xệ vì thời gian, bát hương và giá nến bị bao phủ bởi lớp mạng nhện dày đặc. Nhưng hình như có điểm gì đó không ổn, mọi thứ đều bị phủ bụi mà tại sao ảnh thờ lại như mới...

Tôi khẽ mỉm cười rồi lôi một lá bùa ra, dán chặt nó lên giữa khung ảnh thờ. Tấm ảnh thờ khẽ rung lên bần bật, rồi một màu khí đen tỏa ra từ trong tấm ảnh thờ. Tiếng thét kêu gào đến rợn người phát ra từ trong đó, từ thái độ dọa nạt, rồi đến thỏa hiệp, cuối cùng là van xin, tuyệt vọng.

- Nếu biết trước có ngày hôm nay! Sao khi xưa còn đi hại người?

Tôi bình thản đặt khung ảnh thờ vào trong balo rồi bước ra khỏi căn nhà hoang, thờ dài nhìn lại nơi đây lần cuối rồi thâm nhủ:

- Lần đầu độc hành bắt ma có lẽ cũng không tồi lắm! Giờ kiếm chỗ nào giải quyết nhu cầu mới được!

- Su phụ xem thế nào....! Bắt bốn con ma chứ có phải ít đâu? Mà chưa kể là còn thức đêm thức hôm nữa! Hao tổn nguyên khí lắm thầy ơi!

Ông bác già không thèm nhìn tôi mà chỉ lạnh lùng buông lời:

- Thế người nghĩ tiền giấy bùa chú, hình nhân, lập pháp đàn ròi tiền ăn ở, di chuyển trong suốt mấy ngày vừa qua ở đâu mà ra? Trả cho người 2 triệu tiền bắt ma là ta đã nể tình thầy trò lắm rồi đây! Đừng có mà kể nghèo kể khổ trước mặt ta! Chiêu này xưa rồi nhóc ạ!

Từ sau vụ ông bác già cứu tôi ra khỏi hang động trong núi Hòm thì mối quan hệ giữa chúng tôi đã cải thiện tốt hơn nhiều, một phần vì ông ta cũng đã cứu tôi 2 lần và dạy đạo thuật cho tôi, và lý do quan trọng nhất là tương lai ông ta sẽ trở thành bố vợ của tôi. Nên dù sao đi nữa tôi cũng không thể để nàng khó xử được.

Tôi nhăn mặt bóp vai ông rồi thủ thỉ nói:

- Su phụ ơi...Người nghĩ mà xem! Sắp đến Noel rồi, mà có mỗi 2 triệu thì làm sao đủ để đi chơi và mua quà cho H được? Người không thương con thì cũng phải thương con gái của người chứ...?

Chưa kịp nói hết câu thì ông gạt tay tôi ra rồi cắt lời:

- Ta cho phép cái H đi chơi với nhà người bao giờ? Cuối năm công việc bận rộn lắm, không có thời gian để các người đi chơi la cà đâu....!

Tôi đơ người không biết phải nói sao nữa? Chẳng lẽ lại thảm chửi thề: What the fuck? như hồi xưa thì lại không đúng thuần phong mỹ tục cho lắm... Đang trong cơn bí bách không biết giải tỏa kiểu gì thì cô thư ký bỗng gõ cửa bước vào:

- Thưa chủ tịch! Bên ngoài có người muốn gặp chủ tịch!

Ông bác già lạnh lùng vừa nhìn vào tập hồ sơ vừa bâng quơ lên tiếng hỏi:

- Người đó là ai? Đến đây có việc gì?

Cô thư ký nhẹ nhàng lên tiếng trả lời:

- Một cậu thanh niên tên là Xao Jin! Nghe cậu ta nói là muốn hỏi về: "Phá Hồn Kiếm" gì đó ạ!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 3: Đàm Đạo

Tôi và ông bác già nhìn nhau không nói nên lời! Sao tự nhiên lại có đứa ất ơ nào đến hỏi về "Phá Hồn Kiếm" nhỉ? Hay là có âm mưu hoặc uẩn khúc nào ở đây.

Ông bác già ra hiệu cho tôi ra bên ngoài phòng khách gặp tên Xao Jin gì đó, không cần ông nói thì tôi cũng muốn xem rốt cuộc kẻ nào có nhã hứng muốn tìm hiểu về pháp bảo của tôi. Và có lẽ kẻ lạ mặt này làm tôi đôi chút bất ngờ...

Thực vậy, một thanh niên mới ngoài 20 tuổi, khuôn mặt lộ rõ vẻ chính trực hiên ngang và đôi mắt tỏa ra sự tinh tường khác lạ. Thật khó để diễn tả bề ngoài của hắn ngoài một từ: "Chính".

Tôi mỉm cười nhìn hắn, rồi nhẹ nhàng lên tiếng:

- Xin chào! Tôi là quản lý của nơi này...! Nghe nói là cậu muốn hỏi về: "Phá Hồn Kiếm"

Hắn khẽ gật đầu, nhận lấy tách trà từ tay tôi rồi ôn tồn trả lời:

- Đúng vậy a! Đúng vậy a! Ngộ nghe lời nà ở đây có người đang giữ "Phá Hồn Kiếm" a! Lên ngộ đến tìm hiểu xem niệu tin đồn có chính xác không a!

Tôi suýt sặc nước khi nghe giọng nói của hắn, không hiểu sao một người mang dáng vẻ khí khái nam nhi như vậy lại có giọng nói ngọng nịu ngọng nô, thật là chẳng ra thể thống gì cả. Tôi khẽ mỉm cười buông lời ôn tồn đáp:

- Dù có hay không thì cũng chưa từng có chuyện chúng tôi mang của nhà cho người ngoài xem cả! Nói thử một lý do vì sao tôi phải mang " Phá Hồn Kiếm " cho cậu chiêm ngưỡng chứ?

Hắn ngạc nhiên nhìn tôi rồi ngỡ ngàng cất lời:

- Lị hiểu nhầm rồi a! Ngộ đến không phải chiêm ngưỡng đâu a! Ngộ đến là để nấy " Phá Hồn Kiếm " mang về trung quốc đó a! Lị mà giữ thì cho ngộ xin đi a!

Tôi nhăn mặt tức giận vì những gì mà tên Xao Jin vừa nói, nghe đến xuất thân tào khự là máu nóng trong tôi đã tuôn trào rồi. Còn mặt dày đến đòi đồ gia bảo nhà tôi thì thực sự rất khó để nuốt trôi cục tức này. Tôi cố gắng nén giận, mím môi rồi ôn tồn lên tiếng hỏi:

- Cậu đến từ Trung Quốc sao? Vùng nào vậy? Sao cậu lại biết về " Phá Hồn Kiếm "?

Gã mỉm cười nhanh nhẩu trả lời không một chút dối trá:

- Ngộ đến từ Lúi Mao Sơn thuộc tỉnh Giang Tô, Trung Quốc đó a! Sư phụ phái ngộ đến đây tìm nạy " Phá Hồn Kiếm " đó a!

Khuôn mặt tôi bỗng tái xanh khi nghe đến 2 chữ " Mao Sơn ", nhưng sao bỗng nhiên họ lại phái người đến đòi lại " Phá Hồn Kiếm "? Pháp bảo này không phải là bà nội nuôi để lại cho tôi sao? Tôi dăm chiêu nhìn về phía tên Xao Jin rồi hoài nghi hỏi hắn:

- Cậu là đạo sĩ Mao Sơn?

Gã ngạc nhiên nhìn tôi rồi mỉm cười trả lời:

- Chuẩn cơm mẹ lẩu rồi a! Ngộ đúng nà đạo sĩ Mao Sơn đó a!

- Có đúng là đạo sĩ Mao sơn hay không... Phải thử thì mới biết được!

Tôi quay lại nhìn về hướng phát ra giọng nói! Ông bác già lạnh lùng

cười một cách bí ẩn như đang toan tính điều gì đó!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 4

Chương 4: Thử Thách

Tên Xao Jin ngơ ngác nhìn ông bác già, hình như hẳn vẫn chưa tiếp thu được người đang đứng sau lưng tôi là ai. Ông bác đưa bàn tay ra rồi khẽ mỉm cười lên tiếng:

- Chào cậu! Tôi là chủ tịch của hiệp hội tâm linh miền bắc!

Hắn đứng dậy gỡ đầu xấu hổ rồi áp úng lấp bắp:

- Ngộ ở trên lúi tù nhỏ! Lên...!

Ông bác già mời hẳn ngồi xuống ghế, rồi ông cũng an tọa vào chiếc ghế gân đó. Ông đưa mắt về phía hẳn có ý dò xét, rồi lạnh lùng cất lời:

- Trước giờ đạo sĩ là một ngành nghề mà khó có thể phân biệt " thượng vàng hạ cám "! Tôi cũng khó có thể biết được cậu nói thật hay là hạng lừa đảo... nên cậu biết đấy...!

- Ngộ nà đạo sĩ mao sơn thật mà...! Ngộ không có lối dối mấy người đâu...!

Tên Xao Jin xua tay cất lời ông bác già như có ý thanh minh, ông bác mỉm cười nhăm nháp tách trà rồi chậm rãi nói tiếp:

- Muốn người ta tin cậu nói thật... thì cậu phải chứng minh cho người ta xem chứ? Ở đây có ba hồ sơ liên quan đến ma quỷ! Nếu cậu giải quyết được hết trong vòng một tuần... thì chúng ta bàn về " Phá Hồn Kiếm " tiếp!

Vừa nói, ông bác già vừa để tập hồ sơ xuống trước mặt tên người tào. Xao Jin nhìn tập hồ sơ rồi gỡ đầu áp úng:

- Nhưng đường xá xung quanh đây, ngộ vẫn chưa thông thuộc! Với cả.... ngộ không có tiền mua đồ nạm pháp đàn!

Ông bác già mỉm cười ôn tồn lên tiếng đáp lời:

- Việc này thì cậu cứ yên tâm, chuyện đi lại và làm pháp đàn bên chúng tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ cho cậu! Không những thế Nguyễn Đ sẽ hỗ trợ cho cậu giải quyết những vụ việc này!

Tôi trợn mắt nhìn về phía ông bác già, What the con heo mập ú? Tại sao lại là tôi chứ? Nhưng nhìn vào thái độ ông bác già thì có vẻ là ông đang có âm mưu nào đó, chắc chắn là vậy.

Xao Jin cầm lấy tập hồ sơ rồi nhìn sơ qua một lượt, hấn nở một nụ cười như tỏ vẻ coi thường những gì đang ghi trong đó:

- Không cần đến một tuần đâu! Ngộ sẽ giải quyết xong mọi việc trong vòng 3 ngày!

- What the Fuck?

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 5: Âm Mưu

Tôi trầm tư nhìn về phía ông bác già, thật khó để biết được mục đích của ông, rốt cuộc là định làm gì đây? Tôi nhăn mặt cất lời hỏi ông:

- Sao sư phụ không đuổi thẳng cò thẳng tàu khựa đấy luôn đi cho được việc? cần gì phải mất công giao việc cho nó làm để chứng minh nó có là đạo sĩ hay không?

Ông bác già lạnh lùng ngó về phía tôi, rồi nhăm nháp tách trà. Miệng ông khẽ cười mỉa:

- Ta tưởng ngươi là kẻ thông minh! Hóa ra cũng là dạng óc trâu à? Ngươi thử nghĩ mà xem, "Phá Hồn Kiếm" không phải ai cũng biết về nó! Vậy tại sao tên nhóc con đó lại biết? Chắc chắn trong chuyện này có vấn đề!

Tôi gật gù như tán đồng với suy luận của ông, rõ ràng tôi hơi thiên cận không nghĩ sâu xa như ông bác già. Rồi tôi ngạc nhiên nhìn ông lên tiếng hỏi:

- Thì hẳn chẳng thừa nhận mình là đạo sĩ Mao Sơn đến đòi kiếm còn gì sư phụ? Nên việc hẳn biết về "Phá Hồn Kiếm" cũng là chuyện bình thường thôi...!

Ông bác già khẽ mỉm cười nhìn tôi, rồi ông buông lời đáp:

- Nếu đúng như vậy thật thì ngươi nghĩ nó sẽ đơn giản mà rời đi à? Ta cho nó giải quyết ba vụ án tâm linh với mục đích là đuổi khéo nó! Nhưng không ngờ là nó lại mạnh mẽ lên tiếng chỉ cần 3 ngày...! Thật đáng để mong chờ...!

Tôi ngạc nhiên rụt rè lên tiếng hỏi:

- Vậy nếu hãn giải quyết được hết trong vòng 3 ngày thì sao hạ sư phụ?

Ông bác già lại nhấp môi tách trà rồi ôn tồn trả lời:

- Vậy càng tốt, đạo này công việc thì nhiều mà nhân lực có hạn! Tự nhiên có đưa đến làm không công thì tội gì mà không lợi dụng!

Mà ta muốn người đi theo nó để tìm hiểu xem thực lực của tay đạo sĩ Mao Sơn này đến đâu! Tiện ngày sau còn tìm cách đối phó! Đã thông nào chưa?

Hóa ra là vậy, nói thật lòng về mưu sâu kế hiểm thì có lẽ tôi cảm dè dặt cho ông bác già còn chưa xứng đáng luôn. Không ngờ là ông còn mưu tính từng đường đi nước bước như vậy, thật không hổ danh là sư phụ của tôi mà.

Tất nhiên là ngay tối hôm đó, tôi chuẩn bị hành trang để đi theo tên Xao Jin, làm trợ thủ kiêm giám sát công việc. Và có lẽ tôi cũng không thể ngờ rằng gã người tàu này lại vi diệu đến như vậy...

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 4

Chương 6: Thâu Hồn Tìm Vía

Tại một ngôi nhà trên phố Hồng Hà...

- Các thầy làm ơn làm phước cứu giùm con tôi với...! Giờ tôi chẳng biết làm thế nào được nữa...! Nó mà chết.. chắc tôi cũng chẳng thiết sống nữa...!

Vừa khóc, bác gái nhìn về phía đứa con trai khoảng 18 tuổi. Tôi cố gắng an ủi bác gái bằng giọng nói ôn tồn nhẹ nhàng nhất có thể:

- Bác cứ bình tĩnh đã...! Kể đầu đuôi cho bọn cháu nghe tại sao con trai bác lại thành ra thế này?

Bác gái gạt đi nước mắt trên má rồi nhìn về phía đứa con trai. Trên giường chỉ còn là cái xác vô hồn đang nằm thoi thóp chờ chết, bao trùm là không khí u ám đến rợn người. Bác gái giọng run run bắt đầu kể lại:

- Tôi cũng không biết tại sao thằng Q nó lại đổ bệnh như thế! Chỉ biết là hình như cách đây không lâu nó cùng vài đứa bạn đi ra sông Hồng tắm rồi bỗng nhiên về nhà thì nằm trên giường rét run cầm cập! Gia đình tôi cũng đưa nó đi khám ở bệnh viện, cũng uống thuốc nhưng mãi không đỡ! Rồi bệnh đổ nặng, bệnh viện họ cũng hết cách nên bảo tôi đưa nó về nhà...!

Vừa dứt lời, bác gái lại nhe răng ngào nước mắt. Tôi vừa cố gắng trấn tĩnh, vừa nhìn về phía tên Xao Jin, hắn đang dăm chiêu suy nghĩ điều gì đó. Rồi hắn bặm độn tay và lầm nhảm tiếng tàu mà tôi nghe chẳng hiểu quái gì cả.

Hắn tiến lại gần bệnh nhân, rồi đưa tay sờ lên mặt bàn tay người bệnh. Đôi mắt hắn bỗng sáng lên như phát hiện ra điều gì đó:

- Thì ra nà vậy a! Thảo ào a!

Tôi ngạc nhiên nhìn về phía hắn rồi vội vàng lên tiếng hỏi:

- Cậu phát hiện ra điều gì à?

Xiao jin không trả lời, hắn lôi trong túi ra một lá bùa rồi lấy chu sa vẽ lằng ngoằng cái gì đó mà tôi không hiểu:(. Hắn đưa lá bùa lên trước mặt bệnh nhân vừa phe phẩy vừa lầm nhảm niệm chú rồi cho lá bùa vào một chiếc cốc và đốt nó đi.

Rồi hắn nhìn về phía bác gái và cất giọng nói:

- Lị đem tro bùa lầy hòa với lược ẩm rồi cho người bệnh ồm, bảo đảm sẽ khỏi bệnh a!

Bác gái nhận lấy cái cốc từ tay tên người tàu, rồi vội vàng rót nước ẩm vào cốc, khuấy đều lên và cho con trai uống. Tôi lo lắng không biết kết quả sẽ thế nào, người bệnh mà khỏe lại thì không sao, chứ nếu phui phui cái mồm chắc tôi cũng ra phường ngồi vì là đồng phạm của hắn mất.

Bệnh nhân sau khi uống xong nước tro bùa, bỗng nhiên cơ thể co giật, cả người tím tái rồi nôn thốc nôn tháo cả một vũng nhầy bốc mùi tanh tươi. Bác gái hai mắt lung tròng khóc thét lên, cơ mặt tôi cũng đơ cứng lại không biết phải giải thích sao trong tình huống này nữa. Chỉ có tên tàu khựa mặt mũi vẫn lạnh tanh khẽ mỉm cười buông lờ:

- Vậy nà yên tâm được rồi a! Hồn vía đã quay trở về a!

Tôi nóng mắt, định quay sang chửi hắn: Yên tâm cái đầu nhà người ấy! Thì bỗng nhiên một giọng nói run run vang lên:

- Mẹ.... Mẹ....!

Bệnh nhân đã tỉnh lại trong sự ngỡ ngàng của tất cả chúng tôi ngoại trừ gã tàu khựa. Tôi ngạc nhiên quay sang nhìn hắn:

- Rốt cuộc chuyện này là sao?

Xao Jin nhìn tôi rồi từ từ giải thích:

- Ngộ bấm độn tay, đoán ra được người bệnh bị ai đó hút mất hồn vía! Lên cơ thể mới đờ đẫn như vậy a, Chỉ cần một đạo bùa hoàn hồn đơn giản là bệnh nhân sẽ tự khỏi bệnh thôi...! Nhưng đó mới chỉ là chữa phần ngọn, muốn trị tận gốc cần phải cúng kiếng hình nhân thể mạng và người bệnh sau này cần phải tránh những nơi gần sông ngòi!

Tôi đăm chiêu ngạc nhiên nhìn hắn rồi cất lời hỏi:

- Kẻ hút mất hồn vía người bệnh chắc chắn tu vi không đơn giản! Cậu bấm độn tay biết được y là ai không?

Xao Jin lạnh lùng khẽ nói nhỏ vào tai tôi:

- Không phải dạng vừa đâu a! Theo suy đoán của ngộ thì khả năng chính là công chúa thủy tề nước việt đó a...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 4

Chương 7: Phong Thủy

Mặt tôi tái xanh lại khi nghe đến 4 chữ: Công chúa thủy tề... Cổ nuốt nước bọt ghì lại sự sợ hãi đang biểu lộ trên khuôn mặt, giọng tôi run run lên tiếng hỏi hấn:

- Vụ này có ổn không đây? Lần này dây dưa với con gái long vương thì không phải chuyện nhỏ đâu...!

Tên Xao Jin khẽ mỉm cười rồi nhỏ nhẹ trả lời:

- Chỉ cần nằm đúng theo những gì mà ngộ lói thì bảo đảm mọi chuyện êm xuôi! Mà lếu có vạn nhất bại nộ đi chẳng lẽ thì núc đó ngộ cũng về lược rồi! Chắc chắn không bị niên nụy đâu!

Đờ phắc nhà nó, hóa ra cái thằng khựa này cũng thuộc dạng ôm con bỏ chợ chẳng khác gì ông bác già. Thế mà lúc đầu tôi còn tưởng nó là cao nhân đắc đạo. lấy việc cứu nhân độ thế làm đầu. Rõ ràng là không thể trông mặt mà bắt hình dong mà, nhưng giờ đã đâm lao thì phải theo lao.

Tôi bàn bạc với bác gái để chuẩn bị việc cúng kiếng đốt hình nhân cho công chúa thủy tề và dặn gia đình họ sau này không cho bệnh nhân đến khu vực gần sông ngòi. Mà nếu chuyển nhà sang khu vực khác thì càng tốt, chứ khu vực phố Hồng Hà ngay sát sông Hồng như vậy thì sớm muộn gì cũng có chuyện xảy ra.

Việc thứ nhất coi như cũng đã tạm ổn, chúng tôi lại tiếp tục với việc thứ hai. Một ngôi nhà khá khang trang tại khu vực mặt đường hồ ba mẫu, lần này khách hàng là một đại gia có tiếng đất Hà Thành.

- Không hiểu sao dạo này số tôi đen lắm, các thầy ạ! Làm việc gì cũng đổ bể, mất bao nhiêu là tiền của vốn liếng! Không biết mò mà ông bà có bị động chạm gì không nữa...!

Ông béo khoảng U50 cau có cất lời buồn bã, tôi mỉm cười từ từ nhẹ nhàng lên tiếng:

- Chú đừng lo, có thiên sư trung quốc ở đây thì chắc chắn mọi việc sẽ đâu vào đấy thôi! Nhưng có điều...!

Vừa nói, tôi vừa ngó về phía tên người tàu. Hấn hình như không màng đến cuộc nói chuyện giữa tôi và ông đại gia béo, mà chỉ nhìn ngó ngôi nhà một cách khá chăm chú rồi ôn tồn bấm độn tay.

Ông béo sốt sắng lên tiếng cất lời:

- Có điều gì... mong thầy cứ mở lời! Chỉ cần giải quyết mọi việc êm xuôi thì tốn bao nhiêu tiền cũng không là vấn đề...!

Tôi giả vờ trầm tư rồi thở dài ôn tồn nói:

- Thực sự với người học đạo như cháu thì tiền bạc, nó chỉ là vật ngoài thân thôi! Nhưng... giải trừ vận xui thì rất hao tổn nguyên khí! Cần tâm bở rất nhiều... Mà chưa kể thiên sư người tàu mời về cho bác thì giá không rẻ đâu... chi phí cả tỉ đồng cho nên...!

Ông đại gia béo cười lớn xua tay cất lời:

- Tưởng chuyện gì khó khăn... thầy yên tâm! Chỉ cần các thầy giải trừ vận xui cho tôi thì đừng nói là 1 tỷ, tôi sẵn sàng hậu tạ gấp 10 lần như vậy cũng được!

Tôi im lặng nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng trong bụng thì mở cờ sung sướng lắm. Quả này thì hớ to rồi, không muốn giàu cũng không được. hé hé hé! Tôi đi về phía Xao Jin rồi từ từ khẽ hỏi:

- Cậu tìm ra manh mối gì chưa?

Tên người tàu chăm chú nhìn về phía góc tường rồi nhăn mặt cất lời:

- Tên nào bày biện phong thủy mà tùm num hết sức, chưa bị tán gia bại sản là còn may!

Tôi lờm nguýt hấn rồi khẽ rít lên một cách nhỏ nhẹ nhất:

- Nói nhỏ thôi! Biết gì thì chỉ cho tôi, đừng làm mất lòng khách sộp!

Xao Jin có vẻ hiểu ý tôi nên hấn chỉ về phía góc tường rồi ôn tồn nói:

- Lị nhìn mà xem! Trên góc tường thì treo bạch hổ, dưới góc tường thì để thanh nong, khác gì là âm dương nấn nộn! Chưa kể vườn tược đại sảnh cây cối um tùm che hết dương khí, thì tài nộc sao mà vào nhà được! Chỉ cần sắp xếp đúng phong thủy thì vận xui sẽ tự động tan biến, phước đức đầy nhà!

Mắt tôi sáng như sao nhìn về phía hấn:

- Cậu nói có thật không?

Xao Jin khẽ cười mỉm rồi từ từ lên tiếng:

- Lị không tin thì để Ngộ nằm cho mà xem!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 8: Giải Trừ Vận Xui

Nói là làm, hắn bắc ghế điều chỉnh lại phong thủy trong nhà, rồi ra ngoài vườn cắt tỉa cây cối. Sau khoảng 2 tiếng miệt mài, chúng tôi nhìn lại thành quả vừa làm được. Hắn quan sát xung quanh rồi gật gù cất lời:

- Phong thủy thế này là tạm ổn rồi! Mua thêm 2 con tỳ hưu để trên tủ khách và 2 con sư tử trấn giữ ngoài cổng nữa nà khỏi phải nghĩ nuôi a!

Tôi liếc mắt sang nhìn hắn với thái độ dò xét:

- Thật không đó?

Xao Jin nhìn tôi rồi mỉm cười một cách bí ẩn, đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại của ông đại gia béo vang lên:

- Sao? Gọi tao có việc gì? Hả? Thật không? Số xe hơi nước ngoài đó bên hải quan thông báo cho chúng ta đến nhận lại à? Sao? Cả số nợ bên đối tác cũng thanh toán cho chúng ta đầy đủ rồi hả? OK! OK! Cứ thế mà làm!

Nghe xong điện thoại, ông béo tí mắt cười lớn nắm chặt tay tên người tâu rồi nghẹn ngào lên tiếng:

- Thầy đúng là cao nhân! Thật sự là thần tiên tái thế mà! Ôn này tôi không biết phải cảm tạ sao nữa! Mời hai thầy ở lại để tôi tiếp đãi tử tế tiện thời báo đáp!

Xao Jin nhìn ông béo rồi lạnh lùng buông lời:

- Đừng trách ngộ lói thẳng a! Vàng trán lị tỏa ra mây đen xám xịt, chưa kể phong thủy này không phải tự nhiên mà thành! Kẻ lèo bầy cho nị chúng tỏ

hắn có nòng tiểu nhân rắp tâm hãm hại! lị nên tự biết mà đề phòng!

Ông béo lo lắng bám chặt vai hắn tỏ vẻ cầu cứu:

- Mong thầy chỉ lối dẫn đường! Tôi xin hết lòng hậu tạ!

Tên người tàu lấy trong túi ra một chiếc vòng lục bảo rồi ôn tồn dặn dò:

- Đây nà bảo vật của Mao Sơn Tông có thể trấn dữ hóa lành, lị nhớ đeo ló hàng ngày thì bảo đảm không cần lo lắng gì hết! Nhưng để tránh đem dài nắm mộng, lị nên tự biết có chủ ý!

Ông béo nhận chiếc vòng từ tay tên Xao Jin, rồi cảm ơn rồi rít. Ngay sau đó chúng tôi không nán lại nhà ông đại gia béo mà bước tiếp đến việc cuối cùng (Dĩ nhiên là trước khi rời đi thì tôi đã gửi số tài khoản của mình cho ông béo, kèm theo một cái nháy mắt đầy ẩn ý).

- Sao chúng ta không ở lại làm một bữa cơm no rượu say? Còn 2 ngày nữa vội cái gì?

Hắn nghiêm mặt lạnh lùng quay sang nhìn tôi:

- Hai việc đầu thì tương đối đơn giản nhưng việc cuối cùng này thì không đơn giản đâu a! Lị chuẩn bị cho ngộ đồ dùng để làm pháp đàn, 10 cân vàng mã, hình nhân v.v Nhất định phải đầy đủ trước sáng sớm ngày mai đó a!

Tôi ngạc nhiên trợn mắt nhìn hắn rồi cất lời hỏi:

- 10 cân vàng mã? Có cần nhiều đến thế không?

Tên người tàu nhìn lại hồ sơ vụ việc thứ ba rồi thở dài cất lời:

- 10 cân chưa chắc đã đủ đâu a! Lối chung nà càng nhiều càng tốt! Vụ cuối cùng này không dễ chơi đâu a!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 9: Đàm Phán Với Hồn Ma

Tất nhiên là một support đúng nghĩa thì tôi phải hỗ trợ hẵn hết mình, không những vậy tối hôm đấy tôi còn mời hẵn đi ăn đặc sản đất Hà Thành như phở phở Trần Duy Hưng, bánh cuốn đường Phạm Văn Đồng và chưa kể là quán bún đậu zin zin ở phố Nguyễn Công Hoan nữa. Các bạn thấy tôi tốt bụng không nào, lan man thế thôi giờ chúng ta tiếp tục vào chuyện chính.

Sáng hôm sau, chúng tôi tiếp tục khởi hành đến địa điểm cuối cùng, một ngôi nhà 3 tầng gần phố Văn Cao. Những vật dụng cần thiết, tôi đã chuẩn bị từ khá sáng giờ là lúc xem vụ việc lần này ra sao.

Xao Jin có vẻ khá nghiêm túc trước vụ việc cuối cùng này, nhất là sau khi hẵn xem kỹ lại hồ sơ thứ ba. Một học sinh lớp 8 nghi vấn bị rối loạn đa nhân cách, nhưng cái kì lạ ở đây là cậu bé đó mới thay đổi khoảng một tháng đổ lại với những hành động vô cùng kì quặc.

- Vụ việc này thì có gì bất thường cơ chứ?

Tôi nghiên ngẫm tập hồ sơ rồi bâng quơ lên tiếng, hẵn khẽ suy tư chỉ tay về dòng chữ trên tập hồ sơ:

+ Giọng nói của bệnh nhân thay đổi theo mỗi nhân cách khác nhau...

- Ngộ nghi ngờ cậu bé này không phải đa nhân cách... mà nà bị ma nhập...!

Nếu thật như lời tên người tàu nói thì vụ này có vẻ khá rắc rối, tôi bỗng nhớ lại quãng thời gian mà người yêu tôi bị ma nhập... thật sự là một trải nghiệm kinh hoàng. Người bị nhập phát điên lẫn lộn thì bị hành, vật vã vì

đau đớn, nếu để lâu rõ ràng sẽ ảnh hưởng đến tinh thần người bệnh.

Xao Jin quan sát kĩ ấn đường của cậu bé rồi nhìn thẳng vào đôi mắt đờ đẫn đang nhìn vào khoảng không trước mặt:

- Ăn... tao muốn ăn....!

Giọng nói của một ông già đang phát ra từ miệng của cậu bé mới học lớp 8, thật sự khó có thể tin vụ việc này không liên quan đến tâm linh. Tên người tàu nắm chặt cổ tay người bệnh rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Muốn đáp ứng gì thì mới thoát ra....?

Cậu bé nhìn về phía Xao Jin, rồi cười hèn hếch lên tiếng:

- Mà y có thể cho bọn tao được cái gì...?

Lần này là giọng nói phụ nữ phát ra, tôi nhìn về phía tên người tàu với thái độ lo lắng. Quả thật vụ này không hề đơn giản, vì không biết được cậu bé này bị bao nhiêu vong hồn nhập vào nữa. Tôi ra hiệu cho bố mẹ cậu bé xuống phòng khách rồi ôn tồn lên tiếng hỏi:

- Tại sao cậu bé lại bỗng nhiên bị thế này hả cô chú?

Người mẹ nước mắt ngấn, nước mắt dài sụt sùi trả lời:

- Tôi cũng không biết nữa, nó có bao giờ đi chơi ở đâu đâu! Học ở trường về là cắm đầu vào máy tính lên mạng chơi game thôi...! Chẳng hiểu sao mà bỗng nhiên....!

Tôi dăm chiêu chông cằm suy nghĩ, trừ phi cậu bé phải đến nhiều nơi âm khí nặng như nghĩa địa, bãi tha ma thì mới bị ma ám. Chứ ở nhà lên mạng chơi game thì làm gì có chuyện kì lạ như vậy được, hay là mệnh của cậu bé hợp với ma quỷ?

Tôi xin ngày tháng năm sinh của cậu bé rồi xem lại tử vi... Nhưng cũng không có gì kì lạ, cực kì bình thường... Vậy rốt cuộc là vì sao...?

Đang mãi suy nghĩ thì Xao Jin bỗng từ đằng sau thở dài lên tiếng:

- Đàm phán với hồn ma thì cũng không khó khăn gì, nhưng quan trọng đây mới là phần ngọn! Không biết được gốc rễ của sự việc thì rất khó để giải quyết đó a...!

Tôi quay sang nhìn hắn rồi chau mày cất lời:

- Cậu có biết thêm được thông tin gì qua bọn vong ám không?

Tên người tàu im lặng nhìn về phía cầu thang rồi ôn tồn trả lời:

- Trước mắt thì ngộ mới thỏa hiệp được với vài hồn ma thôi! Nhưng có vẻ như họ bị cậu bé này gọi đến thì phải...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 4

Chương 10: Nguyên Nhân

Có thể gọi đến nhiều hồn ma thế sao? Làm cách nào chứ? Tôi thật sự cảm thấy khó hiểu về những gì đang diễn ra, nhưng hiện tại đó lại là sự thật trước mặt tôi. Tôi mở máy tính của cậu bé ra, thử tìm kiếm chút tư liệu, chỉ là chơi game, nhắn tin chat chít với bạn bè bình thường thôi mà...

- Vụ này thực sự quá lan giải rồi đây!

Xao Jin thở dài lên tiếng, tôi im lặng không nói gì vì thực sự bản thân tôi cũng cảm thấy hoang mang với vụ việc lần này. Nhưng rồi có lẽ trời cũng không phụ lòng người... Có lẽ mọi giải đáp từ đây mà ra, tôi chỉ vào màn hình máy tính rồi đăm chiêu hỏi tên người tàu:

- Có khi nào... là do đây mà ra không?

Xao Jin nhìn vào màn hình, rồi hấn trọn tròn mắt ngạc nhiên lên tiếng:

- Sao nhiều ảnh người chết quá vậy? Cái gì nữa đây? Cmt a men để người chết yên nghỉ? Không nike xui xẻo 10 lăm?

Tôi nhìn về phía người bệnh rồi cười một cách mỉa mai:

- Một thằng trẻ trâu lấy ảnh người chết ra câu like! Hỏi sao mà không bị vong hồn người ta ám cho!

Tên người tàu nhăn mặt gằn giọng tỏ vẻ tức giận:

- Không hiểu sao nước Lị nhiều người hòa theo vậy? Hơn mười nghìn người cmt amen lày? Bị điên hết rồi sao? Nấy người chết ra đùa giỡn nà đại kị đó! Ảnh hưởng đến âm đức vô cùng nuôn a!

Tôi im lặng xấu hổ không dám lên tiếng, mà biết nói gì hơn khi những điều hắn nói đều đúng. Dân mạng mà cứ mãi u mê theo trào lưu câu like kiểu này có ngày tự tổn hại bản thân mất thôi, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. Tôi nhìn hắn rồi chuyển về chủ đề khác:

- Giờ không phải là lúc bàn luận về dân mạng, giờ chúng ta đã biết gốc rễ của vụ việc lần này! Giờ phải giải quyết sao đây?

Xao Jin nhìn về phía máy tính rồi ôn tồn lên tiếng đáp lại:

- Lị tìm hiểu hộ Ngô xem, người bệnh đăng bao nhiêu ảnh người chết rồi! Quốc tịch, tuổi tác ra sao để còn biết mà tiện đường đàm phán!

Tất nhiên là ngay sau đó tôi liệt kê lại toàn bộ danh sách người chết trong ảnh, nhưng làm sao biết được quốc tịch họ người nước nào? Nên tôi chỉ phân biệt châu âu, châu á, châu phi thôi...

Tên người tầu sau khi xem xong bản danh sách cũng có vẻ tạm hài lòng, nên bắt đầu đàm phán với hồn ma bị nhập. Còn tôi thì ngồi ghi chép lại những yêu cầu của hồn ma tiện việc thỏa mãn cho họ.

Thực sự là công việc này khó khăn một cách hết sức, vì các bạn cùng biết là chiều vong không dễ như chiều người phàm, đôi khi còn phải nịnh nọt nhẹ nhàng các kiểu, gặp những hồn ma ương bướng thì cũng phải dọa dẫm cho họ sợ. Nên phải đến gần 8h tối hôm đó thì mọi việc mới xêm xêm một chút.

Chúng tôi xuống phòng khách nghỉ ngơi rồi đưa bản ghi chép những gì cần làm để gia chủ tiện cúng kiếng cho những vong hồn vất vưởng. Tôi quay sang nhìn Xao Jin, hắn một tay cầm nắm xôi, tay kia cầm cái đùi gà và xử lý chúng một cách ngầu ngĩnh:

- Vậy là mọi việc đã xong xuôi rồi phải không?

Hắn nuốt trôi miếng xôi trong mồm ực một cái rồi nghiêm mặt trả lời:

- Ăn uống, nghỉ ngơi lấy sức đi Lị! Đêm nay chúng ta vẫn còn nhiều việc cần làm lắm!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 11: Hóa Vàng

12h đêm hôm đó, chúng tôi chuẩn bị pháp đàn cho lễ trục xuất vong linh, Tên Xao Jin cắm 5 chiếc cờ đủ màu sắc tượng trưng cho ngũ hành: Kim màu vàng, Mộc màu lục, thủy màu lam, hỏa màu đỏ và thổ màu nâu. Rồi hấn lấy chỉ đỏ nối liền 5 lá cờ với nhau tạo thành một kết nối hình ngôi sao.

Tên người tàu ra hiệu cho người nhà người bệnh để cậu bé vào giữa trung tâm của ngũ kì, sau khi mọi thứ xong xuôi hấn khoác áo đạo sĩ rồi đứng trước pháp đàn hô lớn:

- Thiên ninh ninh, địa ninh ninh... Trẻ con không biết gì phạm vào đại kì, mong người nớn ở trên nhẹ tay xá tội! Nhận nấy tiền vàng bỏ qua mọi chuyện!

Dứt lời hấn nháy mắt ra hiệu cho tôi, tất nhiên là tôi gật đầu hiểu ý. Đến gần nơi đặt đồng vàng mã, tôi bắt đầu hóa vàng miệng lầm nhảm cất lời:

- Vong hồn vất vương

Nhận lấy tiền vàng

Thoải mái giàu sang

Ai cũng có đủ.

You nào ngoại quốc

Cũng chớ lo xa

Tiền bạc dollar

Chỉ thừa không thiếu.

Một cơn gió nhẹ thổi khiến việc hóa vàng bỗng chốc nhanh hơn, tôi cũng cầm lấy tiền vàng đưa vào lò nhanh nhất có thể. May mà có bác gái phụ giúp nên nói chung tiến độ công việc cũng ổn định, tên người tàu nhìn về phía tôi rồi nghiêm mặt nói:

- Lị mau mau hóa ngựa và hình nhân luôn đi...!

Tất nhiên là tôi châm lửa đốt luôn những gì hắn vừa nói một cách nhanh gọn, việc hóa vàng đang ngon trớn bỗng nhiên ngọn lửa tắt lịm, tôi cố gắng dùng bật lửa nhưng hình như mọi thứ đều không có tác dụng:

- Có biến rồi Xao Jin ơi! Không hóa vàng được nữa, không có lửa...!

Người bệnh bỗng nhiên co giật rồi trào bọt mép, bố cậu bé định tới gần kết giới xem tình hình con trai ra sao thì tên người tàu hét lên cản lại:

- Đừng nạy gần...! Nếu Lị đỡ ló nà không cứu được lửa đâu a!

Ông bố nghe Xao Jin nói vậy, bỗng lùi lại không dám manh động nữa. Hắn cầm kiếm gỗ, đâm vào đạo bùa phía bên trái rồi chỉ về phía người bệnh:

- Ta đã nhân nhượng với các người mà còn dám nàm càn! Thật nà không coi thiên sư mao sơn ra gì mà! Phá...!

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, vài chục bóng trắng từ thân thể cậu bé bay ra khiến khung cảnh xung quanh bỗng nhiên ớn lạnh. Những tiếng kêu réo ai oán, những giọng cười he hé kinh hồn khiến bản thân đạo sĩ như tôi cũng cảm thấy gai ốc.

Tên người tàu cười mỉa mai từ trong túi ra một tấm vải vàng hình bát quái rồi ném về phía không trung. Bỗng nhiên một cơn gió từ trong tấm vải hút sạch những vong hồn đang bay lượn, tiếng kêu réo biến mất, tất cả còn lại là sự im lặng rợn người.

Xao Jin nhặt lại tấm vải rồi lau mồ hôi trên trán, sau đó hắt ra hiệu cho người nhà đưa cậu bé lên trên phòng. Tôi đăm chiêu nhìn về phía hắt rồi lo lắng cất lời hỏi:

- Vậy là mọi việc đã kết thúc phải không?

Tên người tàu thờ dài rồi nhìn tôi gật đầu xác nhận, nhưng có vẻ biết điều muốn hỏi điều gì nên hắt mỉm cười ôn tồn nói:

- Lị yên tâm đi! Những vong hồn lày Ngô sẽ giao nại cho bên Lị cầu siêu chứ Ngô không làm hại họ đâu! Dù sao họ cũng tội nghiệp mà...!

Tôi mỉm cười nhìn hắt, không ngờ mới xấp xỉ 20 tuổi mà pháp lực của tên người tàu này lại cao thâm đến như vậy và có vẻ như nhân cách của hắt cũng không tồi chút nào...

Sáng hôm sau, chúng tôi kiểm tra lại bệnh tình của cậu bé trước khi từ biệt họ. Có vẻ như tinh thần của cậu bé đã tốt lên rất nhiều, mong rằng bài học lần này sẽ là lời cảnh tỉnh cho cậu bé nói riêng và những người khác nói chung, đừng lấy ảnh người chết ra làm trò đùa.

Câu chuyện giờ mới chính thức bắt đầu...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 4

Chương 12: Trao Đổi Có Lợi

- Có vẻ như ba vụ việc vừa rồi không làm khó được cậu nhỉ!

Ông bác già mỉm cười cất lời nhìn về phía Xao Jin, hấn gãi đầu rụt rè lên tiếng hỏi:

- Những việc mà Lị muốn Ngô làm đã xong! Vậy Ngô có thể được nhìn thấy "Phá Hồn Kiếm" chưa?

Ông bác già nhìn về phía tôi, đương nhiên người Việt Nam đã nói được là làm được. Tôi lấy sau lưng ra thanh đoản kiếm rồi để xuống trước mặt tên người tàu, hấn cầm thanh kiếm lên rồi nhìn ngó thật lâu, vuốt ve thanh kiếm một cách chậm rãi. Miệng hấn nở nụ cười một cách mãn nguyện:

- Đúng rồi...a! Cái khí chất này... Đúng là pháp bảo của Mao Sơn Tông rồi...đó a! Vậy là ngô có thể mang nó về Trung Quốc rồi phải không?

Ông bác già giơ tay ra có vẻ không bằng lòng:

- Ày Ày! Bảo vật chỗ chúng tôi sao có thể để cậu lấy đi dễ dàng được! Muốn lấy nó đi trừ phi cậu có thể thỏa mãn một trong hai cách sau!

+ Trao đổi một pháp bảo có giá trị ngang bằng hoặc hơn Phá Hồn Kiếm!

+ Giúp chúng tôi làm thêm một việc và cậu sẽ có cơ hội đấu một trận với đệ tử của tôi! Nếu thắng được nó thì Phá Hồn Kiếm sẽ thuộc về cậu!

What the fuck? Tôi trợn mắt nhìn về phía ông bác già không hiểu mục đích của ông là đang làm gì nữa, "Phá Hồn Kiếm" là gia bảo của bà nội tôi để lại, nếu có trao đổi hay thỏa thuận cũng là tôi lên tiếng chứ chừng nào

mới đến lượt ông.

Nhưng tôi cố gắng nghiên rằng ghìm lại không nói năng gì, vì dù sao ông cũng là bố vợ tương lai của tôi nên không thể làm mất mặt ông trước mặt khách lạ. Với cả tính cách của ông bác già trước giờ mưu sâu kế hiểm, chần chẫn trong truyện này có mưu đồ gì đó, thôi thì cứ để sau rồi tính.

- Ngô hiện tại cũng không có pháp bảo gì đáng giá! Lên chắc Ngô sẽ chọn cách thứ hai đó a!

Tên người tào suy nghĩ hồi lâu rồi đồng ý với những gì ông bác già nói. Rồi hấn ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Vậy Lị muốn Ngô giải quyết việc gì?

Ông bác già nhìn về phía Xao Jin rồi nở một nụ cười bí ẩn:

- Một việc mà Mao Sơn Tông các người rất hay làm thời xưa...! Diệt...
Cương thi!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 13: Bí Ẩn Hoàng Triều

Thật lòng đôi lúc tôi không biết mình đang làm cái quái gì nữa, tại sao tôi lại đi cùng ông bác già và tên Xao Jin đi bắt cương thi? Về lại vùng núi Cao Bằng mà ba năm về trước tôi từng bị lừa cho một vố?

Tất cả đều có căn nguyên của nó... Vào tối hôm trước...

- Sư Phụ lại làm gì nữa vậy? Tên Xao Jin này không phải dạng vừa đâu! Nếu người còn định làm lại cái trò mèo cương thi fake như lừa con lúc trước thì con khuyên thầy đừng tốn công vô ích!

Tôi cười đều nhìn về phía ông bác già, ông có vẻ như không quan tâm đến lời tôi nói, vẫn tiếp tục đang chú tâm vào một việc gì đó. Tôi dựa vào thành ghế rồi rót ly trà để trước mặt ông bác già:

- Nếu thầy đang bàn tính chuyện gì thì cũng nên nói với con trước để con còn liệu cơm gắp mắm! Chứ con không muốn cứ mãi là con bò lạc ngơ nghê như vậy? Thầy muốn con gái yêu của thầy cưới phải một thằng ngu sao?

Ông bác già lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía tôi, rồi ông băng quơ nhãn mặt trả lời:

- Ta cho phép người và cái H cưới nhau hồi nào?

What the đêch? Rõ ràng ba năm trước, ông từng mở miệng nói là nếu tôi diệt được con cương thi fake thì sẽ gả con gái ông cho tôi mà? Giờ định lật kèo là sao hả lão già? Tất nhiên đó chỉ là những suy nghĩ trong tôi thôi, chứ tôi hiện tại không muốn trở mặt thành thù với ông tí nào. Tôi nén giận im

lặng rồi gãi đầu cười xòa như không nghe thấy ông nói gì hết.

- Muốn cưới con gái ta không có dễ đâu...!

Ông lạnh lùng cười mỉm rồi nói với thái độ bàng quang, tôi nhẹ nhàng lại gần bóp vai cho ông rồi tí tê lấy lòng:

- Người cứ thử ra điều kiện xem thế nào? Chứ giờ con và H cũng đến độ tuổi lấy vợ gả chồng rồi chứ còn sớm sửa gì nữa...!

Ông ngồi suy tư nhìn về phía khoảng không rồi chau mày ôn tồn nói:

- Tiền bạc đối với ta thì không quan trọng! Vì đơn giản là ta không thiếu tiền...! Voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao thì người chưa đủ bản lĩnh để đến được nơi chúng sống chứ đừng nói đến việc lấy chúng về đây...! Nhưng không phải là ta không cho người cơ hội! Ngồi xuống ghế đi, ta sẽ kể cho người một câu chuyện...!

Tôi nghe theo lời ông bác già, ngồi xuống cái ghế đối diện. Ông nhẹ nhàng nhấp miếng trà rồi bắt đầu cất lời:

- Người đã từng nghe nói về bí ẩn trộm mộ Từ Hy Thái Hậu chưa? Lúc phát hiện ra xác của Từ Hy thì người ta phát hiện bàn tay của bà ấy có lông mao mọc ra rất dài...! Nhưng thực ra câu chuyện đó chỉ là bề nổi của một sự thật kinh hoàng bị che giấu...!

Ông khẽ mỉm cười một cách bí ẩn nhìn về phía tôi rồi gần giọng nhấn từng từ một:

- Từ Hy Thái Hậu thực chất là cương thi...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 14: Từ Hy Thái Hậu

Tôi đang nghe cái quái gì thế này? Những việc ông bác già nói có phải là sự thật không? Từ Hy Thái Hậu thực chất là cương thi sao? Rốt cuộc mọi việc là như thế nào? Có vẻ như ông bác già cũng hiểu những thắc mắc trong tôi nên ông lạnh lùng nói tiếp:

- Trước giờ bậc vua chúa nào mà không mong muốn mình sống thọ ngang trời đất! Từ Tần Thủy Hoàng đến Từ Hy đều vì 2 chữ: "Trường Sinh" mà điên đảo nhân gian! Bà ta sai các thân cận đi tìm nguồn thuốc để trẻ mãi không già, tập hợp đạo sĩ khắp nơi về luyện đan! Đến lúc tuổi già sức yếu mới biết là không tránh khỏi mệnh trời....!

Tôi ngạc nhiên nhìn ông bác già rồi lên tiếng hỏi:

- Vậy việc đó có liên quan gì đến chuyện Từ Hy là cương thi?

Ông bác già chậm rãi nhấp ngụm trà rồi suy tư cất lời:

- Nghe ta kể tiếp đã, đừng cắt lời...! Đến lúc con người ta bị mờ mắt thì cũng là lúc lý trí không ổn! Từ Hy tin vào một thuật sĩ giang hồ rồi tự biến mình thành quỷ để được sống lâu hơn, bà ta không ngần ngại uống máu người lấy có là để dưỡng nhan nhưng thực chất lúc đấy bà ta không còn là con người nữa...!

Tôi nhăn mặt suy nghĩ hồi lâu rồi thắc mắc hỏi ông:

- Con vẫn chưa hiểu lắm nếu bà ta là cương thi chẳng lẽ những nô tỳ ở gần không ai biết? Cận thân của bà ấy không ai hay? Và câu chuyện trên con cũng chưa từng được nghe bao giờ cả? Thật khó có thể tin đây là sự thật!

Ông bác già cười mỉa nhìn về phía tôi rồi nhẹ nhàng cất lời:

- Người nghĩ ai dám tiết lộ bí mật động trời này? Sống trong cung thì càng không biết gì thì càng tốt! Kể cả có biết cũng phải giả vờ như không biết! Nếu không muốn đầu rơi khỏi cổ ngay lập tức..!

- Với cả đây cũng chỉ là truyền thuyết thành thị, chưa được kiểm chứng...! Nên người tin cũng được mà không tin cũng chẳng sao!

Vừa nói ông vừa nhấp nhấp tách trà, tôi ngạc nhiên đơ mắt nhìn về phía ông. Vậy rốt cuộc là sao? Câu chuyện vừa rồi ông kể cho tôi với mục đích là gì? Tôi thật sự không hiểu, cảm thấy quá khó hiểu. Ông trầm tư thờ dãi rồi lại từ từ nói tiếp:

- Thực ra... thì đó mới chỉ là mở đầu... của câu chuyện! Cương Thi không có nghĩa là trường tồn vĩnh viễn, khi Từ Hy băng hà cũng là lúc quan cận thân đã tìm được phương thuốc trường sinh! Chỉ tiếc là đã quá muộn! Cảm thấy mình đã phụ sự tin tưởng của Từ Hy nên vị quan này đã cùng cả gia tộc tuân tiến nguyện cùng chết để chứng minh cho sự trung thành với bà ấy!

Càng ngày câu chuyện càng đi quá xa, tôi ngơ ngác không hiểu nó có liên quan gì đến việc mà ông nói sẽ cho tôi một cơ hội. Tôi nhăn mặt liếc về phía ông như có ý không hiểu cho lắm:

- Sư phụ! Thầy vào vấn đề chính được không ạ?

Ông lạnh lùng im lặng nhìn tôi như có vẻ tức giận, rồi xua tay đuổi tôi ra ngoài:

- Nếu như người còn muốn làm con rể của ta thì về nhà chuẩn bị hành trang đi! Ngày mai cùng ta lên Cao Bằng!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 4

Chương 15: Gặp Lại Người Xưa

Xe khách dừng tại bến gần một thị trấn thuộc tỉnh Cao Bằng, mọi thứ vẫn như vậy, vẫn là khung cảnh này 3 năm về trước. Ông bác trăm cân từ đằng xa hồ hởi tiến lại gần chúng tôi, tất nhiên là tôi vẫn nhận ra ông. Người mà từng đưa cho bạn số đá quý tương đương 200 củ thì có lẽ cả cuộc đời này cũng không sao quên được.

Chúng tôi lại tiếp tục lên con xe ô tô của ông bác béo tiến về thị trấn trung du nằm khuất sau dãy núi. Có lẽ sau 3 năm thì vùng đất này cũng thay da đổi thịt khá nhiều, không còn con đường đất đầy ổ gà ổ vịt nữa mà thay thế nó là một con đường nhựa thẳng tắp phẳng lỳ.

Sau hơn một tiếng mài đũng quần trên ghế ô tô thì tôi cũng đã đến ngôi làng. Mà không thể nói là ngôi làng nữa, khi mà đan xen với các căn nhà sàn đã mọc lên vài căn biệt thự kiểu phương tây. Có lẽ nơi này đã trở thành một nơi phát triển du lịch, tôi đoán là như vậy.

Nhưng mọi người ở đây vẫn nhận ra chúng tôi, nhất là một anh hùng diệt cường thi như tôi thì lại càng được trọng vọng hơn (Dù chỉ là anh hùng rơm). Ba chúng tôi được người dân tiếp đãi bằng những món đặc sản dân tộc và tất nhiên là tôi không thể từ chối thịnh tình của họ.

Đang mãi mê ngấu nghiến đặc sản dân tộc thì một anh thanh niên mặc áo dân tộc chạy vào với bộ dạng hồi hải. Chàng ta lắp bắp hồn hèn như người hết hơi vậy:

- Già làng.... oi...! Con phát hiện có người... phá mộ...!

Ông bác già sừng sốt trợn tròn mắt cắt lời:

- Có phải ngôi mộ cổ nằm ở gần hang núi phía Bắc không?

Anh dân tộc tu bình nước một hơi rồi hỏn hỏn nói tiếp:

- Chắc...vậy...! Tôi vừa nãy có việc đi gần qua khu cấm địa...! Bỗng thấy... nơi đây... núi đá... vương vãi bụi mờ... che phủ...! Nghi là có người phá... cổ mộ...! Nên về báo với mọi người... luôn!

Ông bác già xách lấy đồ nghề rồi ra hiệu cho tôi và Xao Jin đi nhanh về phương bắc. Chuyện gì mà khiến cho ông sốt sắng đến như vậy? Bỏ dở cả bữa cơm đang ăn! -_-

Những kẻ trộm mộ rỏt cuộc là ai? Bí mật trong cổ mộ là như thế nào?
Hỏi sau sẽ rỏ!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 4

Chương 16: Vào Mộ

- Có mùi thuốc súng! Đúng là có kẻ vừa dùng mìn phá mộ!

Ông bác già cầm đám đá vụn lên mũi ngửi rồi lên tiếng cất lời. Chúng tôi nhìn về phía hang động đầy gạch đá lởm chởm, có vẻ như không chỉ mỗi chúng tôi biết đến sự tồn tại của lăng mộ này. Phải chăng bên trong cỗ mộ này có báu vật? Tôi nhìn về phía ông bác già với thái độ hoài nghi.

Ông bác già lạnh lùng ra hiệu cho chúng tôi cùng đi vào hang động, mùi ẩm mốc xen lẫn mùi thuốc súng thật khiến lỗ mũi tôi cảm thấy khó chịu. Tôi bật đèn pin rồi tiến thật chậm vào khoảng không u tối trước mặt, cảm giác cứ như đi vào một con đường âm u sâu hun hút không có điểm dừng vậy. Bỗng nhiên tên Xao Jin giơ tay ra hiệu:

- Dừng lại...! Chúng ta đã đến cửa mộ rồi...!

Tôi soi đèn pin xung quanh xem có phát hiện gì không, và đúng thật, đây có vẻ như là cửa mộ. Hai bên tường là hình khắc của 2 con hổ nhìn trông có vẻ uy nghiêm và dữ tợn, ngoài ra còn có mấy dòng chữ tàu nữa mà tôi nhìn không luận được ra.

- Có vẻ như đây nà mộ của vị quan nhà Thanh! Biểu tượng Hổ nà để chỉ những vị quan lớn, giống như Nong được ví như dòng tộc ái tân giác na vậy!

Tôi ngạc nhiên nhìn hấn rồi lên tiếng hỏi:

- Làm sao cậu biết đây là mộ quan nhà Thanh? Biết đâu là nhà Minh, nhà Nguyên gì đó thì sao?

Tên người tàu chỉ vào hình khắc con hổ rồi ôn tồn trả lời:

- Kĩ lưỡng khắc hình này theo những gì tôi từng đọc trong sách thì nó xuất hiện vào khoảng hơn 100 năm trước đó này! Cũng có nghĩa này vào khoảng cuối đời nhà Thanh! Với cả dòng chữ này tên dòng họ vị quan được chôn cất tại nơi này!

Ông bác già nhìn tên Xao Jin rồi khẽ mỉm cười xác nhận:

- Cậu đoán đúng rồi! Đây đúng là cổ mộ đời nhà Thanh! Có vẻ như cậu đang thắc mắc một số chuyện khác nữa phải không?

Tên người tàu bước tiếp về phía trước nhưng vẫn lên tiếng với thái độ bàng quang:

- Đạo sĩ Mao Sơn không quan tâm nhiều đến chuyện thế tục! Với cả việc cổ mộ đời nhà Thanh này xuất hiện ở địa phận Việt Lam, chắc chắn có nguyên do của nó! Cứ đi tiếp rồi sẽ biết thôi...!

Chúng tôi lại tiếp tục đi tiếp về phía trước, càng đi vào sâu thì những họa tiết trong hang động càng rõ nét hơn. Ông bác già ra hiệu cho chúng tôi ngừng lại rồi tập trung nghe ngóng:

- Hình như có tiếng động gì tiến về phía chúng ta thì phải? Mọi người cẩn thận...!

Chúng tôi lép sâu một cái ngách nhỏ gần đó rồi chờ đợi, khoảng gần một phút sau khoảng chục người chạy ra với bộ dạng hốt hải, trên khuôn mặt họ lộ rõ vẻ kinh hoàng như vừa gặp phải điều gì đáng sợ lắm.

Ông bác già suy nghĩ một hồi rồi lạnh lùng cất lời:

- Mọi việc có vẻ không ổn rồi? Có vẻ như đã có biến động bên trong cổ mộ!

- Bịch... Bịch... Bịch...!

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau... Hình như có tiếng gì đó đang nhảy đến đây thì phải! Phải chăng là...

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 17: Thây Biền

Tôi cầm chặt "Phá Hồn Kiếm" rồi từ từ ngó mắt ra đường chính, không có ai cả. Tiếng động lúc này cũng không còn vang lên nữa, không gian hun hút im lặng đến đáng sợ. Ông bác già cũng có vẻ lo lắng nên ôn tồn lên tiếng:

- Tình hình này nếu đi sâu vào bên trong cũng không ổn! Chúng ta cứ đi ra ngoài trước rồi từ từ bàn mưu tính kế!

Nhưng người tính không bằng trời tính, lúc chúng tôi gần ra đến bên ngoài hang động thì bỗng nhiên một tiếng nổ lớn làm rung chuyển. Bọn người đào mộ đã đặt mìn lấp hang động mất rồi, tôi hoang mang không biết làm sao nữa, chẳng lẽ bị chôn sống trong cỗ mộ này cả đời sao? Tôi đưa mắt nhìn về phía sư phụ với giọng điệu cầu cứu:

- Giờ phải làm sao đây sư phụ? Con không muốn chết khô ở trong này đâu!

- Bình tĩnh đi! Cỗ mộ bao giờ cũng sẽ có một, hai cửa phụ! Lầu chúng ta tìm thấy thì sẽ ra được khỏi đây thôi! Nhưng muốn ra cũng không dễ đâu...!

Tên Xao Jin nghiêm mặt cắt lời tôi, ông bác già rọi đèn pin về phía con đường độc đạo rồi tỏ ý tán thành:

- Xao Jin nói đúng! Giờ chúng ta phải tuyệt đối bình tĩnh...! Chỉ cần đến được cuối cỗ mộ là sẽ ra được bên ngoài thôi...!

Chúng tôi lại quay trở lại con đường cũ, đi sâu vào bên trong cỗ mộ. Càng vào sâu trong mộ, thì tôi càng cảm thấy bất an đến lạ thường, hình như

chương khí nơi này có vẻ gì đó không ổn. thực sự không ổn tí nào.

Đi vào khoảng nửa tiếng, thì cuối đường phát ra một ánh sáng yếu ớt le lói. Chúng tôi chính thức tiến vào đại sảnh cổ mộ...

Công nhận là ngôi cổ mộ trông có vẻ rất dị, giữa đại sảnh kê hơn vài chục phiến đá to như cái giường đơn vậy, ở phía cuối đại sảnh có hai chiếc quan tài gỗ màu đen giống như phim cổ trang Trung Quốc. Tôi đi quanh xem có thấy gì hot không, nhớ đâu lại kiểm được đồ cổ hay vật quý nào bán ra tiền thì sao.

Nhưng ngoài những phiến đá mốc meo và hai cái quan tài gỗ thì chẳng có hiện kim nào đáng giá cả, tôi thất vọng chau mày nhìn về phía ông bác già và tên người tàu. Thái độ của họ hình như đang lo lắng chuyện gì đó, bất chợt khuôn mặt ông bác già tái xanh lại khi sờ lên phiến đá:

- Xác đâu.. rồi...! Sao xác... ở đây... lại không còn...!

- Bịch... Bịch... Bịch...!

Tiếng động kì lạ lúc này lại vang lên sau lưng tôi, tên người tàu và ông bác già nhìn về hướng của tôi rồi lôi kiếm gỗ ra thủ thế. Không cần phải ngoái cổ lại tôi cũng biết, cái thứ đang ở sau lưng tôi là cái gì rồi....

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 18: Át Chủ Bài

Tôi lao nhanh về phía ông bác già, rồi đứng sau lưng họ. Đúng là không ngoài dự đoán, một đám cương thi nam có, nữ có, trẻ em có đang nhảy loi choi tiến về phía chúng tôi.

Ông bác già lôi trong túi một tập đạo bùa ra, rồi chĩa kiếm gỗ lao về phía đám cương thi. Tên Xao jin cũng từ đằng sau lao đến hỗ trợ cho ông, còn tôi thì đương nhiên không biết làm gì thôi thì cứ đứng xem cho nó xôm có gì tùy cơ ứng biến.

Kiếm gỗ chạm vào cương thi tóe ra tia lửa điện chói mắt, nhưng hình như không có xi nhê gì với chúng. Cứ định dán bùa vàng lên trán chúng, thì con cương thi khác lại lao vào ngăn cản. Giống như bọn chúng là một tập thể đoàn kết hỗ trợ cho nhau vậy.

Ông bác già và tên người tàu có vẻ bối rối trước bọn cương thi, hai đạo sĩ đối đầu với hơn hai mươi con cương thi phải nói chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, dù có là thiên sư Mao Sơn cũng không thể lấy một chọi mười được.

Đang mãi suy nghĩ xem có cách nào giải quyết hay không, thì tiếng động kì lạ bịch bịch bịch lại một lần nữa phát ra sau lưng tôi. Từ từ ngoái cổ ra phía sau nhìn, mắt tôi trợn tròn khi thấy 2 con cương thi đang nhe nanh chĩa đôi bàn tay sắc nhọn về phía mình.

Tất nhiên không cần phải nói, tôi lấy hết sức bình sinh chạy bán sống bán chết. Thật lòng không phải vì tôi sợ, mà trình độ của tôi lúc này thì quả thật đối đầu với chúng nó chẳng khác gì đâm đầu vào chỗ chết.

Tôi chạy một lúc lâu, rồi lạng choạng ngã vật xuống nền đất. Ngoái cổ

nhìn lại phía sau một lần nữa, tôi thở phào nhẹ nhõm khi đã cắt đuôi được hai con cương thi.

Tâm trạng tôi lúc này thật sự rất hỗn loạn, tôi không biết phải làm gì nữa. Giờ chạy trốn cũng không thể thoát được lũ cương thi, mà quay lại hỗ trợ ông bác già thì khả năng lên bảng đếm số còn cao hơn.

Tôi tự đâm đầu mình cố suy nghĩ xem có cách gì khả quan hơn không, rồi đôi mắt tôi chợt lóe sáng. Sao có thể quên được nó chứ, rõ ràng tôi đã lên kế hoạch cho chuyến đi này từ trước rồi mà.

Tôi mỉm cười lấy quân át chủ bài của mình ra, rồi quay lại đại sảnh với tư thế của một chiến binh kiêu hãnh. Nhìn về phía ông bác già và tên người tàu vẫn đang chật vật đối đầu với đám cương thi, tôi tiến lại gần rồi hét thật lớn ra hiệu cho họ:

- Hai người tạm thời tránh ra xa đi! Bọn cương thi này cứ để tôi giải quyết!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 4

Chương 19: Bảo Vật Bí Ẩn

- Mày lo cho thân mày trước đi! Đây không phải là truyện đùa đâu!

Ông bác già vừa cau mày lên tiếng vừa vất vả chống đỡ đợt tấn công từ đám cương thi, nhưng tôi không quan tâm đến lời ông nói. Tôi mỉm cười nói lớn với chất giọng ồm ồm:

- Tôi không đùa đâu! Mọi người tránh xa ra đi! Để mình tôi xử lý chuyện này!

Ông bác già nhìn về hướng tôi, rồi ông hơi ngạc nhiên không hiểu tôi đang làm cái quái gì nữa. Từ từ ông do dự rồi ra hiệu cho Xao Jin lùi lại phía sau tôi hồi sức, bọn cương thi nhảy thật nhanh về phía tôi và chĩa đôi bàn tay sắc nhọn chực chờ cấu xé những sinh vật sống trước mặt.

Nhưng hình như chúng không để ý đến sự hiện diện của tôi mà chỉ nhìn về phía hai người kia, tôi nhẹ nhàng đi đến trước mắt bọn cương thi rồi dán từng đạo bùa màu vàng lên trán của chúng không sót một tên nào cả.

Một không gian im lặng bao trùm đại sảnh, những con cương thi đứng bất động như tượng đá khiến ông bác già và tên người tàu sững sờ vì kinh ngạc. Ông nhìn về phía tôi rồi trợn mắt lên tiếng:

- Sao mày có thể làm được như thế?

Tôi bỏ cái mask thở oxy ra rồi mỉm cười trả lời:

- Tất nhiên là con dùng pháp bảo hiện đại bình thở oxy rồi! Thầy quên là cương thi bị mù à? Bọn chúng chỉ có thể phát hiện sinh vật sống qua hơi thở

mà thôi:3

Ông bác già nhìn tôi gật đầu mỉm cười như có vẻ tự hào lắm, tên Xao Jin cũng có vẻ thán phục trước những gì tôi vừa làm được. Tất nhiên đừng trông mặt mà bắt hình dong, có thể hiện tại tôi không giỏi bằng các người nhưng chưa biết ai mới là người gánh team đâu:v. Tôi nhìn về phía bọn cương thi rồi nhăn mặt băng quơ hỏi:

- Còn lũ cương thi này thì tính sao hả thầy?

Ông bác già nhìn về phía đám cương thi rồi lạnh lùng trả lời:

- Để tránh tai họa về sau! Đốt xác chúng đi!

Thế là ba chúng tôi sắp xếp đám cương thi sát lại gần nhau rồi châm một mồi lửa hỏa thiêu bọn chúng. Trong thời gian hỏa táng, tôi lại đi mà mò xung quanh xem có kiếm được gì đáng giá không. Chứ chẳng lẽ cỗ mộ quan nhà Thanh lại không chôn theo vật gì quý giá thì vô lý quá.

Ở giữa hình khắc đằng sau hai chiếc quan tài hình như có cái gì phát sáng le lói, tôi từ từ tiến lại gần đó để ngó thử xem, biết đâu lại phát hiện bảo vật gì giá trị thì sao. Một chiếc rương nhỏ làm bằng gỗ tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng được trạm khắc họa tiết rồng phượng rất cầu kì và được đính bảo ngọc bên trên.

Bảo vật... Chắc chắn là bảo vật...! Quả này thì không muốn phát tài cũng không được rồi...! Tôi khẽ mỉm cười nhẹ nhàng cầm lấy chiếc rương nhỏ rồi len lén cất ngay vào trong túi, bỗng nhiên kệ đá rung chuyển, từ xung quanh một màu khói xám tỏa ra từ tứ phía.

- Cẩn thận...! Trong khói có độc...!

Nghe thấy tiếng Xao Jin hét lên, tôi vội vàng chạy nhanh từ phía họ, một tiếng động lớn vang lên sau lưng tôi làm rung chuyển một góc hang động. Ông bác già và Xao Jin nhìn về phía 2 chiếc quan tài, thái độ của họ dần dần thay đổi từ ngạc nhiên, sững sờ rồi tái mặt:

- Cái oán khí lặng lẽ này... chẳng nẽ nà...!

Giọng Xao Jin run run lên tiếng, ông bác già lạnh lùng giữ chặt thanh kiếm gỗ rồi khẽ gật đầu xác nhận:

- Cái mùi hôi này chỉ có thể là nó... cấp bậc cương thi tinh...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 20: Giao Chiến Cương Thi Tinh

Mùi tử khí phát ra nồng nặc xung quanh hai chiếc quan tài gỗ làm chúng tôi phải che mũi lùi lại ra đằng sau, 2 con cương thi một nam một nữ trong chiếc quan tài từ từ đứng thẳng đứng dậy.

Chúng nhe răng phá ra làn khí xanh rồi chĩa đôi bàn tay với những móng vuốt đen sắc nhọn về phía chúng tôi. Tôi khẽ mỉm cười rồi lại đeo mask oxy vào miệng tiến thẳng về phía chúng, một khi đã có pháp bảo hiện đại này thì đừng nói là cương thi tinh ngay cả siêu cấp thi vương tôi cũng chẳng coi ra cái nghĩa địa gì luôn.

Tôi tiến gần đến chúng, rồi cầm đạo bùa màu vàng định dán lên trán 2 con cương thi. Nhưng hình như có gì đó không ổn, đôi mắt chúng hình như nhìn thẳng về phía tôi, miệng chúng nhe răng ra với thái độ hằm hè lộ vẻ sự tức giận.

- Lùi lại mau! Cương thi tinh không bị mù đâu...!

Tôi vẫn chưa kịp định hình lại sự việc thì đã thấy thân thể mình bay về một phía, rồi ngã bở nhào xuống mặt đất. Ngực của tôi cảm thấy ê ẩm hết sức sau quả vạt tay cực mạnh của con cương thi tinh đực, tôi nhăn nhó định quay sang mắng ông bác già cho bở ghét vì không can ngăn sớm hơn nhưng có lẽ mọi việc lúc này không ổn...

Ông bác già và tên Xao Jin đang vất vả chống đỡ lại từng đợt tấn công của con cương thi tinh đực, nhìn điệu bộ của họ thì biết ngay lần này là lành ít dữ nhiều rồi. Tôi xoa ngực cho đỡ đau rồi cố gắng gượng dậy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì hình như có gì đó thiếu sót, con thi tinh đực đang đánh nhau với 2 người họ vậy con thi tinh cái đâu?

Tiếng gầm gừ sau lưng, làm gáy tôi bỗng nhiên rùng mình. Tôi nhanh trí lộn một vòng sang ngang vừa kịp lúc tránh được 10 đầu ngón tay của con thi tinh cái, nhìn chực lỗ sâu hoắm hoắm trên nền đất, văng trán tôi toát mồ hôi hột. May mà mình tránh kịp không thì đã ngấm gà khóa thân rồi.

Tất nhiên là sau khi được chiêm ngưỡng sức mạnh của con thi tinh cái, bản thân tôi chỉ biết chạy và chạy. Nhưng con hàng cấp boss này không còn dễ chơi như mấy con crep lúc trước, dù tôi có chạy nhanh đến mấy thì nó cũng nhảy nhanh hơn và chặn đường lùi của tôi.

Sau một hồi vằn nhau như mèo đuổi chuột, bản thân tôi đã không còn sức để chạy tiếp nữa. Nhưng tôi không thể đầu hàng dễ dàng như vậy được, nắm chặt "phá hồn kiếm" trong tay, tôi nhắm mắt nhìn về con thi tinh cái rồi gầm gừ hét lớn:

- Dồn tao vào đường cùng...? Tao hấp CMM!

Tôi lao thật nhanh đến con thi tinh cái rồi đâm mạnh "Phá Hồn Kiếm" vào ngực nó.

- Phập....!

Tiếng vật nhọn xuyên qua cơ thể, đôi mắt tôi nhìn thẳng về phía ngực con cương thi. Kiếm của tôi không thể đâm qua cơ thể mình đồng da sắt của nó, vậy âm thanh lúc này từ đâu phát ra...?

Tôi cúi xuống nhìn lại bụng của mình, nó đang bị 5 đầu ngón tay của con thi tinh cái đâm xuyên qua. Hàm răng của con thi tinh cái cắm phập thẳng vào cổ của tôi, một dòng máu đỏ từ từ chảy ra và tôi biết chắc chắn một điều:

- Lần này mình xong thật rồi...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 21: Cương Thi Vương

Cơ thể tôi đổ gục xuống nền đất lạnh, người tôi giật lên liên hồi, đôi mắt lờ mờ nhìn khoảnh khắc xung quanh lần cuối. Mình sẽ chết thật sao? Không còn được gặp lại gia đình nữa sao? Cả một tương lai hạnh phúc bên ý trung nhân vỡ tan như vậy sao?

Tôi không cam tâm, quyết không cam tâm, chắc chắn không cam tâm. Tôi gồng mình lấy hết sức bình sinh cố gắng đứng thẳng dậy, ôm chặt vết thương ở bụng và lê từng bước nặng nề.

Cơ thể tôi bắt đầu nóng dần lên, những vết thương do con thi tinh cái gây ra bỗng nhiên sùi bọt và lan tỏa khắp cơ thể. Hình như những vết thương đó từ từ thu nhỏ dần rồi liền lại như chưa từng tồn tại vậy.

Tôi bắt đầu cảm nhận được một nguồn sức mạnh cực lớn trong cơ thể, nó như đang muốn phát tiết ra, muốn trỗi dậy, muốn... bùng cháy. Tôi nhận ra nó rồi... cái cảm giác này... sức mạnh của quý vương Pandaka... Tại sao tôi lại có được nó chứ? Rõ ràng là đại quý thần vương đã quay trở về la sát giới rồi mà?

Nhưng tôi không quan tâm, nhặt lại Phá Hồn Kiếm, tôi cảm thấy lúc này mình có thể tiêu diệt được 2 con cương thi tinh. Khẽ mỉm cười, tôi lao thật nhanh đến con thi tinh cái và song phi cước vào lưng của nó.

Cơ thể con cương thi tinh cái đập thẳng xuống nền đất, Con thi tinh đực trợn mắt nhìn tôi rồi nhe hàm răng sắc nhọn toan lao đến xé xác tôi, tôi khẽ lách người rồi đá quét vào mặt nó làm thân hình thi tinh đực bay về phía 2 chiếc quan tài.

Ông bác già và tên Xao Jin trở mắt nhìn tôi như không thể tin những gì vừa xảy ra, nếu là cách đây 10 phút trước thì chắc ngay cả bản thân tôi cũng không thể tin được là mình làm được như vậy. Nhưng giờ thời thế đã thay đổi, và hiện tại chỉ có tôi mới có thể chuyển bại thành thắng.

- Grào.....!

Con thi tinh cái lao đến điên cuồng chĩa đôi bàn tay sắc nhọn đâm về phía tôi, nhưng giờ phản ứng của nó đối với tôi là quá chậm. Tôi nắm chặt Phá Hồn Kiếm chém thẳng xuống, đôi bàn tay của con thi tinh cái rụng rời nằm dưới mặt đất. Nó ré lên đau đớn, rồi hoảng sợ bỏ chạy về phía con cương thi tinh đực nhưng có lẽ mọi thứ đã muộn...

- Chết đi...! Yêu nghiệt...!

Tôi phi thân đến đâm thẳng Phá Hồn Kiếm vào sau ngực con thi tinh cái, đôi mắt nó run run nhìn về phía con thi tinh đực như có ý cầu cứu. Tôi rút mạnh lưỡi kiếm ra, con thi tinh cái đổ nhào xuống mặt đất rồi bỗng nhiên tan chảy thành nước, một sinh nước bốc mùi hôi thối khó ngửi.

Con thi tinh đực nhìn về phía sinh nước, nó rống lên tiếng kêu dữ dội. Cơ thể nó bỗng nhiên tỏa ra oán khí đỏ rực như lửa vậy, đôi mắt nó tròn tròn nhìn về phía tôi rồi rít lên tiếng gì đó mà tôi nghe không hiểu...

Ông bác già bỗng buông thanh kiếm gỗ xuống, còn tên Xao Jin thì lắp bắp miệng không nói rõ lên lời. Tôi ngạc nhiên nhìn về phía tên người tàu rồi băng quơ lên tiếng hỏi:

- Con cương thi nói cái gì vậy?

Tên Xao Jin nhìn về phía tôi, giọng nói run run trả lời:

- Chúng mày sẽ phải chết hết...! Cương thi... mà biết lối... chỉ có thể này... Cương... Thi.... Vương...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 4

Chương 22: Cứu Tinh Bí Ẩn

- Cương thi vương là cái thá gì chứ? Cơ thể bốc mùi hơn lúc trước là có thể dọa được tao sao? giỏi thì đến đây nào?

Tôi nhếch mép cười một cách ngạo mạn nhìn về phía con cương thi vương, rõ ràng trong thời điểm hiện tại với sức mạnh này thì tôi chẳng ngại bố con thằng nào cả. Con cương thi vương hằm hè nhìn về phía tôi, gáy tôi có cảm giác hơn ớn lạnh, một nỗi sợ hãi đang bao trùm khắp cơ thể mình.

Tôi có cảm giác như một luồng sát khí đang lao đến phía mình, lùi người về phía sau một chút để tránh nỗi sợ hãi đó bỗng nhiên tôi thấy tay áo mình có những vết cắt lờ mờ. Nó đang ở sát trước mặt tôi, cái khuôn mặt góm ghiếc đó, mùi hôi thối nồng nặc tỏa ra từ cơ thể của nó.

- Grào...!

Cương thi vương hét lên trước mặt tôi, một âm thanh thật khiến cho người ta phải rùng mình vì ghê sợ, mà ghê sợ nhất chính là mùi hôi thối tỏa ra từ miệng của nó. Tôi đưa "Phá Hồn Kiếm" lên, lấy hết sức bình sinh bổ thẳng xuống đầu của nó:

- Keeng....!

Tiếng kêu khô không khốc vang lên, cương thi vương nhe răng nở nụ cười mỉa rồi đưa 2 tay bóp lấy cổ tôi ném thẳng về phía góc tường. Tôi cố gắng gượng dậy nhìn về phía cương thi vương, nó đã đứng trước mặt tôi từ lúc nào, miệng lẩm bẩm tiếng tàu gì đó tôi nghe dần dần ngộ ra:

- Mày giết thê tử của tao? Tao quyết phanh thây xẻ thịt mày...!

10 ngón tay sắc nhọn của cương thi vương chĩa thẳng xuống quyết đưa tôi vào cửa tử, tôi né người sang trái hết sức bình sinh cố chạy ra khỏi tầm kiểm soát của con cương thi. Nhưng vừa hoàn hồn thì cương thi vương đã ở trước mặt tôi từ lúc nào, nó nắm lấy cổ áo tôi rồi ném thật mạnh cả thân thể tôi về phía quan tài.

Lúc này tôi mới nhận ra sự đáng sợ của đại ma đầu thi vương, một thứ sức mạnh tối thượng. Hai chân nó không còn nháy cà tung nữa, mà hình như nó đang bay lơ lờ trên mặt đất vậy. Lúc này toàn thân tôi run lẩy bẩy, tôi đang sợ, sợ một cách thật sự.

- Trói chặt nó lại...!

Ông bác già ném chỉ đỏ về phía tên Xao Jin, rồi hét thật lớn. Hai người họ chạy vòng quay con cương thi vương, rồi dùng hết sức bình sinh kéo thật chặt. Con cương thi vương rống lên một tiếng, Âm... một áp lực cực mạnh đẩy ông bác già và tên Xao Jin bay về phía góc tường.

Con cương thi vương phi thân đến, chĩa 2 bàn tay với móng vuốt sắc nhọn cùng với khuôn mặt nhăn nhó vì phẫn nộ:

- Nạp mạng đi nhãi con...!

- Yêu nghiệt...! Chớ lộng hành...!

Một bóng người lao đến, đá mạnh vào người con cương thi khiến nó lùi lại vài bước... Hình như tôi đã gặp người này ở đâu rồi thì phải... Loáng thoáng từ đằng xa, ông bác già ngạc nhiên nhìn về phía người đó rồi thốt lên với giọng điệu kinh ngạc:

- Sư phụ...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 4

Chương 23: Gặp Lại Bà Nội Nuôi

Ông bác già vừa kêu lên sư phụ ư? Lẽ nào đó chính là lữ tiên đạo trưởng? Không thể nào... rõ ràng nghe bố mẹ tôi kể lại thì bà nội nuôi của tôi đã mất từ lâu rồi mà... Nhưng... trong lòng tôi vẫn thắc mắc về lời nhắn bốt phốt ông bác già trong quyển sổ của bà, không thể tự nhiên nó bỗng nhiên hiện ra được. Phải chăng bà nội nuôi của tôi còn sống? và đó chính là người đang đứng trước mặt tôi...

Vị cứu tinh đó tuổi ngoài 60, tuy tóc đã bạc đầu nhưng phong thái vẫn còn uyển chuyển và minh mẫn lắm. Bà ta ra hiệu cho tôi lùi về phía ông bác già và tên Xao Jin, rồi bà chĩa kiếm gỗ về phía con cương thi vương đồng dục lên tiếng:

- Yêu nghiệt phương bắc to gan! Dám làm loạn ở nước việt nam này, bắt nạt cháu nội ngoan của ta! Hôm nay ta sẽ thế thiên hành đạo cho mày vĩnh bất siêu sinh!

Cương thi vương đứng bật thẳng dậy, nó nhếch mép nhe răng cười với thái độ coi thường bà lão. Nó lảm nhảm thần chú gì đó, một luồng tà khí nồng nặc tỏa ra khắp nơi khiến chúng tôi phải nhắm mắt lùi lại vài bước.

Bà lão tiến về phía ba chúng tôi, rồi khẽ nói nhỏ với ông bác già:

- Cương thi vương ngoài sấm sét của thiên lôi ra thì không có cách nào tiêu diệt được nó đâu! Người mau cùng hai tên nhóc con này đi qua cửa phụ bên trái ra ngoài hang động lập đàn mượn ngũ lôi đi! Ta sẽ ở lại cản đường rồi dẫn dụ nó ra ngoài!

Ông bác già nhìn về phía bà lão, giọng nói run run lên tiếng:

- Để người ở lại một mình... con không yên tâm chút nào...! Sư phụ...!

Bà lão hét lớn cất lời:

- Nhanh lên...! Ta bảo ra là ra....!

Ông bác già hạ quyết tâm ra hiệu cho hai chúng tôi chạy ra theo cửa phụ, tất nhiên là con cương thi vương không để chúng tôi toại nguyện. Nó phi thân đến định chặn đường trước mặt chúng tôi, nhưng bà lão đã nhanh chân chạy đến trước mặt cương thi vương cản lại nó.

Trận chiến trong đó ra sao, tôi không biết được nữa. Lúc này tôi chỉ biết tiến thẳng về phía trước và tìm đường ra bên ngoài, tiếng gió thổi vi vu như báo hiệu thế giới bên ngoài không còn xa nữa.

Cuối cùng thì chúng tôi cũng thoát khỏi cổ mộ, ngay lập tức ông bác già ra hiệu cho chúng tôi nhanh chóng cầm cờ, lập đàn xin trời mượn sét. Thời gian vô cùng cấp bách nên tuyệt đối không thể có sai sót, từ đằng sau một tiếng động rung chuyển bên trong hang động như thức tỉnh chúng tôi:

- Con quái vật sắp ra khỏi cổ mộ rồi!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 4

Chương 24: Tận Diệt

- Uỳnh....!

Khói bụi mù mịt từ trong hang động tỏa ra, một bóng người bay ra rồi ngã sòng soài trước mặt đất. Tôi chạy lại gần đỡ bà nội đứng dậy, khuôn mặt bà nhăn nhó đau đớn nhìn về phía cửa hang động rồi bà khẽ lên tiếng:

- Đã lập đàn xong chưa?

Tôi dìu bà nội về phía pháp đàn rồi ôn tồn trả lời:

- Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi rồi bà ạ!

- Vậy làm phép triệu hồi ngũ lôi...!

Rồi bà dồn khí lực trong người, ném đạo bùa tung trời miệng lầm nhảm:

- Lạy ngọc hoàng đại đế, lạy tam thánh thiên tôn...!

Con xin được phép mời thiên lôi trợ giúp diệt yêu nghiệt gian tà...!

Từ trong hang động, một bóng người lao đến pháp đàn. Nó chĩa mười ngón tay sắc nhọn quyết phá tan trận pháp đang lập, ông bác già, tôi và Xao Jin lập tức lao đến ngăn cản cương thi vương quyết không cho nó gây ảnh hưởng đến trận pháp đang lập.

Chúng tôi vất vả cố câu giờ càng lâu càng tốt, nhưng có vẻ sức người có hạn. Đại ma đầu cương thi vương đã thoát ra khỏi tam giới ngay cả bà nội nuôi của tôi cũng không phải là đối thủ thì ba chúng tôi cũng chỉ là vật cản đường ngăn hạn mà thôi.

Bỗng nhiên, sấm sét vang trời, không khí mưa giông bao tụ. Có vẻ như ông trời đã nghe thấy lời thỉnh cầu của chúng tôi nên sai thiên lôi trợ giúp, bà nội nhìn về phía tôi rồi hét thật lớn:

- Mau ném " Phá Hồn Kiếm " lên trên trời...!

Tôi ném mạnh thanh kiếm lên trời, một tia sét từ đâu đánh mạnh vào thanh kiếm tạo ra một tiếng nổ đoàng. Bà nội nhảy lên cao giữ chặt Phá Hồn Kiếm rồi đâm thật mạnh xuống đầu Cương Thi Vương.

Tất nhiên là nó không cam chịu đứng yên bất động, cương thi vương xia 10 đầu ngón tay sắc nhọn về phía trên định đâm vào người bà nội tôi. Nhưng ông bác già và tên người tào giữ hai tay của nó và ghìm mạnh xuống, còn tôi thì ôm chặt bụng cương thi vương cố gắng không để nó vùng vẫy!

- Nạp mạng đi! Yêu nghiệt....!

Rốp...! " Phá Hồn Kiếm " đâm thẳng xuyên qua đầu cương thi vương xuống dưới tận yết hầu, cơ thể nó run lên lẩy bẩy rồi kêu lên đau đớn. Bà nội hét lên ra hiệu cho chúng tôi chạy nhanh khỏi chỗ đó:

- Chạy mau...! Nó sắp nổ tung rồi....!

- Bùm....!

Cơ thể cương thi vương nát tan thành vụn mảnh, bốc cháy xì xèo khét lẹt kèm theo mùi hôi thối khó ngửi. Trên mặt đất, chỉ còn lại thanh " Phá Hồn Kiếm " đang nằm trơ trọi bốc khói nghi ngút...

Vậy là cuối cùng mọi việc cũng kết thúc, tôi nhìn mọi thứ xung quanh rồi thở phào nhẹ nhõm. Định cầm " Phá Hồn Kiếm " cho vào trong túi thì bỗng một bàn tay giữ chặt lấy cổ tay tôi:

- Mọi thứ vẫn chưa kết thúc đâu...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 4

Chương 25: Thà Không Làm Đạo Sĩ

Người nắm lấy cổ tay tôi là hắn, Xao Jin. Tôi ngược lên nhìn hắn với vẻ ngạc nhiên, nhưng tôi dần hiểu ra là hắn đang muốn gì:

- Việc các người muốn, ngộ đã làm xong! Giờ đã đến lúc lên kết thúc mọi chuyện đi!

Bà nội ngạc nhiên nhìn về phía chúng tôi rồi lên tiếng hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì nữa?

Ông bác già lúc đầu còn ấp úng, nhưng sau khi bị bà nội nuôi của tôi vặn hỏi thì ông thở dài rồi kể hết đầu đuôi câu chuyện. Bà nội nuôi đắm chiêu suy nghĩ một lúc rồi nhìn tôi cất lời:

- Nguyễn Đ! Cháu đưa " Phá Hồn Kiếm " cho Xao Jin đi!

Tôi sửng sờ không biết nói sao nữa, cảm giác trong tôi lúc này là vô cùng, vô cùng khó chịu. Bà nội không tin là tôi có thể đánh bại tên người tàu đấy sao? Thật sự là tôi không cam lòng khi phải đưa pháp bảo cho hắn, nhưng nó đâu có phải là của tôi? Chủ nhân thực sự của nó vẫn là Lữ Tiên Đạo Trưởng!

Tôi mím miệng cố gắng che giấu cảm xúc rồi đưa " Phá Hồn Kiếm " cho Xao Jin. Hắn nghiêm túc nhận lấy pháp bảo từ tôi, rồi cho vào túi của hắn. Rồi hắn nhẹ nhàng cất lời hỏi:

- Còn một pháp bảo " Thâu hồn kính ", không biết là Lữ có đang giữ đó không? Có thể cho Ngộ xin nài được không?

- Đừng được voi đòi tiên nữa! Đưa lại Phá hồn kiếm cho người là ta đã nể tình sư phụ năm xưa lắm rồi!

Bà nội tôi quất mắt lên nhìn về phía Xao Jin, hấn có vẻ bối rối nhưng vẫn nhẹ nhàng rụt rè lên tiếng:

- Mong trưởng bối thông cảm! Việc này do sư phụ Mao Tiểu Phi chỉ thị cho con đi tìm...! Con thực nòng cũng rất khó xử...!

- Vậy ta sẽ cùng người quay về Mao Sơn...! Vậy là người có thể dễ dàng ăn nói rồi...! Cũng đã lâu lắm rồi ta chưa có dịp gặp lại đại sư huynh!

Bà nội khẽ mỉm cười lên tiếng, Xao Jin cũng không dám làm càn nhẹ nhàng mỉm cười thuận ý. Ông bác già mắt rung rung nhìn về phía bà nội, ông quỳ rạp xuống miệng khẽ run run cất lời:

- Sư phụ... đồ nhi bất hiếu...! Con biết là người khó lòng...cho con quay về làm đệ tử của người...! Chỉ xin người...hãy tha thứ.. tội lỗi con đã gây ra...!

Bà nội thở dài rồi nhìn về phía ông bác già:

- Dù sao... truyện cũ đã qua... có trách móc cũng không được gì...! Nếu người dạy dỗ cháu nội ta đến nơi đến chốn..! Thì người vẫn sẽ là đại đệ tử của Lữ Tiên Đạo Trưởng...!

Ông bác già quỳ rạp xuống không dám ngẩng đầu nhưng nước mắt ông vẫn từ từ nhỏ giọt xuống dưới mặt đất. Bà nội nuôi nhìn về phía tôi trìu mến, nhưng thực sự lúc này tôi không biết phải làm sao nữa.

Tôi chỉ biết ngược nhìn bà nội cùng tên Xao Jin bước đi về hướng bắc. Có lẽ tôi đã có lựa chọn riêng cho mình... tôi không muốn làm đạo sĩ Mao Sơn nữa...!

- Người nói sao...! Người không muốn làm đạo sĩ nữa...!

Ông bác già nhìn về phía tôi với thái độ ngạc nhiên, tôi khẽ mỉm cười rồi thở dài lên tiếng:

- Con chỉ không muốn làm đạo sĩ Mao Sơn nữa thôi...! Con không thích học đạo pháp của bọn người tàu...!

Ông bác già khẽ nhếch mép rồi nhám nháp tách trà:

- Có phải vì chuyện " Phá Hồn Kiếm " phải không? Không ngờ lòng dạ người cũng thuộc hạng tiểu nhân đấy?

Tôi im lặng trước lời khích dêu của ông bác già, vì có lẽ những lời ông bác già nói về tôi là hoàn toàn chính xác. Tôi ghen ăn tức ở, tôi cảm thấy bị xỉ nhục, tôi không muốn đi theo con đường đạo thuật của bà nội mình.

- Một kì tài học đạo như người nếu mà bỏ thì cũng uổng...! Hãy đến địa chỉ trong giấy này... người sẽ được như ý muốn!

Vừa cất lời, ông vừa lấy card visit trong túi áo ra đưa cho tôi. Tôi nhìn vào địa chỉ ghi trên card, đôi mắt sững sờ vì kinh ngạc:

- Nhưng có chắc là họ sẽ nhận con làm đệ tử không?

Ông bác già nhìn về phía chân trời, đôi mắt lộ vẻ niềm suy tư:

- Nếu người đi cùng cái H, thì khả năng là được....

Tại một tòa nhà cao tầng nằm trong quận Cầu giấy.

Gã đàn ông đưa mắt nhìn về phía đám người với thái độ bức dọc:

- Thất bại... từ atula vương... đến việc vào cỗ mộ lấy báu vật... mọi việc đều thất bại... nuôi chúng mày thì thà nuôi con chó giữ nhà còn có ích hơn...!

Cút ra ngoài cho tao...!

Lũ người kia không dám thái độ, tự biết ý lui thật nhanh ta ngoài. Gã đàn ông bí ẩn nhìn ra ngoài cửa sổ rồi rít điếu xì ga một hơi thả trôi làn khói thật chậm:

- Cục tâm linh miền bắc... Chúng mày dám đối đầu với tao... Được...!
Trò chơi giờ mới chỉ đang bắt đầu thôi...!

Đâu đó trong căn phòng vẫn còn văng vẳng một bài hát nghe ai oán nào nè!

Rừng hoang vu.... Vùi lấp bao nhiêu uất căm hận thù....

Ngàn gió ru.... Muôn tiếng vang trong tối tăm mịt mù....

Vạc kê sương.... Buồn nhắc đây bao lúc xưa quật cường...

Đàn đóm vương.... Như bóng ai trong lúc đêm trường về....

Quyển 5

- [Chương 1: Bước Về Phía Trước](#)
- [Chương 2: Dòng Họ Bất Ma](#)
- [Chương 3: Tà Khí Âm Minh](#)
- [Chương 4: Mộc Tinh](#)
- [Chương 5: Thiện Ác Đối Đầu](#)
- [Chương 6: Dâng Sớ Xin Thần](#)
- [Chương 7: Sơn Tinh Giáng Lâm](#)
- [Chương 8: Thiên Nhân](#)
- [Chương 9: Xin Làm Đê Tử](#)
- [Chương 10: Quy Tắc Nhận Sư](#)
- [Chương 11: Bi Kịch](#)
- [Chương 12: Đèn Cô Bồn](#)
- [Chương 13: Tiếng Hát Nào Nè](#)
- [Chương 14: Địa Đạo](#)
- [Chương 15: Mẫu Tử Tương Phùng](#)
- [Chương 16: Quan Tài Bí Ẩn](#)
- [Chương 17: Kẻ La Mắt](#)
- [Chương 18: Sự Thật Rợn Người](#)
- [Chương 19: Quyết Định Cuối Cùng](#)
- [Chương 20: Phẫn Nộ](#)
- [Chương 21: Lỗi Là Do Tôi ?](#)
- [Chương 22: Người Cũ Xuất Hiện](#)
- [Chương 23: Chế Bồng Nga](#)
- [Chương 24: Vạn Lần Cắm Phẫn](#)
- [Chương 25: Liên Minh Trừ Nạn](#)
- [Chương 26: Chế Bồng Nga Vs Phù Đổng Thiên Vương](#)
- [Chương 27: Trước Giờ Nghênh Chiến](#)
- [Chương 28: Hấn Quá Mạnh](#)
- [Chương 29: Vô Vọng](#)
- [Chương 30: Sức Mạnh Bí Ẩn](#)
- [Chương 31: Diễn Biến Không Ngờ](#)
- [Chương 32: Hóa Thành](#)
- [Chương 33: Hóa Quỷ](#)
- [Chương 34: Một Mất Một Còn](#)
- [Chương 35: Lạc Trôi](#)

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 1: Bước Về Phía Trước

Các bạn có bao giờ tin vào số phận? Số phận là gì? Là do ông trời sắp đặt hay là do bản thân mình nắm lấy? Tôi cũng không biết nữa, chỉ biết là dù muốn hay không thì tôi vẫn phải bước tiếp con đường của cuộc đời mình.

Nhìn sang bên cạnh, nàng đang dựa đầu vào vai tôi ngủ một cách nhẹ nhàng. Cảm giác này thật là êm dịu và hạnh phúc làm sao, tôi muốn nó trôi mãi.... trôi mãi....

Mọi người chắc đang thắc mắc là hiện tại chúng tôi đang đi đâu, có lẽ đó là một nơi chứa đựng linh khí của Việt Nam... Xã chí linh tỉnh Hải Dương... Vâng! Điềm đến của chúng tôi chính là cơn sơn kiếp bạc.

Chúng tôi xuống xe tại một thị trấn nhỏ gần khu di tích, nhìn nàng có vẻ tùy tiện và mệt mỏi. Tôi lo lắng nhẹ nhàng hỏi:

- Em mệt à? Chúng ta tìm chỗ nào nghỉ ngơi trước nhé...!

Nàng khẽ gật đầu như thuận ý, chúng tôi lại bước tiếp trên con đường nhỏ cố gắng tìm xem có một khách sạn hay nhà nghỉ nào không. Tất nhiên chỗ này gần khu di tích nên việc kiếm nơi nghỉ chân cũng không khó khăn mấy.

Sau khi đã sắp xếp đồ đạc, tôi và nàng đi xuống khu phòng khách kiếm cái gì lót dạ. Sau khi gọi một đĩa gà rang muối, thịt bò xào hành tây và một bát cánh măng, chúng tôi vui vẻ nói chuyện chờ đợi thức ăn bung lên.

Ngồi gần đó là mấy tay thanh niên bản xứ đang cười nói khá to, hình như họ đang bàn luận gì đó rôm rả lắm. Tay áo vàng cười hênh hếch rồi đưa

chuyện làm quà:

- Chúng mày biết không? Tài phép của thầy Hoạt cực kì ảo diệu, nghe mấy người dân kể lại là ông đã từng một mình tả xung hữu đột bắt hàng chục oán hồn một lúc...!

Tay áo xanh như có ý coi thường rồi chề môi cắt lời:

- Sao bằng thầy Vi! Bọn mày đã từng nghe nói ai bắt quỷ nhập tràng ở xóm trên chưa? Chính ông đấy!

Tay áo đỏ gạt tay như không đồng tình với 2 tay kia:

- Thua.. Thua hết! Ai là người đứng đầu gia tộc họ Trần? Thầy Toàn... tài phép của ông phải nói là đứng đầu miền bắc này...! À không... Đứng đầu cái Việt Nam này luôn...!

Có thật như vậy không... Tôi cũng không biết nữa... Nhưng rõ ràng mấy tay thanh niên này đang say mèm... Mà đối với người say thì chỉ nên tin một nửa... Tay áo đỏ lơ lơ nhìn về phía chúng tôi, đôi mắt y có vẻ như đang xoáy về phía nàng cũng với nụ cười tỏ vẻ dâm ô:

- Người đẹp...! Không ngờ... ở đây cũng có người đẹp...!

Hai tay kia cũng quay lại nhìn về phía chúng tôi rồi nở nụ cười hèn hèn. Tôi vẫn nhẹ nhàng nhám nháp ngụm trà tỏ vẻ không quan tâm, để xem chúng mày định dở trò gì.

Tay áo đỏ định sờ vào vai nàng nhưng nàng nhanh tay gạt ra rồi đấm thẳng giữa ngực hắn. Hắn lão đảo về phía sau mấy bước rồi ngã vật xuống kêu đau đớn, có vẻ lần này thì được xem kịch hay rồi đây.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 2: Dòng Họ Bất Ma

Hai tay kia thấy bạn mình bị đánh ngã bở ngoài, liền tức giận cầm ghế định lao vào ăn thua đủ với nàng. Tất nhiên là tôi không thể ngồi yên được nữa, tôi đứng dậy nhanh chân đá mạnh vào hạ bộ

tay áo vàng rồi dứt tóc tay áo xanh lên gối giữa mặt hấn.

Hai tay say rượu loạn quạng ngã xuống, bà chủ quán nhanh trí ra can tôi lại rồi xin xỏ cho họ. Tôi không muốn làm căng nên bảo bà chủ mang đồ ăn lên phòng tránh làm mất nhã hứng, nhưng tâm tư tôi vẫn còn hơi thắc mắc: Liệu dòng họ nhà Trần có thực sự là đệ nhất bắt ma không?

Ngay sáng hôm sau, chúng tôi hỏi bà chủ quán đường đến nhà dòng họ Trần. Lúc đầu bà ấy còn hơi ái ngại không muốn trả lời, nhưng khi thấy tôi xòe ra vài tờ polymer thì tôi cũng biết được điều mà mình cần.

Men theo con đường về phía tây rồi nhìn lại địa chỉ mà ông bác già gửi tôi thoáng hơi do dự, tại sao địa chỉ trên biển lại là khám bệnh đông y chứ? Hay là có sự nhầm lẫn nào ở đây?

Chúng tôi đánh liều bước vào đó, nói chung bên trong khu khám bệnh quá đổi bình thường, mà nói chung thì căn phòng mang màu sắc hơi hoài cổ. Máy người già cả ngồi trên chiếc ghế gỗ như đang chờ đến lượt khám bệnh, đối diện là một thanh niên đang ngồi lau mấy cái bình, hình như hấn làm nhiệm vụ chuẩn bị toa thuốc.

- Hai người đến khám bệnh à?

Tiếng nói phát ra từ đằng sau chúng tôi, tôi quay mặt lại nhìn về phía

khuôn mặt ôn hòa đó. Một thanh niên trẻ xêm xêm trạc tuổi tôi đang mỉm cười nhìn về phía chúng tôi, tôi khẽ mỉm cười rồi nhỏ nhẹ đáp lại:

- Chúng tôi không phải đến để khám bệnh! Xin hỏi cậu đây có phải là nơi ở của họ Trần không?

Tên thanh niên nhú mày ngạc nhiên nhìn chúng tôi rồi ôn tồn đáp lại:

- Đúng rồi! Các người muốn tìm ai?

Tôi mỉm cười gằn giọng trả lời một cách rõ ràng:

- Chúng tôi muốn đến học bắt ma...!

Tên thanh niên đăm chiêu nhìn về phía tôi với điệu bộ khó hiểu, rồi hãnh khẽ mỉm cười hỏi lại:

- Anh đến từ nơi khác à?

- Sao cậu biết?

Tôi ngạc nhiên nhìn hãnh rồ buột miệng hỏi lại. Hãnh nhìn tôi mỉm cười rồi lắc đầu:

- Anh đến ủng công rồi! Dòng họ Trần không dạy cho người ngoại tộc đâu! Tốt nhất là hai người nên về đi!

- Sư huynh có chuyện rồi! Làng bên có người bị tà nhập!

Một đứa trẻ khoảng tầm 12,13 tuổi hốt hải lên tiếng, tên thanh niên có vẻ biến sắc liền cùng đứa trẻ đi vào chuẩn bị đồ nghề rồi chạy nhanh về cuối phố!

Tất nhiên là chúng tôi đã đến đây thì không thể đi về ủng công được, cứ đi theo tên thanh niên biết đâu lại có bất ngờ...

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 5

Chương 3: Tà Khí Ẩn Minh

Dưới chân đồi nhưng khung cảnh nơi này như mờ mờ ảo ảo vậy, lúc đến gần đây tôi đã nhìn thấy một mùi tà khí đang xâm lấn nơi này. Nhưng tôi và nàng chỉ có thể đứng từ xa và trốn sau cây nhìn về phía họ.

Một thôn dân đang dựa vào thân cây, đôi mắt hẩn lờ mờ nhìn về phía khoảng không trước mặt, miệng sùi bọt mép lắp bắp điều gì đó mà tôi không nghe rõ. Tên thanh niên trẻ ở quán đông y bắt mạch người bệnh rồi khẽ chau mày, có vẻ vụ việc lần này không ổn.

Hắn ra hiệu cho đứa trẻ đi kiếm ai đó, rồi hắn lấy trong túi ra hộp châm cứu lấy kim đâm lên kinh mạch người bệnh. Một lúc sau đứa trẻ chạy về theo bên cạnh là một trung niên tuổi tầm 40, khuôn mặt người trung niên này lộ rõ vẻ hiền từ đức độ.

Ông ta tiến lại gần người bệnh, khuôn mặt khẽ biến sắc rồi vội lấy trong người ra vật gì đó đưa vào miệng người bệnh. Sau lưng người bệnh bỗng nhiên khí tà thoát ra lan tỏa khắp xung quanh, gã trung niên cắn đầu ngón tay vẽ gì đó vào khoảng không rồi ấn chú lên giữa trán người thôn dân.

Một cơn gió mạnh từ đâu đó thổi tới cuốn theo tà khí ngút trời, gã trung niên ra hiệu cho tên thanh niên và đứa trẻ đưa người bệnh rời khỏi nơi đó. Rồi ông nghiêm mặt nhìn ngó xung quanh như đang e ngại điều gì đó sắp xảy ra.

Nhưng luồng tà khí đó cũng không dám lại gần, chỉ thoang thoảng từ khoảng cách khá xa nhìn về phía người trung niên như có ý e dè. Có lẽ thời điểm này không phải lúc thích hợp đối với cả hai phía...

Tôi cùng nàng quay trở về khách sạn nghỉ ngơi, hôm nay xem ra cũng có chút thu hoạch. Ít ra thì tôi cũng biết được vài điều về dòng họ bắt ma này không chỉ là hư danh và...

- Em vẫn không hiểu sao chúng ta cứ phải đến gia tộc họ Trần để học bắt ma làm gì? Nhiệm vụ của tổng bộ lần này có vẻ hơi khó hiểu!

Tôi mỉm cười trước câu hỏi của nàng, tôi lấy tay sờ lên má nàng rồi nhẹ nhàng trả lời:

- Vậy cứ coi như là chúng ta đi du lịch đi! Đã lâu lắm rồi chúng mình cũng không bồi dưỡng tình cảm...! Cứ xem như lần này... là một công đôi ba việc đi...!

Nàng e thẹn cúi mặt quay đi, nhưng tôi biết chắc là nàng hạnh phúc lắm và tôi cũng vậy. Tôi đắp chăn cho nàng ngủ trưa rồi ngồi lên chiếc ghế sa lon gần đó, có những bí mật chưa cần thiết phải nói ra... ít nhất là vào lúc này.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 4: Mộc Tinh

Đêm hôm đó, tôi mặc vội chiếc áo khoác rồi vội bước ra ngoài đường. Biết chắc rằng sẽ có biến sắp xảy ra nên tôi không thể dẫn nàng theo được, nhờ có gì bất trắc thì tôi sẽ ân hận cả đời mất.

Càng đi về phía trước thì mùi âm khí tỏa ra càng nồng nặc, chắc chắn là có thứ gì đó ở đằng trước. Đúng như tôi đã tiên liệu, nó chắc chắn sẽ không bỏ qua cho những người ở gia tộc họ Trần, chỉ là nhất thời lúc này tôi không biết gọi nó là cái gì nữa.

Tôi lấp vào một con hẻm gần đó rồi nhìn he hé về phía cửa chính nhà thuốc đông y, cánh cửa gỗ vẫn đóng im im như không có gì bất thường. Đâu đây tiếng gió lạnh thấu xương từ cuối đường thổi tới kèm theo là một mùi hôi tanh khó ngửi, chắc chắn là cái thứ sáng nay tôi gặp nó đang ở đây.

Phía cuối con đường bỗng có bóng người xuất hiện, người đó lê từng bước cứng ngắc cùng theo đó là tiếng lá khô rơi xào xạc tạo ra khung cảnh vô cùng u ám, ghê rợn. Hẳn dừng lại trước cổng chính nhà họ Trần rồi ngược nhìn lên biển hiệu, miệng hẳn rít lên từng lời ken két khó nghe:

- Đêm đông lạnh lẽo - Chẳng được yên thân - Muốn tìm tri kỷ - Cho tâm ấm lòng...

Hắn cứ rít đi rít lại câu đó đến chục lần, nghe cực kì não nề. Bỗng từ trên không một cây gậy gỗ rơi thẳng xuống ngay trước mặt hắn, người lạ mặt tái mặt đi có vẻ sợ hãi nhưng hắn vẫn lấy hết can đảm nắm chặt cây gậy gỗ rồi rít thật lớn:

- Đêm đông lạnh lẽo - Chẳng được yên thân - Muốn tìm tri kỷ - Cho tâm

âm lòng...

- Yêu nghiệt! Vẫn cố tình làm loạn ở chốn linh thiêng! Đừng trách ta đây đại khai sát giới!

Tiếng hét vang lên làm choáng cả một vùng trời! Nhưng tôi biết đó không phải tiếng hét bình thường... Đó là âm thần...! Cánh cửa chính bật tung ra, một bóng người lao nhanh đến phi thân giữa ngực kẻ lạ mặt làm hắn bay mạnh vào góc tường.

Tôi nhận ra người mới xuất hiện, đó là gã trung niên mà tôi thấy sáng nay dưới chân đồi. Gã cầm một cành roi dâu chỉ thẳng về phía người lạ mặt rồi nghiêm mặt quát lớn:

- Một tinh ngàn năm...! Làm thần một cõi không muốn... lại muốn làm yêu?

Người lạ mặt chậm rãi đứng dậy rồi lê từng bước về phía trước, trong ánh sáng le lói đó khuôn mặt của hắn từ từ lộ ra thật quá đổi kinh hoàng... Hắn không phải con người, cái thân hình đang di chuyển đó chỉ là cái gốc cây, chân hắn là rễ cây, tay hắn là cành cây trông hết sức kinh dị.

- Khử... Khử... Khử.... Thần hay yêu chỉ khác nhau do tín ngưỡng của con người! Vì sao mà cho rằng tao là yêu chứ? Biết đâu tao lại là sơn thần thì sao?

Gã trung niên nhăn mặt vuốt nhẹ cành roi dâu rồi dùng âm thần hét thật lớn:

- Thần mà đi hại người? Thần mà gian tà độc ác? Trong mắt ta thì ngươi chỉ là yêu quái mà thôi...! Đền tội đi...!

Chú thích: Âm thần là chỉ một thuật nói chuyện giữa thần, quỷ, đạo sĩ mà người thường không thể nghe được! Giống như kiểu âm dương thỉnh giác vậy -_-

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 5

Chương 5: Thiện Ác Đối Đầu

Cành roi dâu từ trên không lao vút xuống người mộc tinh, một tia lửa tóe ra trong khoảng không tĩnh mịch. Mộc tinh lùi lại vài bước đưa tay lên thủ thế, rồi hấn đưa cánh tay tới tạo thành một cành cây lao đến toan trói chặt gã trung niên.

Gã trung niên nhanh trí né người sang một bên, rồi dùng cành roi dâu vụt mạnh vào cành cây đang ngo ngoe trước mặt. Mộc tinh rút tay thật nhanh về nhưng không kịp, một tiếng Xoẹt...! vang lên, trên nền đất là những cành cây gãy đang co quắp lại vì lửa thiêu.

Mộc tinh ôm lấy tay nhăn nhó lại vì đau đớn, hấn nghiêng răng ken két nhìn về phía gã trung niên:

- Từ trước đến giờ nước sông không phạm nước giếng...! Hôm nay mà vì lũ phá rừng, diệt muông liệu có đáng hay không?

Gã trung niên lạnh lùng chữa cành roi dâu về phía Mộc tinh tỏ vẻ không thỏa hiệp:

- Trong nhân gian này, dù người hay yêu đều phải tuân theo luật trời! Người tự ý phá bỏ giới nghiêm vượt qua phép trời đã không còn xứng đáng làm thần nữa...! Hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo đánh tan tu vi của người...!

Mộc tinh cúi mặt im lặng, một màu đêm âm đạm khiến khung cảnh chung quanh thêm phần rờn rợn. Hai bàn tay hấn nắm chặt lại tạo thành tiếng động răng rắc tỏ vẻ liều chết đến cùng:

- Mà đã muốn đại khai sát giới thì đừng trách tao đồng quy ư tận!

Hôm nay nếu không phải tao chết thì là mày chết! Trói....!

Bốn rễ cây từ dưới chân gã trung niên bắt ngờ mọc ra trói nghiêng hai tay hai chân của gã. Gã trung niên cố hết sức gồng mình dẩy dựa nhưng càng dùng lực thì rễ cây càng trói chặt hơn. Mộc tinh nở nụ cười nham hiểm rồi từ từ đi đến trước mặt gã:

- Khựa khựa khựa...! Sao hả...? Mày không ngờ được là từ nãy đến giờ tao câu giờ sao?

Gã trung niên tức giận cố gắng vung cành roi dâu xuống đầu mộc tinh, nhưng rễ cây nghiêng chặt lại làm bàn tay gã bỗng nhiên rụng rời ra.

- Yêu tinh bỉ ổi! Có giỏi thì đường hoàng một đấu một với ta xem nào? Dùng trò mèo tiểu nhân mà cũng dám xưng là thần à?

- Vô độc bất trượng phu...! Muốn nói lý thì xuống âm tào mà trình bày với diêm vương...!

Dứt lời Mộc tinh dùng bàn tay sắc nhọn toan đâm thẳng vào bụng gã trung niên, bỗng nhiên từ trong hẻm một bóng người lao đến đá thẳng vào mạng sườn của hắn làm thân hình đồ sộ của mộc tinh bổ nhào xuống mặt đất.

- Tao XCM mày...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 6: Dâng Sớ Xin Thần

Tôi hạ cánh xuống mặt đất rồi nhanh chân chạy đến cội trói cho gã trung niên, gã ngạc nhiên nhìn tôi miệng run run hỏi:

- Cậu là....!

- Khi nào thắng được con yêu quái đã rồi hãy nói chuyện tiếp đi!

Tôi nhăn mặt lấy hai tay dứt mạnh rễ cây ra khỏi người gã, bỗng nhiên gáy tôi có cảm giác lạnh lạnh. Một tiếng gầm gừ khe khẽ rít lên đằng sau lưng tôi:

- Nhãi con...! Dám đánh lén tao...! Vậy mày cũng lên đường theo nó đi....!

- Bang...!

Một tiếng kêu chát chúa vang lên, tôi quay mặt lại xem chuyện gì xảy ra chỉ thấy mộc tinh bị đẩy ra xa vài bước. Đâu đó vẫn thấy một làn khói mỏng đang phảng phất trong không trung, gã trung niên đã thoát khỏi rễ cây từ lúc nào.

- Tiểu tử mau lấp vào một góc...! Kéo tự nhiên thành ruồi muỗi chết oan!

Bố khi nhà gã! Tôi vừa cứu gã xong giờ gã lại coi tôi là chướng ngại vật đuổi đi ngay được. Nhưng thấy khuôn mặt tỏ vẻ nghiêm túc của gã thì chắc chắn chuyện này không phải đùa, thì thôi cứ thử để trâu bò đánh nhau tiện thể xem trình độ của gã trung niên này đến đâu.

Tôi lại chạy về phía con hẻm rồi từ từ hé mắt ngó ra xem diễn biến tiếp

tục của trận quyết đấu, gã trung niên nghiêm mặt lấy trong túi ra một vật gì đó rồi dùng âm thần lên tiếng:

- Mộc tinh...! Ta xem ngươi lần này còn dùng trò mèo gì để đấu lại nữa...!

Tên mộc tinh tái mặt lại khi nhìn thấy vật thể kì lạ của gã trung niên, hấn lùi lại rồi xoa tay lấp bấp:

- Đừng... đừng mà...! Tôi biết lỗi rồi....! Tôi không dám hại người nữa...! Tha cho tôi đi mà...!

Gã trung niên đưa vật thể kì lạ đó ra trước mặt rồi lấy tay bắt quyết, lúc này tôi mới có thể nhìn rõ vật kì lạ đó rốt cuộc là cái gì. Một miếng kim loại màu ánh bạc, hình như nó có vẻ gì đó giống một cái lệnh bài.

- Gửi sứ trời, mời chư tiên! Về đây chúng giám nhập thân con tiêu diệt yêu ma tà đạo! Kính khấn "Tản Viên Sơn Thánh" giáng trần!

Một ánh sáng trên trời chiếu thẳng xuống người gã trung niên tỏa ra bá khí ngút trời. Phép thuật này hình như hơi quen quen, tôi đã thấy ở đâu rồi thì phải, thôi đúng rồi.... Tỉnh thần linh....

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 5

Chương 7: Sơn Tinh Giáng Lâm

Một làn hơi nóng tỏa ra khắp người gã trung niên, đôi mắt hấn sáng rực lên nhìn về phía trước. Mộc tinh sợ hãi lấy hết sức bình sinh chạy về phía con đường, nhưng bỗng nhiên hấn đứng khựng lại, hai chân hấn run rẩy như vừa nhìn thấy điều gì đó.

- Người muốn chạy đi đâu...?

Gã trung niên bước từng bước nặng nề tiến về phía Mộc tinh, tay gã vẫn còn đang nắm chặt cành roi dâu. Mộc tinh sợ hãi lắp bắp không nói lên thành lời, hấn đưa hai tay lên mặt như có ý tránh né đại họa sắp ráng xuống đầu:

- Tản Viên Sơn Thánh đại nhân! Tiểu thần biết sai rồi...! Xin tha cho tiểu thần một con đường sống...!

- Đường trước mặt đây...! Chạy đi....!

Tiếng nói ồm ồm phát ra từ miệng gã trung niên như vang dội khắp một vùng trời. Mộc tinh nhìn về phía con đường sau lưng hấn, rồi hấn lại nhìn về phía gã trung niên, rõ ràng hấn đang rất do dự không biết phải làm gì nữa nên chạy hay không?

Một cơn gió thổi mạnh ủa đến, hình hài Mộc tinh từ từ biến mất vào màn đêm tĩnh lặng. Gã trung niên vẫn đứng bất động giữa con đường đất phủ đầy bụi, gã đưa tay lên khoảng không trước mặt lăm nhăm điều gì đó rồi hét thật lớn:

- Dời non lấp bể....!

Mặt đất dưới chân tôi bỗng nhiên rung chuyển dữ dội, hình như có điều gì khác lạ đang xảy ra. Từ trong khoảng không, một hình bóng quen thuộc bị đánh bật trở lại xuống nền đất. Mộc tinh nhăn nhó vì đau đớn, hắn cố gắng gồng mình đứng dậy nhưng xem ra đã lực bất tòng tâm. Gã trung niên lạnh lùng nhìn về phía Mộc Tinh rồi khẽ mỉm cười:

- Bản thể của người là mộc luôn chịu sự chi phối từ ta! Dù người có trốn xuống tận trời cuối đất thì ta vẫn có cách moi được người lên...!

Gã trung niên lẩm nhảm niệm chú rồi ấn mạnh ngón trỏ lên trán mộc tinh, một ấn chú màu đỏ hiện lên trên trán hắn. Gã trung niên lạnh lùng nói tiếp:

- Nể tình người biết nghĩ cho vạn vật chim muông, lại mới phạm sai lầm đầu! Ta tha cho người một con đường sống! Nếu như lần sau còn đi ngược thiên lý tuyệt không nể tính! Giờ thì cút...!

Mộc Tinh quỳ rạp xuống lạy gã trung niên rồi vội vã biến thành làn gió bay đi. Gã trung niên cũng nhắm mắt chấp hai tay lại rồi lẩm nhảm hô lớn:

- Xa loan thánh giá..... Hồi cung....!

Thân hình gã trung niên bỗng nhiên đổ gục xuống nền đất lạnh, tôi vội vàng chạy đến rồi đỡ gã dậy. Có thâm niên trong việc thỉnh thần linh nên tôi cũng không lạ gì mấy việc này, chỉ cần ấn nhẹ huyệt ở hai bên thái dương là tỉnh lại ngay.

Đôi mắt gã từ từ mấp máy nhìn mọi thứ chung quanh, rồi gã đứng thẳng dậy thờ dài nhìn về phía tôi:

- May là có cậu...! Không thì hôm nay ta lành ít dữ nhiều...! Mà sao...!

Gã trung niên bỗng im lặng rồi nhìn về phía tôi với giọng điệu hoài nghi:

- Chắc chắn cậu không phải người thường...! Đôi mắt của cậu là thiên nhãn....!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 8: Thiên Nhân

- Thiên nhân...? Có lẽ ông nhầm rồi! Đúng là mắt tôi khác người thường nhưng là âm dương nhãn chứ không phải là thiên nhãn!

Tôi khẽ mỉm cười đáp lời với gã, gã trung niên suy nghĩ một lát rồi trầm tư nhìn về phía tôi. Gã lắc đầu rồi vồn vã lên tiếng:

- Không thể... Không thể nào! Ta có thể dám chắc trăm phần trăm đôi mắt của cậu là thiên nhãn...! Âm dương nhãn chỉ có thể nhìn thấy hai cõi âm dương nghĩa là cùng lắm thì cậu cũng chỉ nhìn thấy được ma quỷ bình thường! Nhưng đằng này...!

Tôi ngạc nhiên nhìn về phía gã, rốt cuộc lời ông nói là có ẩn ý gì? Tôi vội vàng gặng hỏi:

- Ý ông là sao?

- Mộc Tinh tuy là cây ngàn năm tu luyện nhưng hẳn cũng được phong cấp sơn thần vùng này! Nghĩa là hẳn cũng được liệt vào hàng thần linh! Theo lý thì dù cậu có âm dương nhãn cũng không thể nhìn thấy hẳn...! Chỉ có một khả năng mắt của cậu là thiên nhãn vạn người có một mà thôi...!

Gã trung niên ôn tồn lên tiếng trả lời, tôi cũng gỡ đầu nhăn mặt thắc mắc:

- Ông cũng nhìn thấy Mộc Tinh đó thôi...? Chẳng nhẽ ông cũng có thiên nhãn...?

Gã trung niên bất ngờ cười lớn rồi đưa tay ra trước mặt tỏ vẻ không

đồng tình:

- Cái này thì không so được...! Vì khả năng của ta là tô luyện mà thành...! Trong gia tộc họ Trần hiện tại cũng chỉ có bốn người có khả năng này thôi...! Và ta là một trong số đó...!

Tôi cũng sờ nhìn về phía gã trung niên, hóa ra gã... à mà không ông ấy là một trong những người đứng đầu gia tộc bắt ma họ Trần... Đúng là thái sơn ngay trước mặt mà cứ nghĩ là hòn non bộ mà. Tôi vội vàng quỳ rạp xuống miệng hô lớn:

- Con có mắt như mù mong cao nhân thứ tội!

Ông chú vội vàng đỡ tôi đứng dậy rồi ôn tồn hỏi:

- Ày ày! Không cần đa lễ! Cậu đến đây là có chuyện gì? Cứ nói ra nếu giúp được trong khả năng ta quyết không từ nan!

- Dạ! Con đến đây là mong muốn được học đạo thuật bắt ma ạ...!

Tôi định nói tiếp thì bỗng nhiên ông chú vội vàng cắt lời:

- Không cần nói nữa...! Nếu là việc đó thì cậu về đi...! Dù cậu có thiên nhãn hay là kì tài học đạo thì ta cũng vô phương...! Trước giờ gia tộc họ Trần không dạy đạo thuật cho người ngoài...!

Tôi túm chặt lấy quần ông chú rồi lại bắt đầu với bài kể nghèo kể khổ, lấy cớ là mất bao nhiêu công sức đi từ Hà Nội đến đây, chưa kể là hỏi han khắp nơi mới biết gia tộc họ Trần đứng đầu về khả năng bắt ma không ai có thể sánh kịp mới xin đến học đạo.

Ông chú lúc đầu có vẻ cứng rắn lắm nhưng khi nghe đến đoạn gia tộc họ Trần bắt ma số một không ai có thể sánh kịp thì thái độ có vẻ ậm ờ gật gù thuận ý. Chiêu này dù là ở bất cứ đâu chỉ cần thay đổi bình cũ rượu mới thì chưa bao giờ là lỗi thời:3 quen rồi... quen rồi! Ka ka!

Ông chú lại đỡ tôi đứng dậy rồi thở dài lên tiếng:

- Thấy cậu cũng thành tâm mà lại có tài chưa kể đến việc có căn duyên, nếu mà bỏ qua thực sự rất uổng phí. Nhưng người có quyền quyết định lại là huynh trưởng của ta, ông ta đi vắng mấy hôm nay đến mai mới về. Hay là chiều mai cậu quay lại đây, có gì ta sẽ tác động thêm còn việc ông có đồng ý hay không thì còn tùy thuộc vào duyên phận của cậu nữa!

Biết đến mức này là hết sức của ông chú nên tôi cũng chỉ biết lễ tạ ông rồi xin phép về nhà chuẩn bị. Còn việc có được gia tộc họ Trần nhận làm đệ tử hay không thì có lẽ còn phải xem ý trời thế nào đã.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 9: Xin Làm Đệ Tử

Sáng hôm sau tôi gọi nàng dậy chuẩn bị mọi thứ trước khi đến gặp người đứng đầu gia tộc họ Trần. Nàng có vẻ bất ngờ nên ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Người ta từng nói là họ Trần không nhận đệ tử ngoại tộc mà? Đến nữa thì giải quyết được vấn đề gì nữa?

Tôi khẽ mỉm cười thu dọn mọi thứ vào balo rồi nhẹ nhàng cất lời:

- Cứ thử lần cuối...! Nếu không được nữa thì chúng ta về Hà Nội!

Sau khi đã thu dọn đồ đạc xong, chúng tôi trả phòng rồi đi thẳng về phía con đường cái. Nhưng tôi không vội tiến về phía nhà họ Trần mà rẽ vào chợ gần đó, lại nói về chuyện này thì dân gian ta thường có câu: "Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn". Nhưng gia tộc họ Trần trước giờ liêm khiết lấy việc giúp đời là chính thì làm gì có chuyện nhận dứt lót.

Nếu không thể xài tiền thì ít ra cũng nên có chút thành ý để bày tỏ tấm lòng, may ra thì sẽ dễ dàng nói chuyện hơn thì sao. Nên sáng sớm hôm nay tôi đã vào chợ và đặt một mâm xôi trắng và một con lợn quay tuy không đáng giá mấy nhưng nhìn chung cũng tươm tất.

Đứng trước cửa chính nhà họ Trần, lòng tôi cảm thấy hồi hộp không yên. Liệu hôm nay mọi việc có suôn sẻ hay không? Thôi thì "mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên" cứ để cho ông trời quyết định vậy. Tên thanh niên mở cửa nhìn chúng tôi rồi thở dài cất lời:

- Lại là các người à? Hôm qua tôi đã nói rồi! Gia tộc họ Trần không nhận đệ tử khác họ! Hai người mau về đi!

Tôi mỉm cười trù mến rồi vội vàng lên tiếng:

- Hôm nay chúng tôi đến đây chỉ mong được diện kiến thầy Toàn một lần! Còn việc nhận hay không nhận thì chúng tôi cũng không dám làm phiền mọi người lần thứ ba...!

Gã thanh niên nhăn mặt rồi lắc đầu từ chối:

- Tôi cũng không muốn làm khó các người...! Nhưng thầy Toàn đi bắt ma vẫn chưa về nên....!

- Có chuyện gì thế?

Giọng nói lạnh lùng pha chút đằm đằm phát ra từ phía sau lưng tôi, một người đàn ông trung niên khoảng tầm 50 tuổi, khuôn mặt lộ rõ vẻ sương gió nhưng đôi mắt thì vẫn lấp lánh tinh anh. Gã thanh niên vội vã chạy đến bên người đàn ông rồi cầm lấy chiếc túi của ông cùng với giọng điệu khá tôn kính:

- Dạ bẩm thầy đã về ạ? Hai người này muốn đến học đạo, con đã bảo là gia tộc họ Trần không nhận đệ tử ngoại tộc nhưng họ nhất quyết không đi! Cứ muốn phải gặp được thầy...!

Người đàn ông trung niên lạnh lùng nhìn về phía tôi rồi lại đưa mắt nhìn về phía nàng. Đôi mắt ông bỗng tròn tròn tỏ vẻ ngạc nhiên, miệng run run lấp bắp:

- Cô là....!

Sáng hôm sau tôi gọi nàng dậy chuẩn bị mọi thứ trước khi đến gặp người đứng đầu gia tộc họ Trần. Nàng có vẻ bất ngờ nên ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Người ta từng nói là họ Trần không nhận đệ tử ngoại tộc mà? Đến nữa thì giải quyết được vấn đề gì nữa?

Tôi khẽ mỉm cười thu dọn mọi thứ vào balo rồi nhẹ nhàng cất lời:

- Cứ thử lần cuối...! Nếu không được nữa thì chúng ta về Hà Nội!

Sau khi đã thu dọn đồ đạc xong, chúng tôi trả phòng rồi đi thẳng về phía con đường cái. Nhưng tôi không vội tiến về phía nhà họ Trần mà rẽ vào chợ gần đó, lại nói về chuyện này thì dân gian ta thường có câu: " Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn". Nhưng gia tộc họ Trần trước giờ liêm khiết lấy việc giúp đời là chính thì làm gì có chuyện nhận đút lót.

Nếu không thể xài tiền thì ít ra cũng nên có chút thành ý để bày tỏ tấm lòng, may ra thì sẽ dễ dàng nói chuyện hơn thì sao. Nên sáng sớm hôm nay tôi đã vào chợ và đặt một mâm xôi trắng và một con lợn quay tuy không đáng giá mấy nhưng nhìn chung cũng tươm tất.

Đứng trước cửa chính nhà họ Trần, lòng tôi cảm thấy hồi hộp không yên. Liệu hôm nay mọi việc có suôn sẻ hay không? Thôi thì " mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên " cứ để cho ông trời quyết định vậy. Tên thanh niên mở cửa nhìn chúng tôi rồi thở dài cất lời:

- Lại là các người à? Hôm qua tôi đã nói rồi! Gia tộc họ Trần không nhận đệ tử khác họ! Hai người mau về đi!

Tôi mỉm cười triu mến rồi vội vàng lên tiếng:

- Hôm nay chúng tôi đến đây chỉ mong được diện kiến thầy Toàn một lần! Còn việc nhận hay không nhận thì chúng tôi cũng không dám làm phiền mọi người lần thứ ba...!

Gã thanh niên nhăn mặt rồi lắc đầu từ chối:

- Tôi cũng không muốn làm khó các người...! Nhưng thầy Toàn đi bắt ma vẫn chưa về nên....!

- Có chuyện gì thế?

Giọng nói lạnh lùng pha chút điềm đạm phát ra từ phía sau lưng tôi, một người đàn ông trung niên khoảng tầm 50 tuổi, khuôn mặt lộ rõ vẻ sương gió

nhưng đôi mắt thì vẫn lấp lánh tinh anh. Gã thanh niên vội vã chạy đến bên người đàn ông rồi cầm lấy chiếc túi của ông cùng với giọng điệu khá tôn kính:

- Dạ bẩm thầy đã về ạ? Hai người này muốn đến học đạo, con đã bảo là gia tộc họ Trần không nhận đệ tử ngoại tộc nhưng họ nhất quyết không đi! Cứ muốn phải gặp được thầy...!

Người đàn ông trung niên lạnh lùng nhìn về phía tôi rồi lại đưa mắt nhìn về phía nàng. Đôi mắt ông bỗng trợn tròn tỏ vẻ ngạc nhiên, miệng run run lấp bắp:

- Cô là....!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 10: Quy Tắc Nhận Sư

Nàng ngạc nhiên đưa mắt nhìn về phía người đàn ông trung niên, rớt cuộc vì sao ông ấy lại có biểu hiện như thế? Tôi im lặng không nói gì vì tôi cũng đã biết nguyên nhân vì sao. Người đàn ông bỗng thở dài rồi đi thẳng vào trong nhà nhưng giọng nói vẫn vang lên văng vẳng:

- Các người đi theo ta vào đây...!

Chúng tôi bê lễ vật đi theo người đàn ông đến đại sảnh của nhà chính, lúc này tôi mới có thời gian nhìn kỹ khung cảnh bên trong căn nhà. Đằng trước khu nhà là nơi phơi thuốc, sao dược liệu và sàng lọc tạp chất còn phía đằng sau thì lại là khung cảnh khác hẳn.

Vài đứa trẻ 12,13 tuổi đang ngồi làm đồ hàng mã trong khi những đứa lớn hơn 15,16 tuổi thì đang luyện võ công. Chúng tôi dừng lại trước một gian điện thờ rất lớn, với những bức tượng mà tôi có thể đoán ra là các bậc tiên nhân việt nam chỉ hiếm một điều là tôi chưa đoán được ra là ai.

Người đàn ông trung niên ngồi vào ghế chính giữa rồi ra hiệu cho tên thanh niên trẻ lại gần:

- Con mau thông báo cho thầy Hoạt và Thầy Vi đến điện thờ có việc!

Tên thanh niên cúi đầu vâng dạ rồi vội vã đi ra khỏi cửa chính, chúng tôi cũng để lễ vật xuống bàn rồi đứng khẹp nép vào một góc. Một lúc sau tên thanh niên quay lại, cùng đi là hai người đàn ông trung niên khác, một người thì đôi mắt hơi sắc lạnh với vẻ mặt bí ẩn khó đoán còn người kia thì lại là một người vô cùng quen thuộc, chính là ông chú đánh nhau với mộc tinh ông qua.

Chúng tôi vội vã cúi người tỏ thái độ cung kính với họ, ông chú nhìn về phía chúng tôi với nụ cười hiền từ còn người kia thì thái độ có vẻ hơi bàng quan không quan tâm đến chúng tôi. Thầy Toàn ngồi chính giữa ra hiệu cho chúng tôi lại gần rồi điềm đàm hỏi:

- Vì sao các người lại biết gia tộc họ Trần có truyền thống bắt ma?

Tôi liền nhanh miệng kể lẽ là tiếng lành đồn thổi họ Trần bắt ma tài ba ra sao, ở đâu ai cũng biết truyện ba ông thầy khử tà diệt quỷ giỏi thế nào, có thể nói là đứng đầu việt nam này. Thầy Toàn không hề quan tâm lời tôi bô lô ba la ra sao, ông nhẹ nhàng nhảm nhí tách trà rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Vậy chắc người cũng biết chuyện họ Trần không nhận đệ tử khác họ...? Cần gì mất công gặp bọn ta....?

Lời thầy Toàn hỏi làm tôi cứng miệng không biết nói sao, tôi và nàng đứng hình nhìn nhau không biết phải nói gì. Lúc này thời gian nhẹ trôi trong tĩnh lặng, thầy Vi ngồi bên cạnh vội vã lên tiếng giải nguy:

- Có thể là hai người này ngưỡng mộ uy danh của anh cả nên mới đến xin học đạo, họ còn bày tỏ thành ý thế kia chúng tỏ cũng là người biết lễ nghĩa hay là....!

- Ày ày! Quy tắc tổ tiên đã đặt ra sao có thể phá vỡ...! Trừ khi phải mang dòng máu nhà Trần không thì đừng hòng làm đệ tử tục gia...!

Người vừa lên tiếng cắt lời là thầy Hoạt, có vẻ như ông không thích chúng tôi cho lắm vì thái độ khinh khỉnh của ông lúc đầu là tôi đã đoán ra được chắc chắn việc nhận sư không đơn giản. Thầy Toàn gật gù như đã có quyết định cuối cùng, rồi ông lạnh lùng lên tiếng:

- Chú ba nói đúng! Quy tắc tổ tiên không thể làm trái...! Cậu thanh niên trẻ.... cậu có thể về được rồi...! Còn cô gái kia có thể ở lại...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 11: Bi Kịch

Tất cả chúng tôi đều bất ngờ trước câu trả lời của thầy Toàn, à mà không, chỉ có thấy thầy Hoạt, thầy Vi và nàng thôi. Thầy Hoạt quay sang ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Anh cả à! Quy tắc tổ tiên đặt ra không thể làm trái...! Cô gái kia không mang họ Trần sao có thể nhận làm đệ tử được?

Thầy Vi cũng quay sang thắc mắc:

- Em cũng không hiểu ý của anh cả? Người có thực tài thì anh không nhận! Cô gái kia rốt cuộc là có gì lạ thường mà anh lại để ý như vậy?

Thầy Toàn nhẹ nhàng nhám nháp tách trà rồi điềm đạm lên tiếng:

- Hai chú nhìn kĩ khuôn mặt cô gái trẻ kia xem giống ai?

Thầy Hoạt và Thầy Vi vội quay người nhìn thẳng về phía nàng, đôi mắt họ đang từ chăm chú bỗng nhiên kinh ngạc đến sững sờ. Thầy Vi giọng nói run run lắp bắp:

- Sao... giống quá vậy? Lẽ nào...?

- Chắc chắn rồi...! Không thể sai... được!

Thầy Hoạt gần giọng nói lớn rồi bỗng im lặng lạ thường, lúc này có lẽ chỉ còn mỗi nàng là đang hoang mang không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nàng nhìn về phía thầy Toàn rồi ngơ ngác hỏi:

- Giống... giống ai? Các người đang nói gì? Tôi nghe không hiểu? Tại

sao tôi được nhận mà anh ấy lại bị loại?

- Vì em mang dòng máu nhà họ Trần...!

Tôi nhẹ nhàng trả lời nàng, lúc này có lẽ không cần phải dấu diếm gì nữa, vì bí mật cũng đã đến lúc cần phải nói ra. Nàng sững sờ nhìn về phía tôi, giọng nói khẽ bổi rổi:

- Anh nói gì...? Em họ Bùi... không phải họ Trần...! Sao em có thể mang dòng máu nhà họ Trần được chứ?

- Chàng trai trẻ đó nói đúng đấy...! Cháu đích thị là con cháu nhà họ Trần...! Đó là sự thật hiển nhiên không thể chối bỏ được!

Thầy Toàn lạnh lùng cất giọng lên tiếng, rồi ông bắt đầu kể lại câu chuyện 20 năm về trước... một bi kịch mà những người chứng kiến không ai có thể quên được! Chuyện tình của một cô gái nhà họ Trần năm đó mới 18 tuổi và một thanh niên ngoại tộc tuổi ngoài 30, vì thanh niên đó là đạo sĩ Mao Sơn nên không được gia tộc họ Trần chấp thuận làm rể vì thế cuộc tình này bị ngăn cấm. Nhưng cô gái đó đã trót trao thân gửi phận cho chàng trai nên hai người đã trốn chạy đi tìm hạnh phúc chỉ tiếc...

Nói đến đây thầy Toàn thở dài rồi nhìn về phía bầu trời, không khí nặng nề và mệt mỏi như bao quanh khắp gian nhà chính. Đôi mắt nàng lấm tấm lệ:

- Rốt cuộc mẹ cháu giờ ở đâu?

- Ông ngoại cháu lúc đấy cho người đi tìm mẹ cháu về...! Cuối cùng cũng tìm được cha mẹ cháu, ta nhớ lúc đó cháu mới khoảng 2 tuổi...! Một đạo sĩ đơn độc như cha cháu sao có thể đấu lại cả một gia tộc? Nên y đã đưa cháu theo rồi trốn đi biên biệt! Mẹ cháu một thời gian sau vì nhớ cha con cháu lâm bệnh nặng nên đã qua đời! Ông bà ngoại cháu vì thương tiếc nên cũng đã....

Thầy Toàn lại im lặng tiếp, ông ấy không biết phải nói thêm gì nữa. Thầy Hoạt và thầy Vi tiến lại gần nàng rồi khẽ nhẹ nhàng mỉm cười:

- Cháu về đây là tốt rồi... Ông bà ngoại trên trời mà biết được chắc cũng yên lòng...!

- Nhưng còn anh ấy...? Anh ấy không thể ở lại sao...?

Đôi mắt nàng nhìn về phía tôi với ánh mắt chứa đựng sự lo lắng, thầy Vi khẽ mỉm cười rồi liếc mắt về phía thầy Hoạt. Ông cũng thay đổi thái độ từ khinh khỉnh sang vẻ mặt xuôi xuôi, rồi hai thầy đi về phía thầy Toàn như có ý xin hộ:

- Em thấy cậu thanh niên trẻ kia cũng có tài! Với cả người ta cũng đưa cháu mình về đây! Đạc cách một chút chắc tổ tiên trên trời cũng không trách phạt đâu!

- Chuyện này...! Thôi được nhưng tôi có một điều kiện!

Lúc này điều kiện gì tôi cũng chấp nhận tuốt, hay là... điều kiện là làm rể nhà họ Trần? Ka Ka Ka thế là nhất tiễn song điều vừa được làm đệ tử, lại vừa cưới được nàng, đời còn gì sướng hơn nữa...

- Người trông đèn cô Bốn vừa mất, hiện tại vẫn chưa có người thay thế! Nếu cậu muốn làm đệ tử họ Trần thì ban đêm phải đến đây trông đèn!

- Đèn cô Bốn...?

Thầy Hoạt và Thầy Vi cùng đồng thanh lên tiếng, khuôn mặt họ tái đi khi thầy Toàn đưa ra điều kiện đó. Rốt cuộc nơi đó là nơi như thế nào mà khiến cho họ sợ hãi đến như vậy? chắc hồi sau mới rõ được.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 12: Đèn Cô Bốn

- Anh cả không nói đùa đấy chứ? Sao lại để cho một tên mới học việc canh giữ đèn cô bốn được?

Thầy Hoạt vội vàng lên tiếng, thầy Vi cũng gật đầu như tán thành đồng quan điểm:

- Chú ba nói đúng đấy anh! Nơi đấy âm khí dày đặc vô cùng đáng sợ! Chỉ có những thầy pháp cao tay mới có thể canh giữ nơi đó! Cậu thanh niên trẻ này dù là kì tài chẳng nữa thì cũng là quá non nớt để trông đêm ở cấm địa đó!

Thầy Toàn nhăm nháp tách trà rồi khẽ mỉm cười nhìn về phía tôi:

- Nếu là một người bình thường thì có lẽ là không làm được! Nhưng nếu là một đạo sĩ Mao Sơn thì chắc cũng không khó khăn gì đâu...!

- Đạo sĩ Mao Sơn...?

Thầy Hoạt và thầy Vi ngạc nhiên lên tiếng rồi nhìn về phía tôi, tôi im lặng không biết phải nói gì... mà tốt nhất nên im lặng trong lúc này thì hơn. Nhưng tôi vẫn thắc mắc sao thầy Toàn đoán được tôi là đạo sĩ Mao Sơn cơ chứ?

- Ta nói đúng chứ chàng trai trẻ? Ta không biết lý do vì sao cậu lại muốn học đạo chỗ ta... nhưng nếu muốn ở lại thì phải làm theo điều kiện do ta đặt ra!

Tôi nhanh chân quỳ rạp xuống nhận sư, rồi thấp hương xin các vị tổ sư

đòi trước. Kết thúc việc lễ nhận sư, thầy Toàn đưa cho tôi một cái lệnh bài bằng gỗ rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Từ bây giờ ngươi chính thức là đệ tử ngoại tộc đầu tiên của gia tộc họ Trần! Ta không biết ở ngoài ngươi cao siêu, tài giỏi ra sao nhưng đệ tử mới vào bao giờ cũng ở cấp thấp nhất: Mộc đoàn!

Sau ngày hôm đấy, tôi chính thức trở thành đệ tử của họ Trần. Việc học đạo cũng không có gì khác so với lúc học ở chỗ ông bác già, vẫn sáng sớm tập thể lực, chiều làm đồ hàng mã và tối đến đèn cô bốn vừa tự ôn luyện kiến thức đạo thuật họ Trần vừa trông coi nơi này.

Về kiến thức đạo thuật họ Trần thì tôi cũng chỉ có thể kể sơ quá một chút cho các bạn! Gia tộc họ Trần thờ cúng Đức Thánh Trần lấy ngài là nguồn cội, chuyện trừ ma diệt tà bảo vệ sông núi nước nam còn bùa phép ra sao thì có cái kể được cũng có thứ là điều cấm kị nên việc này xin được phép được miễn trả lời.

Lại nói về việc trông đèn cô bốn thì công việc của tôi cũng chỉ là ngủ lại ở gian phòng ngay cạnh đèn thờ, cũng không đến mức gọi là khó khăn, vất vả gì cho cam. Nhưng thực sự có điều gì đó rất bí ẩn mà tôi khó có thể giải thích được, nhất là việc đèn thờ này tỏa ra tà khí ngút trời đó là sự thật mà tôi tận mắt chứng kiến.

Ngay đêm đầu tiên đến đây, thấy có điều không ổn là tôi đã đi dò xét một vòng nhưng tuyệt nhiên không thấy hồn ma bóng quế nào cả. Vậy rốt cuộc tà khí từ đâu mà có?

Mãi suy nghĩ điều lạ lùng đó, tôi thiếp đi từ lúc nào không biết. Đâu đó trong giấc mơ tôi bỗng nghe thấy giọng hát đầy ai oán của một nữ nhân nào đó:

" Người theo hương hoa mây mù giăng lối

Làn sương khói phai đưa bước ai xa rồi

Đơn côi mình ta vẫn vương hồi ức trong men say chiều mưa buồn

Ngăn giọt lệ ngừng khiến khoé mi sầu bi..í..i..ì..i

Đường xưa nơi cố nhân từ giã biệt li

Cánh hoa rụng rời

Phận duyên mong manh rẽ lối trong mơ ngày tương phùng... "

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 13: Tiếng Hát Nào Nè

Chuỗi ngày tiếp theo trải qua rất bình thường... Tôi vẫn học đạo ban ngày và đêm về thì ngủ ở đền cô bốn. Đôi khi chỉ ước một lần nhìn thấy hồn ma bóng quế rồi đánh chết mợ nó luôn chứ cái kiểu âm khí dày đặc mà im lìm đáng sợ thế này thì tôi thấy không quen.

Nó làm tôi nhớ lại chuyện ngôi nhà treo cổ ở ngõ chợ khâm thiên, không biết lúc nào mình bị lên đĩa nữa. Haiz quả thật là tư tưởng không thoải mái chút nào.

Tiếng gõ cửa làm những suy nghĩ trong tôi vội tan biến, 10h đêm rồi còn ma nào đến làm phiền tôi đây? Mở cửa chính thì hóa ra người đẩy là nàng, trên tay vẫn còn đang cầm túi bánh bao chắc là mang sang cho tôi ăn đêm. Tôi ngạc nhiên mỉm cười lên tiếng:

- Sao giờ này em còn đến đây? Nhớ anh quá phải không?

Nàng khẽ mỉm cười rồi đặt túi bánh bao lên trên bàn, một hương thơm nhẹ nhẹ tỏa ra từ mấy chiếc bánh bao làm dạ dày tôi bỗng nhiên kêu gào. Nàng khẽ nhú mày rồi cầm bánh bao ném về phía tôi:

- Thôi ăn đi ông tướng! Còn giả vờ sĩ diện nữa....!

Tôi cười khì rồi nhai ngấu nghiến cái bánh bao, trong lúc đó thì nàng quét dọn lại chỗ ở của tôi. Thật sự thì tính cách của nàng thì có lẽ là ngàn người mới có một, thời đại này biết tìm đâu một người thùy mị, nét na lại chịu thương chịu khó nữa?

Sau khi đã quét dọn mọi thứ xong xuôi, nàng mở cửa bước vào đền cô

bốn. Tôi ngạc nhiên không hiểu là nàng vào đây định làm gì, chỉ thấy nàng châm hương rồi khấn vái gì đó. Đôi mắt nàng bỗng nhiên đắm lệ khi nhìn về phía bức tượng... Thôi đúng rồi...

Lúc này tôi mới nhận ra bức tượng cô bốn rất giống nàng, phải chăng đền cô bốn chính là nơi thờ phụng mẹ nàng? Tôi định hỏi nàng nhưng bỗng nhiên có điều gì đó thôi thúc tôi ngừng lại, có lẽ đây là chuyện riêng tư của nàng và tôi không nên đi quá sâu.

Đã quá muộn nên tôi bảo nàng ở lại, chứ thân gái một mình đi về thì thật sự là không an toàn. Nhưng nàng sợ người ngoài dị nghị với cả " nam nữ thọ thọ bất tương thân ", chưa phải vợ chồng sao có thể ở chung được.

Đang trong thế khó xử tiến thoái lưỡng nan giữa việc về hay ở thì bỗng nhiên hai chúng tôi có cảm giác lạnh gáy. Tiếng hát đầy ai oán hằng đêm lại vang lên...

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 14: Địa Đạo

- XCM mà! Giỏi thì ra đây... Ra đây!

Tôi hét lên trong tâm trạng cực kì ức chế, tiếng hát bỗng nhiên ngừng lại rồi mọi thứ lại im lặng đến mức đáng sợ. Nàng đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh như đang lo lắng về một điều gì đó, tôi chỉ biết trấn an nàng rồi cầm đèn bin đi xung quanh quyết tìm đầu con ma nữ đó ra.

Mùi tà khí vẫn tỏa ra đến mức nồng nặc, thật khó để biết được chỗ nào mới là điểm bất thường trong ngôi đền này. Nàng kéo áo tôi rồi rụt rè lên tiếng hỏi:

- Anh có nhìn thấy thứ dơ bẩn gì không?

Tôi hiểu ý nàng đang hỏi về cái gì, lạc trôi nhà nó chứ, tôi mà nhìn thấy nó thì nó cứ xác định hồi hận cả đời vì đã hóa thành ma đi. Làm tôi mấy ngày nay mất ngủ vì đề phòng có biến xảy ra, chưa kể đến việc làm vợ chưa cưới của tôi sợ sệt.

Tôi nhìn về phía cây hương đang cháy, hình như có điều gì đó kì lạ. Khói hương đáng lẽ phải xuôi theo chiều gió nhưng hình như nó đang bị thổi về phía đằng sau bức tượng. Lấy hết can đảm, tôi leo lên bệ thờ rồi ngó vào đằng sau bức tượng cô ba.

Khói hương len vào một khe nhỏ dưới nền đất, rõ ràng là phía dưới có một địa đạo. Làm cách nào để mở được cửa hầm đây? Tôi suy nghĩ một lát rồi nhìn xung quanh xem có gì bất thường không, đập vào ngay mắt tôi chính là đằng sau lưng của tượng cô bốn có một kí hiệu lạ hình chữ Trần.

Tôi lấy tay sờ lên nó rồi thử xoay nhẹ về hướng kim đồng hồ, bỗng nhiên một tiếng động lạ vang lên. Dưới chân tôi, cánh cửa của địa đạo từ từ mở ra, mùi tà khí xộc thẳng vào mặt tôi làm khuôn mặt tôi nhăn nhó vì khó chịu.

Rõ ràng bên dưới này có thứ gì đó cực kì đáng sợ và nguy hiểm, rốt cuộc đó là thứ gì? Tôi quay người lại nhìn về phía nàng nhưng hình như nàng không có vẻ gì là sợ hãi, chẳng lẽ mùi tà khí này chỉ có tôi cảm nhận được?

Tôi do dự không biết có nên đi xuống địa đạo hay không, nếu để nàng một mình ở lại thì vạn lần tôi không yên tâm, mà nếu để nàng cùng xuống thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Sống cùng sống mà chết cùng chết! Tôi thở dài một hơi thật sâu nắm chặt tay nàng rồi bước vào địa đạo, cầm đèn pin trong tay, tôi mò mẫm vào hang động sâu thăm thẳm. Từ đằng xa, ánh sáng le lói cuối con hầm bỗng nhiên hiện ra cùng tiếng hát rên rỉ nghe cực kì não nề lại một lần nữa ngân vang:

" Lòng ta xin nguyện khắc ghi trong tim tình nồng mê say

Mặc cho tóc mây vươn lên đôi môi cay

Bâng khuâng mình ta lạc trôi giữa đời

Ta lạc trôi giữa trời.... "

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 15: Mẫu Tử Tương Phùng

Từ đằng xa, một bóng người dần dần hiện ra phảng phất giữa làn sương khói mờ ảo. Một nữ nhân mặc bộ quần áo trắng muốt ngồi trên tấm phản gỗ, xung quanh tỏa ra tà khí phảng phất màu xanh lam.

Tôi và nàng chậm rãi từ từ tiến vào chính giữa đại sảnh, nữ nhân ấy có vẻ vẫn chưa biết đến sự hiện diện của chúng tôi, ả vẫn ngồi rên rỉ khúc hát nào nề như gần như xa. Tâm trạng tôi đang cực kì lo sợ... Nữ nhân này rốt cuộc là yêu ma hay quỷ quái phương nào? Liệu tu vi của ả có thần thông quảng đại hay không?

Bỗng nhiên nữ nhân ngừng hát, có vẻ như ả đã phát hiện ra sự có mặt của chúng tôi. Một giọng nói nhẹ nhàng từ từ ngân vang:

- Là anh cả phải không? Sao anh lại đến đây vào giờ này?

Chúng tôi im lặng không dám lên tiếng trả lời, nữ nhân từ từ quay mặt lại nhìn về phía chúng tôi. Đôi mắt ả từ đôi mắt nguội lạnh bỗng tỏ vẻ ngạc nhiên rồi bất ngờ sững sốt không nói nên lời:

- Các người là....?

Không chỉ nữ nhân đó, tôi và nàng đều kinh ngạc khi nhìn thấy khuôn mặt của người đàn bà đấy. Nữ nhân đó có nét gì đó rất giống nàng, thật sự là khó diễn tả cảm xúc này... Người đang ngồi trên tấm phản gỗ đó là mẹ nàng...

Miệng nàng run run không nói lên lời, đôi mắt nàng đắm lệ nhìn về phía nữ nhân. Cảm xúc mẹ con tương phùng sau gần 20 năm xa cách ngay cả

người ngoài như tôi cũng có thể hiểu được, họ định lao đến ôm chầm lấy nhau nhưng bàn tay tôi đã nắm chặt cổ tay nàng lại rồi hét thật lớn:

- Dừng lại...! Dừng đến gần người đàn bà đấy...!

Nàng ngạc nhiên nhìn tôi, ngay cả người đàn bà đấy cũng đứng sựng lại. Tôi chau mày nhìn về phía người đàn bà đó, rồi mồm môi gằn giọng:

- Người đang đứng trước mặt em chưa chắc đã là mẹ em thực sự? Cũng có thể bà ta từng là mẹ em nhưng hiện giờ bà ta không còn là con người nữa! Bà ta đã hóa quỷ rồi...!

Nàng nhìn về phía người đàn bà như không tin những gì mà tôi vừa nói. Nữ nhân kia cũng từ từ lùi lại rồi thở dài đáp:

- Cậu thanh niên trẻ này nói đúng...! Từ 20 năm trước thì mẹ đã không còn là con người nữa...! Ít nhất là được sống như một con người...! Nhưng mẹ không phải là quỷ...! Mẹ sẽ không làm hại con đâu...!

- Bà nói dối...! Người bà đang tỏa ra tà khí kia...!

Tôi nghiêm mặt gằn giọng, người đàn bà ngạc nhiên nhìn tôi rồi nhìn về phía sau lưng. Rồi bà từ từ bước xuống khỏi tấm phản gỗ đi về phía bên trái vài bước:

- Ý cậu là đang nói thứ sau lưng tôi?

Lúc này tôi mới có thể nhìn thấy chính xác cái thứ đang tỏa ra tà khí ngút trời, đó không phải mẹ nàng. Thứ mang cảm giác nặng nề cho tôi trong vài tháng qua là một chiếc quan tài mang hoa văn kì lạ.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 16: Quan Tài Bí Ẩn

- Đó là cái gì vậy?

Đôi mắt tôi ngạc nhiên nhìn về phía chiếc quan tài, rồi tôi đi về phía nó để nhìn cho kĩ hơn. Bỗng nhiên người đàn bà hô lớn ngăn cản lại:

- Dừng lại gần đó...! Cấm địa đó không thể... vào được...!

Tôi đứng sững lại nhìn về phía cô bốn, có lẽ bà ấy nói đúng. Cái quan tài này tỏa ra tà khí nồng nặc như vậy chắc chắn không phải thứ tốt lành gì, đừng nên f***ng vào nó thì hơn. Lúc này tôi không còn ngăn cản nàng đến gần cô bốn nữa, vì tôi biết bà ấy là người bằng xương bằng thịt chứ không phải là hồn ma bóng quế.

Thực ra lúc này tâm trạng tôi có lẽ là hơi bối rối và lo lắng, lúc nãy ở trên đèn tôi có lỡ mồm XCM mẹ của nàng. Không biết là nàng có buồn đưa lê bán dưa chuột gì không, nếu bà ấy mà biết thì tôi muôn kiếp cũng đừng mơ cưới con gái của bà ấy luôn.

Nhưng cũng may nàng không phải là người tọc mạch, và có lẽ bà ấy ở dưới này cũng không nghe thấy tôi chửi bả trên kia nên bà ấy cũng nhẹ nhàng mỉm cười triu mến với tôi. Rồi nàng ra hiệu cho tôi biến ra chỗ khác để cho hai mẹ con lâu ngày tâm sự chuyện riêng tư.

Tôi cũng là người hiểu chuyện, nên cất bước lạng lẽ đi xung quanh nhìn mọi thứ bên trong hang động, đặc biệt là chiếc quan tài kì lạ. Những hoa văn trên chiếc quan tài có vẻ gì đó rất thân thuộc, tôi không biết phải diễn tả ra sao nhưng những hình thù này theo tôi đoán mang nặng văn hóa của dân tộc đông nam á cổ xưa.

Không chỉ có vậy, những hình thù trạm khắc này mang nặng hình ảnh của một ai đó rất quen thuộc... Mà tôi lúc này không tài nào nhớ ra được, chỉ biết là tôi đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi. Nhưng tôi có thể chắc chắn một điều, cái thứ ở bên trong chiếc quan tài này tuyệt đối không đơn giản.

Đang mải suy nghĩ thì bỗng nhiên tiếng hô lớn làm tôi trở về thực tại, tôi quay lại nhìn thì thấy cô bốn đang giục nàng đi ngay khỏi đây với giọng điệu hót hải:

- Con phải ra ngay khỏi đây! Về với bố con ngay và đừng bao giờ trở về đây nữa!

- Con sẽ không đi khỏi đây nếu không có mẹ đi cùng đâu!

Nàng níu lấy tay áo cô bốn như có ý muốn bà ấy đi theo, tôi ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Lúc này vẫn còn đang mừng mừng tủi tủi thì quay ngoắt lại đã đuổi nhau đi rồi, tôi nhìn họ rồi lên tiếng hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra vậy?

- Tất cả các người sẽ không có một ai thoát được ra khỏi đây đâu!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 17: Kẻ Lạ Mặt

Âm thanh vang lên khiến chúng tôi giật mình sửng sốt, từ trong màn đêm sâu thẳm, một bóng người quen thuộc dần dần hiện ra.

Hắn lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía chúng tôi rồi khẽ nhếch mép nói tiếp:

- Các người thông minh hơn ta tưởng đấy! Vậy là bí mật đền cô bốn cuối cùng cũng có người phá giải...!

Cô bốn ôm chặt nàng rồi nhìn về phía kẻ mới xuất hiện với vẻ mặt đau khổ:

- Anh cả! Em xin anh...! Hãy tha cho con em...! Đừng bắt nó có số phận giống như em...!

Thầy Toàn nhắm mắt rồi thở dài lắc đầu:

- Đến bây giờ cô vẫn chưa hiểu nỗi khổ của anh sao? Anh làm thế đâu phải là vì lợi ích riêng...! Cô nên nhớ sự hi sinh của cô 20 năm qua và sự hi sinh của con gái cô trong 20 năm tiếp theo chính là để bảo vệ đất nước này! Cô hiểu không?

Người đàn bà im lặng không nói lên lời, cô chỉ biết sờ lên mặt con gái mình rồi lã chã nước mắt lên tiếng:

- Mẹ xin lỗi...!

- Khoan...!

Tôi lạnh lùng đưa tay ra như có ý chen ngang cuộc nói chuyện giữa thành viên của dòng tộc nhà Trần. Thật sự là mấy tháng qua tôi đã cố gắng nén nhịn cái thái độ tò mò và soi mói của bọn đệ tử nội tộc nhà họ Trần, chưa kể cái thái độ ghê lạnh của mấy tên sư huynh đi trước và thái độ bàng quang của thầy cả Toàn. Nhưng đến hôm nay thì không thể nén nhịn hơn nữa, tôi khẽ ghì giọng nhẹ nhàng nhất có thể rồi mỉm cười lên tiếng:

- Rốt cuộc chuyện này là sao?

Thầy Toàn lạnh lùng nhìn về phía tôi rồi chậm rãi trả lời:

- Đây không phải chuyện của người! Biết khôn thì xem như không thấy gì cả! Bằng không thì cuốn gói cút xéo khỏi đây!

Tôi chề môi rồi trợn mắt áp bàn tay lên tai tỏ vẻ không nghe rõ:

- Gì thế? Giỏi thì nhắc lại được không? Đạo này tai hơi ngứa nên nghe không rõ?

Thầy Toàn mặt nóng như lửa tức giận nghiến răng ken két, tay ông rút đằng sau ra một chiếc roi da rồi nắm chặt nhìn về phía tôi:

- Tai nghe không rõ à? Vậy để ta lấy ráy tai cho người!

Tôi bóp cổ tay vận động rồi đưa mắt nhìn về phía thầy Toàn cười mỉa:

- Vậy tôi cũng sẽ giúp ông bon miệng hơn...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 18: Sự Thật Rợn Người

- Các người im hết đi...!

Một giọng nói chột hét lên, người đàn bà run rẩy cố ghì chặt cảm xúc nhưng có lẽ nó đã đi quá giới hạn. Bà ta vẫn ôm con gái mình, tiếng rên hỏn hển như bị một áp lực nào đó đè nặng lấy. Tôi im lặng thả lỏng tay xuống rồi lạnh lùng cất lời hỏi:

- Rốt cuộc có bí mật nào ở đây? Phải chăng là có liên quan đến chiếc quan tài đá kia?

Tôi liếc mắt về phía quan tài với thái độ hoài nghi, không ai trả lời, thầy Toàn cất chiếc roi da ra đằng sau lưng rồi chậm rãi tiến về phía cô bốn. Ông ta đỡ cô bốn và nàng đứng dậy rồi ôn tồn cất lời:

- Ai mà chẳng nghĩ đến tình máu mủ ruột thịt! Anh chỉ có một người em gái là cô thì càng mong muốn cô hạnh phúc! Và đương nhiên cũng muốn cháu ruột mình được một cuộc sống bình thường. Tiếc là...!

Vừa nói ông ta lại thở dài thườn thượt, người đàn bà đi về phía trước phẫn gổ rồi ngồi lên nó. Đôi mắt bà ta hướng về chiếc quan tài đá, giọng nói lộ vẻ trầm tư:

- Dòng tộc nhà Trần từ thời cụ tổ Hưng Đạo Vương đến giờ lấy việc bảo vệ bờ cõi đất Việt làm gốc, trừ ma diệt tà làm rễ! Tôn chi hàng đầu là chống giặc ngoại xâm và những âm tà quỷ loạn gây ảnh hưởng đến dân chúng! Tổ tiên tôi cứ âm thầm bảo vệ nước nam như vậy cho đến 100 năm sau đó thì bất ngờ đất nước có nguy biến...! Nước Chiêm Thành đưa quân xâm lược Đại Việt khiến cho sinh linh đồ thán, đại nạn lâm nguy!

- Vậy câu chuyện bà kể liên quan gì đến chiếc quan tài đá kia?

Tôi ngạc nhiên lên tiếng hỏi, cô bốn thờ dài rồi nhìn về phía thầy Toàn. Ông ta bước về phía chiếc quan tài rồi sờ lên tấm bùa vải buộc chặt trên thành nắp quan tài:

- Cũng may năm đó mạch nước chưa mất! Vua Chiêm Thành tử nạn trên thuyền! Đại Việt thoát khỏi mối họa diệt vong nhưng câu chuyện tiếp theo không chỉ có thế...! Những phù thủy Chiêm Thành đã lấy xác vị vua đó tẩm ướp rồi làm phép để giúp vua Chiêm Thành hồi sinh! Tuy là tổ tiên của ta đã phát hiện ra chuyện này kịp thời nhưng chỉ có thể áp chế không cho y hồi sinh trở lại...! Nếu một ngày nào đó phong ấn này được phá giải thì vua Chiêm Thành sẽ hồi sinh từ cõi chết và y sẽ trở thành một vị thần chiến bại quay trở về trả thù đòi lại những gì đã mất!

- Nếu không phải quy định chỉ có con gái dòng tộc nhà Trần mới có khả năng trấn giữ chiếc quan tài đá kia, thì ta cũng không muốn đánh đổi hạnh phúc của em gái ta đâu!

Tôi sửng sốt khi nghe xong toàn bộ câu chuyện từ lời thầy Toàn nói, miệng tôi lắp bắp như muốn nghe lại lời xác nhận từ những người trong cuộc:

- Vậy kẻ nằm trong quan tài đá kia phải chăng là...!

Thầy Toàn lạnh lùng nhìn về phía tôi rồi gật đầu xác nhận:

- Đúng vậy...! Y chính là Ché Bồng Nga...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 19: Quyết Định Cuối Cùng

Tôi không thể tin những gì mà mình vừa được nghe từ thầy Toàn, một câu chuyện mà tôi chưa bao giờ được xác thực từ bất cứ một tư liệu nào cả. Tôi ngạc nhiên nhìn ông rồi cất lời hỏi:

- Nhưng lịch sử rõ ràng đã ghi lại là thủ cấp của Chế Bồng Nga đã bị Trần Nguyên Diệu chặt xuống rồi được tướng quân Trần Khát Chân đem dâng lên vua Trần Nghệ Tông còn xác thì được người Chiêm hỏa táng rồi mà?

Thầy Toàn khẽ cười nhạt rồi nhìn về phía quan tài, giọng nói ông lại vang lên đìem đạm:

- Trước giờ lịch sử luôn do kẻ thắng cuộc viết ra! Chân lý ấy mà người vẫn không hiểu sao? Giống như việc xâm lược hay mở mang bờ cõi thực ra chỉ là một! Quan trọng là người nhìn vào khía cạnh là kẻ đi xâm lược hay là kẻ bị xâm lược mà thôi!

Ra là vậy, điều thầy Toàn nói cũng có vẻ là đúng. Rõ ràng trước giờ chúng ta chỉ tìm hiểu được lịch sử ghi chép lại nhưng những điều đó có đúng hay không thì chưa một ai có thể kiểm chứng được. Lúc này tôi chỉ còn biết im lặng và nhìn về phía chiếc quan tài, phải làm sao đây? Bản thân tôi cũng không biết được, vận mệnh cả đất nước này tôi không có quyền quyết định, dòng họ nhà Trần cũng vậy, tất cả giờ phụ thuộc vào nàng...

Nhưng thực tâm lúc này, bản thân tôi không cam lòng. Tôi không thể để mất người con gái mà tôi yêu được, nếu số phận đã quyết không cho chúng tôi bên nhau thì tôi cũng kệ mợ nó, hạnh phúc của mình phải do bản thân mình nắm giữ. Tôi hạ quyết tâm rồi tiến thẳng về phía chiếc quan tài đá, thầy

Toàn nhắm mắt nhìn về phía tôi với biểu cảm ngạc nhiên:

- Người định làm gì?

- Tôi quyết định rồi...! Tôi đêch quan tâm kẻ nằm bên trong quan tài là thần thánh phương nào! Dòng họ nhà ông sợ là việc của nhà ông chứ dù hấn có hồi sinh thì tôi cũng khô máu với hấn!

Dứt lời tôi giựt mạnh tấm vải kết giới ra, thầy Toàn trợn tròn mắt như không thể tin những gì tôi vừa làm. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc ngang sống lưng của tôi, luồng tà khí xanh lam tỏa ra từ bên trong chiếc quan tài giờ bị hút ngược lại vào. Khuôn mặt thầy Toàn tím tái tức giận, hai bàn tay ổng run run cùng giọng nói lắp bắp không lên lời:

- Người... Người....!

- Rằm...!

Cả thân hình tôi bị đẩy mạnh về phía sau rồi ngã vật xuống dưới nền đất, lúc định hình lại thì chỉ thấy một bóng người đang lao đến phía tôi cùng tiếng hét đầy phẫn nộ:

- Hôm nay tao quyết phải thanh lý môn hộ....!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 20: Phần Nộ

- Roẹt...!

Một tiếng quét khô không khóc vang lên, may mà tôi đã tránh sang bên trái vài giây trước đó nếu không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra. Chỉ thấy khói bụi mờ mờ, dưới đất vẫn còn in hình vết gì đó trên nền đang bốc khói nghi ngút.

Lúc này tôi mới định thần lại và nhìn về phía người vừa tấn công tôi, tay thầy Toàn cầm một chiếc roi màu trắng f***c, khuôn mặt ông vẫn đỏ rực như quan công vậy. Tôi nhìn về phía chiếc roi rồi bất giác gáy tôi bỗng nhiên cảm thấy lạnh lạnh:

- Xương sống... thường luồng...?

- Mà y có vẻ cũng am hiểu về vũ khí tâm linh đấy!

Thầy Toàn lạnh lùng lên tiếng, ổng giơ roi lên vụt vun vút xuống nền đất, dưới mặt đất vết roi chạm xuống tóe ra những tia lửa điện tạo cảm giác hơi gai người cho những ai đang có mặt ở đây. Tôi khẽ nhoẻn miệng cười rồi lên tiếng đáp lại:

- Ông tưởng chỉ có mỗi ông có đồ chơi thôi sao? Tôi cũng c....!

Vừa nói, tay phải tôi đưa ra sau lưng đang cố tìm kiếm vật gì đó nhưng tôi bỗng buông tay xuống rồi im bật. Nó đã không còn ở đây nữa, tôi bỗng nhiên quên mất là nó hiện tại đã theo chân người ta đi về bên tàu.

- Mà y có gì thì lôi ra đi...! Tao không muốn bắt nạt người không tác
sất...!

- Khoan... Khoan...! Giờ đâu phải là lúc người nhà đánh người mình chứ? Đây là lúc chúng ta phải đoàn kết chống lại k...!

Tôi chưa kịp nói hết câu hòa hoãn thì bỗng nhiên cảm nhận nguy hiểm trước mặt, một vết cắt tóe ra lửa in trên vạt áo tôi. Đôi chân tôi lùi lại vài bước rồi tôi ôm chặt lấy vết thương đang bốc khói nghi ngút, thật không ngờ lão thầy lại chơi lớn như vậy, rõ ràng là ông ta thực sự muốn đại khai sát giới.

- Chết đi....!

Tiếng thầy Toàn hét lên văng vẳng trong màn đêm giá lạnh, tôi nhìn thấy chiếc roi trắng lao đến gần sát mặt tôi. Bỗng nhiên một bóng người lao đến trước mặt tôi đỡ lấy ngọn roi đấy, cơ thể đó từ từ ngã xuống rồi bất động dưới đất.

Đôi mắt tôi bỗng nhiên từ từ trào nước mắt nhìn về phía người đang nằm trên nền đất. đôi bàn tay tôi ôm chặt lấy cơ thể, miệng run run rên rì:

- Không sao... Em sẽ không sao... đâu mà....! Nhất định em sẽ không sao đâu...!

Cơ thể đó từ từ lạnh dần đi, tôi không còn cảm nhận được sự sống từ người đó nữa. Thầy Toàn và cô bốn đôi mắt sững sờ không thể tin những gì vừa xảy ra, chiếc roi trắng từ từ buông lơ lửng khỏi đôi tay thô ráp của ông.

Tôi bẻ nạng lên chiếc phản gỗ gần đó rồi quay mặt lại nhìn về phía thầy Toàn với đôi mắt đầy phần nộ, tôi phi thân thật nhanh lao đến trước mặt thầy Toàn rồi giơ tay đâm thẳng một cước giữa bụng lão thầy với tất cả sức mạnh đang có:

- Tha thu... Nộ phá quyền...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 21: Lỗi Là Do Tôi ?

Cơ thể thầy Toàn bay thẳng vào tường rồi đứng bất động không có phản ứng, tôi nắm chặt đôi tay, hai hàm răng nghiến chặt như đang trút toàn bộ sức mạnh sau cú đấm đó. Một giọng nói quen thuộc lại văng vẳng giữa hang động:

- Đó là toàn bộ sự phần nộ của mày? Mày cho rằng chính tao là người đã giết cái H?

Một tràng cười điên dại vang lên, đôi mắt thầy Toàn lạnh lùng nhìn về phía tôi đầy phần nộ. Thực lòng tôi không hiểu tim ông làm bằng cái gì nữa, chính ông ra tay hạ sát cháu gái ông mà biểu hiện trên gương mặt lại không có vẻ gì là hối hận.

Tôi nắm chặt hai tay đưa ra trước mặt thủ thế, miệng gằn giọng hét lên:

- Lão già như ông thật sự quá máu lạnh! Chẳng lẽ ông không có chút tình người nào sao? Hôm nay tôi sẽ lấy máu trả máu!

- Có vẻ như mày đang nhầm lẫn...! Người khiến cái H ra nông nỗi này không phải là tao...! Mà là mày...!

Đôi mắt vô hồn của thầy Toàn nhìn về phía tôi, miệng lão khẽ mỉm cười rồi từ từ nói tiếp:

- Nếu như mày không đến đây học đạo...! Thì cái H đâu phải đi theo đến đây...! Rồi rơi vào tình cảnh của ngày hôm nay? Nếu như mày không phá phong ấn thì tao cũng đâu đại khai sát giới và cái H cũng đâu đỡ đòn chí mạng sau cùng cho mày? Nghĩ kỹ lại đi nhóc con... Chính mày...! Do mày...

mà cái H phải chết...! Chính tao mới là người trả thù cho cháu gái của tao...!

Đôi mắt tôi mở to tròn như không thể tin những gì mà thầy Toàn vừa nói, chẳng lẽ tất cả mọi chuyện ngay từ đầu do tôi mà ra? Nếu như tôi không cố chấp muốn học đạo thuật việt nam thì H đã không phải đi cùng, nếu như tôi không manh động tháo lớp vải phong ấn thì đâu xảy ra có sự này... Rõ ràng tất cả ra có sự này là do một tay tôi gieo họa mà ra...

- Cứu nó làm gì...! Cô có cứu nó thì chúng ta cũng không một ai có thể sống sót mà rời khỏi đây đâu...!

Thầy Toàn thờ dài nhìn về phía sau lưng tôi, tôi quay mặt lại, cơ mặt run run như không thể tin vào mắt mình... khuôn mặt của nàng đang hồng hào trở lại.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 22: Người Cũ Xuất Hiện

Tôi chạy thật nhanh về phía nàng và cô bốn, thật khó có thể diễn tả cảm xúc của tôi lúc này có lẽ tôi đang trải qua một niềm tin về một hi vọng nào đó, hoặc đơn giản hơn đó là niềm hạnh phúc vô bờ bến.

- Đừng lo lắng...! Em không sao đâu... Bôi cao rồi sẽ khỏi...!

- Đùa chẳng đúng lúc tí nào cả...! Nhỏ khờ này...!

Tôi mỉm cười trách yêu nàng, cô bốn vờ ho nhẹ rồi ôn tồn lên tiếng:

- Con mới chỉ vừa thoát được cửa tử thôi...! Nơi này tà khí dày đặc thật sự không tốt...! Ra khỏi đây thì mẹ mới có thể chữa lành vết thương được!

Nàng xua tay có vẻ không muốn xa rời tôi, nhưng lúc này sức khỏe của nàng mới là quan trọng nên tôi nhờ cô bốn đưa nàng ra khỏi địa đạo. Sau khi bóng hai người họ đã biến mất trong màn đêm, tôi quay lại nhìn về phía thầy Toàn, ông đứng nghiêm nghị nhìn về phía tôi, khuôn mặt lộ rõ vẻ bất cần.

Tôi nắm chặt đôi tay rồi đưa ra trước mặt thủ thế, ông ta vẫn không có biểu hiện gì là muốn giao chiến với tôi. Rồi ông nhìn về phía khoảng không sau lưng tôi rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Hai người họ đã rời khỏi đây rồi...! Người còn e ngại gì nữa mà không xuất hiện...!

Tôi ngạc nhiên chỉ về phía mình như có ý hỏi ông đang nói chuyện với tôi à, rồi có lẽ tôi cảm nhận được có ai đó đang đi chậm chậm phía sau lưng tôi. Theo phản xạ tôi quay lại nhìn, đôi mắt mở to khi nhìn về phía người bí

ấn mới xuất hiện.

Người bí ấn đó đi qua ngang mặt tôi, rồi lạnh lùng nhìn về phía thầy Toàn:

- Đã 20 năm trôi qua rồi...! Nhưng ta vẫn thấy như vừa mới ngày hôm qua...! Có lẽ mọi chuyện nên kết thúc ngay bây giờ là tốt nhất...!

- Đã không thể quay đầu được rồi...! Phong ấn đã bị thằng nhãi con người phá đến phá giải...! Dù người có xuất hiện hay không thì mọi chuyện cũng sẽ kết thúc ngay bây giờ thôi...!

Thầy Toàn và ông bác già đưa vũ khí ra thủ thế, định kết thúc bằng một trận giao chiến sau cùng. Bỗng nhiên chiếc quan tài rung lên bần bật rồi một tiếng nổ cực lớn vang lên:

- UỶNH...!

Tiếng động cực lớn kèm theo là khói bụi cực lớn lan tỏa khắp địa đạo làm trận giao chiến chuẩn bị bắt đầu bỗng chốc ngừng lại, một bóng người mờ mờ ảo ảo ngồi trên phiến đá từ từ dò xét nhìn về phía chúng tôi. Giọng nói vang lên văng vẳng như từ cõi chết vọng về:

ខ្ញុំនៅទីណា? តើអ្នកជាអ្នកណា? (Ta đang ở nơi nào? Các người là ai?)

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Diệp
Quyển 5

Chương 23: Chế Bồng Nga

Thầy Toàn lao thật nhanh đến dùng roi thường luồn vọt thật mạnh về phía bóng người đó, một ánh sáng chói lòa vang lên, cả thân hình thầy Toàn bị đẩy mạnh về phía xa rồi gục ngã dưới nền đất lạnh.

Làn khói dần dần trôi đi, hình ảnh bóng người mờ mờ ảo ảo đó hiện ra ngày càng rõ hơn. Một người đàn ông tuổi ngoài tứ tuần với bộ râu quai nón và làn da bánh mật mạnh mẽ đang ngồi khoan thai trên phiến đá nhìn về phía chúng tôi. Gã đưa đôi mắt sáng rực nhìn chăm chú xung quanh một hồi rồi hỏi lại:

- ស្តេចបានរំលឹកឡើងវិញកាតព្វកិច្ច! តើអ្នកជានរណា? ហើយកន្លែងនេះដែលជាកន្លែងដែលយើងមាន? (bỏn vương nhắc lại! Các người là ai? Và hiện tại thì ta đang ở đâu?)

Thầy Toàn thì đang nằm bất tỉnh dưới nền đất, ông bác già thì khuôn mặt có vẻ nghiêm trọng, lằn trán ông đang chảy dài mồ hôi nhưng theo suy nghĩ của tôi thì có lẽ ông cũng không hiểu gã đang nói gì! Chỉ có tôi là hiểu lời mà gã nói còn lý do vì sao tôi lại hiểu tiếng champa thì hiện tại tôi cũng không có tâm trạng để thắc mắc!

Gã đàn ông champa nhắm mắt lại rồi thở dài thườn thượt, gã đưa tay sờ râu rồi chậm rãi nói tiếp:

- ប្រសិនបើមនុស្សដែលមិនយល់ឬមិនយល់ពីការទទួលខុសត្រូវដោយចេតនាគរកម្លាំង! ដូច្នោះមនុស្សនេះគឺដែលមានតម្លៃដែលកំពុងរស់នៅក្នុងពិភពលោកម្តងទៀត! (nếu các người không hiểu hoặc có tình không hiểu thì bỏn vương cũng không bắt ép! Vậy các người cũng không còn giá trị để sống trên đời nữa!)

Dứt lời gã đưa tay ra định làm gì đó, tôi hiểu rõ lúc này thực sự không

ồn. Gã champa này cực kì nguy hiểm, nhìn cái cách gã tiễn thầy Toàn vào giấc ngủ không tự chủ là đủ hiểu lời của hấn không phải là nói đùa, tôi vội vàng đưa tay ra hiệu:

- សង្កត់លើ! លោកបានជាស្តេចនៃប្រទេសពោធិ៍ Binasuor ចម្ប៉ាទេ? (Khoan đã! Ngài có phải là vua Chế Bồng Nga của nước champa?)

Ông bác già ngạc nhiên nhìn về phía tôi rồi lên tiếng hỏi:

- Người hiểu hấn nói gì sao....?

Vừa dứt lời thì cả thân hình của ông bác già bị đẩy mạnh về phía bên trái rồi va mạnh vào tường. Lúc tôi định hình lại thì ông đã ngất lịm dưới nền đất giống như thầy Toàn. Chế Bồng Nga trợn mắt nhìn về phía thân thể ông bác già rồi buông lời quát lớn:

- កុហកថា! ឧទានសព្វសន្ទនាភារកិច្ចបរិស្ថាន! ពិតជាមិនដឹងថាអ្វីដែលជីវិតគឺបានស្តាប់! (Láo toét! Dám xen vào cuộc nói chuyện của bốn vương! Thật không biết sống chết là gì!)

- ជាការពិត! បុណ្យរបស់ស្តេចពោធិ៍ Binasuor! វាហាក់ដូចជាមានមនុស្សដែលយល់ពីភារកិច្ចរបស់ស្តេចចង់និយាយថាវា! (Đúng! Bốn vương chính là Chế Bồng Nga! Có vẻ như là có người hiểu lời của bốn vương muốn nói rồi!)

Chế Bồng Nga mỉm cười lạnh lùng nhìn về phía tôi, khuôn mặt gã toát lên sự uy nghiêm xen lẫn là cảm giác đáng sợ đến rợn người. Lúc này thì tôi mới hiểu sai lầm chết người của mình, tôi đã giải thoát cho một nhân vật cực kì nguy hiểm...

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 24: Vạn Làn Căm Phẫn

- ហេតុអ្វីបានជា? អ្នកអាចឆ្លើយសំណួរទាំងនេះនគរកាតព្វកិច្ចនោះទេ? (Sao? Người có thể trả lời cho những thắc mắc của bản vương không?)

Chế Bồng Nga lạnh lùng nói tiếp, tôi nuốt nước bọt ực một cái rồi vội vã trả lời:

- បច្ចុប្បន្នលោកកំពុងស្ថិតនៅក្នុងដីរាជាណាចករនៅភាគខាងជើងវៀតណាមមានប្រាក! ហើយខ្ញុំប្រជាពលរដ្ឋនៃប្រទេសវៀតណាមមួយ! (Hiện tại ngài đang ở côn sơn kiếp bạc thuộc miền bắc việt nam! Còn tôi là một người dân của nước việt nam!)

Chế Bồng Nga chau mày rồi lên tiếng hỏi lại:

- វៀតណាម? វៀតណាមអស្ចារ្យអ្នកមានន័យ? (Việt Nam? Ý người là Đại Việt?)

Lúc này cảm xúc của tôi rất hỗn loạn, không biết gã sẽ làm gì tiếp theo nếu tôi gật đầu xác nhận nữa! Theo lịch sử thì giữa Chế Bồng Nga và nước Đại Việt có mối thâm thù đại hận, nếu như gã nổi giận rồi lỡ tay giết tôi luôn thì sao? Mà thôi đã đến nước này thì cũng không thể vãn hồi được nữa rồi, trước sau thì cũng tử ọ nên tôi cố gắng gồng mình rồi trợn mắt dõng dạc lên tiếng:

- នោះហើយជាសិទ្ធិ! វៀតណាមវៀតណាមគឺជាអតីតសាកលវិទ្យាល័យ! និយាយដោយត្រង់ទៅករវ័យសំណួរសម្រាប់វា...! (Đúng vậy! Việt Nam chính là Đại Việt năm xưa! Nói thẳng một câu cho nó vuông thì...!)

Tôi chưa kịp nói hết câu thì bỗng nhiên một lực đẩy ập thẳng tới trước mặt tôi, cả cơ thể tôi chới với về phía sau rồi ngã sòng soài dưới mặt đất. Tôi cố gượng dậy rồi định thần lại nhìn về phía trước, Chế Bồng Nga khuôn mặt

đỏ như gấc, hai mũi thở phì phò tức giận nhìn về phía tôi rồi nghiêng răng quát lớn:

- វៀតណាមអស្ចារ្យណាស់! គ្មានការសង្ស័យជាថ្មីម្តងទៀតបានឈរនគរកាតព្វកិច្ចនៅស្រុកសត្រូវ! ចំប៉ា ចម្ប៉ាផងដែរ.... កង្ហារនេះអ្វីដែរ? (Đại Việt! Không thể ngờ là bốn vương lại đang đứng trên mảnh đất của kẻ thù! Còn champa.... champa hiện giờ thì sao?)

Tôi đứng thẳng dậy rồi nghiêm mặt lạnh lùng trả lời:

- ចំប៉ាវ? ប្រហែលជាប្រទេសតែមួយគត់ដែលបានរៀបរាប់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏តម្លាភ័យ...! ជិត 200 ឆ្នាំមកហើយ, ចាម្ប៉ាបានក្លាយជាផ្នែកមួយនៃប្រទេសវៀតណាមហើយបន្ទាប់មក...! (Champa ur? Có lẽ đất nước này chỉ còn được nhắc đến trong môn lịch sử mà thôi...! Gần 200 năm trước thì champa đã trở thành một phần của Việt Nam rồi...!)

Vừa dứt lời, cơ thể tôi lại bị đẩy bay xuống nền đất. Ché Bồng Nga tiến từng bước chậm rãi đến trước mặt tôi, gã đưa tay ra bóp thật mạnh vào cổ tôi, miệng gã rít lên từng hồi:

- អ្នកកំពុងរំលឹកជាថ្មីម្តងទៀតបានមើលឃើញនៅឡើយទេ! ចម្ប៉ាដែលជាកន្លែងដែលកង្ហារនេះ? (Mày nhắc lại một lần nữa xem nào! Champa hiện giờ ở đâu?)

Miệng tôi nghẹn đắng lại, trí óc tôi giờ mơ mơ hồ hồ như không còn nhìn rõ gì nữa. Lúc này văng vẳng bên tai chỉ mơ màng nghe thấy ai đó hô lớn:

- Gửi sớ trời, mời chư tiên! Về đây chúng giám nhập thân con tiêu diệt yêu ma tà đạo! Kính khấn " Đức Thánh Trần " giáng trần!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 25: Liên Minh Trừ Nạn

Ánh sáng từ trên cao xuyên qua địa đạo chiếu thẳng xuống người thầy Toàn, một làn hơi nóng tỏa ra kèm theo đó là một áp lực kinh hồn. Chế Bồng Nga buông cổ tôi ra rồi chau mày nhìn về phía thầy Toàn, gã nhoen miệng cười một cách khinh khinh:

- Hmm...! វាហាក់ដូចជា... ដង្ហើមព្រះ...? (Hmm...! Có vẻ như...là hơi thở của thần linh...?)

Đôi mắt thầy Toàn đỏ rực lên, khuôn mặt ông có vẻ nghiêm nghị đến lạ thường nhìn về phía Chế Bồng Nga:

- Dù ngươi có là yêu ma hay là quỷ thần...! Nếu gây họa cho nước Nam đều phải bị tận diệt...!

Dứt lời, thầy Toàn phi thân đến đâm thẳng một cước vào giữa mặt Chế Bồng Nga. Cả thân trên của gã bật ngửa về đằng sau rồi đổ gục dưới nền đất, trên khuôn mặt vẫn tỏa ra khói đen nghi ngút.

Tôi cố gắng lê nốt cái sức tàn về phía ông bác già, định đưa ông ấy vào một góc tránh làm ruồi muỗi cản đường giữa bãi chiến trường. Nhìn quanh ngó dọc chẳng thấy ông đang ngất ở đâu, hóa ra từ đằng xa thấy ông đang lúi húi làm gì đó. Tôi loạng choạng tiến lại gần rồi hỏn hển lên tiếng:

- Thầy đang làm gì vậy?

- Tất nhiên là lập pháp đàn để thỉnh thần linh rồi!

Ông lạnh lùng lên tiếng không thèm ngó đến tôi chỉ một lần, tôi nhìn về

phía xác Chế Bồng Nga đang nằm gục dưới nền đất rồi ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Chỉ cần Đức Thánh Trần cũng thừa sức đương đầu với gã! Thầy cần gì phải mất công như vậy?

Ông bác già cười một cách khinh khỉnh rồi lạnh lùng trả lời:

- Thỉnh thần linh dù là đạo sĩ giỏi đến mấy cũng chỉ thi triển một phần mười sức mạnh của vị thần được triệu hồi! Vậy theo ngươi giữa một vị thần không bị hạn chế sức mạnh và một vị thần chỉ sử dụng được một phần mười thành công lực thì bên nào sẽ có cơ hội thắng nhiều hơn? Chưa kể thỉnh thần linh còn bị hạn chế về thời gian nhập hồn nữa!

Thì ra là vậy, vậy rõ ràng hiện tại trận chiến này vẫn là châu chấu đá voi. Tôi cố gắng nén đau giúp ông bác già một tay lập pháp đàn, lúc này chỉ có tốc chiến tốc thắng may ra mới có một tia hi vọng chiến thắng.

Chế Bồng Nga nắm chặt bàn tay rồi từ từ đứng thẳng dậy, gã sờ lên khuôn mặt rồi khẽ nhoẻn miệng cười:

- ទីបំផុតមានឱកាសក្នុងការបញ្ចុះបញ្ចូលសាច់ដុំជើងសម្រាកមួយ!

អ្នកបានត្រៀមរួចរាល់ក្នុងការស្តាប់នៅឡើយទេ? (Cuối cùng mới có cơ hội để vận động chân tay thư giãn gân cốt!

Ngươi đã sẵn sàng để chết chưa?)

- Thờ cái quái gì ta nghe không hiểu là sao? Nếu đã không hiểu nhau như vậy, để ta lấy thân phận chủ nhà mời ngươi bác cháo hành nhé?

Người lên tiếng trả lời là tôi... à mà không phải tôi! Hiện giờ nói đúng hơn người vừa lên tiếng là Phù Đổng Thiên Vương...

Trận chiến giữa Chế Bồng Nga và liên minh Đức Thánh Trần, Lạc Long Quân, Phù Đổng Thiên Vương chính thức bắt đầu...

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 26: Chế Bồng Nga Vs Phù Đổng Thiên Vương

- Hai vị cho đệ lên trước nhé?

Phù Đổng Thiên Vương mỉm cười lên tiếng hỏi, Đức Thánh Trần có vẻ lo lắng không vui nhưng Lạc Long Quân đưa tay ngăn cản. Rồi ngài khẽ chau mày nhìn về phía Phù Đổng Thiên Vương:

- Ta không ngăn cản Thiên Vương...! Nhưng đệ nên nhớ chúng ta chỉ ở được trong thân xác người phàm có hạn... Liệu liệu thời gian mà giải quyết vấn đề...!

- Lạc Tổ yên tâm...! Thánh Gióng chỉ cần 2 phút để tiến hẳn về châu Diêm gia thôi...!

Vừa dứt lời, Phù Đổng Thiên Vương nắm chặt hai tay. Cơ thể ngài bỗng nhiên phả ra hơi nóng kinh hồn, cả cơ thể đỏ rực lại như sét nung. Trong khoảnh khắc, cơ thể ngài như điện xẹt lao đến trước mặt Chế Bồng Nga rồi giơ tay đâm thật mạnh về phía mặt gã:

- Hỏa Long Quyển...!

- Bang...!

Chế Bồng Nga cũng phản xạ thật nhanh đưa cánh tay ra đỡ cú đâm của Phù Đổng Thiên Vương. Gã khẽ nở nụ cười bí ẩn rồi đưa tay thật nhanh tung một chưởng cực mạnh giữa ngực Phù Đổng Thiên Vương.

Bàn tay Chế Bồng Nga chạm vào ngực Phù Đổng Thiên Vương tạo ra một áp lực cực mạnh đẩy Phù Đổng Thiên Vương về phía sau. Ngài lộn vài

vòng trên không rồi đáp xuống mặt đất, khuôn mặt ngài lộ rõ sự thích thú:

- Có vẻ như ngươi cũng có đôi chút bản lĩnh! Đỡ tiếp này! Triệu hồi Hỏa Mã Chiến Xa...!

Từ trong khoảng không một ngọn lửa mang hình hài một con chiến mã lao thẳng tới trước mặt Chế Bồng Nga. Gã không có vẻ nao núng áp chặt hai lòng bàn tay với nhau rồi niệm chú, một vòng tròn tà khí bao quanh gã làm Hỏa Mã Chiến Xa đang lao đến bỗng nhiên bốc hơi giữa khoảng không.

- Dừng lại được rồi...! Không còn thời gian để chơi đùa với hấn nữa...!

Người vừa lên tiếng cắt ngang trận đấu là Lạc Long Quân, có vẻ ngài đã nhận ra điều gì đó. Phù Đổng Thiên Vương nhăn mặt nhìn về phía Lạc Tỏ:

- Đệ có thể tiêu diệt hấn mà Lạc Tỏ...! Cho đệ xin chút thời gian nữa...!

- Đệ có thể nếu như đệ có mùi phân công lực...! Nhưng lúc này vận mệnh đất nước không phải là trò chơi...!

Phù Đổng Thiên Vương thở dài đành chấp nhận tạm kết thúc trận chiến tay đôi. Lạc Long Quân lạnh lùng nhìn về phía Chế Bồng Nga rồi gằn giọng lên tiếng:

- Đã đến lúc cuộc chiến này nên kết thúc rồi...!

- ប្រជាជនសម្ពត្តអាចជឿទុកចិត្តភាគខាងកើតខ្ញុំ? ខ្ញុំ វ មនុស្សម្នាក់ត្រូវជូនដំណឹងដំណឹងអាក្រក់ ចន្ទាបមក...! ទាហានព្រលឹងចំប៉ានាក់ត្រូវបានសម្លាប់សាលា SA ដែលជាកន្លែងដែល...! ថែបងង... ឆ្កែចតាចាម្ប៉ាហៅអ្នកពីមាននរកត្រឡប់ទៅពិភពលោករបស់មនុស្សដើម្បីទាមទារមកវិញនូវអ្វីដែលបាន បាត់បង់! (Các người định cậy đông bắt nạt ta sao? Ta e là phải thông báo cho các người một tin buồn rồi...! Hỡi linh hồn các chiến sĩ Champa đã tử trận nơi sa trường...! Ta...Chế Bồng Nga... Vua của nước ChamPa kêu gọi các người từ địa ngục quay về nhân gian đòi lại những gì đã mất!)

Chế Bồng Nga vừa dứt lời thì đằng sau lưng gã, hàng vạn linh hồn mang hình hài quân lính Champa thời xưa, tay cầm giáo mác biểu thị sự phẫn nộ

bắt đầu cho một trận chiến lấy hồn đê thân...! -_-

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 27: Trước Giờ Nghênh Chiến

- Người nghĩ là chỉ có người biết triệu hồi âm binh thôi sao? Hỡi các binh lính Đại Việt đã cùng ta trải qua sương gió chiến trường! Một lần nữa ta ra lệnh cho các người quay về nhân gian, tiêu diệt ngoại tộc bảo vệ sơn hà xã tắc...!

Đức Thánh Trần giơ tay lên cao chỉ ngón trỏ về phía đỉnh thiên, từ sau lưng ngài, những linh hồn binh lính Đại Việt từ từ hiện ra quỳ rạp dưới chân Hưng Đạo Vương. Nhưng nhìn tương quan lực lượng có vẻ không ổn, binh lính Champa về số lượng hơn hẳn binh lính Đại Việt gấp chục lần.

Đức Thánh Trần nghiêm mặt hét lớn:

- Ba quân nghe rõ...! Đánh cho chúng biết nước Nam có chủ! Đánh cho đến lúc xác giặc phơi sương...! Đánh cho đến khi không còn bóng giặc trên quê hương....Đại Việt! Đánh...!

Hàng nghìn linh hồn binh lính Đại Việt xông tới đối đầu với hàng vạn linh hồn binh lính ChamPa tạo ra một khung cảnh hết sức kì dị nhưng vẫn mang đậm nét sử thi. Đức Thánh Trần đang chỉ huy binh lính bỗng nhiên sực nhớ ra điều gì đó nên quay đầu lại nhìn về phía Lạc Long Quân và Phù Đổng Thiên Vương rồi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Hai ngài còn làm gì nữa mà không triệu hồi binh lính hỗ trợ ta?

Phù Đổng Thiên Vương mặt sượng lại rồi gãi đầu lấp bấp:

- À ừ...! Thì mấy huynh cũng biết đấy...! Hồi xưa đến giờ đệ toàn độc hành một mình chấp tất...! Làm gì có binh lính nào đi theo đâu...!

Lạc Long Quân cũng khoanh tay nghiêm nghị đáp:

- Thì từ xưa đến giờ ta cũng toàn đánh quái chứ có bao giờ đánh giặc ngoại xâm đâu mà cần có binh lính hỗ trợ? Mà kể cả có đánh giặc ngoại xâm thì chắc ta cũng thừa sức một mình cân hết thôi...!

Đức Thánh Trần đơ người một lúc rồi nhăn mặt lên tiếng:

- Vậy mấy vị cũng nên góp chút sức lực đối đầu với hắn chứ? Chẳng lẽ lại để mình tôi đối phó...?

- Vậy thế này đi...! Phù Đổng Thiên Vương có thâm niên chống giặc ngoại xâm sẽ hỗ trợ cho Hung Đạo Vương tiêu diệt bọn âm hồn binh lính ngoại tặc...! Còn gã râu ria kia, để ta đối phó...! Có vấn đề gì không?

Lạc Long Quân khẽ mỉm cười nhìn về phía Chế Bồng Nga như có ý thách thức, Phù Đổng Thiên Vương cũng giơ tay trên trời lôi từ trong không trung ra một thanh tre bằng sắt rồi mỉm cười hô lớn:

- Đệ chỉ chờ Lạc Tổ nói mỗi câu này thôi...! Đã lâu lắm rồi đệ không được thể hiện bá khí nam nhi...!

Lạc Long Quân giơ tay vào không trung rút ra một thanh đoản kiếm rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Vậy bắt đầu thôi...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 5

Chương 28: Hấn Quá Mạnh

Thời gian như ngưng đọng, tiếng vũ khí va chạm vào nhau méo mó đi như kiểu chúng đến từ thế giới khác vậy. Lạc Long Quân phi thân như sao xẹt đến trước mặt Chế Bồng Nga rồi vận sức đâm thật mạnh vào giữa (.) ngực của gã.

Theo phản xạ gã đưa hai tay ra đỡ trước ngực, nhưng cơ thể gã bỗng nhiên bị đẩy bay về phía sau rồi loạng quạng ngã dưới nền đất. Máu tươi thổ ra trong khóe miệng gã, Chế Bồng Nga nhăn nhó nhìn về phía người đứng trước mặt với thái độ hấn học:

- អ្នកឯងជាខ្លាំងថា...! ប៉ុន្តែខ្ញុំចូលចិត្តវា...! (Người mạnh lắm...! Nhưng ta thích vậy...!)

- Câm miệng và xem ta thể hiện đây...!

Một tiếng vút vang lên, lưỡi kiếm của Lạc Long Quân chẻ xuống đầu Chế Bồng Nga. Không có gì bất ngờ xảy ra, đôi ngược lại chỉ là một tiếng động khô khốc vang lên:

- Keeng....!

Chế Bồng Nga khẽ nhếch mép rồi uốn lượn hai cánh tay tạo thành một thế võ rất kì ảo, cả cơ thể Lạc Long Quân bay giữa không trung từ lúc nào rồi đột ngột rơi xuống dưới nền đất. Lạc Long Quân lộn người đứng dậy rồi đưa hai tay ra thủ thế:

- Quả thực không thể coi thường người...!

Chế Bồng Nga đưa ngón tay cái lên lau sạch vết máu trên khóe miệng, rồi khẽ mỉm cười nhìn về phía Lạc Long Quân:

- ចង់លេងត្រឡប់មកវិញ? ប្រភេទប្រជាប្រិយស៊ីណាត? ក្បាច់ Muay ឡាវ? ប្រដាល់សេរី? អ្នកចង់ ត្រឡប់មកវិញបានកុំមុន? (Muốn đấu tiếp sao? pencak silat? Muay Lào? Pradal Serey? Người muốn ném món võ nào trước đây?)

- Đừng tự mãn...! Giờ ta sẽ cho người biết thế nào là võ thuật của Đại Việt...!

Dứt lời, Lạc Long Quân nắm chặt đôi tay lại rồi phi thân đến đâm liên tục vào người Chế Bồng Nga, cả thân hình gã bị đâm đến mức phải lùi lại về phía sau. Đến lúc bị dồn vào góc tường, hắn mới tức giận hét lên:

- អ្នកកណ្តាប់ដៃគ្រប់គ្រាន់ហើយ...? Baang.....! (Người đâm đủ chưa...? Baang.....!)

Một áp lực kinh hồn đẩy Lạc Long Quân về phía sau vài bước, lúc ngài định hình lại chỉ thấy một bóng đen đang phi thân lao tới:

- ឆឺមានសប្បាយ....! (Tiếp đất vui vẻ nhé....!)

Cả cơ thể Lạc Long Quân lại một lần nữa bay giữa không trung nhưng lần này có vẻ không ổn, vì Chế Bồng Nga đã lao tới và ra đòn dứt điểm:

- មេឃឡាក់ចាកឆ្ងាយ....! (Lạc Trôi giữa bầu trời đi....!)

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 29: Vô Vọng

Một đám giữa ngực Lạc Long Quân, khiến linh hồn ngài tách rời khỏi cơ thể ông bác già. Cố gắng chơi với hình hài người phàm lần cuối, nhưng đổi lại chỉ là sự tuyệt vọng, linh hồn Lạc Long Quân đã quay trở về cung của ngài.

- Lạc Tổ.....!

Tiếng hét vang vọng khắp địa đạo, Phù Đổng Thiên Vương như không thể tin những gì vừa xảy ra. Gân đỏ gân xanh hằn rõ trên vết trán của ngài, Phù Đổng Thiên Vương phi thân lên không trung cầm tre sắt vụt thật mạnh xuống đầu Chế Bồng Nga:

- Tao liều mạng với mày....!

- Nóng nảy dễ mắc sơ hở...!

Chế Bồng Nga khẽ cười nhạt rồi nhẹ nhàng lách người sang một bên, tiếng tre sắt đập mạnh xuống nền đất tạo thành một tiếng nổ inh tai. Chế Bồng Nga đứng trước mặt Phù Đổng Thiên Vương, gã đưa tay lên tung một chưởng cực mạnh xuống đỉnh đầu của ngài.

Một làn khói mỏng từ từ tỏa ra từ cơ thể của tôi, rồi hình dáng của Phù Đổng Thiên Vương hiện ra trong làn khói là sự hối tiếc xen lẫn là sự tức giận đến cực điểm. Nhưng tất cả cuối cùng đã muộn, hiện tại chỉ còn lại Đức Thánh Trần trong thân xác thầy Toàn.

- Trận đấu cũng đã đến lúc hạ màn...! Một mình ngươi không thể ngăn ta... À không... Phải nói là tiễn ngươi xong, ta sẽ đưa Đại Việt của các người

vào bể khổ...!

- Dù chỉ còn lại một giây trong thân xác người phạm, ta cũng quyết không để người gây tổn hại đến con dân nước Việt...!

Đức Thánh Trần nghiêm mặt nhìn về phía Chế Bồng Nga rồi hét lớn. Đôi mắt tôi càng ngày càng mờ dần đi, đôi tai cũng ù lại không còn nghe rõ gì nữa, chỉ nghe thấy lời cuối cùng là tiếng nói của ai đó vừa xuất hiện:

- Yết Kiêu và Dã Tượng đến muộn...! Xin Hung Đạo Vương tha tội...!

Ai đến thì cũng thế thôi... Ngay cả Lạc Tổ còn không phải là đối thủ của Chế Bồng Nga thì... nhân gian này còn ai có thể ngăn cản gã chứ? Tôi khẽ mỉm cười lần cuối chấp nhận cái chết đang đến gần.

Linh hồn tôi lạc vào một vùng đất với những di tích đền đài hết sức kì dị, đây là đâu? Phải chăng tôi đang ở bên kia thế giới? Trước mặt tôi là hình dáng của kẻ vô cùng quen thuộc, hấn đang ngồi trên ngai vàng, mặc áo giáp óng ánh được khảm nạm bởi những viên đá quý tinh xảo.

Khuôn mặt hấn lộ rõ vẻ uy nghi xen lẫn là sự hứng thú khi nhìn về phía tôi:

- Chào mừng người đến với la sát giới...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 30: Sức Mạnh Bí Ẩn

- Pankaka? Thực sự là ông sao? Sao tôi lại ở đây? Tôi tưởng khi chết đi thì mình phải ở âm tào địa phủ chứ?

Tôi ngạc nhiên nhìn lại bản thân mình rồi nhìn về phía kẻ đang ngồi trên ngai vàng. Pandaka từ từ đứng dậy rồi bước chậm rãi về phía tôi:

- Người chưa chết! Và ta cũng không phải hoàn toàn là Pandaka...! Haiz Phải giải thích sao đây? Nói một cách đơn giản thì đây là tiềm thức hệ trong người? Và ta chính là nguồn sức mạnh bí ẩn đã hỗ trợ người trong thời gian qua?

Tôi đơ mắt nhìn về phía Pandaka fake rồi hỏi lại một lần nữa:

- Là sao?

Pandaka fake ôm mặt lắc đầu rồi nhướn mắt nhìn về phía tôi nghiêng răng tức giận:

- Giờ nói nhanh cho nó vuông này! Mà có muốn mạnh hơn không? Mà có muốn đánh thắng tên họ Chế người Chăm bán hành cho mày lúc nãy không?

Đôi mắt tôi sáng rực lên rồi gật đầu ngay lập tức:

- Muốn... Tất nhiên là muốn rồi...! Ông có cách nào sao...?

Pandaka fake xòe bàn tay trái ra, trong tay gã là năm quả cầu đa sắc đang tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Vừa nhìn vào chúng, gã vừa nghiêm mặt lên tiếng:

- Nghe cho kĩ đây, tao không nhắc lại lần hai đâu! Năm quả cầu này tượng trưng cho ngũ hành: trắng là kim, xanh lam là mộc, xanh dương là thủy, đỏ là hỏa và nâu là thổ! Mấy nghìn năm trước tên Pandaka cũng đã từng lựa chọn hệ Hỏa mới có sức mạnh quý khốc thần sâu như vậy...!

- Vậy chỉ cần tôi chọn hệ Hỏa là thừa sức đánh thắng được Chế Bồng Nga?

Tôi mừng rỡ định cầm quả cầu màu đỏ. Nhưng câu trả lời của Pandaka fake khiến tôi lại rụt tay lại do dự:

- Sao tao biết được? Hệ nào cũng có tương sinh tương khắc! Quan trọng là mày phải biết tên họ Chế đấy tương khắc với hệ gì! Thôi chọn nhanh để tao còn nghỉ! Giải thích cho thằng đầu đất như mày mệt mỏi về lù ra...! Mày lấy cái nào cũng được... hên xui đê...!

Sao có thể lựa chọn sức mạnh một cách tùy tiện được, rõ ràng là tên pandake fake này vô cùng thiếu trách nhiệm. Tôi nhắm mắt lại cố gắng tĩnh tâm suy nghĩ, Chế Bồng Nga liệu tương khắc với hệ nào?

- Không cần suy nghĩ nhiều nữa...! Tôi chọn nó...!

Một ánh sáng chói lòa tỏa ra làm cơ thể tôi co giật thật mạnh, bỗng chốc tôi thấy mình quay trở về thực tại từ lúc nào... Trên nền đất lúc này xuất hiện thêm cơ thể của thầy Hoạt và thầy Vi, Thầy Toàn thì đang run run cố gắng gượng dậy nhưng xem ra đã lực bất tòng tâm.

Chế Bồng Nga và linh hồn quân lính champa đang từ từ tiến dần áp chế nguồn sức mạnh ít ỏi phát ra từ phía thầy Toàn. Linh hồn Đức Thánh Trần cũng từ từ rời khỏi cơ thể của thầy Toàn và linh hồn quân lính Đại Việt cũng dần dần tan biến vào hư không.

Lúc này chỉ còn mình tôi trợ trợ đối đầu với Chế Bồng Nga.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 5

Chương 31: Diễn Biến Không Ngờ

Chế Bồng Nga lạnh lùng nhìn tôi không nói gì, rồi gã khẽ mỉm cười ra hiệu cho linh hồn quân lính champa tấn công tôi. Hàng vạn linh hồn lao tới phía tôi tạo thành một áp lực kinh hồn khiến bản thân tôi cảm thấy bủn rủn chân tay.

Tôi nghiêng răng đưa tay ra thủ thế rồi nhảy lên vận sức đấm thật mạnh vào khoảng không trước mặt:

- Tha thu nộ phá quyền...! Đoàng....!

Một tiếng nổ lớn vang lên, chưởng lực từ cú đấm của tôi hóa thành hàng ngàn tia sét xuyên qua các binh lính champa. Linh hồn của quân giặc gào thét đau đớn rồi dần dần hóa thành làn khói mỏng tan biến vào hư không.

Chế Bồng Nga nhìn về phía tôi với khuôn mặt kinh ngạc, không chỉ có gã, ngay cả bản thân tôi cũng bất ngờ về chính mình. Tại sao? Tại sao tôi có thể vi diệu đến như vậy chứ? Nếu có sức mạnh thế này thì ngại gì vết bản, tôi nhìn về phía tên họ Chế rồi nhoẻn miệng cười đều:

- ឆ្លើយឆ្លាត...? (Tiếp nhé...?)

- កុំប្រាប់ថាសំឡេងខ្ញុំ! ប៉ុន្តែកង្វែរនេះខ្ញុំបានត្រឹមតែពាក់កណ្តាលកម្លាំង... ប៉ុន្តែនៅតែមានសមត្ថភាព
មិទ... អ្នកចុះ! (- Đừng nói cái giọng đấy với ta! Tuy giờ ta chỉ còn nửa sức...
nhưng vẫn thừa khả năng tiến người xuống dưới...!)

Chế Bồng Nga nhăn mặt tức giận, hai bàn tay hấn bóp rôm rốp như chuẩn bị tinh thần trước hiệp đấu mới. Tôi nhìn lại lòng bàn tay của mình, một cảm giác thật sự rất khác lạ, dường như có gì đó đang thay đổi trong tôi.

- Bang...!

Bàn tay tôi đưa lên theo phản xạ đỡ cú đấm của Chế Bồng Nga, lần này thì chuẩn com mẹ nấu rồi. Rõ ràng phản xạ từ cơ thể của tôi đã đạt đến trình độ thượng thừa, lúc này mọi đòn tấn công của tên họ Chế, tôi đều có thể đỡ được.

Hắn cố gắng tấn công một cách vũ bão, trong khi tôi chỉ cần đơn giản lách người hoặc lấy tay đỡ những đòn đánh của gã. Giờ mọi thứ đã xoay vần, tôi mới chính là người làm chủ cuộc chơi.

- Trạc lôi chưởng...!

Tôi hét lớn lên rồi tạo chưởng thế giống như chiêu thức kamehameha của quy lão tiên sinh, một quả cầu sấm sét từ giữa hai lòng bàn tay tôi bắn thẳng cực mạnh trúng ngực Chế Bồng Nga. Gã bay lùì về phía sau rồi ngã vật xuống dưới nền đất ôm ngực đau đớn.

- តុបតែងខ្លះខ្លះប្រភេទទាំងពីរឆ្នាំពីការជុះនោម! សូមព្យាយាមសម្រាប់ការសប្បាយទាត់ ត្រឡប់មកវិញការបាញ់... មិនគួរឱ្យជឿ... មេធាវីពិតប្រាកដ! ហូហូហូ...! (Vãi cả chất thái loại sau khi đại tiện! Tung chưởng thử cho vui thôi không ngờ lại bắn ra... chưởng thật...! Hớ hớ hớ...!)

Tôi cười lớn một cách phớ lớ, trong khi đó Chế Bồng Nga cố gắng gượng dậy. Khuôn mặt gã nổi gân xanh, gân đỏ trông cực kì ghê rợn:

- អ្នកគិតថាការតម្រូវឱ្យមានតែមួយគត់ដែលឈ្នះខ្ញុំ? គ្មានកន្លែងណា? ការប្រកួតតែកង្វះនេះគ្រាន់តែ ជាការចាប់ផ្តើមនៅ...! (Người nghĩ chỉ có thể mà đòi thắng ta sao? Khổng đâu? Trận đấu giờ mới chỉ bắt đầu thôi...!)

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 32: Hóa Thần

Chế Bồng Nga đưa hai cánh tay lên trời rồi bắt đầu lẩm nhảm thần chú:

-ឱកាលីព្រះនាងអស្ចារ្យ...! មនុស្សដែលបានអធិស្ឋានព្រះនៃព្រលឹងនេះនៅក្នុងការផ្លាស់ប្តូរសម្រាប់
អំណាចដើម្បីប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងសត្រូវនេះ...! សូមនរណាម្នាក់បន្ទាត់ខ្ពស់សម្រាប់ជ័យជម្នះនេះ...! (Hỡi
nữ thần kali vĩ đại...! Con dân của người nguyện lấy linh hồn này để đổi lấy
sức mạnh chiến đấu chống lại kẻ thù...! Xin người ở trên cao phù trợ cho con
dành chiến thắng...!)

Một cơn lốc từ trong hư không dội thẳng xuống người Chế Bồng Nga, không khí xung quanh địa đạo đều bị hút vào cơn lốc đó. Lúc này tôi cảm nhận được có một áp lực kinh hoàng đang tỏa ra phía sau cơn lốc hắc ám kia, dường như gã đang từ từ thay đổi.

Cơn lốc đen từ từ tan dần, hình bóng của Chế Bồng Nga từ từ hiện ra sau làn khói mờ nhưng giờ hình dạng của gã đã thay đổi hoàn toàn. Không còn là một gã đàn ông vạm vỡ với chùm râu quai nón nữa, lúc này trước mặt tôi là một gã thanh niên điển trai với làn da xanh ngắt, cơ thể rắn chắc nhưng có vẻ đã thon gọn lại phần nào.

Gã nhìn lại cơ thể mình rồi mỉm cười đầy khoái chí:

- Giờ có vẻ như ta đã hóa thần hoàn toàn rồi...! Hỡi tên phàm nhân kia còn không mau quỳ xuống trước đáng thần linh...? (ឥឡូវនេះវាមើលទៅដូចជាយើង
បានបែរត្រឡប់ទាំងស្រុង... ព្រះជាម្ចាស់! ឱឈ្មោះផ្សេងទៀតគឺមិនមែនជាមនុស្សធម្មតាបានយ៉ាងល្បឿនមុន
ពេលដែលព្រះបានលុតជង្គង់...?)

Tôi chau mày nhìn về phía hắn rồi nhăn mặt ngạc nhiên hỏi:

- ព្រះ? មុនពេលដែលយើងមិនដែលលឺឮឯងចុះចំពោះរូបព្រះក្លែងក្លាយ...! ប្រសិនបើអ្នកចង់ឱ្យខ្ញុំ
លុតជង្គង់ចុះ, បន្ទាប់មកសូមមើលការបង្ហាញអំណាចនៃព្រះមួយរស...! (Đáng thần linh? Trước
giờ ta không bao giờ quỳ gối trước thần linh fake...! Nếu muốn ta quỳ gối thì
hãy thể hiện sức mạnh của một vị thần xem nào...!)

- extravagant...!..... Bang! (Ngông cuồng...! Bang....!)

Cơ thể tôi bị bay ngược về phía sau, khuôn mặt nhăn nhó vì một vệt ê ẩm
in ngay ở giữa mặt. Trên nền đất lạnh, tôi cố gắng trấn tĩnh lại rồi chống tay
gượng dậy nhưng gã đã đứng trước mặt tôi từ lúc nào rồi đá thật mạnh vào
ngay giữa bụng của tôi.

- ឥឡូវនេះអ្នកដឹងពីរបៀបដែលអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណនោះនៅឡើយទេ? ប៉ុន្តែនេះគឺនៅតែមិនជិត
គ្រប់គ្រាន់...! ខ្ញុំនឹងអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកដឹងថាវាគឺជាការភ័យរន្ធត់ពិតប្រាកដ...! (Giờ người đã biết thế
nào là sức mạnh của thần linh chưa? Nhưng thế này vẫn là chưa đủ đâu...! Ta
sẽ cho người biết thế là là nỗi kinh hoàng thực sự...!)

Cơ thể của Ché Bồng Nga lại bỗng nhiên thay đổi, đôi mắt gã long lên
sòng sọc, móng tay gã bắt đầu mọc ra sắc nhọn, mang tai từ từ mọc ra nhọn
hoắt và từ giữa mạng sườn... có hai cánh tay đang dần dần chồi ra.

Gã đã biến đổi thành một con ác mộng thực sự.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 33: Hóa Quỷ

Tôi lấy tay ôm bụng nén đau rồi khẽ nghiêng răng nhếch mép cười:

- ចែបងង៉ា...! គាត់គឺជាការត្រឹមត្រូវខ្លាំងណាស់...! ប្រហែលជាខ្ញុំស្ទើរតែមិនអាចផ្តួលគាត់...! ដូច្នោះ ប្រសិនបើខ្ញុំត្រូវបានផ្តួលនៅទីនោះលោកនឹងធ្វើក្រោយ...? (Ché Bông Nga...! Ông đúng là rất mạnh...! Cổ lẽ tôi khó có thể thắng được ông...! Vậy nếu tôi bại trận ở đây thì ông sẽ làm gì tiếp theo...?)

Ché Bông Nga trợn ngược đôi mắt trắng dã nhìn về phía tôi, gã gằn giọng rít lên từng chữ:

- ខ្ញុំ... ចង់... ដើម្បី... នេះ... ចំប៉ា...! (Ta...muốn... về...lại...Champa...!)

Tôi im lặng khẽ thở dài, thật sự trong lòng tôi thì cảm xúc lúc này đang đấu tranh cực kì mãnh liệt. Trong tâm tư tôi thực sự không biết phải nói sao với gã, dù gã là kẻ thù của Đại Việt nhưng tôi vẫn thấy có một chút thương cảm cho gã... Nếu như gã biết được sự thật về cố hương của gã...

- ប្រសិនបើខ្ញុំនិយាយថាសាធារណរដ្ឋវៀតណាមចម្បាំងត្រូវបានឈ្នានបានច្រើនជាង 100 ឆ្នាំមុនលោកបានរាប់ផ្តាយទាំងឡាយ...? (Nếu như tôi nói ChamPa đã bị nước Đại Việt xâm chiếm cách đây hơn 100 năm trước thì ông tính sao...?)

Tôi nhả mặt cố nói thật chậm rãi để gã nghe cho rõ. Ché Bông Nga im lặng hồi lâu rồi bất giác hét lớn:

- ប្រសិនបើដូច្នោះ, មិនមានឈ្មោះវៀតណាមត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យមាននៅក្នុងពិភពលោកនេះ...! ខ្ញុំនឹងសម្លាប់... សម្លាប់... ដោយទឹកញាប់! (Nếu vậy thì cũng không có tên người Việt nào được phép tồn tại trên cõi đời này...! Ta sẽ giết... giết bằng hết...!)

- ដូច្នោះ... មិនចាំបាច់និយាយច្រើនទៀត...! សព្វថ្ងៃនេះទោះបីជាខ្ញុំបានខូចផ្លូវរលាយសាច់ឈាម... និងបានសម្រេចចិត្តមិនឱ្យអនុញ្ញាតឱ្យគាត់បោះជំហានចេញពីផ្លូវរូងក្រោមដីដើមនេះ...! (Vây thì... không cần nói nhiều nữa...! Hôm nay dù tôi có tan xương nát thịt... cũng quyết không để cho ông bước chân ra khỏi địa đạo này...!)

Tôi nghiêng rặng nhìn trực diện về phía Chế Bồng Nga. Gã hét lên tức giận rồi đâm thật mạnh xuống nơi mà tôi đang nằm, tôi lộn người ra đằng sau rồi đưa tay ra thủ thế vận sức.

Gấp 10 lần đủ chưa...? Không... Vẫn chưa đủ! Gấp 100 lần đủ không...? Không... vẫn không mạnh bằng hấn! Lúc này chỉ có thể lấy mạng ra mà liều thôi...! Tôi hét lên thật lớn rồi cố gắng vận sức phóng hết luồng sức mạnh tiềm tàng ra bên ngoài... Một ánh sáng chói lòa tỏa ra xung quanh tôi.

Cơ thể của tôi bỗng nhiên thay đổi, đôi tai dài ra nhọn hoắt, móng tay bỗng dài ra sắc nhọn, sau lưng cũng từ từ mọc ra đôi cánh dơi... Tôi đã hóa quý...

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 34: Một Mất Một Còn

Nhìn lại cơ thể mình, tôi bàng hoàng như không thể tin được. Một con quái vật, tại sao lại như vậy? Lúc này có lẽ không phải thời điểm để thắc mắc những điều khó hiểu. Chế Bồng Nga đang lao đến giờ tay định tung một quyền về phía tôi.

Tất nhiên tôi không thể đứng im chịu đòn được, tôi giờ tay ra, đâm thật mạnh đọ quyền với gã. Bang....! Tiếng kêu khô khốc vang lên, một áp lực cực lớn đẩy mạnh cả tôi và gã về phía sau.

Tôi nghe răng nghiến chặt lại rồi nhảy lên tung đầu gối về phía mặt Chế Bồng Nga, gã đưa bốn cánh tay ra đỡ quyền của tôi, cả cơ thể gã chới với như mất thăng bằng. Tất nhiên là tôi không thể bỏ qua cơ hội này, dồn hết sức tôi nắm chặt đôi tay lại vào nhau rồi bỏ thẳng xuống đầu gã:

- Thiên niệm luân hồi....!

Gã rống lên đau đớn rồi gục ngã xuống nền đất, hình như gã đang lạc trôi vào một ý niệm nào đó. Tất nhiên mọi việc đều là do tôi an bài, tôi đã lấy tất cả ý niệm những gì tôi biết về lịch sử Champa dồn vào chiêu thức vừa rồi. Khó có thể giải thích vì sao tôi có thể làm vậy vì đơn giản ngay cả tôi cũng không biết... nhưng quả thật tôi không muốn đi đến nước một mất một còn với Chế Bồng Nga.

- ចក្ខុវិស័យ...! មិនបានលក់ព្រលឹងរបស់អ្នកនៅក្នុងការផ្លាស់ប្តូរសម្រាប់ការទទួលជ័យជម្នះគ្នានឹង...!
ដៃលជាកន្លែងដៃលមិនសមនឹងទទួលបាន...! (Dừng lại đi...! Đừng bán linh hồn để đổi lấy một trận thắng vô nghĩa...! Không xứng đáng đâu...!)

Chế Bồng Nga vẫn nhắm mắt ôm đầu thở hổn hển, trên khoeo mắt gã

đang từ từ tuôn lệ. Rồi hẳn nhếch mép mỉm cười thật lớn:

- ហាហាហា...! នោះជាអ្វីដែលអ្នកចង់ធ្វើអ្វីដែលនឹងមើលឃើញហេតុអ្វីបានជា...? វាគ្រាន់តែធ្វើឱ្យខ្ញុំស្តប់អ្នក... ច្រើនទៀត! ប្រសិនបើអ្នកត្រូវបានគេដាយរៀតណាមចម្បាំងកំពុងតែបាក់បែកខ្ទេចខ្ទីយើងនឹងផ្តល់ឱ្យត្រឡប់ទៅប្រជាជនជាងដប់ពាន់ពាន់! (Ha ha ha...! Đây là tất cả những gì người muốn cho ta xem sao...? Nó chỉ làm cho ta thêm căm hận mà thôi...! Nếu Champa đã bị Đại Việt hủy diệt thì ta sẽ trả lại cho các người gấp vạn lần!)

Chế Bồng Nga bật người đứng dậy rồi lao thật nhanh về phía tôi, đôi mắt gã nổi gân đỏ như quyết liều cả mạng mình vào trận chiến. Tôi cố gắng hết sức đỡ mọi chiêu thức của gã, đôi bàn tay như tê rần trước các quyền thế mạnh như búa bổ từ bốn cánh tay của Chế Bồng Nga.

Khuôn mặt gã đỏ rực lên, miệng gã cũng bắt đầu thở dốc, các đòn thế cũng từ từ yếu đi trông thấy. Tôi biết đã đến lúc thích hợp cho một đòn phản dame, tôi cúi xuống gồng người vận sức rồi đưa tay đâm liên tục vào ngực Chế Bồng Nga.

- Liên hoàn lôi phá quyền....!

Hàng trăm cú đâm sấm sét với tốc độ cực nhanh găm thẳng vào cơ thể Chế Bồng Nga, gã chỉ biết lùi lại về sau đưa ngực ra chịu đòn. Miệng gã thở ra huyết xanh trông cực kì hãi hùng, lúc này có thể chắc chắn một điều thế cục đã an bài.

Chế Bồng Nga đứng lẩy bẩy cố dựa vào chân tường, gã nhìn về phía tôi với đôi mắt đầy căm phẫn. Tôi cũng đứng im không manh động rồi thở dài lên tiếng:

- ហេតុអ្វីបានជាលោកបានរក្សានៅលើ bigotry បែបនេះ? ឥឡូវចាមនិង Kinh បាន, ដែលជាប្អូនប្រុសផងដែរទ្រទេសមួយរួមគ្នា, ជីវិតរុងរឿងដោះស្រាយកង្វែរនេះ! កុំប្រវត្តិសាស្ត្រសង្គ្រាមជាថ្មីម្តងទៀត... ស្តប់ខ្ពើមថា! សូមបញ្ឈប់សង្គ្រាមនេះ... ស្តាប់នៅឱ្យឆ្ងាយ! (Tại sao ông cứ mãi có chấp như vậy? Giờ người Chăm cũng như người Kinh, cũng là anh em một nhà cùng chung đất nước, đang sống ấm no an cư lập nghiệp! Đừng vì hận thù lịch sử mà gây chiến nữa...! Hãy dừng cuộc chiến này lại đi...!)

Chế Bồng Nga im lặng không lên tiếng, gã chỉ ôm mặt cười một cách đau đớn rồi trợn mắt nhìn tôi:

- អ្នកនឹងមិនយល់ពីរបៀបដែលប្រទេសនេះដែលជាកន្លែងដែល... ស្អប់! ការប្រយុទ្ធគ្នានេះគឺជាកន្លែងដំបូងហើយបន្ទាប់មកយកខាងឆ្វេងមួយ...! (Người sẽ không bao giờ hiểu được thế nào là quốc hận đâu...! Trận chiến này ngay từ đầu đã là một mất một còn rồi...!)

Dứt lời Chế Bồng Nga vận sức dồn hết lực vào chiêu thức cuối cùng rồi phi thân thẳng về phía tôi. Lúc này tôi cũng không sự lựa chọn nào khác, điềm tĩnh đưa hai bàn tay ra tạo thành hai thanh lôi kiếm rồi lao thẳng về phía trước:

- ឯងគិតដោយមិនត្រូវបានបំភ្លឺនេះ...! ដូច្នេះខ្ញុំគ្រាន់តែមានដើម្បីអនុវត្ត... គាត់បានបុកផ្លូវតែម្នាក់ឯង! (Chấp mê bất ngộ...! Vậy tôi chỉ còn cách tiến ông lên đường thôi...!)

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 5

Chương 35: Lạc Trôi

- Roẹt...!

Tiếng kêu chát chúa vang lên từ phía một ai đó là sự chấm hết cho một trận chiến dai dẳng. Có lẽ không cần phải nêu tên người chiến thắng sau cùng, tôi ngạc nhiên như không hiểu tại sao Chế Bồng Nga lại làm vậy!

Gã nằm đó thoi thóp nhưng khóe miệng thì đang nở một nụ cười mãn nguyện, thật lòng tôi không hiểu gã nghĩ gì nữa. Tôi tiến lại gần Chế Bồng Nga rồi im lặng nhìn gã, gã cũng nhìn về phía tôi nhưng không còn cảm giác đau khổ hay uất hận vì bại trận, dường như kết cục này là do gã đã an bài từ sớm.

- ហេតុអ្វីបានជាធ្វើដូច្នោះ? ជាក់ស្តែងគាត់បានដាក់អំណាចនៃការទាំងអស់នៅក្នុងសមត្ថភាពដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណចុងក្រោយនេះការឈ្នះនិងការចាញ់លោកដូច្នោះហេតុអ្វីបានជាមិនបានចាប់ផ្តើមផ្លូវត្រឡប់មកវិញ? (Tại sao ông lại làm vậy? Rõ ràng ông đã dồn mọi sức mạnh vào chiêu cuối này để phân thắng thua vậy tại sao ông lại không tung chiêu?)

- អ្នកមិនយល់ពីវា...! បេះដូងនៃស្តេចមួយមាត់នៅពេលដែលប្រទេសនេះបានបាត់បង់ការមើលឃើញ... លោក Tan...! ការស្តាប់អធិប្បន្តយុវជនដែលអាចធ្វើឱ្យយើងមានមោទនភាពតំណាងនាមរបស់បង... ថៃ... ប្រទេសរុស្ស៊ី...! (Người không bao giờ hiểu được đâu...! Nỗi lòng của một vị vua khi thấy cảnh nước mất...nhà tan...! Chỉ có cái chết vĩnh viễn mới khiến ta có thể tự hào khi mang danh Chế...Bồng...Nga...!)

Cơ thể của gã dần dần hóa thành cát bụi, nhưng trên gương mặt lúc tan biến của Chế Bồng Nga vẫn phảng phất nét kiêu hùng chiến bại. Tôi thờ dãi đưa tay nắm lấy cát bụi dưới chân rồi nhẹ nhàng trả lời:

- ទោះបីជាលោកគឺជាសត្រូវស្បថចូលកាន់តំណែងនៃមហាប្រទេសរៀតណាមប៉ុន្តែនៅក្នុងភ្នែករបស់ខ្ញុំ

គាត់គឺនៅតែជាកស្សនៈជនប្រវត្តិសាស្ត្រមួយយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការទទួលបានភាពរុងរឿងនៃជីវិត! សម្រាកទៅ...! ថែមងងឹត...! (Dù ông là kẻ thù truyền kiếp của Đại Việt nhưng trong mắt tôi thì ông vẫn là một nhân vật lịch sử đáng để ghi nhớ ngàn đời! Yên nghỉ đi...! Chế Bồng Nga...!)

Cuối cùng thì trận chiến cũng kết thúc, nhưng lúc này tâm trạng tôi lại cực kì rối bời. Phải đối mặt thế nào với ông bác già, với nàng đây? Hiện giờ tôi không còn là con người nữa... Tôi là một con quỷ lai đúng nghĩa...

Liệu họ có chấp nhận tôi hay là sẽ xa lánh? Với sức mạnh kinh thiên động địa này của tôi thì đối với nhân giới sẽ là một hậu họa khôn lường. Chắc chắn những người thân của tôi sẽ không có một ngày yên ổn, hoặc có thể một ngày nào đó tôi có thể vô tình gây họa cho họ...

Tôi thở dài như đã xác định tư tưởng bản thân, khi nào mà tôi chưa để làm chủ được sức mạnh này, khi nào mà tôi vẫn còn mang hình hài này, tốt nhất là nên rời xa họ.

Nửa đêm, Tại một ngôi biệt thự bỏ hoang nằm ngoài vùng ngoại ô Hà Nội. Tiếng huyền nào vang vọng như từ nơi xa xăm nào vọng về, những hình thù quái dị xuất hiện ngời trên ghế xung quanh chiếc bàn đã phủ một màu xám xịt.

Có kẻ thì khuôn mặt trắng bệch, hai khoe mắt lấm tẩm những vệt máu. Còn có kẻ khác thì có tám cái tai, mười hai con mắt trông cực kì kì dị. Cũng có người thì cả thân thể ươn sũng tỏa ra một mùi hôi rình như chuột chết.

Nhưng cũng có những kẻ toát lên vẻ oai nghiêm kiêu ngạo nhưng vẫn khiến người khác phải run sợ. Hấn mặc một bộ chiến bào, tướng người đầu quạ. khuôn mặt đang tỏ vẻ vô cùng tức giận:

- Rốt cuộc kẻ nào mời chúng ta đến đây? XCM nó...! Chưa bao giờ ta phải ngồi chờ đợi người khác như thế này...!

- Vua Thần Trùng...! Ngài làm gì mà nóng quá vậy! Hạ hỏa... Hạ hỏa đi thôi...!

Kẻ vừa lên tiếng là một gã đàn ông bị dị tật ở tay, trên miệng hằn khẽનો mouth cười như có ý coi thường. Những yêu ma xuất hiện ở đại sảnh đều ngạc nhiên khi thấy có con người xuất hiện ở đây, chúng nhìn nhau bàn tán:

- Con người...! Con người kia...! Kẻ mời chúng ta đến đây là con người...! Có nên mần thịt hấn tại đây không nhỉ?

- To gan lắm....! Vậy mà xác định là muốn chết sớm tại đây đúng không...? Vậy tao sẽ giúp mày một tay...!

Vua Thần Trùng định lao đến tóm lấy gã đàn ông nhưng gã đã đưa một tấm ảnh ra trước mặt đám yêu ma. Vừa lên tiếng, hấn vừa hút điều xì gà:

- Nhận ra hấn chứ Vua Thần Trùng...? Tôi nghĩ người mà ông muốn giết lúc này chưa chắc đã là tôi đâu...!

Vua Thần Trùng giật lấy tấm ảnh trong tay gã đàn ông, đôi mắt thần tron ngược lên cảm phần khi nhìn vào tấm ảnh:

- Người biết hấn...! Nói...! Giờ hấn đang ở đâu...?

Gã đàn ông điềm tĩnh hút tiếp điều xì gà rồi ôn tồn lên tiếng:

- Tôi không biết hấn đang ở đâu...! Nhưng tôi biết cách làm hấn tự đến tìm chúng ta...!

Vua Thần Trùng nhìn về phía gã đàn ông rồi sốt sắng hỏi:

- Cách nào...?

Gã đàn ông dí điều xì gà xuống gạt tàn rồi nhếch mép trả lời:

- Cục tâm linh miền bắc...!

Quyển 6

- [Chương 1: Kẻ Không Mời](#)
- [Chương 2: Triệu Tập](#)
- [Chương 3: Hoa Bể Ngạn](#)
- [Chương 4: Chuyển Luân Vương](#)
- [Chương 5: Thập Điện Diêm Vương](#)
- [Chương 6: Âm Dương Thiên Sư](#)
- [Chương 7: Nhân Việc](#)
- [Chương 8: Nguyễn Đ Fake](#)
- [Chương 9: Lật Mặt](#)
- [Chương 10: Giải Thích](#)
- [Chương 11: Bí Mật Mất Tích](#)
- [Chương 12: Hồ Sơ Cuối](#)
- [Chương 13: Thảo Luận Trong Đêm](#)
- [Chương 14: Miễn Ý Kiến](#)
- [Chương 15: Bước Vào Lòng Địch](#)
- [Chương 16: Quỷ Nhập Tràng](#)
- [Chương 17: Bẫy](#)
- [Chương 18: Anh Hùng Thể Hiện](#)
- [Chương 19: Cứu Người](#)
- [Chương 20: Dưa Chuột](#)
- [Chương 21: Không Còn Câu Nê](#)
- [Chương 22: Chiếc Rương Gỗ](#)
- [Chương 23: Hắc Hồn](#)
- [Chương 24: Ma Đa](#)
- [Chương 25: Mười Hai Con Mắt](#)
- [Chương 26: Thâm Thù Đại Hận](#)
- [Chương 27: Ông Ba Bị](#)
- [Chương 28: Pháp Bảo Xuyên Không](#)
- [Chương 29: Nữ Thần Kali](#)
- [Chương 30: Kẻ Thù Cũ](#)
- [Chương 31: Nhiếp Hồn Chưởng](#)
- [Chương 32: Phá Thần Nhập Thân](#)
- [Chương 33: Sức Mạnh Bao Vương](#)
- [Chương 34: Cơ Hội Cuối Cùng](#)
- [Chương 35: Hẹn Ngày Tái Chiến](#)
- [Chương 36: Giao Dịch](#)
- [Chương 37: Ma Cà Rồng](#)
- [Chương 38: Tai Nạn Không Ngờ](#)
- [Chương 39: Bước Đường Cùng](#)
- [Chương 40: Đồng Quy Ư Tận](#)
- [Chương 41: Kết Thúc](#)

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 1: Kẻ Không Mời

Theo bạn, cái đáng sợ nhất trong cuộc đời này là gì? Ma quỷ? Lòng người? Với tôi lúc này có lẽ là sự cô độc. Một cảm giác rất khó tả trong tôi vào lúc này, không người thân, không bạn bè, không có gì cả... À không thực ra vẫn còn 10 tỉ trong tài khoản.

Sau sự kiện sinh tử chiến với Chế Bồng Nga ở Côn Sơn, Kiếp Bạc tính đến nay cũng gần 3 tháng, chắc mọi người đang thắc mắc hiện tại thì tôi ra sao. Tôi cũng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ là sau khi ra khỏi địa đạo thì 1,2 hôm sau cơ thể tôi lại trở về hình người bình thường.

Tôi cũng quay về Hà Nội để thu xếp đồ đạc bắt đầu cho một cuộc sống mới, còn về nàng thì... có lẽ lúc này có cả cha, mẹ bên cạnh thì dù có tôi hay không cũng chẳng quan trọng:(. Hoặc chí ít thì thông tin cuối cùng mà tôi nhận được về tôi là tôi đã hi sinh để cùng chết với Chế Bồng Nga.-_-

Tất nhiên việc tôi còn sống và đang ẩn cư thì chỉ có u tôi là người duy nhất biết được vì đơn giản tôi không muốn cho u lo lắng. Trước khi đi tôi đã dặn trước với u là tuyệt đối không được nói với người nào khác là tôi còn sống (Lý do là nợ tiền xã hội đen-_-).

Hiện tại thì tôi đang ở một nơi " địa linh nhân kiệt thẳng long nhập thiên ", có thể nói đơn giản đó là một nơi có phong thủy mang long mạch quốc gia. Cuộc sống thì cũng vô cùng bình thường, làm bảo vệ thử việc cho một cơ quan của nhà nước, còn cơ quan nào và ở đâu thì còn lâu tôi mới nói.

Cũng vì vậy nên tôi cũng không tiếp xúc với xã hội nhộn nhịp bên ngoài nhiều, thời gian rảnh hiện tại của tôi dành cho một việc quan trọng hơn: điều khiển sức mạnh trong người.

Trong thời gian này tôi cố gắng luyện tập vận dụng sức mạnh ra bên ngoài và điều khiển nó hợp lý nhất. Thật khó để diễn tả cho các bạn hiểu nhưng hiện tại thì tôi có thể biết là có thể dựa vào suy nghĩ để điều khiển nguồn sức mạnh đó.

Sau khoảng 3 tháng miệt mài luyện tập thì tôi cũng đã có chút thành quả, một trong những chiêu thức mà tôi ưng ý nhất là: " Tiềm lôi ". Chiêu thức này kiểu như một dạng rada với bán kính 100 m xung quanh tôi, nhờ nó mà tôi có thể phát hiện những biến động bất thường dù cho đó là con người, yêu ma quỷ quái hay chỉ là một vật chất bình thường đang chuyển động.

Mà thực ra ở đây cũng không có yêu ma dù chỉ là một vong hồn phảng phất bình thường, địa linh nhân kiệt mà... Nhưng có vẻ như hôm nay có chút kì quái, tôi thực sự không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng " Tiềm lôi " phát hiện ra hai sinh vật kì dị đang tiến về phía tôi. Tôi nắm chặt đôi tay tạo tư thế như gương cung bắn rồi chờ đợi kẻ không mời mà tới.

Không khí lúc này đột ngột thay đổi, mùi âm khí bỗng nhiên cực kì nồng nặc, cơn gió nhẹ nhẹ khẽ thoảng qua cùng âm thanh văng vẳng đâu đây....

- Quỷ Môn Quan đã mở... Đưa hồn ngươi về âm giới...!

Cánh cửa phòng tôi bỗng nhiên bật tung ra từ từ hiện rõ hình dáng của hai sinh vật kì lạ: Một con chó đội nón lá, chi trước cầm cây gậy gỗ và một con mèo đeo kính mát, miệng nó vẫn còn ngậm điều xì gà đang hút dở.

Thực sự là tôi không biết nói gì ngoài một câu: WHAT THE FUCK?

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 2: Triệu Tập

Không suy nghĩ nhiều, tôi lao đến chót ngay vào mặt con cầu yêu một phát giữa mặt. Nó không kịp phản ứng chỉ kêu lên: Gấu....! Rồi nằm thẳng cẳng dưới nền đất.

Con hắc miêu thấy vậy, cơ thể run run đánh rơi cả điều xì gà xuống dưới đất, nó vội quỳ xuống rồi lên tiếng thanh minh:

- Tiên sinh xin đừng rung động...! Hai chúng tôi chỉ là người đến đưa tin thôi mà....!

- Là sao?

Tôi ngạc nhiên khi nghe thấy lời trần tình của con hắc miêu, nó vội vã tiến lại gần con cầu yêu rồi lấy trong chiếc nón lá ra một bức thư, hai tay run run trao cho tôi.

- Tiên sinh cứ đọc bức thư này đi rồi sẽ rõ...!

Tôi nghiêm mặt nhìn con hắc miêu rồi cầm lấy bức thư đấy. Bên ngoài thư ghi tên người nhận là tôi, còn tên người gửi là...: Địa Phủ...

Hai vầng trán tôi bỗng chốc ướt nhẹp vì mồ hôi, tại sao lại có thư từ âm giới gửi đến cho tôi chứ? Rốt cuộc là có biến gì? Hay là có liên quan đến cú phốt với quận chúa Diêm gia? Hai tay tôi run run từ từ mở bức thư ra. Thật chậm rãi tôi từ từ đọc rõ những gì ghi trong đó:

Giấy Triệu Tập

Âm giới chi bút lệnh nhân trung

Lệnh cho Nguyễn Đ - tuổi: 27 - thuộc nhân giới - đến âm giới ngay lập tức bàn chuyện đại sự. Bắt buộc phải đến không được chậm trễ, nếu trái lệnh dù chân trời góc bể cũng quyết xuất hồn về châu.

Tào vương ký lệnh

Diêm Vương

Tôi đơ người ra một lúc cố suy nghĩ xem rốt cuộc vì sao mình bị triệu tập về địa phủ, nhưng suy đi tính lại thì trước sau gì cũng không thoát được nên thôi cứ tùy cơ ứng biến, chứ giờ mà cứng với Diêm Vương thì chỉ có "trăm thiệt vô lợi". Tôi khẽ mỉm cười rồi quay sang nhìn hắc miêu:

- Sao không nói sớm là sứ giả của địa phủ...! Làm tôi cứ tưởng yêu ma phương nào đến gây rối...!

Hắc miêu đỡ Cầu yêu đứng dậy rồi khẽ thở dài lên tiếng:

- Chúng tôi chưa kịp giới thiệu thì tiên sinh đã lao đến đòi ăn tươi nuốt sống rồi...! May mà tôi nhanh mồm nhanh miệng không thì chắc khó có thể quay về địa phủ quá...!

- I am sorry...! Thấy anh chó kia đội nón lá, chống gậy cứ tưởng là cầu yêu thành tinh...! Thôi... trước lạ sau quen...! Có gì sau vụ này tôi đốt tiền vàng cho hai vị xem như là đền bù thương tích...! Giờ chúng ta đi về âm giới kéo muện nhi...?

Tôi gãi đầu xin lỗi họ rồi cố đưa đẩy câu chuyện sang vấn đề khác, họ cũng không tính toán chỉ bảo tôi nằm xuống giường rồi nhắm mắt lại. Bỗng chốc tôi thấy cơ thể mình nhẹ đi trông thấy rồi từ từ trôi xuống dưới mặt đất, lúc định hình lại thì đã thấy mình đứng trước một cánh cửa rất to, bên trên cửa có một cái bảng đề:

- Quỷ Môn Quan.

Lời kết: Đôi khi phải làm một thử nghiệm cho độc giả thấy số lượng

người "ăn cơm trả tiền" nó là như thế nào!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 3: Hoa Bỉ Ngạn

Một cảm giác lạnh gáy trải dài khắp người tôi, lúc này định hình lại tôi mới nhận ra xung quanh mình có rất nhiều bóng trắng nhợt nhạt đang tiến vào Quỷ Môn Quan. Tôi nhìn xung quanh cố tìm xem hai vị huynh đệ " hắc miêu và bạch cầu " đang ở đâu thì một giọng nói chột vang lên:

- Gấu gấu...! Tiên sinh hướng này...!

Bạch cầu chỉ trước cầm cái nón lá vẩy vẩy ra hiệu cho tôi, tôi tiến lại gần phía họ đang đứng rồi đi cùng họ về phía một cánh cửa nhỏ gần đây. Tôi ngạc nhiên chỉ về cửa chính của Quỷ Môn Quan rồi lên tiếng hỏi:

- Cổng chính sao không đi? Đi cửa này làm gì cho nó chật hẹp...!

- Cổng đó là dành cho các u hồn nhân giới nhập tịch vào địa phủ! Tiên sinh không phải là người chết nếu đi cổng đây sẽ gây rắc rối cho quỷ sai làm việc!

Hắc miêu mỉm cười trả lời, tôi cũng không thắc mắc gì thêm rồi đi theo họ vào cửa phụ. Một tên quỷ sai xanh lè ngó ra nhìn chúng tôi, đôi mắt hẩn chăm chú nhìn về phía tôi rồi gằn giọng hỏi:

- Người ở đâu? Tên gì? Vào mình giới tìm ai?

- Khách của Diêm Gia...! Không cần hỏi nhiều...! Mở cửa...!

Hắc miêu gằn giọng quát lớn, tên quỷ sai có vẻ e ngại nên hẩn vội vàng mở cửa để chúng tôi bước qua. Tôi ngạc nhiên khi nhìn vào phía sau Quỷ Môn Quan, trước mặt chúng tôi là một con đường nhựa thẳng tắp, hai bên

đường khắp nơi là một màu đỏ chót, một loài hoa đỏ rực.

- Có gì mà ngạc nhiên vậy tiên sinh? Ngài chưa nhìn thấy loài hoa này ở nhân giới à?

Người vừa lên tiếng hỏi tôi là hắc miêu, tôi khẽ mỉm cười rồi lạnh lùng trả lời:

- Tôi cũng từng nghe nói đến con đường Hoàng Tuyền! Xung quanh hai bên nở rất nhiều loài hoa đỏ có tên là Bỉ Ngạn! Chỉ là đây là lần đầu tiên được tận mắt chiêm ngưỡng nên có hơi xúc động thôi...!

- Tiên sinh đừng nhìn vào hoa Bỉ Ngạn nhiều quá! Không tốt cho ngài đâu...!

Hắc Miêu lạnh lùng trả lời, tôi ngạc nhiên nhìn về phía hắn rồi lên tiếng hỏi:

- Có vấn đề gì sao?

- À không...! Chỉ là nó khiến cho người chết nghĩ lại về những việc buồn phiền lúc sinh thời thôi...! Nhưng nếu là người vẫn đang sống như tiên sinh thì chắc sẽ là của kiếp trước...!

Đôi mắt tôi sáng rực khi nghe những lời giải thích của Hắc Miêu, thật sự nó làm cho tôi cực kì tò mò! Kiếp trước của tôi là ai? Có phải tôi chính là Mao Tiểu Phương đầu thai chuyển kiếp hay không? Tôi tiến lại gần rùng hoa Bỉ Ngạn rồi chăm chú nhìn vào chúng.

Những sợi hoa mỏng li ti như thôi miên tôi vào một giấc mộng xa xăm, lạ thường. Nhưng tất cả bỗng tối đen lại, đôi lại là những tiếng kinh phật lảm nhảm và đầu tôi bỗng bị kẹp chặt đau thấu trời, tôi lăn lộn kêu lên đau đớn như không biết chuyện gì đang xảy ra. Toát mồ hôi như vừa trải qua cơn ác mộng, Hắc Miêu Bạch Cầu đang lo lắng ngồi trước mặt tôi, lúc này tôi nhắm mắt đưa tay lên xoa đầu khẽ lắc nhẹ rồi tự nhủ với bản thân...:

- Không thể nào...! Người đó chỉ là hư cấu....!

Lời kết: câu chuyện này chỉ là hư cấu và không bao giờ có tư tưởng báng
bổ thần linh! Mong các ngài có biết được thì chứng cho con!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 4: Chuyển Luân Vương

- Tiên sinh không sao chứ?

Hắc Miêu lên tiếng hỏi tôi, tôi cố gắng trấn tĩnh lại rồi mỉm cười nhìn hắn:

- Không sao...! Chỉ là nhìn thấy cảnh tượng không muốn thấy mà thôi...!
Chúng ta đi tiếp thôi...!

- Không cần đâu...! Chúng ta đến nơi rồi thưa tiên sinh...!

Tôi ngạc nhiên khi nghe những lời Hắc Miêu nói, quay đầu nhìn về phía sau tôi đã thấy mình đứng trước một cánh cửa lớn, ở bên trên bảng đề: "Thập Điện Chuyển Luân Vương". Tôi sững sờ bâng quơ lên tiếng hỏi:

- Tôi đến đây từ lúc nào vậy? Rõ ràng vừa rồi tôi còn ở đường Hoàng Tuyền mà...?

- Sau khi tiên sinh nhìn vào rừng hoa bỉ ngạn thì đã thiếp đi một lúc lâu rồi! Chính chúng tôi đã diu ngài lên trên xe hơi rồi đưa về tận đây, lúc đến đây ngài mới hoảng loạn nói mơ rồi mới tỉnh dậy!

Hắc miêu điềm đạm trả lời, lúc này tôi mới để ý đằng sau Hắc Miêu và Bạch Cầu là một chiếc xe hơi biển xanh màu đen tuyền bóng lộn có kí hiệu chữ L đằng trước. Khỏi phải nói là tôi sốc đến mức nào, âm giới trong suy nghĩ của tôi là một nơi mang kiến trúc phong kiến tạo cho người khác có cảm giác uy nghiêm rợn người nhưng không ngờ hôm nay chứng thực thì mới thấy nơi này so với nhân gian cũng chẳng khác gì nhau lắm, có khi họ còn đang sử dụng B phone làm điện thoại liên lạc thì sao?

Nhưng có lẽ trần sao thì âm vậy! Giờ xã hội hiện đại rồi thì thế giới tâm linh cũng không thể mãi lạc hậu được, ngay cả kỹ sư từng núi còn làm được pháp bảo version 2017 thì việc âm giới có lexus biển xanh cũng là chuyện bình thường mà đi. Nếu sau này mà tôi quyền cao chức trọng đứng đầu tâm linh miền bắc chắc tôi cũng phải làm một con lexus màu trắng đi cho nó êm mộng.

Nhưng đây là chuyện của sau này, lúc này tôi lấy hơi thở dài giữ vững bình tĩnh rồi chậm rãi bước vào đại điện. Trước mặt tôi là hai vị tướng uy phong lẫm liệt đang đứng nhìn về phía tôi rồi hét lên thật lớn:

- Tiện dân to gan...! Trước mặt Diêm Vương còn không mau quỳ xuống...!

Tôi vội vàng quỳ sụp xuống, miệng run run không nói lên lời. Tôi đã nhận ra họ là ai ngay từ cái nhìn đầu tiên, hai vị tướng với thái độ hung dữ đó chính là: " Ngựa Đầu Mã Diện ". Một giọng nói điềm đăm lại tiếp tục vang lên:

- Người là Nguyễn Đ - thiên sư Mao Tiểu Phương chuyển kiếp?

Theo phản xạ tôi ngó đầu lên nhìn, bóng người vừa lên tiếng đang ngồi trên cao nhìn về phía tôi, thật khó có thể nhìn rõ người đó, một phần vì bị chiếc bàn lớn che khuất, phần còn lại vì hình dáng người ấy như ẩn như hiện.

- To gan...! Dám to gan trước mặt Diêm Vương...! Người không biết chết là gì mà...!

Tôi vội cúi đầu xuống không nói lên lời, lúc này tâm trạng tôi cực kì run sợ, trước mặt tôi là người cai quản âm tào địa phủ, đứng đầu âm giới: Diêm Vương sao?

Lời kết: Lúc trước tôi cứ nghĩ viết SS5 về Chế Bông Nga đã đau đầu lắm rồi! Lần này mới thấy viết về Địa Phủ còn đau đầu hơn! Không phải là vấn đề lịch sử như SS5, mà tôi thấy hơi lạnh gáy khi viết về những nhân vật tâm

linh thật sự. Nhưng rồi suy đi tính lại nếu mà có làm sao thì tác giả Ngô Thừa Ân chết 10 lần cũng chưa hết tội, miễn sao không báng bổ thân linh, tâm sáng không vẩn đục thì không có gì phải lo lắng.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 5: Thập Điện Diêm Vương

- Nơi này không thích hợp để nói chuyện với người dương gian! Tiểu Hắc, Tiểu Bạch! Hai người mau đưa hấn vào phòng khách đi!

Giọng nói vang sáng của Diêm Vương lại tiếp tục vang lên. Hắc Miêu và Bạch Cầu liền vội vàng dìu tôi đứng dậy rồi cung kính cúi lạy Diêm Gia, tất nhiên là tôi cũng không dám bắt kính trước ngài, tôi giữ tư thế cúi người không dám ngẩng đầu lên rồi từ từ lùi bước ra khỏi cửa điện.

Ra đến bên ngoài hành lang, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi vẫn còn tỏa ra như tắm. Hắc Miêu nhìn về phía tôi rồi từ tốn mỉm cười:

- Không ngờ tiên sinh cũng run sợ trước sự uy nghiêm của Diêm Gia sao?

- Diêm Vương thì ai ở dương thế mà chẳng sợ...! Tôi cũng là con người chứ có phải là thứ gì cao siêu đâu mà lại không biết sợ hãi...!

Tôi đỏ mặt rồi nói lớn cự lại, Bạch Cầu đờ người nhìn tôi rồi lên giọng nói đều:

- Thế mà sao chúng tôi đến tiên sinh lại không có vẻ gì sợ hãi? Lại còn "thượng cẳng tay, hạ cẳng chân" là thế nào?

- Tôi đã nói rồi! Là hiểu nhầm...! Hiểu nhầm thôi...! Tôi tưởng hai vị là mèo tinh, chó tinh đến gây rối! Chứ tôi mà biết hai vị được Diêm Vương phái đến đưa thư thì có cho vàng, tôi cũng không dám thất lễ đâu...!

- Thôi không tranh cãi nữa! Chúng ta đến nơi rồi...!

Hắc Miêu ra hiệu cho tôi dừng lại rồi mở cửa đưa tôi vào phòng khách, thật sự khó có thể miêu tả rõ nét cách bài trí của căn phòng, vừa có nét phong kiến cổ xưa nhưng nếu để ý kỹ thì một vài chỗ đã cách tân cho hợp với thời hiện đại.

Điện hình là phòng khách có đầy đủ máy lạnh, bình nước nóng, điện thoại bàn không khác gì so với nhân gian mà tôi đang sống. Nhưng có lẽ tôi không còn bất ngờ nữa vì trước khi bước vào cổng đã được chiêm ngưỡng con Lexus bóng lộn rồi. Đang trong lúc buồn chán không biết làm gì, tôi quay qua nhìn Hắc Miêu rồi buồn chuyện làm quạ:

- Lúc trước xem phim Tây Du Ký tôi cứ nghĩ Diêm Vương chỉ có một vị thần cai quản toàn bộ âm giới! Nhưng về sau đọc sách mới biết âm tào địa phủ là do Thập Điện Diêm Vương cai quản...!

- Thực ra thì... trước đây đúng thật chỉ có một vị Diêm Vương cai quản thôi...!

Hắc Miêu điềm đạm trả lời, tôi ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Là sao?

Hắc Miêu mời tôi ngồi xuống ghế rồi bắt đầu kể truyện: Cách đây từ rất lâu rồi vào cái thời... mà y cũng không nhớ, chỉ nhớ rằng Cối U Minh do Địa Tạng Vương bồ tát chưởng quản, ngài ngự ở cung Thúy Vân, thường phổ độ cho chúng sinh lạc lối dưới âm tào địa phủ cứu khổ cứu nạn. Nhưng ngài là người nhà Phật từ bi hỉ xả không thể làm những việc tra xét, định tội nên những việc này ngài giao lại cho một vị thần khác chưởng quản đó là "Nguyên Thiên Đại Đế".

Nguyên thiên Đại đế danh xưng đầy đủ "Địa phủ Chí tôn Bắc âm Phong đô Nguyên thiên Đại đế" là đức Vua cha ở dưới Địa phủ, người cai quản toàn bộ âm ti ngục hình, đất đai trên dương gian và tất cả các Tư quân, Phán quan coi tội phúc của phạm phu.

Nhưng công việc ở địa phủ thì nhiều mà một mình ngài thì không thể quản hết được nên khi hành sự Nguyên Thiên Đại Đế biến hiện mình ra làm mười thân, làm việc ở mười điện khác nhau dưới Địa phủ, Bên cạnh họ là các Tư quân chuyên lo việc ghi chép tội phúc của âm hồn, các Phán Quan chuyên kể tội phúc và chấp đối tội lỗi của chúng hồn.

Mười vị vua ở địa ngục có các trách nhiệm phán xét các loại tội ác khác nhau của con người bao gồm các vị như sau:

Nhất điện: Tần Quảng Vương

Tần Quảng Vương Tướng chuyên điều khiển việc khỏe mạnh, ốm đau, sinh tử của trần gian và quản lý việc u minh, cát hung. Người thiện sau khi thọ mệnh được tiếp dẫn siêu sinh. Người nửa công nửa tội được đưa đến điện thứ mười xét xử, sau đó được đầu thai làm người trên thế gian: nam thì chuyển thành nữ, nữ thì chuyển thành nam. Người làm điều thiện ít, điều ác nhiều thì được áp giải đến đài cao, phía bên trái điện, gọi là đài gương "nghiệt cảnh đài", để nhìn vào đó liền thấy rõ mọi việc tốt xấu hồi còn tại thế, sau đó giải đến điện thứ hai để vào ngục chịu khổ.

Nhị điện: Sở Giang Vương còn gọi nhị vương vương

Sở Giang Vương trông coi địa ngục Hoạt Đại (có 16 tiểu địa ngục với các hình phạt như: mây đè, phân thối, bị đâm, bỏ đói, bỏ khát, nấu máu, nấu một chảo đồng, nấu nhiều chảo đồng, bỏ vô cối xay sắt, đong lường, gà mổ, ao tro, chặt khúc, gươm lá đâm, chó sói ăn thịt, bỏ vào ao lạnh giá...). Những ai lúc còn sống trên thế gian làm điều tổn thương đến thân thể người khác, gian dâm, sát sinh đều được đưa vào ngục này và các tiểu ngục để chịu khổ. Khi hết kỳ hạn liền được đưa đến ngục thứ ba để định đoạt tiếp hình phạt.

Tam điện: Tống Đế vương

Tống Đế vương Dư quản Hắc Thăng Đại Địa (có 16 tiểu ngục với các hình phạt: nước mặn, bị gông xiềng, đục sườn, nạo mắt, nạo mỡ, móc gan tim, móc mắt, lột da, căng da, cưa cẳng, rút móng, hút huyết, treo ngược, sả

vai, ăn giò, đập đầu gối, mổ tim). Ai khi sống trên trần gian mà ngỗ ngược, hỗn láo với bề trên, xúi bậy kiện tụng, gây sự bất hòa... phải vào ngục này và các tiểu ngục chịu khổ, hết kỳ hạn đưa đến điện thứ tư.

Tứ điện: Ngũ Quan Vương

Ngũ Quan Vương quản địa ngục Hợp Đại (và 16 tiểu ngục với hình phạt: xiên thịt, xối nước sôi, vả sung mặt, chặt gân xương, khứa vai lột da, khoan da thịt, chim trĩ mổ, mặc áo sắt, cây, đá dằn, khoét mắt, tro lấp miệng, đồ thuốc độc, trượt nhót té, xâm miệng, chôn trong đá vụn...). Những ai trốn nộp tô, thuế cho nhà nước, mua gian bán lận đều bị đưa vào ngục này và các ngục nhỏ chịu khổ, hết kỳ hạn được đưa qua điện thứ năm.

Ngũ điện: Diêm La Thiên Tử

Diêm La Thiên Tử vốn ngự ở điện thứ nhất nhưng vì thương người chết oan hay trả hồn về sống lại kêu oan, nên bị giáng xuống quản đại địa ngục Khiếu Hoán (tội phạm ở đây lâm vào cảnh buồn chán, đau khổ không gì bằng) và 16 chu tâm tiểu ngục. Những ai đến điện này đều được dẫn đến đài Vọng Hương để nghe và thấy tất cả những điều, những tai ương mà họ đã gây ra trên trần gian, sau đó được đưa vào địa ngục rồi vào chu tâm tiểu ngục, mổ bụng moi tim, ruột ném cho chó ăn. Hết kỳ hạn lại được đưa xuống điện thứ sáu.

Lục điện: Biện Thành Vương

Biện Thành Vương quản Khiếu Hoán đại địa ngục và thành Uông Tử và 16 tiểu địa ngục với hình phạt: quỳ chông, nhốt trong hầm phân, thiến dái, quết thịt, trâu báng, ngựa đập, bửa sọ... Những ai khi sống trên thế gian oán trời trách đất, cứ khóc lóc, trộm cắp, đầu cơ tích trữ... đưa vào ngục này và tiểu ngục để chịu khổ hơn nữa. Hết kỳ hạn được đưa đến điện thứ bảy.

Thất điện: Thái Sơn Vương

Thái Sơn Vương quản địa ngục Nhiệt Nảo (có 16 tiểu ngục; tội phạm

được quăng vào vạc đồng để nấu). Ai khi sống trên trần gian đào mồ, trộm mả, lấy hài cốt để làm thuốc, rời bỏ người thân thích, đưa vào ngục này và các tiểu ngục. Hết kỳ hạn giải đến điện thứ tám.

Bát điện: Đô thị Vương

Đô thị Vương quản đại địa ngục Đại Nhiệt Não (có 16 tiểu ngục; tội phạm bị thiêu, bị nấu cực hình hơn). Những ai sống trên trần gian bất hiếu khiến cha mẹ đẻ, cha mẹ chồng, cha mẹ vợ phải buồn phiền, bực tức khi chết sẽ bị ném vào ngục này và các tiểu ngục. Kẻ bất hiếu chịu hết mọi hình thức đau khổ, giải đến điện thứ mười, thay đổi hình dạng vĩnh viễn làm loài súc sinh.

Nếu ai yếu đuối không biết làm ăn gì, để rồi cha mẹ đẻ (cha mẹ vợ hoặc chồng) chết sớm khi kẻ đó còn trẻ, sẽ không phải đưa đến điện này mà đưa đến điện thứ mười, đầu thai làm người trở lại, thông minh hơn, có suy nghĩ hơn.

Cửu điện: Bình Đẳng Vương

Bình Đẳng Vương quản Thiết Võng A Tỳ và 16 tiểu ngục ở Thành Phong Đô. Ai sinh sống trên thế gian mà giết người, đốt nhà, bị chém nơi pháp trường đều giải đến điện này, bắt ôm cột đồng trống rỗng và trói chân tay lại, đốt lửa ống đồng cho tim gan thiêu trụi và chịu nhiều cực hình khác, sau đó lần lượt đầu thai vào những nơi kẻ đó đã làm hại, giải đến điện thứ mười.

Điện này chủ yếu trị tội những ai giết cha mẹ mà không có tôn giáo. Còn những ai có tôn giáo giết cha mẹ không được đưa vào điện này mà đưa đến Bát nhiệt địa ngục. Kẻ bị đày vào đây với tội giết cha mẹ sẽ bị khoét sọ, lấy não. Hết hạn được chuyển kiếp thành người điên dại, thiếu năng trí tuệ.

Được biết còn có kẻ khi dễ phỉ báng. Kẻ đó khi chết cũng bị đưa vào đây để mấy con quạ ăn tim gan. Được đầu thai làm người thì sẽ trở thành phế nhân, thiếu năng tuần hoàn máu.

Thập điện: Chuyển Luân Vương

Chuyển Luân Vương chuyên nắm các điện mà giải đến nơi quỷ hồn để làm rõ thiện ác, quyết định đẳng cấp, rồi cho lên đầu thai. Nam hay nữ, sống lâu hay chết yểu, giàu sang phú quý hay nghèo hèn, lần lượt được ghi vào danh sách. Những con quỷ mà có nghiệp ác, cái thai bị lạnh đi, khiến cho nó sáng sinh ra chiều đã chết. Hết kỳ hạn trở lại làm người, đầu thai vào nơi sống rất man rợ, bản thiêu.

Các tội nhân sau khi chịu đủ các hình thức xử phạt ở các điện, được giải đến điện Thập điện cho đầu thai. Những ai được đầu thai đều được giao cho Thần Mạnh Bà đến Thù Vong Đài cho ăn cháo lú, để quên hết những chuyện của kiếp trước. Nếu ai không chịu uống thì giá đao sẽ hiện lên dưới chân, quán chặt lấy chân, bên trên dùng ống đồng đút vào trong cổ họng bắt uống một cách đau đớn khổ sở. Những biện sự về địa ngục, Diêm Vương, Thập điện Diêm La có phần nào mô phỏng hình ảnh quan nha trên thế gian. Các tranh vẽ, chạm khắc trên gỗ đá... miêu tả cảnh phạt tội ở địa ngục: địa ngục tắm tối, máu chảy, đầu rơi, các hình phạt kinh hồn... cốt không ngoài mục đích khuyến thiện răn ác, nhằm làm cho người đời thấy đó mà kiêng dè, thấy đó mà hướng thiện, nhắc nhở người đời phương châm đạo lý "Ở hiền gặp lành, ở ác gặp dữ". Ở góc độ hoằng pháp, các biện sự này là phương tiện của phương cách "Dĩ huyền độ chơn".

- Ra là vậy...!

Tôi đắm chiêu suy nghĩ sau câu chuyện mà Hắc Miêu vừa kể, thật không ngờ trên đời này lại có nhiều câu chuyện ly kỳ như vậy. Đang định hỏi Hắc Miêu mấy câu hỏi nữa thì một giọng nói bất ngờ vang lên:

- Người đợi ta có lâu không?

Tôi quay mặt lại nhìn, đôi mắt ngạc nhiên khi nhìn về phía người vừa xuất hiện. Một người đàn ông tuổi ngoài 50 mặc vest đen khuôn mặt thể hiện sự nghiêm nghị nhưng đôi mắt vẫn lộ rõ sự hiền từ dễ gần. Hắc Miêu và Bạch cầu vội vàng quỳ xuống nói thật lớn:

- Chúng nô tài bái kiến Diêm Vương...!

Khuôn mặt tôi đơ ra không biết nói gì, lúc này tôi chỉ biết đứng chết lặng nhìn về phía người đàn ông đó:

- Ngài là Diêm Vương sao...?

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 6: Âm Dương Thiên Sư

- Đừng sợ thanh niên trẻ...! Ta không ăn thịt người đâu...!

Người đàn ông mặc vest nhìn về phía tôi rồi khẽ cười mỉm, ông ta điềm đạm ngồi xuống chiếc ghế gần đó rồi ra hiệu cho tôi ngồi xuống. Tất nhiên ở trước mặt Diêm Vương, tôi cũng không dám quá thoải mái, chỉ nhẹ nhàng hạ mình khúm núm ngồi xuống ghế rồi bối rối đưa mắt nhìn về phía Diêm Vương với thái độ rụt rè.

- Chẳng hay Diêm Vương cho gọi con đến có việc chi căn dặn ạ....?

- Từ từ ngồi uống trà đã...! Mà thôi người dù sao cũng là người của dương gian... ăn uống đồ của âm giới cũng không phải là điều tốt đâu...! Ta vào vấn đề chính luôn...! Ta muốn mời người làm Âm Dương Thiên Sư cho âm giới...!

Diêm Vương vừa nói, vừa nhấm nháp tách trà nóng. Đôi mắt ngài nhìn về phía tôi như có ý dò xét, tôi cũng khá ngạc nhiên trước lời mời của Diêm Vương nên vội vàng lên tiếng hỏi:

- Âm Dương Thiên Sư?

- Đúng vậy...! Nói một cách khác chính là sứ giả của địa phủ đi lại hai cõi âm dương với nhiệm vụ trừ tà diệt ma, truy bắt những thành phần làm đảo lộn và gây hại hai cõi âm dương! Nghe thiên hạ đồn đại, pháp lực của người cũng không tồi, có lẽ công việc này với người cũng không khó khăn gì...!

Diêm Vương nhìn về phía tôi rồi nở nụ cười bí ẩn, tôi suy nghĩ trầm tư

một lúc rồi dăm chiêu lên tiếng hỏi:

- Trước giờ công việc đó là của các quan sai địa phủ thừa ngài! Tại sao ngài lại mất công xa xôi lên dương gian triệu hồi con về đây ạ?

Diêm Vương khẽ thở dài rồi buồn phiền trả lời:

- Thực ra ta cũng không muốn triệu người về đây làm gì...! Nhưng hiện tại công việc âm giới quá bộn bề, cũng do lũ người ở nhân gian không tin vào nhân quả, gây ra quá nhiều sát nghiệp, khiến cho sinh linh đồ thán, người chết như rạ, xem nhẹ luân thường đạo lý nào đâu biết chỉ trả nợ trần chưa đủ, trả nợ âm còn gấp trăm, gấp ngàn lần như thế...!

- Với cả cõi la sát và cõi atula đang có giao tranh, thiên giới và âm giới lúc nào cũng dè chừng sát sao! Nhỡ đâu loạn lạc bị kéo vào phân tranh còn có quân lực mà phòng thủ! Cũng không biết vì sao mà Pandaka tái sinh...! Có khi ngày Đại Thiên Ma giáng trần cũng không còn xa nữa....!

- Đại Thiên Ma là ai ạ...?

Tôi định lên tiếng hỏi... nhưng bỗng sực nhớ ra Diêm Vương đang thắc mắc về sự tái sinh của Pandaka nên tôi vội đưa tay che miệng. Diêm Vương cũng không để ý đến cử chỉ kì lạ của tôi, ông hiền từ nhẹ nhàng trả lời:

- Có những chuyện biết nhiều cũng không phải là việc tốt...! Người nghĩ sao về lời đề nghị của ta? Yên tâm là làm việc cho địa phủ thì nhất định không bạc đãi người đâu! Phúc âm tùy theo thành tích, chế độ lương thưởng bảo hiểm đầy đủ...! Chưa kể khi người hết dương thọ, xuống dưới này là vào biên chế nhà nước âm giới luôn...!

- Liệu con có được phép từ chối không ạ....? Hiện tại con chỉ muốn có một cuộc sống yên bình...! Không muốn dính dáng gì đến ma quỷ cả..!

Tôi rụt rè lên tiếng từ chối, nếu là trước kia thì có lẽ công việc này thật sự quá tuyệt vời. Trừ ma diệt quỷ mà có thể nhận lương hai nơi thì khác gì nhất cử lưỡng tiện nhưng lúc này tôi chỉ muốn thả hồn lạc trôi mà sống cuộc

đời bình thường vô lo vô nghĩ.

Rắc...! Tách trà trong tay Diêm Vương bỗng hóa thành cát bụi, khuôn mặt ngài đỏ như gấc, nhưng sau đó lại quay trở bình thường. Ngài khẽ thở dài rồi điềm đạm lên tiếng:

- Trước giờ ta luôn công tư phân minh! Nếu người không muốn thì ta cũng không nài ép...! Việc công đã xong... giờ chúng ta chuyển sang việc tư thôi nhĩ...?

- Là sao ạ...?

Tôi ngạc nhiên không hiểu câu hỏi của Diêm Vương, chỉ thấy ngài đứng dậy, bộ vest đang mặc từ từ biến đổi sang bộ vương phục thời phong kiến. Khuôn mặt Diêm Vương phần nộ quát lên thật lớn:

- Ta nghe nói có kẻ vuốt râu hùm... dám bắt nạt con gái yêu của ta...! Người nghĩ xem việc này nên giải quyết sao đây...! Người đâu...! Triệu quận chúa vào đối chất...!

Lời kết: Đôi lúc cảm thấy cuộc sống này có chút gì đó u buồn...! Mình cứ lặng lẽ sống thế này cả đời sao...? Tôi không muốn vậy...! Tôi muốn có thêm nhiều niềm vui nữa...! Sống có ý nghĩa hơn nữa...!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 7: Nhận Việc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nghe đến hai từ " quận chúa ", hai chân tôi bỗng nhiên bủn rủn run như cây sậy. Tính cách nàng ra sao thì tôi còn lạ gì nữa, nếu nàng biết tôi ở đây thì chắc chắn muôn kiếp tôi cũng đừng hòng mà đủ ba hồn bảy vía quay trở về thân xác. Tôi liền vội đứng dậy theo phản xạ đưa tay ra ngăn cản:

- Khoan đã...!

- Ngông cuồng...! Người nghĩ người là ai...!

Một lực đẩy cực lớn khiến cơ thể tôi văng mạnh về phía sau, tôi biết là mình đã hành động quá thiếu suy nghĩ, dám vô lễ trước mặt Diêm Vương. Lúc này tôi chỉ biết quỳ rụp xuống đất, miệng lí nhí van xin:

- Diêm Vương tha tội...! Xin người đừng gọi quận chúa...! Người nói gì con cũng xin nghe theo ạ...!

- Thật sao...? Là người tự nguyện chứ ta không có ép buộc đâu nhé...!

Giọng nói Diêm Vương bỗng nhiên ôn hòa trở lại, lúc này tôi trộm ngược lên nhìn ngài thì đã thấy Diêm Vương quay trở về với hình dáng mặc vest đen như hồi nãy. Ngài lại ngồi xuống nhấm nháp tách trà rồi nhẹ nhàng lên tiếng hỏi lại:

- Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Nếu như đã thông mọi tư tưởng thì ký tên vào hợp đồng làm việc đi...!

Trước mặt tôi bỗng nhiên xuất hiện một tờ hợp đồng và một cây bút máy, lúc này tôi chỉ có một lựa chọn duy nhất. Roẹt...! Không cần suy nghĩ nhiều mà thực ra cũng không cần phải suy nghĩ vì có được lựa chọn quái đâu-_-.

Diêm Vương ra hiệu cho hắc miêu, hắc miêu lấy từ trong người ra một tập lệnh phù rồi đưa cho tôi. Tôi cầm lấy tập lệnh phù rồi nhìn hắc miêu như có ý thắc mắc.

- Hạ Dịch Phù...! Có phù này trong tay, tiên sinh có thể tự do đi lại hai cõi âm dương...! Chỉ cần đốt phù ném lên trời rồi lấy tay bắt quyết đọc khẩu chú thì sẽ thông đạo với Quỷ Môn Quan! Còn khẩu chú ra sao thì lúc về tôi sẽ từ từ giải thích cho tiên sinh

Hắc Miêu lên tiếng giải thích, cầm tập lệnh phù trong tay, lòng tôi cũng có một chút bồn rộn. Ít ra lần tham quan âm giới này cũng có một chút thu hoạch nho nhỏ.

- Cũng đã gần sáng...! Bạch Khuyển Hắc Miêu mau đưa hồn Nguyễn Đ về dương gian nhập xác...!

Tiếng nói của Diêm Vương như gần như xa, cơ thể của tôi bỗng chốc lại nhẹ tênh rồi trí óc tôi lại chìm vào trong màn đêm lạnh lẽo. Lúc tỉnh lại thì đồng hồ đã điểm 5 giờ sáng, tôi đưa tay dụi mắt rồi cố lục lại trí nhớ xem những gì vừa xảy ra là mơ hay thực.

Nhưng có lẽ không cần phải thắc mắc nhiều nữa, túi quần tôi cộm cộm một vật gì đó rất dày và đó chính là tập lệnh phù mà hắc miêu đã đưa cho tôi trước lúc ra về. Khẩu chú... thôi ngu rồi... tôi chợt nhận ra là y chưa nói cho mình biết.

Chuỗi ngày sau đó lại là công việc bảo vệ trực ca tại cơ quan, mỗi đêm tôi đều ngồi đợi hắc miêu bạch khuyển xuất hiện nhưng ngay cả khi đã đốt giấy tiền vàng bạc gọi họ lên thì cũng bật vô âm tín.

Đang lúc chán nản thì một biến động khác lại xô vào cuộc đời của tôi. Một tuần sau đó, tôi ngồi trực ca tại cổng chính thì một thanh niên trẻ lạnh lùng xuất hiện:

- Chào anh...! Anh tìm ai...!

- Tôi có hẹn với chủ tịch C...!

Gã thanh niên trả lời với bộ dạng khinh khỉnh, tôi lại điềm điềm hỏi tiếp:

- Anh làm việc ở cơ quan nào...? Để tôi gọi điện cho thư ký xác nhận...!

Gã thanh niên càng càng không thèm nhìn tôi rồi nhấn giọng nhấn nhá từng chữ:

- Nguyễn Đ...! Cục tâm linh miền bắc...!

Lúc này đôi mắt tôi tròn tròn nhìn về phía gã như không thể tin những gì mà gã thanh niên vừa nói: Cái lẽ gì thốn...?

Lời kết: Tản mạn một tí về nhạc bolero mà điển hình là nhạc vàng trước năm 1975!

Chiến tranh giải phóng miền nam đã trôi qua hơn 40 năm với nhiều thăng trầm của lịch sử. Cái gì đã qua thì hãy cho nó vào dĩ vãng đừng cố tình khơi gợi lấy đó làm cái cớ để cảm đoán những giai điệu huyền thoại!

Đôi khi tôi chỉ muốn thả hồn cùng với " Phố Đêm ", " Con đường xưa em đi " hoặc " tạ từ trong đêm " mà sao khó đến thế, chỉ dám nghe trộm trên youtube bật với âm thanh vừa phải vì sợ quy cho cái tội gì đó liên quan đến chống phá nhà nước!

Đừng vui đập nhạc vàng nữa, đừng để nó trôi qua vào dĩ vãng, hãy cho mọi người cảm nhận những giai điệu trữ tình nhẹ nhàng miên man và hoài niệm về những gì đã qua của một đời người! Tôi không muốn bị tra tấn bởi cái thứ âm nhạc của bọn đạo sĩ như Mr núi, Ctrl C đâu! Hãy chấp nhận nhạc

vàng và tin tưởng vào nhân dân!

Chúng tôi không phải vì nghe nhạc vàng rồi bị tẩy não mà phản bội tổ quốc! Đơn giản bởi chúng tôi yêu nghệ thuật chân chính mà thôi!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 8: Nguyễn Đ Fake

- Nhìn gì mà nhìn...! Gọi điện cho thư ký xác nhận nhanh...đi! Có biết thời gian của tôi là vàng bạc không hả? Liệu với thân phận bảo vệ như cậu có gánh được hậu quả không?

Tôi nhin, mỉm cười nhần nhin xin lỗi gã rồi gọi điện thoại cho thư ký xác nhận xem lời gã nói đúng hay không. Không ngờ tôi lại sốc thêm một lần nữa, những lời gã Nguyễn Đ fake này nói hoàn toàn là sự thật, gã có hẹn với chủ tịch.

Tôi nhanh trí suy nghĩ xem rốt cuộc chuyện này là sao, nhưng trong lúc này câu giờ không phải là thời điểm hợp lý nên tôi giả vờ cung kính dẫn đường cho hắn đến phòng của chủ tịch nhưng thực chất là cài vào thắt lưng hắn "bùa liên hồn".

Sau khi đã hành sự ổn thỏa, tôi nhờ anh bảo vệ làm cùng trực hộ rồi lấy cơ đi vệ sinh rồi vào phòng WC lảm nhảm chú kích hoạt "bùa liên hồn".

Bỗng nhiên cảnh quan xung quanh tôi thay đổi, tôi thấy mình bước qua một cánh cửa, bên trên cửa đề: Chủ Tịch NĐC. Trước mặt tôi là một người đàn ông khoảng 50 tuổi, tóc chẻ lệch với khuôn mặt hiền từ, điềm đạm nhưng vẫn toát lên vẻ nghiêm nghị, tinh anh.

Không cần phải thắc mắc thì tôi cũng biết người đàn ông đó là ai, một nhân vật quá nổi tiếng mà bất cứ người dân Hà Nội nào cũng biết. Bởi đơn giản là Hà Nội thay da đổi thịt trong thời gian qua cũng nhờ những chủ trương đúng đắn của ông ấy.

Chủ tịch C mời gã Nguyễn Đ fake ngồi xuống ghế rồi mỉm cười rót trà:

- Hẹn với cậu quả thật không dễ...! Chắc công việc của cậu cũng bận rộn lắm nhỉ?

- Dù có bận trăm công nghìn việc... thì cũng phải gác lại...! Việc của chủ tịch bao giờ cũng phải là ưu tiên hàng đầu...!

Nguyễn Đ fake miệng lưỡi lên tiếng đáp lại, Chủ tịch C khẽ cười mỉm rồi nhẹ nhàng trả lời:

- Đừng nói thế...! Tôi cũng chỉ là một người dân bình thường, cũng như bao người khác thôi...! Đừng bao giờ cho rằng chủ tịch là có ngoại lệ...! Nghe nói cậu là một nhân tài về tâm linh nên tôi có chút chuyện muốn nhờ...!

Nguyễn Đ fake đưa tay ra trước mặt có ý phản đối:

- Tôi không phải nhân tài...! Tôi là Nguyễn Đ, là truyền kỳ trong các truyền kỳ liên quan đến trừ ma diệt quỷ...! Chắc chủ tịch từng nghe nói đến sự kiện đánh đuổi thập nhị thời thần cách đây 3 năm về trước chứ? Sự kiện lật mặt tên phản động nằm vùng Đại Đông cách đây 2 năm cũng là một tay tôi xoay vần, đây là còn chưa kể các vụ án lớn nhỏ trong suốt 3 năm nay tại cục tâm linh miền bắc...! Nếu tôi nhận mình là đạo sĩ số 2 thì ở Việt Nam này không ai dám đứng thứ nhất đâu...!

Chủ tịch C khẽ mỉm cười.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 9: Lật Mặt

Cả chủ tịch C và Nguyễn Đ fake đều bất ngờ trước sự xuất hiện của người vừa đập cửa, đương nhiên người đó chính là tôi chứ không phải ai khác. Mấy người bên ngoài nghe thấy tiếng động mạnh lập tức xông vào, họ lao đến giữ chặt tôi lại vì sợ tôi làm nguy hại đến chủ tịch.

Tôi cố gắng vùng vẫy chơi với đôi tay chỉ thẳng vào tên Nguyễn Đ fake, miệng hét lên thật lớn:

- Đừng tin hắn, hắn là kẻ giả mạo! Hắn không phải là Nguyễn Đ...!

- Tên bảo vệ chết tiệt kia...! Mà đang nói linh tinh gì thế? Có tin là tao...!

Nguyễn Đ fake đứng dậy nóng mắt toan lao lên đánh tôi, nhưng một giọng nói bỗng vang lên:

- Khoan đã....!

Người vừa lên tiếng ngăn cản gã chính là chủ tịch, ông nhám nháp tách trà rồi nhìn thẳng về phía tôi cất lời:

- Anh bạn trẻ...! Ăn thì có thể ăn bậy được vì dù đen đủi lắm cũng chỉ bị đau bụng mà thôi...! Nhưng nói bậy thì... Chưa kể cái hành động đập cửa phòng tôi cũng khiến cậu gặp rắc rối lớn rồi đấy...!

- Nếu việc đập cửa phòng có thể lật tẩy bộ mặt thật của kẻ lừa đảo này...! Thì cháu cam tâm tình nguyện chịu hoàn toàn mọi trách nhiệm...!

Tôi nghiêm mặt lên tiếng đáp lại, Nguyễn Đ fake nghiêng răng ken két

hằm hè nhìn về phía tôi. Nhưng gã vẫn còn ngại chủ tịch ở đây nên không dám manh động, hấn nhấn mặt khẽ rít lên từng chữ:

- Chủ tịch...! Nói nhiều với thằng bảo vệ này làm gì...! Đuổi việc nó ngay lập tức tránh ảnh hưởng tiếng xấu của cơ quan...!

- Làm gì mà phải vội...! Cứ để cho cậu ta thanh minh về những việc làm của mình...! Chàng trai trẻ... tôi cho cậu một phút chứng minh...! Sau một phút mà tôi không thấy thỏa đáng thì cậu biết tương lai của cậu ra sao rồi đấy...!

Chủ tịch khẽ mỉm cười nhìn về phía tôi, tất nhiên là tôi khẽ mỉm cười đáp lại rồi lấy tay bắt quyết lăm nhăm đao chú. Tên Nguyễn Đ fake bỗng nhiên đứng im bất động rồi gã lao về phía trước, đâm sầm thật mạnh vào bức tường.

Cơ thể gã đập xuống nền gạch ộp rồi lăn quay ra bất tỉnh, tôi khẽ nhếch mép nhìn về phía Nguyễn Đ fake với thái độ khinh miệt. Dám giả dạng lấy danh tiếng của tôi để đi lừa đảo, mà còn dám lừa đảo tiền của nhà nước thì hình phạt như thế là còn quá nhẹ nhàng cho gã.

- Giờ chủ tịch đã tin lời cháu chưa? Hấn ta chỉ là một kẻ giả danh không hơn không kém mà thôi...!

Chủ tịch C khẽ mỉm cười rồi nhẹ nhàng rót trà vào chiếc tách trước mặt tôi:

- Ngồi xuống đi... Nguyễn Đ...! Tôi có chuyện muốn bàn với cậu...!

Lời kết: Không biết nói sao chứ nhiều lúc tôi thấy hoang mang vô cùng! Tương lai liệu có nên còm nên cháo gì không? Đã đến SS6 mà vẫn thấy lối đi ra ánh sáng vẫn còn xa xăm hun hút...

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 10: Giải Thích

Tôi ngạc nhiên trước những lời mà chủ tịch vừa nói, tại sao ông ấy lại biết tôi là Nguyễn Đ? Tôi cố gắng trấn tĩnh lại rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa trước mặt chủ tịch, khuôn mặt đăm chiêu nhìn về phía ông ấy rồi cất lời hỏi:

- Tại sao chủ tịch lại biết cháu là Nguyễn Đ?

- Những hành động vừa rồi của cậu không phải đã chứng minh điều đó hay sao?

Chủ tịch điềm đạm trả lời rồi lại nhám nháp tách trà, tôi cũng cầm tách trà đưa lên trước mặt rồi từ từ thưởng trà. Bỗng nhiên tôi chợt hiểu ra điều gì đó rồi vội vàng lên tiếng hỏi tiếp:

- Những hành động vừa rồi của cháu chỉ chứng minh được tên ngốc đang nằm dưới sàn nhà kia không phải là Nguyễn Đ! Điều đó chỉ có thể nói lên được rằng cháu biết Nguyễn Đ, chứ chưa chắc cháu đã là y...!

Chủ tịch nhắm mắt rồi im lặng thờ dài hồi lâu, ông khẽ từ từ nhếch miệng nở nụ cười bí ẩn nhìn về phía tôi. Rồi ông ra hiệu cho thư ký riêng, anh thư ký lấy ra một tập hồ sơ rồi để gọn gàng trước mặt tôi.

Tôi khẽ đưa mắt tò mò nhìn về phía tập hồ sơ trước mặt, đôi mắt tôi sáng sủa khi giờ hồ sơ. Tất cả tư liệu về tôi đều đã được xác thực trong tập hồ sơ đó, từ lý lịch ba đời, học ở đâu v.v cho đến khi làm bảo vệ tại cơ quan tất cả đều không thiếu chi tiết nào... Tất nhiên vẫn có những sự việc bí ẩn như dưới địa đạo đền cô bốn hoặc vụ việc quyết chiến atula vương thì không được đề cập ở đây.

- Hóa ra... chủ tịch ngay từ đầu đã biết Nguyễn Đ là ai...! Vậy sao chú còn mời tên giả mạo đó đến đây...!

- Nếu tôi không làm thế...! Thì cậu có ra mặt rồi tự chứng minh mình là Nguyễn Đ không...? Tôi không biết lý do gì mà cậu lại ẩn cư ở đây làm bảo vệ...! Tôi chỉ biết là lúc này nhà nước cần cậu...!

Tôi cúi mặt xuống không nói lên lời, một cuộc sống bình thường chẳng lẽ lại là điều khó khăn đến thế sao? Tại sao giông bão cứ cản trở trước cuộc đời tôi là thế nào? Hay ngay từ đầu số phận tôi đã định đoạt là không thể né tránh? Tôi nhìn về phía tên Nguyễn Đ fake rồi bâng quơ lên tiếng hỏi chủ tịch:

- Thằng trâu tre đó cũng là do chủ tịch sắp đặt phải không?

- Hẳn tên Trần Lâm là do bên IHPD đề bạt, nghe nói là cũng thuộc dạng tài ba xuất chúng nhưng... giờ tôi mới hiểu hẳn ngoài nói được giọng ba miền ra thì...!

Chủ tịch im lặng thờ dài lắc đầu, tôi cũng khẽ cười trừ lắc đầu. Ai mà ngờ được.... lại tệ hết sức như vậy, sau vụ này chắc IHPD phải đào cái hố chui xuống cho đỡ ngượng quá. Quay trở lại vấn đề chính, tôi mỉm cười lên tiếng trả lời:

- Cháu biết ơn chú vì đã xem trọng cháu...! Nhưng cháu nghĩ là cháu không giúp được gì cho chú cả...!

- Ngay cả việc đó có liên quan đến cục tâm linh miền bắc...?

Chủ tịch khẽ lên tiếng cắt lời, tôi ngạc nhiên nhìn về phía chủ tịch với ánh mắt đăm chiêu:

- Ý chú là sao...?

Chủ tịch im lặng hồi lâu rồi lại nhăm nháp tách trà:

- Không ngại nói cho cậu biết...! Trừ cậu ra... tất cả những người làm việc tại cục tâm linh miền bắc... đều đã bị mất tích.

Chú thích:

* Bùa liên hồn: Là bùa nhập thân xác để theo dõi cử chỉ, hành động của người bị bỏ bùa. (Giống như kiểu bạn đang chơi game góc nhìn thứ nhất)

* IHPD: Nói nôm na có thể hiểu là cục tâm linh, nhưng trong truyện IHPD là viết tắt của cục tâm linh miền nam để phân biệt với cục tâm linh miền bắc.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 11: Bí Mật Mất Tích

Đôi mắt tôi tròn tròn ngạc nhiên như không thể tin được những gì mà chủ tịch vừa nói, tôi khẩn trương lên tiếng hỏi lại:

- Chú nói sao...? Mất tích...? Ai mất tích...?

Chủ tịch khuôn mặt nghiêm trọng nhìn về phía tôi rồi điệm điệm trả lời:

- Tất cả mọi người...! Thầy của cậu... Bạn gái của cậu... Ngay cả mẹ của cậu.. cũng không ngoại lệ.....!

Đôi mắt tôi bùng bùng như lửa đốt, lúc này tôi muốn đập mạnh bàn rồi hét lên thật lớn nhưng trước mặt là chủ tịch nên tôi cũng không thể lỡ mồm đành cố gắng ghìm cơn giận lại rồi gằn giọng nhấn từng chữ hỏi:

- Vì sao họ mất tích...? Chú có biết do ai làm không ạ....?

- Đây cũng là lý do mà tôi muốn tìm cậu...! Cậu xem tập hồ sơ này đi...!

Anh thư ký lại đưa cho tôi một tập hồ sơ mới, tôi vội vàng mở nó ra để xem nguyên nhân của toàn bộ sự việc. Chỉ thấy trong hồ sơ là sơ yếu lý lịch của một người đàn ông có khuôn mặt gian tà, hai bàn tay y một bên to một bên nhỏ trông cực kì quái dị, đôi mắt y hơi ti hí, dưới cằm để lộ chút râu dê nhìn trông có vẻ cực kì đê tiện. Tôi định lên tiếng hỏi chủ tịch, thì ông ấy đã lên tiếng trả lời:

- Hắn tên vô phúc tài thuật...! Nhưng bạn bè thường gọi hắn là chuột vì mặt hắn có vẻ hơi tinh quái! Tên tiếng anh của hắn là Mr mouse, còn biệt danh của hắn ở việt nam là dưa chuột...! Tên này vốn là kẻ đứng đằng sau

trang web vịt tân, là một phần tử phản động với âm mưu chống phá nhà nước...! Tôi nghi ngờ hẳn có liên quan đến việc mất tích của các nhân viên cục tâm linh miền bắc!

- Cháu không biết hẳn...! Và cũng chưa từng gặp hẳn...! Lý do gì mà hẳn lại liên quan đến việc mất tích của người bên cục tâm linh miền bắc?

Tôi lên tiếng hỏi lại vì vẫn còn khúc mắc vài điều bất thường, tại sao một tên phản động lại đi bắt cóc người bên cục tâm linh? Điều ấy có lợi gì cho tổ chức của hẳn...?

- Tôi cũng không biết được...! Chỉ biết rằng những trinh sát năm vùng theo dõi hẳn đều có kết cục bi thảm...! Cậu hãy xem những tấm ảnh cuối hồ sơ đi...!

Tôi lật vội hồ sơ về trang cuối cùng, khuôn mặt tôi từ từ thay đổi từ bình thường chuyển sang vẻ kinh hoàng. Những nạn nhân đều bị chết trong bộ dạng cực kì thảm khốc, có người thì bị mất đầu, cũng có người bị mất phần chân, có người còn thảm hơn khi tan xác thành nhiều mảnh. Tôi che miệng cố gắng kiềm chế sự buồn nôn rồi gằn giọng lên tiếng:

- Đây rõ ràng không phải do con người gây ra...!

- Chúng tôi rất muốn ngăn hẳn lại! Nhưng lại không thể chứng minh là hẳn gây ra chuyện này...! Nếu để càng lâu thì những người mất tích không biết còn...!

- Chủ tịch không cần nói nữa...! Cháu nhận vụ này...! Nhất định cháu sẽ giải cứu cho họ...! Chỉ cần chú cho cháu biết... tên khốn đó hiện giờ đang ở đâu...!

Chủ tịch khẽ mỉm cười trước những lời tôi vừa nói, ông ấy gật đầu vài lần rồi đưa ra trước mặt tôi một tấm thẻ:

- Cầm lấy...! Đây là thẻ thanh tra cao cấp của cơ quan mật vụ tối cao việt nam...! Thẻ này tương đương với chức danh thiếu tướng quân đội...! Nó sẽ

giúp ích cho cậu rất nhiều...! Ngoài ra cậu có thể điều động người của IHDP hỗ trợ...!

Chủ tịch định nói tiếp nhưng ông ấy bỗng dừng lại rồi quay sang nhìn tên Nguyễn Đ fake rồi im lặng thờ dài, tôi dù đang cực kì nóng trong người nhưng thấy thái độ thất vọng của chủ tịch đối với IHDP thì bỗng xuôi xuôi cơn nóng rồi khẽ khàng ho nhẹ.

Tôi đứng trước một khu nhà bỏ hoang, tâm trạng đang cực kì lo lắng và hồi hộp. Lúc này ngoài người đó ra thì tôi không còn biết ai có thể trợ giúp tốt hơn cho mình nữa.

Nhưng liệu người đấy có mất tích như các nhân viên khác hay không? Hay là bí ẩn đó vẫn được che dấu một cách khéo léo mà không bị phát hiện? Sự hoang mang trong lòng tôi từ từ được gỡ bỏ khi thang máy từ từ mở ra.

Người đó đứng trước mặt tôi với thái độ ngạc nhiên xen lẫn là sự vui mừng như lâu lắm mới gặp lại cố nhân. Tôi mỉm cười tiến về người thanh niên tóc nhuộm nhiều màu đó rồi lên tiếng cất lời:

- Mr Núi....! Em cần sự trợ giúp của anh...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 12: Hồ Sơ Cuối

- Trước khi muốn anh hỗ trợ...! Thì chú mày phải giải thích tất cả mọi chuyện đang xảy ra đã...!

Mr Núi chống hai tay xuống bàn rồi nhìn thẳng về phía tôi, rõ ràng là anh ta cũng đã biết điều gì đó đang xảy ra và chờ đợi mọi việc được tỏ tường một cách thông suốt. Tôi tiến tới mở cái tủ lạnh gần đây rồi lôi ra một chai 0 độ, mở nắp tu ừng ực một cách sáng khoái, sau đó tôi kể lại tất cả những gì mà mình biết cho Mr Núi nghe, anh ta nghe xong chỉ ậm ừ hồi lâu rồi lên tiếng gật gù:

- Thì ra là vậy...! Thảo nào...!

- Có chuyện gì sao?

Tôi ngạc nhiên trước thái độ của Mr Núi, Mr Núi đắm chiêu im lặng một lúc rồi lên tiếng trả lời:

- Đến lúc này thì anh cũng không giấu chú mày làm gì nữa...! Vào buổi đêm của ba ngày trước có một nhóm người đột nhập vào 300 Kim Mã với hành vi bất thường, may mà chúng không biết trung tâm nghiên cứu nằm dưới lòng đất không thì anh cũng bị bắt như những người khác rồi...!

- Anh ở dưới này làm sao biết được có người đột nhập...?

Tôi tỏ vẻ ngạc nhiên rồi lên tiếng hỏi Mr Núi, Mr Núi đưa con OPPO F3 ra rồi nhếch mép khoe khoang:

- Chú nghĩ là 300 Kim Mã là nơi vườn không nhà trống sao? Tất nhiên

là khắp nơi đều có camera siêu nhỏ, chỉ cần chú bước chân qua cổng thôi là đã có báo động inh ỏi rồi..! Chưa kể OPPO F3 tích hợp camera selfie kép cộng thêm gậy selfie flash, có thể quan sát 360 độ với độ nét lên tới 13MP với chế độ full HD, còn chưa kể ốp lưng kiêm sạc dự phòng....!

- Rồi... Rồi... Khỏi cần quảng cáo nữa...! Biết là hàng tàu chất lượng cao rồi...!

Thời gian thì cấp bách nên tôi không muốn nghe lời quảng cáo từ chiếc điện thoại mới mua của Mr Núi...! Anh ta có vẻ nhấn mặt vì bị tôi làm cụt hứng nhưng rồi lại nhanh chóng mỉm cười lên tiếng hỏi:

- Tất nhiên cục tâm linh miền bắc gặp chuyện thì anh mày không thể khoanh tay đứng nhìn rồi...! Nhưng nói trước anh mày là loại chân yếu tay mềm nên chỉ nhận công tác hậu cần thôi đấy...! Còn bắt anh mày xông pha hiến máu thì nghỉ cơm mẹ nấu đi...!

- Yên tâm đi...! Việc đấy em đã có chủ định rồi...! Chỉ cần anh chuẩn bị cho em pháp bảo thật tốt là được...!

Tôi khẽ mỉm cười rồi lôi chiếc B phone 8 ra, với việc chiến đấu với bọn ma tà quỷ ẩn thì có lẽ không còn ai thích hợp hơn đội " Hồ Sơ Cuối ".

Thập Điện Chuyển Luân Vương - Địa Giới.

Một người đàn ông tuổi ngoài ngũ tuần, tay cầm đồng sách với bộ dạng hớt ha hớt hải chạy về phía Chuyển Luân Vương. Chuyển Luân Vương nghiêm nghị nhìn ông ta rồi ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Phán Quan...! Có chuyện gì mà người chạy vội vã đến đây vậy?

- Dạ Bẩm Diêm Vương...! Hôm trước Diêm Vương sai thần điều tra về kiếp trước của tên Nguyễn Đ...! Kết quả là...!

- Có vấn đề gì sao...? Chỉ cần xác nhận lại xem hấn có đúng là Mao Tiểu Phương chuyển thể hay không thôi mà...! Ngay cả việc đó mà người cũng không làm được sao?

Chuyển Luân Vương lên tiếng nhìn về phía Phán Quan với thái độ hoài nghi, Phán Quan khúm núm đưa đồng sách lên trên bàn một cách nhẹ nhàng rồi rụt rè lên tiếng:

- Hạ thần đã tra sổ sinh tử rất kỹ! Thiên Sư Mao Tiểu Phương đã chuyển thể thành một thanh niên tên là xao jin...! Còn Nguyễn Đ thì...!

- Thì sao...? Có vấn đề gì thì nói thẳng luôn đi..! Đừng vòng vo mất thời gian nữa...!

- Kiếp trước của tên Nguyễn Đ không có sổ sinh tử...!

Chuyển Luân Vương trợn mắt nhìn về phía Phán Quan, ngài lấy tập sổ sinh tử rồi tra lại một lần nữa. Đôi mắt ngài chăm chú nhìn từng dòng một như cố gắng điếm lại từng chi tiết ghi trong quyển sổ.

- Sao có thể có chuyện đó được...! Lục đạo luân hồi đều phải có tên trong sổ sinh tử, không chừa một ai...!

- Thưa Diêm Vương...! Có khi nào hấn là...!

- Đừng nói bừa...! Chuyện này cứ từ từ tìm hiểu đã...! Ta không tin trong trời đất này lại có kẻ không có tiền kiếp..!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 13: Thảo Luận Trong Đêm

Tại đường Phan Trọng Tuệ...vào lúc nửa đêm...

- Màý nghĩ gì khi gọi bọn tao đến đây vào giờ này...?

Gã trai trẻ ngáp ngấn ngáp dài rên lên từng lời bực dọc, không chỉ hấn mà tất cả những người có mặt ở đây đều nhăn nhó như vậy. Trước mặt tôi ngoài Mr Núi ra thì còn có sự xuất hiện của bốn thành viên của đội:"Hồ Sơ Cuối".

Hồ Sơ Cuối là một tiểu đội trinh sát phá án chuyên điều tra những vụ việc bí ẩn trong địa phận Hà Nội, nghe thì có vẻ rất là hoành tráng nhưng đây lại là nơi tập hợp những kẻ vô dụng nhất của ngành công an nói nôm na là hàng thải loại...

Tên loắt choắt với khuôn mặt rất chi là ngáo đá, chẻ ngôi giữa như đan trường kia là Trần Nam còn có biệt hiệu là nam dê xồm. Tên này theo thông tin thu thập được thì là một tên nhát chết có hạng, nhưng bù lại thì trình độ thu thập thông tin thì phải gọi là sánh ngang với bà quán nước đầu làng Vạn Phúc.

Gã cao lớn cạnh đó tuổi ngoài 40, thân hình vạm vỡ chỉ tội cái dáng đi hơi lù đù, khuôn mặt hơi ngờ nghệch. Những người trong đội thường hay gọi gã là lão Phong, rất can đảm không ngại khó, ngại khổ nhưng cũng vì vậy khiến nhiều khi làm đồng đội rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Người bên cạnh là một cô gái trẻ khá xinh đẹp tuổi khoảng hơn 20, với cái tên rất dễ thương: Quỳnh. Còn được biết đến với biệt danh: Bình hoa di động... Nói thế là đủ hiểu độ vô dụng của ẻm đến mức nào.

Gã cuối cùng là cái gã vừa lên tiếng thắc mắc, không phải ai xa lạ chính là thằng bạn thân của tôi: Lê Thuận. Chính nhờ căn nhà ma của gia đình nó mà tôi mới quen được ông bác già, rồi câu chuyện tiếp theo xảy ra thế nào thì không cần phải nói vì ai cũng biết.

Tôi thờ dài lắc đầu rồi lấy tay đặt lên vai thằng bạn thân:

- Tao không nhờ được ai nữa... thì mới phải nhờ đến mày và mọi người...!

- Có chuyện gì sao không để sáng mai làm...! Giờ đi ngủ hẹn nhau ra đây làm cái gì...?

Nam xồm nhăn mặt lên tiếng thắc mắc, tôi quay người lại nhắm mắt cúi đầu rồi nghẹn ngào ngắt quãng từng chữ:

- Cậu không hiểu đâu...! Thời gian lúc này là vàng bạc... chậm một giây...!

- Việc nhân viên cục tâm linh miền bắc mất tích chứ gì...? Việc đấy bên hình sự đang lo...! Chúng tôi không tiện nhúng tay đâu...! Rắc rối lắm...!

Nam xồm vừa ngoáy tai vừa lên tiếng cắt lời, rõ ràng là tên này không có thành ý giúp đỡ. Tôi đưa mắt nhìn về phía Lê Thuận với thái độ van nài, hấn thờ dài rồi đưa tay ra trước mặt từ chối:

- Nam xồm nói đúng...! Việc này bên hình sự đang điều tra...! Tao không tiện xen ngang đâu...! Tốt nhất lúc này là mày nên chờ đợi đi...!

- Để bên hình sự điều tra chỉ khiến càng có thêm nhiều người chết hơn thôi...!

Tôi thay đổi thái độ, lạnh lùng nhìn về phía bốn người họ rồi lên tiếng trả lời. Lê Thuận nhăn mặt nhìn về phía tôi với thái độ ngờ vực:

- Ý mày là sao...?

- Thế mà nghĩ vì sao tao lại gọi cho mà và mọi người trong đội...?

Tôi khẽ cười nhạt rồi lên tiếng hỏi lại thằng bạn thân, lão Phong ngờ ngác nhìn thái độ của mọi người rồi gãi đầu nhìn về phía tôi, lên tiếng hỏi:

- Đừng nói là lại có biến nhé...?

Lời kết: Chap này có vẻ hơi thiếu muối! Nhưng phải ăn nhạt từ từ thì chap sau mới thấm vị được!

Dạo này cũng đang nghiên cứu kiểu viết ngôn tình nên ra chap hơi muộn mong mọi người thông cảm.

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 14: Miễn Ý Kiến

- Dù vụ mất tích này do người hay quý làm thì cũng thế thôi! Đã có bên hình sự giải quyết rồi...! Không phải nhiệm vụ của bên tao nên không có thẩm quyền...

Lê Thuận định nói tiếp nhưng hắn bỗng im bật lại khi nhìn thấy cái thứ trước mặt mình, không chỉ hắn mà những người khác cũng vậy. Họ từ thái độ ngạc nhiên rồi từ từ thay đổi sang thái độ sững sốt, tôi khẽ nhếch mép cười rồi đưa sát vào mặt thẳng bạn thân:

- Không còn ý kiến gì nữa chứ? Có cần gọi điện cho bên bộ công an để xác nhận lại không?

- Thật.... không thể tin nổi...! Không.... thể tin nổi...!

Tên Nam xồm lấy chiếc kính lúp rồi soi tỉ mỉ như xác nhận lại lần cuối xem có phải là hàng giả hay không:

- Đúng là hàng real chuẩn 100% rồi...! Phẩm hàm thiếu tướng quân đội - Thanh tra cao cấp bên bộ công an...!

Tôi cho lại tấm thẻ thanh tra vào trong ví, rồi ngược mắt nhìn về phía những người trước mặt:

- Nếu không còn ý kiến gì nữa thì chúng ta bắt đầu công việc...! Giờ chia làm hai tổ: tổ hành động và tổ hậu cần...! Xét theo mọi tiêu chí đánh giá thì Tổ hành động sẽ là tôi, Thuận và Lão Phong...! Còn tổ hậu cần sẽ là: Mr Núi, Quỳnh và Nam Xồm...!

- Tại sao tôi lại phải ở tổ hậu cần...? Hay anh khinh thường tôi là phụ nữ sợ làm vương chân vương tay?

Người vừa lên tiếng với thái độ tức giận là em Quỳnh, tôi lấy ngón tay bóp lên trán rồi nhăn mặt trả lời:

- Nếu cô biết những điều sẽ gặp phải trong đêm nay như thế nào... Thì tôi nghĩ rằng cô không dám mạnh mẽ như thế này đâu...! Nếu cô nghĩ rằng mình có thể tự tin khi chiến đấu với cái thứ đó thì ok thôi...! Nhưng tôi nói trước... lúc gặp nguy hiểm... đừng trông chờ vào tôi...!

Tôi lạnh lùng gằn giọng từng chữ một với thái độ khinh khỉnh, em Quỳnh cũng im lặng không dám ho he gì nữa. Tôi quay sang nhìn về phía Mr Núi rồi lên tiếng xác nhận:

- Đã đến giờ rồi...! Hành động thôi...!

Lê Thuận và Lão Phong ngạc nhiên nhìn tôi rồi cất lời hỏi:

- Hành động gì...? Chẳng lẽ mày biết họ ở đâu sao...?

Tôi chỉ tay về phía ánh đèn lấp lánh ở đằng xa, tất cả bọn nó chăm chú nhìn về phía đấy rồi bất giác đồng thanh lên tiếng:

- Quán karaoke chiều tím?

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 15: Bước Vào Lòng Địch

Bọn họ ngơ ngác nhìn nhau như có vẻ gì đó hoài nghi về địa điểm tập kích, tôi khẽ mỉm cười thông cảm rồi lên tiếng giải thích:

- Tôi đã xem qua thuật tìm người bằng ngày sinh tháng đẻ của mẹ tôi rồi...! Chắc chắn là mẹ tôi ở trong đó, nếu là như vậy thì cũng có khả năng những người khác cũng bị nhốt trong đây...!

Lê Thuận thở dài một tiếng rồi đưa tay đặt lên vai tôi, hấn nhìn tôi rồi điềm đăm cất lời:

- Mẹ mày cũng coi tao như con cháu trong nhà...! Nên hôm nay dù là trong hay ngoài tao cũng sẽ theo mày...!

Tôi khẽ mỉm cười rồi bám chặt vai thẳng bạn thân, không chỉ hấn mà tất cả những người khác đều có vẻ cũng đồng lòng hỗ trợ tôi hết mình. Tôi quay mặt nhìn về phía Mr Núi, anh cũng có vẻ hiểu ý tôi nói liền lấy trong chiếc xe hơi ra một chiếc balo cỡ đại rồi lên tiếng cất lời:

- Pháp bảo tôi đã chuẩn bị đầy đủ: Kính u linh, súng trừ yêu, bùa chú v.v! Bảo đảm không sót thứ gì...!

Tôi lấy trong balo ra những pháp bảo cần thiết rồi ném về phía Lê Thuận và Lão Phong, Mr Núi thấy vậy liền nhăn mặt cau kinh:

- Nhẹ tay thôi chú mày...! Hàng này không rẻ đâu...! Một bộ cũng cỡ cả trăm triệu đấy...!

- Trăm triệu...?

Ngoài tôi ra thì cả nhóm đều đồng loạt lên tiếng ngạc nhiên, Mr Núi nhìn hết thấy tất cả cũng một lượt rồi trả lời xác nhận:

- Ủ...! Thế mấy người nghĩ chế tạo mấy cái này mà dễ à...? Đây không phải là đạo nhái mà ăn cắp ý tưởng như tàu khựa nhé...! Hàng sản xuất bằng tư duy, bằng trí tuệ, bằng công nghệ cao, bằng tha thu....!

- Rồi... rồi...! Biết anh giỏi rồi...! Đừng quảng cáo bản thân nữa...! Chúng ta bắt đầu xuất phát thôi...!

Thế là chúng tôi chia làm hai nhóm, nhóm hậu cần sẽ ở bên ngoài làm nhiệm vụ trinh sát và hỗ trợ tổ hành động. Còn tôi, Lê Thuận và Lão Phong sẽ trực tiếp đi vào sào huyệt của địch.

Bước chân vào bên trong quán karaoke, một em lễ tân đã ra tận cửa niềm nở đón chúng tôi. Tôi mỉm cười nhìn khuôn mặt xinh xắn của em rồi nhẹ nhàng lên tiếng:

- Cho bọn anh một phòng lớn cộng thêm ba cái tay vịn êm êm nhé...!

- Xcm mà đang làm gì thế...!

Lê Thuận nhăn mặt nghiêng răng rít lên thì thầm, tôi không quan tâm mà chỉ đi theo em lễ tân vào căn phòng karaoke trên tầng 2. Lúc em lễ tân rời khỏi căn phòng thì Lê Thuận mới nắm chặt vạt áo tôi rồi quát lớn:

- Tao tưởng theo mày vào trong này cứu người...! Ai ngờ...!

- Im lặng đi...! Trò vui vẫn còn ở phía trước...!

- Được...! Tao xem mày sẽ giở trò gì...!

Một lúc sau, Một tú bà khoảng 40 tuổi dẫn theo chục em tay vịn vào trong phòng, nhìn ai cũng khiêu gợi quyến rũ khiến bất cứ nam nhân nào cũng phải động lòng. Lão Phong thì trở mắt nhìn từng đường cong trước mặt

trong khi tên Lê Thuận thì đỏ mặt quay đi...

Tôi đưa mắt băng quơ nhìn về phía trước tỏ vẻ có ý định chọn người, tú bà thấy vậy lên tiếng đon đả giới thiệu:

- Các đại gia xem...! Em nào cũng xinh như hoa, như ngọc... 3 vòng này nở...! Chọn bừa cũng không uổng phí đêm nay rồi...!

- Quả thực không tồi...! Nhưng người tôi muốn tìm lại là người khác...!

Tôi đưa mắt nhìn về phía tú bà rồi mỉm cười trả lời, tú bà thấy vậy liền mỉm cười nhẹ nhàng hỏi:

- Đại gia muốn tìm em nào...? Xuân, Hạ, Thu, Đông, Mai, Đào, Thu, Cúc...! Cái gì quán tôi cũng có...!

- Tôi muốn tìm người của... cục tâm linh miền bắc...!

Nghe đến cục tâm linh miền bắc, ả tú bà khuôn mặt bỗng tái xanh lại rồi ả bỗng thay đổi thái độ định phản ứng. Nhưng tôi đã phản xạ nhanh hơn một bước chĩa súng giảm thanh vào đầu ả tú bà, ả khẽ hoảng sợ, giọng nói run run lên tiếng trả lời:

- Đại gia đừng manh động...! Tôi không biết người của cục tâm linh miền bắc nào cả....!

- Cháu....!

Đầu ả tú bà bị đẩy ngược về phía sau, trên sàn đất vung vãi bầy nhầy óc người nhơn nhớt trông hết sức kinh tởm. Trừ tôi ra, tất cả những người có mặt trong căn phòng đầy đều hết sức bàng hoàng về những gì vừa xảy ra, và có lẽ người kinh ngạc nhất chính là lão Phong và thằng bạn thân của tôi.

Lời kết: Nhiều người nghĩ nói tục thì nhân cách sẽ một phần xấu đi và một phần sẽ khẩu nghiệp!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 16: Quỷ Nhập Tràng

Lê Thuận nắm lấy cổ áo tôi, miệng hấn quát thẳng vào mặt:

- Xem mày...! Mày biết mày vừa làm gì không...?

- Nếu như mày còn thời gian để chửi tao thì trước hết hãy đeo kính u linh vào đã...! Đưa cho mày để mày cất đi cho mới à...?

Tôi nhăn mặt lên tiếng cắt lời thẳng bạn, hấn đơ mặt ra khó hiểu rồi lấy chiếc kính đeo thử lên mặt. Khuôn mặt Lê Thuận giãn ra từ từ rồi bắt đầu trợn tròn vì sửng sốt khi nhìn thấy mọi thứ xung quanh, lão Phong cũng bắt chước hấn rồi cũng có phản ứng tương tự.

- Nếu các người không lấy súng trừ yêu ra sớm thì tôi e rằng....!

Chưa kịp nói hết câu thì chục cái tay vịn đã lao đến chúng tôi với bộ dạng muốn ăn tươi nuốt sống, tôi lao đến trước mặt Lê Thuận và Lão Phong rồi ném ra một chùm lá bùa về phía mấy cô gái làng chơi.

Mấy chục lá bùa chạm vào da thịt mấy cô gái liền bốc cháy dữ dội, đẩy lùi mấy ả tay vịn về phía sau. Lúc này tôi mới khẽ mỉm cười rồi điềm đằm lên tiếng hỏi:

- Sao rồi..? Nhìn rõ chưa...? Còn muốn nắm cổ áo tôi nữa hay không...?

- Bọn họ rốt cuộc là ai...? Sao đeo kính này vào... khuôn mặt ai cũng bày nhây đầy giòi bọ như vậy...?

Lê Thuận khuôn mặt tái xanh, hai tay run lên lấy bầy cố gắng rút ra khẩu súng mà Mr Núi đưa cho lúc nãy. Tôi giơ khẩu súng về phía mấy ả tay vịn

vừa bóp cò vừa trả lời:

- Bọn họ chỉ là những xác chết bị " Tràng " nhập mà thôi...! Nói một cách đơn giản thì cái thứ đang đứng trước mặt chúng ta chính là " Quỷ Nhập Tràng "!

Tiếng súng bỗng nhiên dừng lại, trước mặt tôi lúc này chỉ còn đơn độc một ả tay vịn đang đưa tay lên trước mặt tỏ vẻ khiếp sợ. Tôi tiến lại từng bước về phía ả ta rồi nhẹ nhàng lên tiếng hỏi:

- Tao nhắc lại câu hỏi...lần cuối...! Chúng mày nhốt người của cục tâm linh miền bắc ở đâu...?

- Đạo sĩ tha mạng...! Họ đang bị nhốt dưới tầng hầm ạ...! Xin ngài hãy tha cho tôi một con đường sống...!

Tôi dí súng vào thái dương của ả tay vịn rồi nhếch mép lên tiếng:

- Cảm ơn....! Cháu...!

Lúc này Lão Phong và Lê Thuận mới hoàn hồn lại, họ nhìn kĩ lại những xác người bị tôi bắn chết. Tất cả những cái xác ấy đã hóa thành một đồng bầy nhày xen lẫn làm đám giòi bọ gợn trắng trông cực kì kinh tởm.

Đối với những người làm nghề đạo sĩ như tôi thì việc này là vô cùng quen thuộc nên tôi đã miễn nhiễm với mọi vật chất còn kinh tởm hơn thế. Nhưng đối với người thường như thằng bạn thân của tôi và lão Phong thì không như vậy, họ nôn thốc nôn tháo khi nhìn thấy cảnh tượng xung quanh mình.

- Nôn ọe làm gì sớm...! Đây mới chỉ là bắt đầu thôi...!

- Ý mày là sao...?

Lê Thuận khuôn mặt tái dại ngược cổ lên ngạc nhiên nhìn tôi, tôi khẽ mỉm cười rồi nhìn về phía cánh cửa phòng. Ngoài đó có hàng trăm con " quỷ

nhập tràng " đang đứng chờ sẵn chào đón chúng tôi.

Giải thích: con Tràng là một loại sâu kí sinh đi lại giữa hai cõi âm dương, chúng không có cơ thể nên thường tìm cơ hội để kí sinh vào những người mới chết gây ác nghiệp.

Muốn biết thêm về quỷ nhập tràng thì hãy tra google nhé.-_-

Lời kết: Nàng H chính là mẫu người con gái lý tưởng trong tôi, một cô gái chỉ có thể xuất hiện trong những trang giấy vì đơn giản trong đời thực rất khó tìm được người có tính cách như vậy...!

Liệu một ngày giữa đường đời trôi nổi... tôi có thể tìm được nàng thơ của riêng mình!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 17: Bẫy

- Trớ... xong chưa...? Nếu thoải mái rồi thì cầm chặt khẩu súng rồi chuẩn bị tinh thần đi...!

Tôi ngoái cổ lại lạnh lùng nhìn về phía Lê Thuận và lão Phong, thẳng bạn thân của tôi lấy tay lau miệng rồi nhăn mặt lên tiếng đáp lại:

- Thế đêch nào mỗi lần tham gia cùng mày đều dính vào mấy thứ tạp uế này là sao...?

- Thế này đã là gì...! Tí nữa ra ngoài kia còn có thứ hay ho hơn nhiều...!

Tôi nhếch mép cười rồi vội vàng rút chiếc thắt lưng của mình ra, lấy tay vuốt nhẹ nó như chuẩn bị cho một điều gì đó sắp xảy ra. Lê Thuận đắm chiêu nhìn tôi rồi ngạc nhiên lên tiếng hỏi:

- Ý mày là sao....?

- Nếu các người còn muốn sống mà rời khỏi đây thì hãy làm theo lời tôi nói...! Đứng sát vào nhau... yểm trợ cho tôi...!

lão Phong lo lắng nuốt nước bọt ực một cái rồi giữ chặt khẩu súng chuẩn bị tinh thần, Lê Thuận sau khi trải qua khoảng thời gian dài ra máu trước đó giờ đây cũng không dám tỏ thái độ, im lặng tập trung tinh thần nhìn mọi thứ xung quanh.

Tôi từ từ tiến về phía cánh cửa, rồi một tay xoay nắm cửa tay còn lại giữ chặt chiếc thắt lưng da màu trắng. Bỗng nhiên cánh cửa bị giật phăng ra, hàng chục cánh tay nhào vào bên trong nắm chặt lấy cánh tay của tôi.

Tôi nhanh trí giật tay mạnh lại rồi cầm thắt lưng da vạt mạnh xuống chục cánh tay đấy. Thắt lưng da chạm vào tay của bọn " Quỷ Nhập Tràng " tóe ra tia lửa điện làm bọn chúng đau đớn phải vội vàng rút tay lại. Lúc này tôi vội vàng lùi lại vài bước rồi nghiêm mặt hét thật lớn:

- Khai hỏa....!

lão Phong và Lê Thuận liền nhắm thẳng về phía bọn quỷ rồi vội vàng nổ súng. Cơ thể mấy con quỷ đứng trước cửa bị đẩy ngược về phía sau rồi giật giật liên hồi, lúc này tôi lôi ra trong người hai tập bùa vàng rồi ném về phía cánh cửa sau đó lấy tay bắt quyết:

- Thiên địa linh giới - cấp cấp như luật lệnh...!

Những lá bùa màu vàng bỗng hút lại gần nhau rồi kết dính tạo thành một tấm lá chắn bao lấy cánh cửa, tôi thở dài nhìn mặt nhìn về phía Lê Thuận:

- Quả này căng rồi đây...!

- Đừng nói với tao là tất cả chúng ta...?

Lê Thuận ngơ ngác nhìn tôi rồi gằn giọng lên tiếng hỏi, tôi thở dài nhìn hán rồi gật đầu xác nhận:

- Khả năng là chúng ta rơi vào bẫy rồi...!

Lời kết: Thực lòng rất muốn đăng truyện thường xuyên cho mọi người!

Nhưng đôi lúc thật khó hiểu khi chap mới thì vẫn đòi mà không thèm like ủng hộ,,,

Ngay cả tiền kiếp của ryan nguyên được nhiều người đọc như thế nhưng bao nhiêu lượt người xem và đăng ký trên youtube?

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 18: Anh Hùng Thử Hiện

- Bấy...? Tại sao lại như vậy..? Tại sao lại rơi vào bấy chứ...?

Lê Thuận nghiên rặng tức giận nhìn thẳng về phía tôi, tôi nhìn mọi thứ xung quanh rồi suy nghĩ chuyện xảy ra ngày hôm nay. Tại sao mà " đưa chuột " lại biết tôi sẽ đến cứu người hôm nay mà chuẩn bị trước để giăng bấy...? Phải chăng trong nhóm có nội gián của hắn...? Là ai..? Rốt cuộc là tại sao...?

- Bình tĩnh đi...! Chúng ta vẫn còn tổ hậu cần ở bên ngoài mà...! Gọi điện cho họ kêu người hỗ trợ là xong...!

Người vừa lên tiếng là lão Phong, tôi suy nghĩ thiệt lợi thì rõ ràng lời lão Phong là có lý. Lấy điện thoại b phone ra, tôi gọi cho mr Núi yêu cầu hỗ trợ từ bên ngoài, chắc hẳn là y sẽ bày mưu tính cách đưa người vào hỗ trợ nhưng đó là lại là một sai lầm, một sai lầm không nói lên lời.

Bọn tôi đang ngồi đợi trong phòng vài phút, bỗng nhiên bị giật mình bởi tiếng nổ lớn từ dưới nhà. Trong phút chốc không gian im lặng đến rợn người, không tiếng nhạc, không tiếng người đi lại.

Tôi có thể loáng thoáng nhìn thấy có một lớp khói dày đằng sau lớp giấy vàng trước cửa. Rõ ràng là bên ngoài đang có biến, chúng tôi đứng dậy chuẩn bị tinh thần cho điều gì đó tồi tệ sắp xảy ra.

- Xoạt...!

Lớp bùa chú trên cửa bị xé mạnh làm hiện rõ khung cảnh bên ngoài, kẻ vừa xé lớp giấy vàng đấy là một thanh niên đeo mặt nạ chống độc. Nhưng

nhìn quần áo mà hắn đang mặc là tôi có thể nhận ra đó là ai:

- Làm cái trò gì thế...? Bảo anh kêu người đến trợ giúp mà anh xông vào chẳng khác gì thế giới này là của bố mày cả...?

- Xcm còn hơn nữa ấy chứ...! Ông còn chơi hử bazooka trước khi vào đây cơ...! Thể hiện độ vô hạn khủng bố...! coi thường mạng người...! Sau vụ này mời anh lên phòng uống trà nhé...!

Người vừa lên tiếng bức xúc là Nam xôm, hắn bỏ mặt nạ ra rồi nhăn nhó nhìn về phía kẻ đi đằng trước tỏ vẻ bức bối. Mr Núi cười hề hếch rồi tháo bỏ chiếc mặt nạ chống độc ra:

- Yên tâm đi các moa...! Tên lửa chu sa chỉ có tác dụng với bọn tà ma ngoại đạo chứ người thường thì vô can...! Cùng lắm thì mấy chú trong này cũng chỉ bị sặc khói chút thôi chứ không có ảnh hưởng đến một sợi tóc đâu...!

Tôi hừ giọng không thèm lên tiếng đáp trả Mr Núi, rồi cất lời hỏi cô gái mới đi vào:

- Không sao chứ...?

- Không sao...! Chỉ hơi sốc vì cách thể hiện của đối tác chút thôi nhưng không phủ nhận là tên lửa đạn đạo chứa chu sa cực kì hiệu quả..! Chỉ có điều là bên ngoài không được đẹp mắt cho lắm...!

Quỳnh bỏ chiếc mặt nạ ra rồi lên tiếng trả lời, khuôn mặt của cô nàng tái xanh như vừa trông thấy một cái gì tởm lợm lắm. Không cần nói thì chúng tôi cũng biết hiện trường còn sót lại ngoài đây ra sao. Mr Núi nghe nói thể càng được thể hếch mũi nhếch mép quảng cáo:

- Tất nhiên là phải hiệu quả rồi...! Cả tâm huyết của nhà khoa học đại tài bỏ ra chứ ít đâu...! Chưa kể là tiền bạc...!

- Thôi được rồi...! Chúng ta nhanh chóng tìm người thôi...! Công an

phường chuẩn bị đến rồi đây...!

Tôi lên tiếng cắt lời Mr Núi, rồi vội vã bước thật nhanh ra khỏi căn phòng. Mọi người cũng vội vàng đi theo, chỉ còn lại mr Núi hằm hằm tức giận như muốn hét lớn lên: Đờ Phắc...!

Lời kết: Một trang mới đã sang và tôi lại chia tay với một mối quan hệ!

Tuy có hơi tiếc một chút nhưng tuyệt đối không thỏa hiệp hay xin lỗi những kẻ tự cho mình là đúng! Không bao giờ...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 19: Cứu Người

Từ hành lang tầng hai xuống dưới tầng một là một cảnh tượng thực sự đáng kinh tởm, dưới chân chúng tôi là một đồng thớt bầy nhầy xen lẫn là đám giòi bọ đang ngoe nguẩy.

Thực sự đối với bản thân tôi và mr Núi thì đã quen với những chuyện xảy ra tương tự, đôi lúc còn gặp những sự việc còn kinh khủng hơn thế này nên thần kinh đã tôi luyện lên đến mức kim cương. Nhưng những người còn lại thì khác, có kẻ thì nhắm mắt, kẻ thì không dám nhìn xuống dưới mà ngửa mặt lên trên trời, còn có kẻ thì nhảy từng bước tránh dẫm vào đồng thớt bầy nhầy trên sàn nhà.

Bước ra đến cửa chính, tôi bảo Nam Xôm và em Quỳnh đứng canh gác trước cửa, tuyệt đối không cho dân thường bước vào, kể cả có là công an phường. Những người còn lại thì cùng tôi tản ra tìm xem lối xuống dưới tầng hầm ở đâu.

Không gian tầng 1 tính cả khu vườn cũng khá rộng, nên muốn tìm xem tầng hầm ở đâu cũng thực sự khó khăn. Sau khoảng nửa tiếng tìm kiếm, chúng tôi tập trung lại rồi đưa mắt nhìn nhau lắc đầu ngao ngán.

Rốt cuộc thì lối vào tầng hầm ở đâu? Tôi đưa tay lên cầm tập trung suy nghĩ, giá mà lúc trước hỏi con quý trùng chi tiết hơn thì đâu phải khổ như thế này. Rồi trong đầu tôi lóe lên một hi vọng, sao mình có thể quên nó cơ chứ,, Rõ ràng là đầu óc hồ đồ mà.

Tôi áp lòng bàn tay xuống đất rồi tập trung tinh thần, một dòng điện nhỏ từ lòng bàn tay của tôi trải dài đi khắp hướng. Tôi có thể cảm nhận rõ từng chi tiết khung cảnh xung quanh, bao nhiêu người đang có mặt xung quanh

tôi tầm trăm mét đổ lại.

- Tìm thấy rồi...!

Tôi mỉm cười vui mừng rồi chạy thật nhanh về bên trái, dừng lại trước bức tường ngay sát vườn hoa. Dồn nén khí vào bàn tay trái, tôi đấm thật mạnh giữa bức tường:

- Nộ phá quyền...!

Bức tường vỡ tan tành, lộ ra một cánh cửa sắt khá lớn. Tôi chạy đến rồi giật mạnh cái khóa cửa, mở toang chiếc cửa sắt ra, những người bị nhốt trong tầng hầm nhìn về phía tôi với đôi mắt ngạc nhiên xen lẫn là sự vui mừng:

- Nguyễn Đ...!

- Mẹ...! Thầy...! Mẹ vợ...! Mọi người...!

- Mẹ... cái thằng bất hiếu này....! Bốp...!

Một phát tát thật mạnh in hằn lên má trái của tôi, tôi nhăn mặt lấy tay xoa định hỏi lý do vì sao u tôi đánh tôi, thì u đã khóc lóc ôm chặt lấy tôi rồi kêu lên:

- Mẹ... cứ tưởng mày... bị chủ nợ... giết rồi chứ...! Hóa ra từ trước đến giờ mày lừa mẹ...! Tại sao... mày... lại làm cái nghề này...! Mày có biết...! Nhưng thôi mày không sao là tốt rồi...!

- Con không sao mà...! À mẹ và mọi người không vấn đề gì chứ? Có bị tra tấn hay bức cung gì không...?

Mọi người im lặng đưa mắt nhìn nhau rồi thở dài, lúc này tôi mới để ý xung quanh kĩ hơn. Hình như có gì đó không ổn, nàg... nàg đâu rồi...? Đang định lên tiếng hỏi thầy và mẹ vợ thì bỗng nhiên một giọng cười khoái trá vang lên:

- Ha Ha Ha...! Chào kì tài đạo thuật Nguyễn Đ...! Rất hân hạnh được gặp cậu...!

Lời kết: Tôi luôn cố gắng viết truyện một cách tốt nhất, vì đó là sở thích của tôi cũng như niềm vui của tôi là khi thấy độc giả bàn luận và quan tâm đến truyện của mình.

Tất nhiên ai cũng mong tương lai thì mình sẽ thành công! Nhưng hiện tại thì tôi viết truyện là không vụ lợi, không cần các bạn bỏ ra bất cứ điều gì liên quan đến tài chính!

Cái tôi cần là sự ủng hộ, yêu quý mà các bạn dành cho tôi.

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 20: Dưa Chuột

Tôi tập trung quan sát xem giọng nói đó phát ra từ đâu nhưng có vẻ như khắp bốn bức tường đều vang vọng giọng nói của hắn. Tôi vừa cẩn thận quan sát vừa lên tiếng hỏi lại:

- Ông là dưa chuột...?

- Đừng bao giờ nhắc lại cái tên đấy...! Hãy gọi ta là Mr mouse...!

Giọng nói đó lại vang lên, nhưng lần này giọng điệu của hắn có vẻ đay nghiến vì tức giận. Tôi khẽ nhếch mép mỉm cười rồi lên tiếng hỏi tiếp:

- Ủ thì chào ngài mouse...! Tôi có rất nhiều câu hỏi muốn nhờ ngài giải đáp đấy...! Ví dụ như tại sao ngài lại bắt cóc toàn bộ người của cục tâm linh miền bắc...?

- Chàng trai trẻ...! Tôi nghĩ cậu hiện tại phải lo lắng hơn thế cơ...! Chứ không phải là hỏi những thắc mắc như thế này đâu....! Chẳng lẽ cậu không thấy... vẫn có người còn chưa xuất hiện sao..?

Hắn lên tiếng hỏi lại tôi một cách băng quơ, lúc này tôi mới chợt nhớ ra chuyện thắc mắc lúc nãy. Chuyện tôi lo sợ nhất cuối cùng cũng xảy ra, thằng khốn dưa chuột này đã nhốt nàng ở một nơi khác, tôi nghiến răng ghì giọng hỏi lại:

- Rốt cuộc là ông muốn gì...?

- Cậu bắt đầu thông minh ra rồi đấy...! Tôi muốn lấy một vật mà cậu đang giữ..!

- Thứ gì...?

- Thứ mà cậu đã lấy được trong cỗ mộ ở Cao Bằng đấy...!

Cỗ mộ ở Cao Bằng,,,? Có sao...? Tôi đăm chiêu cố nhớ lại xem rốt cuộc mình đã lấy thứ gì trong đấy, ngoài mấy con cương thi thì trong đấy còn thứ gì đáng giá nữa đâu..?

- Cậu đã lấy được thứ gì thì cậu tự biết...! Nếu cậu còn muốn gặp lại ý trung nhân của cậu thì hãy mang vật đấy đến gặp tôi mà trao đổi..!

- Địa điểm trao đổi ở đâu...?

- Cậu có cách tìm ra nó mà..! À mà quên...! Rất nhiều bạn cũ của cậu muốn được "giao tiếp" với bạn gái cậu lắm đấy..! Nhưng trong lúc này tôi vẫn còn kiên nhẫn để bảo vệ bạn gái cậu...! Đừng làm tôi mất kiên nhẫn...! Tạm biệt và hẹn gặp lại trong thời gian sớm nhất...!

Tôi tức giận đấm thật mạnh vào bức tường, cảm xúc lúc này thật sự khó có thể dồn nén thêm nữa. Nhất định bằng giá nào tôi cũng phải cứu được nàng... Bất cứ giá nào...

Lời kết: Đôi lúc rất muốn nhắn tin cho em, rất muốn thể hiện một chút gì đó là tôi rất cần em!

Nhưng ngoài việc theo dõi em thì tôi chẳng biết làm gì cả...! Bởi tôi sợ nếu tôi tiến tới hơn thì thứ tôi nhận được... không như tôi mong đợi...!

Dành cho người mà khiến trái tim tôi rung động.

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 21: Không Còn Câu Nệ

- Giờ người phải bình tĩnh...! Không được để cảm xúc nhất thời lấn át đi lý trí trong người...!

Ông bác già vỗ nhẹ lên vai tôi rồi lên nhẹ nhàng nhắc nhở, tôi quay lại nhìn ông với đôi mắt đầy phần nộ:

- Đến bây giờ ông vẫn còn nói câu đấy được nữa à? Đấy là con gái ông đấy chứ không phải là người xa lạ gì đâu? À mà tôi cũng không biết H có phải là con ruột ông nữa không? Lúc H bị lão Toàn đánh trọng thương thì ông cũng không ra mặt! Rồi đến bây giờ cô ấy không biết sống chết ra sao thì ông cũng bảo tôi phải bình tĩnh...! Tôi công nhận phục cái sự bình tĩnh của ông rồi đấy...!

Ông bác già mặt đỏ như gấc tức giận nhìn tôi, rồi ông ấy lắc đầu quay mặt bước ra khỏi cánh cửa. Tôi dựa lưng vào tường rồi thở dài lãnh đạm, lúc này thực sự không biết mình nên làm gì nữa...

Người của cục tâm linh âm thầm bước ra cổng sau rồi lên chiếc ô tô đã đợi sẵn từ trước, việc còn lại tôi bàn giao lại cho bên Hồ Sơ Cuối để họ thay đổi hồ sơ rồi lãnh công lao. Những vụ việc linh dị như thế này không thể công khai trước bàn dân thiên hạ được và chúng tôi càng không thể lộ diện tránh những sai sót có thể gây ảnh hưởng đến nhà nước.

Tôi bước lên ô tô rồi ngồi xuống cuối dãy ngay cạnh ông bác già, chúng tôi im lặng hồi lâu không ai nói với ai câu gì. Trái tim tôi cảm thấy day dứt... Đáng lẽ mình không nên nói ra những lời vô tình như vậy... Nhưng lúc này tôi lại không đủ can đảm để nói ra mỗi lời xin lỗi ông...

- Con nói đúng...! Thầy.. không phải là một người cha tốt...!

Ông bác già thở dài rồi lên tiếng phá tan sự im lặng, tôi ngạc nhiên nhìn về phía ông không nói nên lời, người như ông bác già mà biết nhận lỗi sai về mình sao...? Rồi tôi khẽ mỉm cười lắc đầu trả lời lại:

- Không phải lỗi của thầy...! Mọi việc từ trước đến giờ đều là do con...! Nếu con suy nghĩ trước khi làm việc... thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy...! Từ trước đến giờ con luôn cho rằng những hành động của mình đều là vì người khác... nhưng hóa ra những việc con làm đều là theo bản năng của mình...!

Ông bác già và tôi nhìn về phía nhau rồi cười lớn một cách sảng khoái, những người trên xe quay mặt lại ngó về phía chúng tôi như không hiểu chuyện gì xảy ra. Chỉ biết rằng lúc này, mối quan hệ của tôi và ông bác già đã không còn câu nệ đề phòng trước sau... đơn giản chỉ còn lại là tình thầy trò...

Tối hôm đấy, tôi cố gắng chợp mắt để chuẩn bị tinh thần trước khi giải cứu nàng, lúc ở trên xe tôi đã xin được ông bác già về ngày sinh tháng đẻ của H nên việc tìm ra nàng không còn là vấn đề quá khó khăn.

Ngoài ra chúng tôi còn tranh luận về việc liệu trong cục tâm linh miền bắc có ai là nội gián nữa hay không? Tại sao tất cả những có liên quan đều bị bắt cóc? Ngay cả thần thông quảng đại như ông bác già cũng bị bắt cóc một cách dễ dàng? Và việc tôi nghi ngờ nhất là tại sao tên dơi chuột lại biết chúng tôi sẽ đến cứu người mà giăng bẫy úp sọt trước?

Chưa kể vật mà tên dơi chuột muốn tôi lấy ra trao đổi là cái gì, lúc này đầu tôi thật sự đang cực kì hỗn loạn. Đang dựa lưng trần trở thì bỗng nhiên một cơn gió lạnh lẽo ùa vào cùng một giọng nói the thé như gần như xa...:

- Chào tiên sinh...! Ngài còn nhận ra chúng tôi chứ...?

Lời kết: Lần này chỉ muốn quảng cáo... cho truyện của ryan nguyên...!

Anh em có hâm mộ thì hãy đăng ký rồi kéo view cho audio ủng hộ nhóm sáng tác nào...!

View truyện càng cao thì nhóm sáng tác càng có động lực ra truyện sớm và hay hơn...!

Còn chờ gì nữa mà không mau click vào:

<https://www.youtube.com/watch?v=vrD6XMZzdQE>

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 22: Chiếc Rương Gỗ

Hình dáng hai chiếc bóng dần dần hiện ra rõ hơn trước mặt tôi, tôi từ từ ngồi dậy rồi nhìn thẳng về phía họ:

- Bạch Khuyển, Hắc Miêu...! Chắc chắn mấy vị không rảnh rồi đến mức đến để test trí nhớ của tôi đây chứ...?

- Lần trước đưa tiên sinh về dương gian, tôi quên mất không truyền lại cho tiên sinh khẩu chú...! Nên hôm nay tiện đường qua đây làm nốt công việc dang dở... nhân thể chúc mừng tiên sinh vừa tiêu diệt bọn quỷ nhập tràng, thêm nhiều âm phúc...!

Tôi ngạc nhiên trước những lời mà hắc miêu vừa nói:

- Tại sao mấy vị lại biết chuyện đây?

- Thiệt ác nhân gian dù có che đậy khéo léo ra sao...! Có thoát khỏi luật pháp nhân gian như thế nào...! Cũng không bao giờ qua được nhân quả báo ứng...! Âm tào địa phủ là nơi phân định thiện ác của con người lúc còn ở dương thế, thì mấy việc tốt của tiên sinh làm sao qua mắt chúng tôi...!

Hắc miêu khẽ díp đôi mắt mỉm cười trả lời, rồi y tiến đến gần sát tai tôi lẩm nhẩm khẩu chú một cách nhỏ nhẹ. Tôi nhắm mắt gật gù cố gắng tập trung đưa khẩu chú vào trong bộ não của mình, còn việc nhớ được hay không là do hên xui sắp đặt.

Sau khi truyền khẩu chú xong, Bạch Khuyển và Hắc Miêu từ biệt tôi để quay về âm giới báo cáo. Chợt nhớ ra điều gì đó, tôi liền lên tiếng hỏi:

- Mấy vị khoan đi đã...! Tôi có điều muốn hỏi...!

- Việc của dương gian, chúng tôi không tiện xen vào...! Tiên sinh hãy nhớ... gieo nhân nào thì gặt quả nấy...! Đừng... quên...!

Hình bóng hai vị tiểu sứ giả lại dần dần biến mất trong làn khói lạnh, lúc này chỉ còn mình tôi trầm tư suy nghĩ về những điều sắp xảy ra. Tôi cố gắng nhắm mắt nhớ lại quãng thời gian ở Cao Bằng, suy nghĩ xem mình từng lấy được vật gì trong cỗ mộ...!

Lúc đầu là tiến sâu vào đại sảnh, rồi đối mặt với bọn cương thi... rồi... Chiếc rương gỗ. Đôi mắt tôi đột nhiên mở to ra như đã thông suốt điều gì đó, chắc chắn rồi " Chiếc rương gỗ " là thứ mà tên đura chuột muốn trao đổi.

Tôi vội vàng túm lấy chiếc balo rồi mở nó ra, kể từ khi tôi ẩn cư tu luyện thì chiếc balo này như bạn đồng hành cùng tôi. Hỏi tại sao mà gã đura chuột dù đã bắt cóc tất cả mọi người ở cực tâm linh nhưng vẫn chưa đạt được mục đích cuối cùng, đúng là người tính không bằng trời tính mà.

Cầm lấy chiếc rương gỗ, tôi cố gắng mày mò tìm cách mở nó ra nhưng hình như chiếc rương đã bị khóa chặt lại không tài nào phá nó ra được. Rốt cuộc tại sao gã đura chuột lại muốn chiếc rương gỗ này đến vậy? Mục đích của hắn là gì...? Phải chăng...?

Lời kết: Mọi người tư vấn cho tôi cách tỏ tình nào chắc chắn 100% thành công...!

Có gấu phát tặng ngay 10 chap không nói nhiều!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 23: Hắc Hồn

0h đêm, Tại tòa nhà vô thị group.

Bầu trời đêm lạnh cộng thêm cơn mưa phùn nhẹ nhàng khiến không khí chung quanh thêm phần rờn rợn. Lúc này đứng trước cổng tòa nhà cao tầng chỉ có mỗi tôi đơn độc chuẩn bị đi vào trong đấy.

Không phải là không có ai muốn đi cùng, mà là bản thân tôi không muốn người khác dính vào chuyện này dù cho người đó có là ông bác già. Chắc chắn nhiều người nghĩ là tôi lại đang muốn thể hiện, sao cũng được vì lúc này tôi không còn thời gian để tranh luận hay phản bác về những điều gì khác, việc duy nhất mà bây giờ tôi muốn làm là cứu được nàng ra.

Sau khi đã dùng thuật tìm người, tôi có thể chắc chắn một điều là nàng đang ở đâu đó trong tòa nhà "vô thị group", tòa nhà này tọa lạc trên một khu đất trống thuộc một dự án mở rộng thành phố ở ngoại thành. Khu nhà vẫn đang trong quá trình hoàn thiện nên ở đây vẫn chưa có dân cư đến ở.

Và cái quan trọng hơn là từ ngoài cổng, tôi đã ngửi thấy mùi tà khí ngai ngái xung quanh tòa nhà. Chắc chắn Mr Chuột có mối liên quan chặt chẽ với lũ ma quỷ và việc đối phó với hắn tuyệt đối không đơn giản.

Tôi bước từng bước chậm rãi vào cổng chính, đôi mắt liên lảo nhìn mọi thứ xung quanh, hình như là có rất nhiều đôi mắt nhìn về phía mình với một thái độ thù địch như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tôi khẽ mỉm cười rồi tiến thật nhanh về phía đại sảnh, bỗng nhiên một cơn gió lạnh từ bên trong thổi tới đẩy mạnh tôi ra bên ngoài. Tôi lộn một vòng, rồi lấy trong túi ra vài lá bùa ném về phía cửa chính.

Lá bùa bay thẳng về phía trước, chạm vào phía khoảng không rồi bỗng nhiên bốc cháy dữ dội. Một làn khói mỏng từ từ bay lên cùng theo đó là tiếng kêu đau đớn, ai oán đầy kinh hãi.

- Trình kém... mà đòi hô báo à...?

Tôi nhếch mép lên tiếng đầy mỉa mai, bỗng nhiên từ khắp nơi hàng chục làn khói đen hiện ra rồi lao thật nhanh về phía tôi. Những khuôn mặt đầy kì dị từ bên trên làn khói nhìn về phía tôi rồi hét lên trông cực kì ghê rợn:

- Mày không sống qua nổi hôm nay đâu...!

- Tha thu.... Lôi Phá Quyền....!

Tôi dồn hết sức đâm thẳng một quyền cực mạnh về phía bầu trời, một cơn sét cực lớn từ trên trời giáng thẳng xuống đỉnh quyền của tôi rồi phân tỏa thành tia sét bắn về phía những làn khói đen kia.

Hàng chục làn khói đen bị tia sét bắn vào bỗng nhiên thay đổi hướng đi rồi lao thẳng xuống mặt đất tạo thành những tiếng nổ đinh tai nhức óc. Trên mặt đất lúc này, chỉ còn lại những vết hố nhỏ bốc khói nghi ngút và đám bụi đen dày sạm in trên hần đất.

Không gian lúc này lại quay về với vẻ im ắng rờn rợn vốn có, và tôi cũng từ tốn bước chân vào khu đại sảnh của tòa nhà... Cuộc chiến mới chỉ vừa bắt đầu mà thôi...

Lời kết: Đôi lúc tôi cảm thấy mình cực kì cô độc dường như sự tồn tại của tôi có hay không trong cõi đời này không hề quan trọng vậy?

Tôi cũng chỉ muốn được yêu thương, được quan tâm như bao người thôi mà? Vậy mà em vẫn không hiểu là sao?

Gửi đến một người dường như không biết đến tôi!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 24: Ma Da

Đèn điện chập chờn trong tòa nhà khiến không khí xung quanh thêm phần u ám và rùng rợn, nhưng với tôi thì chuyện như thế này giờ đây cũng không mang lại cảm xúc gì đặc biệt cho lắm vì chưa có chuyện gì kinh dị mà tôi chưa từng trải qua.

Tôi bước chân vào thang máy rồi ấn nút lên tầng thượng, cửa thang máy đóng sập lại rồi từ từ di chuyển. Hình hiển thị các tầng từ từ thay đổi một cách chậm chạp rồi dừng hẳn ở con số 3. Cửa thang máy từ từ mở ra chậm chạp rồi khe khẽ vang lên tiếng kêu ken két.

Trước mặt tôi là một bể bơi khá lớn, nhưng có vẻ như nơi này lâu lắm rồi không có ai vệ sinh nên bề mặt nước đen kịt lại trông cực kì bẩn thỉu. Chưa kể mùi hôi thối khó ngửi từ nước của bể bơi khiến bản thân tôi phải nhăn mặt bịt mũi rồi quay lưng định đi vào lại thang máy.

Nhưng cửa thang máy bỗng nhiên đóng sập lại, tôi cố gắng ấn nút để mở cửa thang máy ra nhưng xem ra là hoài công vô ích. Rõ ràng có kẻ đang thao túng thang máy và hẳn muốn biến tôi thành một trò chơi giải trí của hắn.

Tôi đưa mắt nhìn khung cảnh xung quanh xem có gì bất thường không, nhưng tuyệt nhiên không có một bóng ma nào cả. Rốt cuộc là như thế nào? Đang mải mê suy nghĩ thì bỗng nhiên tôi cảm thấy cổ chân mình tự nhiên nhột nhột, đưa mắt nhìn xuống khuôn mặt tôi cảm thấy kinh hãi khi thấy có một vật thể kì dị nào đó đang cuốn lấy chân mình.

Chưa kịp định thần lại, thì tôi đã bị vật kì dị đấy kéo lê về phía bể bơi rồi lôi tuột xuống nước. Tôi chới với dưới dòng nước, cố gắng ngoi lên để tránh

bị sặc nước nhưng hình như có chục bàn tay nắm chặt lấy tứ chi tôi kéo mạnh tôi xuống đáy bể bơi.

Đôi mắt tôi mở to ra, cố gắng nhìn xem cái thứ đang kéo tôi rốt cuộc là cái gì, và trong cảm nhận lơ mơ đó có vẻ như tôi đã đoán ra chục cánh tay dưới đáy bể bơi là của ai:

- Ma da....!

Lời kết: Chap này có vẻ hơi ngắn... vì thời gian này là lúc mà tôi thường mang trong lòng những cảm xúc khó nói nên không có tâm trạng để viết truyện...!

Mong thời gian tới cảm xúc này sẽ thặng hoa để không còn làm ảnh hưởng đến tiến độ viết truyện!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 25: Mười Hai Con Mắt

Những đôi mắt vô hồn đó nhìn về phía tôi cùng với khuôn mặt nhăn nhó trương phềnh khiến cảnh vật xung quanh càng thêm kinh tởm. Tôi lấy hết sức gồng mình rồi cố gắng vùng vẫy nhưng dường như cơ thể tôi càng bị kéo xuống sâu hơn.

Cứ để thế này xem ra không ổn, dưỡng khí càng ngày càng bị thoát ra hết. Chẳng lẽ vừa mới bước chân vào cửa ải thứ nhất lại đầu hàng cam chịu chết đuối sao? Tất nhiên là tôi không cam tâm.

Tôi không gồng mình nữa, mà thả lỏng cơ thể tập trung tinh thần lại. Đôi mắt tôi bỗng nhiên mở to ra, rồi từ cơ thể tôi bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng chói lòa làm nguồn nước đen ngòm dưới bể bơi bắn tung tóe lên không trung.

- Bùm....!

Cơ thể trương phình của bọn ma da cháy sém xung quanh mặt đất, còn nguồn nước đen dưới bể bơi thì bốc hơi toàn bộ trong vòng vài giây. Giờ đây dưới cái bể bơi này chỉ là sự trống rỗng vô định nhưng vẫn còn đâu đây là một mùi hôi thối còn sót lại.

Tôi nằm dưới bể bơi thở một cách hỗn hển, may mà nhớ ra được là mình còn có " vận khí lôi cộng " nếu không thì đã đi chào ông bà ông vải vì bị sặc nước rồi. Tôi ngồi nghỉ một lúc rồi lại đứng dậy nhìn mọi thứ xung quanh xem đường ra ở đâu.

Cánh cửa thang máy lúc này bỗng nhiên lại tự động mở ra, điều đó càng chứng tỏ có kẻ nào đó đang thao túng mọi thứ trong tòa nhà này. Tôi lại chậm rãi bước chân vào thang máy và chờ đợi xem rốt cuộc còn điều gì sẽ

xảy ra nữa.

Cửa thang máy lại đóng sập lại, nhưng lúc này có vẻ khác vừa nãy, tôi không ấn nút nào mà thang máy lại bỗng nhiên tự di chuyển. Hình hiển thị số tầng lại thay đổi một cách chậm chạp rồi dừng lại ở con số 5, tiếng ken két lại một lần nữa vang lên báo hiệu điều gì đó rùng rợn sắp xảy ra.

Trước mặt tôi là một màn đêm u tối, không có chút ánh sáng nào cả. Đôi mắt tôi nhúu lại cố gắng nhìn kỹ hơn để có thể trông thấy một chút gì đó, hình như có thứ gì đó đang phát sáng giữa màn đêm vô định.

- Một, hai, ba... sáu, bảy, tám... mười, mười một, mười hai...!

Mười hai điểm sáng, tôi vừa lẩm nhẩm đếm vừa tiến lại gần chút ánh sáng le lói đó. Nhưng càng đến gần khuôn mặt tôi lại bỗng nhiên tái xanh đi, đó không phải là điểm sáng, đó là những con mắt đang trợn trừng nhìn về phía tôi.

- Đã lâu lắm rồi...! Người còn nhận ra ta chứ? Mao Tiểu Phương!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 26: Thâm Thù Đại Hận

Mao Tiểu Phương? Đã rất lâu rồi mới có người gọi tôi bằng cái tên đấy, lúc trước tôi cũng đỉnh ninh tiền kiếp của mình chính là nhất đại tông sư Mao Sơn Tông nhưng sau chuyển đi xuống âm giới thì mới biết sự thật không phải vậy.

Nhưng lúc này không phải thời điểm thích hợp để giải thích cho cái thứ dị hợm kia, mà đầu có giải thích thì chắc gì nó đã tin. Nên tôi chỉ khẽ mím cười rồi từ từ lùi lại đằng sau vài bước:

- Có vẻ như người cũng có quen biết với cái người tên " Mao Tiểu Phương " phải không?

- Người có thể không nhớ chuyện kiếp trước của mình...! Nhưng ta thì không bao giờ quên được... Mãi mãi cũng không bao giờ quên được....!

Cái thứ dị hợm đấy hét lớn lên, rồi tôi cảm nhận rõ luồng sát khí phía trước mặt bỗng nhiên lao đến. Theo phản xạ tôi dồn lực rồi phóng ra một quyền về phía trước:

- Baang.....!

Không có gì cả... Trước mặt tôi chỉ là khoảng không vô định, nhưng bỗng nhiên có tiếng nói khe khẽ rít lên bên tai tôi:

- Chừng nào bóng tối còn chiếm ngự nơi này...! Thì người mãi mãi không thể thắng được ta...!

Tôi đưa tay thật nhanh vạt ngang sang hai bên, nhưng vẫn không thấy có

điều gì bất thường. Tâm trạng tôi lúc này đang cực kì hoang mang, rốt cuộc con yêu quái này là thần thánh phương nào?

- Bốp.....!

Một cú đấm thật mạnh ngay giữa mặt tôi, cơ thể tôi ngã sòng soài xuống nền nhà. Khuôn mặt vẫn còn ê ẩm vì đòn đánh bất ngờ của con yêu quái, tôi nhăn mặt cố nén đau đứng dậy nhưng chưa kịp thủ thế thì tôi bỗng nghe thấy tiếng kim loại vút qua:

- Xoẹt...!

Tôi cảm thấy lưng mình bỗng nhiên nhói đau, rồi hình nhau từ sau lưng có thứ gì nhờn nhọt đang chảy ra. Dù trong bóng đêm tĩnh mịch nhưng tôi vẫn cảm nhận được chuyện gì đang xảy ra... Máu tôi đang chảy....

- Cứ từ từ tận hưởng đi nhãi con...! Đây mới chỉ là sự khởi đầu cho cơn ác mộng của ngươi thôi...!

Lời kết: Đạo này mọi người có vẻ không nhiệt tình như hồi xưa nữa nhỉ?

Cũng muốn đăng đều đều cho đỡ nghiên mà có vẻ như mọi người đều nhờn thuốc rồi...! Haiz...! Lại tạm thời nghỉ ngơi vậy...!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 27: Ông Ba Bị

- Roẹt...! Keeng...!

Tiếng kim loại lại một lần nữa vút qua, nhưng lần này có vẻ như nó đã bị cản lại bởi một kim loại khác, ánh sáng le lói dần dần làm mọi thứ chung quanh hiện lên rõ hơn. Cũng là lúc hình dáng con yêu quái bí ẩn từ từ lộ diện.

- Chín quai, sáu tai, mười hai con mắt...! Yêu quái còn không mau hiện nguyên hình...!

Trước mặt tôi là một lão già to lớn có hình thù vô cùng gớm ghiếc với sáu cái tai, mười hai con mắt cùng cái miệng rộng đầy răng nhọn lờm chờm. Tay phải lão cầm ba cái bị làm bằng vải thô trong khi tay trái lão thì cầm con dao găm sắc nhọn.

- Ngươi...! Tại sao ngươi có thể...?

Lão nghiêng răng ken két nhìn về phía tôi, mà đúng hơn thì lão đang nhìn về cái thứ đang phát sáng mà tay trái tôi đang nắm lấy. Tôi khẽ mỉm cười rồi nắm chặt bàn tay phải lại, lại một ánh sáng trắng nữa dần dần tạo ra thành hình thù cây kiếm.

- Còn nhiều điều không thể mà ngươi chưa biết về ta đâu? Nhưng ta lại biết khá rõ về ngươi đấy...! Ông Ba Bị...!

- Ông Ba Bị....? Cái tên nhà quê đây không xứng đáng với ta...! Hãy gọi ta bằng cái tên mà tiền kiếp của ngươi từng gọi ấy...! "Thập Nhị Nhãn Vương"!

- Thập Nhị Nhãn Vương...?

- Vì sao ta lại hận ngươi đến như vậy? Mao Tiểu Phương...! Câu chuyện của 100 năm về trước chưa bao giờ ta quên đi dù chỉ một ngày...! Cái ngày bị kịch khi ta vẫn còn là một con người...!

Tôi ngạc nhiên nhìn về phía lão, rốt cuộc là như thế nào?

- Nhớ năm đó, ta vẫn còn là người bán hồ lô đường tại trấn gia thôn...! niềm vui của ta là được chơi đùa cùng lũ trẻ, thấy chúng ngày ngày đợi ta đến...! Những ngày tháng ấy thật yên bình biết bao...! Nhưng rồi bỗng nhiên từng đứ... từng đứ... trẻ mất tích... một cách bí ẩn...! Dân làng đều dồn mọi nghi ngờ về phía ta...! Không bằng... Không chứng...! Họ trói ta lại... tra tấn... đánh đập...! Bỏ mặc ta đói... đến chết...! Trước khi chết... ta đã thề rằng... nếu họ cho rằng ta là nguyên nhân lũ trẻ mất tích... thì mọi thứ sẽ trở thành sự thật...! Khà Khà...! Khà Khà Khà...!

- Nhưng ngươi... Mao Tiểu Phương...! Đúng lúc ta muốn trả thù...! Đúng lúc ta đang vui vẻ trước nỗi đau của kẻ thù...! Thì ngươi lại đến phá đám... quyết tâm tiêu diệt ta...! Nhốt ta vào trong chiếc túi rách hôi hám...! Rồi ta trôi dạt đến Việt Nam...! Trở thành cái thứ được gọi là Ông Ba Bị...! Vậy theo ngươi thì ta có nên trả thù hay không...?

Tôi im lặng thờ dài rồi xoay người thư giãn gân cốt, lão nhìn về phía tôi nhăn mặt tức giận nhưng cũng không dám manh động. Rồi tôi từ từ ngược mặt lên nhìn lão hỏi:

- Ngươi kể cho ta nghe câu chuyện đấy với mục đích gì?

- Muốn ngươi biết lý do vì sao mình chết...!

Lão nhướn miệng rồi đưa con dao găm ra trước mặt tỏ vẻ thách thức, tôi cũng đưa hai thanh lô kiếm ra thủ thế rồi nhếch mép mỉm cười:

- Ngươi có biết trên đời này có hai hạng người tốt nhất là đừng nên đắc tội không? Hạng người thứ nhất là tiểu nhân và hạng người thứ hai

là.....ta.....!

Lời kết:....

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 28: Pháp Bảo Xuyên Không

- Yaa.....!

Tôi lao đến lấy hết sức bình sinh chém thẳng xuống đầu của lão ba bị, nhưng trước mặt tôi lúc này là một khoảng không vô định. Hai thanh lôi kiếm chạm xuống mặt đất tóe ra tia lửa điện và tất cả cũng chỉ có vậy.

- Người vẫn chưa hiểu ra vấn đề sao...?

Tiếng nói của lão ba bị thì thâm bên tai tôi, tôi nhanh tay xoay kiếm chém thành một vòng cung nhưng đổi lại xung quanh vẫn chỉ là sự trống trơn, hoàn toàn không có sự hiện diện của lão.

- Xoẹt...! Xoẹt...! Xoẹt.....!

Da thịt tôi bỗng nhiên phun máu tứ tung, cơ thể tôi mất thăng bằng rồi đổ gục xuống nền đất lạnh. Từ trong khoảng không trước mặt, lão ba bị từ từ hiện ra từ một lỗ đen rồi nhếch mép nhìn về phía tôi:

- Ngay từ đầu, người đã là con mồi của ta rồi...! Người nghĩ rằng có thể thắng được ta sao...?

- Chắc chắn không đơn giản chỉ là có thể nhìn trong bóng tối...! Người... còn mảnh lời gì khác...!

- Người cũng thông minh đấy...! Bóng tối có hay không...! Thực tế là không quan trọng...!

Vừa nhe răng cười, lão vừa tiến sát về phía tôi. Tôi cố gắng gồng mình đứng dậy, nhưng bỗng nhiên một bàn chân đạp mạnh vào lưng tôi:

- Cứ vùng vẫy đi...! Cứ phản kháng đi...! Ta rất thích cảm nhận nỗi sợ hãi của con mỗi...!

- Có vẻ lão đang vui mừng...! Nhưng có lẽ là hơi sớm đây...!

- Cái gì....?

Lão ba bị định nói tiếp nhưng bỗng nhiên cơ thể lão giật lên liên hồi, miệng lão lắp bắp nói ra không thành tiếng...:

- Ng...ư...ơì...! L...ừ...a...! T...a...!

Tôi lúc này mới từ tốn đứng dậy rồi nhú mắt nhìn lão cười:

- Ta đã từng nói là ta biết rất rõ về lão chưa nhỉ...? Ông Ba Bị...?

Vừa nói, tôi vừa giật mạnh lấy ba cái bị ở thắt lưng của lão:

- Tên lão là ông ba bị...! Vì đơn giản lão lúc nào cũng mang theo ba cái bị lớn...! Bị thứ nhất là để đựng bánh kẹo, hoa quả dụ dỗ trẻ con...! Bị thứ hai là nơi để trẻ con mà lão bắt cóc vào trong đó...! Và bị thứ ba cũng chính là mảnh khóc của lão, bị xuyên không...!

Lão ba bị lắp bắp không nói lên lời, nhưng trong đôi mắt lão lộ rõ vẻ kinh ngạc. Tất cả mọi thứ ngay từ đầu tôi đã tiên liệu được, " bị xuyên không " là pháp bảo cực kì lợi hại nếu không dùng kế giả thua rồi dùng lời công đối phó lão thì rất mất thời gian để đối đầu với lão ba bị này.

- Tha...! Tha... cho... ta... đi...! Ta... biết... lỗi... rồi...!

- Lão có bao giờ tha cho bọn trẻ con không....? Xoẹt....!

Cơ thể lão ba bị bị phanh thành nhiều mảnh tạo thành một đồng bầy nhầy dính dưới nền đất. Tôi nhặt cái bị xuyên không nên rồi buộc vào thắt lưng, biết đâu sau này sẽ cần dùng đến nó.

Cánh cửa thang máy lại một lần nữa mở ra... chuẩn bị cho cửa ải tiếp

theo.

Lời kết: Bài học rút ra sau chap này: đừng bao giờ nhân từ với kẻ ác...!
Đặc biệt là với bọn xâm hại trẻ em...!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 29: Nữ Thần Kali

Sau trận chiến vừa rồi, tôi cảm thấy cơ thể mình có vẻ hơi mệt mỏi, cũng phải thôi vì thương tích của tôi lúc này cũng không hề nhẹ. Nhưng dù có ra sao thì tôi cũng phải cố gắng tập trung tinh thần, vì chỉ cần một sai lầm nhỏ cũng sẽ dẫn đến phải trả một cái giá vô cùng đắt.

Thang máy lại một lần nữa dừng lại ở tầng 7, tôi hít một hơi thật sâu rồi tập trung nhìn về phía cánh cửa thang máy đang từ từ mở ra. Một khuôn mặt quen thuộc đang lộ rõ vẻ sợ hãi đang chạy thẳng về phía tôi, miệng hấn lắp bắp nói không lên lời:

- Cứu... cứu tôi với...!

- Lôi... Phá... Quyền...!

Tôi tung một chưởng cực mạnh ngay giữa ngực hắn, cơ thể hắn bị bật mạnh về phía sau rồi ngã dúi dụi xuống nền đất, miệng hắn thở ra máu trông cực kì kinh tởm. Tôi nhếch mép nhìn về phía hắn rồi nghiêng răng tức giận:

- Đạo sĩ già thôi...! Cuối cùng chúng ta lại gặp được nhau...!

Đôi mắt hắn nhìn tôi đầy kinh ngạc, nhưng hình như không phải vậy, hắn hơi ngoái cổ về phía sau miệng run run van xin:

- Dừng....! Dừng mà....! Không....! Tha cho tôi đi....!

Cơ thể của tay hắc y đạo sĩ ấy bỗng nhiên bị nhấc bổng lên không trung, cổ hắn bị bóp nghẹt bởi một bàn tay góm ghiếc đen ngòm. PHỤT....! Trong chớp mắt, đầu của tay đạo sĩ già bị giựt mạnh ra, máu từ cuống cổ phun trào

ra trong cục kì kinh dị... Lúc này tôi mới để ý kĩ mọi thứ xung quanh hình như có rất nhiều xác chết nằm la liệt trong căn phòng này và đều bị giết phanh thây...!

- Máu tươi...! Đúng là chiến lợi phẩm tuyệt vời nhất...!

- Người.... Người là ai....?

Tôi lùi lại phía sau rồi đưa tay ra thủ thế, kẻ bí ẩn ấy từ từ hiện ra trong màn đêm chết chóc. Hình dáng kẻ đó làm tôi bỗng nhiên cảm thấy kinh hoàng, Một người phụ nữ với làn da đen, mái tóc dựng đứng, với ba con mắt và cái miệng mở to đang thè ra cái lưỡi dài đỏ lòm. Bà ta có bốn tay, một tay cầm thương, một tay cầm kiếm, hai tay còn lại thì cầm đầu người và một cái bát hứng đầy máu đang chảy ra từ cái đầu người.

- Đừng sợ chàng trai trẻ...! Ta sẽ không làm hại người đâu...!

Bà ta rít lên tiếng kêu the thé rồi trợn mắt nhìn về phía tôi, tất nhiên là tôi không tin những gì bà ta nói vì những xác chết kia đã chứng minh kẻ trước mặt tôi không có vẻ là hiền lành gì. Tôi vẫn giữ khoảng cách, đưa tay ra thủ thế đợi chờ tùy cơ ứng biến.

- Nếu ta muốn giết người...! Thì người nghĩ... người thoát được sao...?

- Rốt cuộc người là ai...? La Sát hay Atula...?

Bà ta nghiêng răng thè lưỡi nhìn về phía tôi rồi trợn mắt hét lên:

- Người nghĩ ta lại thuộc chủng tộc hạ đẳng đấy sao...? Nghe cho kĩ đây nhãi con, người đang đứng trước mặt người là vị thần của sự hủy diệt: nữ thần KALI vĩ đại...!

Lời kết: Có lẽ tao không phải là người chủ tốt nên không chăm sóc được mày chu đáo...!

Mong mày ra đi thanh thản và hóa kiếp làm người...!

Vĩnh biệt Hắc Miêu...!:(

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 30: Kẻ Thù Cũ

- Nữ thần KALI...?

Khuôn mặt tôi bỗng tái mét lại khi nghe thấy người đàn bà đầy xung danh, đối với người bình thường thì chưa chắc đã biết về nữ thần này nhưng người thuộc thế giới tâm linh như tôi thì không ai là không biết. Bởi đơn giản đây là một vị thần cực kì nổi tiếng của Ấn Độ giáo, vị thần mà chỉ cần nghe đến cái tên thôi là người khác phải cúi xuống cung kính không dám hỗn xược. Tôi cố gắng giữ bình tĩnh vừa lên tiếng hỏi vừa từ từ lùi lại:

- Sao ngài lại xuất hiện ở đây...?

Nữ thần KALI nhú mày nhìn về phía những xác chết rồi từ tốn lên tiếng trả lời:

- Bọn chúng triệu hồi ta đến...! Có lẽ là muốn ta đối phó với người...! Bọn chúng cho rằng chỉ một tế phẩm là đủ... nhưng bọn chúng đã nhầm...! Không kẻ phàm trần nào có thể triệu hồi ta mà không phải trả giá bằng mạng sống của chính hắn...! Và điều quan trọng nhất là: sự xuất hiện của ta là diệt vong... toàn bộ.... không sót một ai....!

- Nhưng đôi khi vẫn có những ngoại lệ...! Ví dụ như người....!

Vừa nói, nữ thần KALI vừa áp sát mặt thần về phía tôi, nhưng rồi bà ta lại mỉm cười bí ẩn rồi quay người bước đi. Lúc này tôi mới dám hít thở lại một cách bình thường, nhìn về phía nữ thần với suy nghĩ khó hiểu: Sao mình lại là ngoại lệ chứ?

- Vì người đặc biệt...! Ta có thể cảm nhận rõ nguồn sức mạnh tiềm tàng

trong người...! Một con người lại mang trong mình dòng máu của quý vương...! Và còn một điều khiến ta rất mong chờ... tiền kiếp của người... rất đáng mong chờ...!

Dứt lời, cơ thể nữ thần KaLI bỗng nhiên bốc cháy dữ dội rồi nhanh chóng tan thành cát bụi biến mất trong đêm. Lúc này chỉ còn tôi với những suy nghĩ lo lắng cho tương lai sau này, những sóng gió nào đang chờ tôi ở phía trước cuộc đời?

Bỏ qua những suy nghĩ sâu xa ra một bên, tôi bước chân về phía cánh cửa thang máy đang mở và chờ đợi cho những sóng gió sắp sửa xảy ra. Thang máy lại dừng lại và mở ra ở tầng 12, tôi chậm rãi bước ra rồi nhìn dò xét tứ phía hình như tôi cảm nhận rõ có điều gì đó khá quen thuộc.

- Nguyễn Đ...! Lâu rồi mới gặp lại...còn nhận ra bọn tao chứ? Hôm nay có trời mới cứu được mày...!

Lời kết: Mong ai lấy truyện này đăng lên các trang web thì nói trước một câu...!

Chứ đi đến đâu cũng thấy mà không biết tại sao lại có, rồi người ta nghĩ tôi kiếm được nhiều tiền lắm thì cũng mang tiếng ra:(

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 31: Nhiếp Hồn Chương

- Các người là....?

- Đừng nói là mà quên bọn tao rồi nhé...! Ké.. Ké...Ké...!

Trong màn đêm tĩnh mịch, hình dáng của những kẻ bí ẩn dần dần hiện ra rõ hơn, đôi mắt tôi tròn tròn khi nhìn về phía họ. Trước mặt tôi là những kẻ thân người mặt quạ, với đôi cánh to dài đen nhánh phía sau lưng, miệng họ khê nghiêng răng rít lên từng tiếng kêu cực kì khó nghe.

- Thập nhị thời thần...?

- Phải...! Là bọn tao đây...! Thù cũ nợ mới giờ tính luôn một thể chứ nhi...?

Vua thần trùng vừa dứt lời, từ hai bên những tên thần trùng lao nhanh đến trước mặt tôi. Ngay lập tức, tôi lùi lại phía sau đưa hay tay ra tạo thành hai thanh lôi kiếm rồi đưa ra đằng trước mặt đỡ đòn.

Bùm...! Một ánh sáng chói lòa lóe lên trong màn đêm, tụi thần trùng lùi lại ra phía sau, khuôn mặt chúng nhăn nhó nhìn về phía tôi với đôi mắt đầy phẫn nộ. Tôi không dám manh động vẫn lấy thủ làm tiên, nhưng đầu tôi lúc này thì đang cố gắng suy nghĩ làm cách nào để chiến thắng được thập nhị thời thần.

Có thể lúc này xét về đấu sức thì tôi không thua kém gì 12 thần trùng, nhưng bọn họ thiên về đấu phép mà đọ phép thì đạo thuật tôi không dám múa rìu qua mắt thợ. Nếu như có dùng phép thỉnh thần linh thì cũng không thể nào lấy ít đọ nhiều được, thật sự là hại não, cực kì hại não.

- Có vẻ như mày không còn là tên nhóc gà mờ cách đây ba năm về trước...! Nhưng mày định thắng bọn tao bằng cách nào đây...! Hay là giống như lần trước... thỉnh atula vương...?

Đôi mắt tôi sáng rực lên khi nghe thấy lời gợi ý của vua thần trùng, đúng rồi...! Sao tôi có thể quên mất chi tiết quan trọng đó chứ. Nhưng lần này tôi không cần đánh cược nguy hiểm như vậy nữa... vì tôi biết một người có sức mạnh ngang ngửa atula vương và đặc biệt y sẵn lòng giúp đỡ tôi...

Tôi rút trong người ra lệnh bài gỗ của nhà họ Trần rồi đưa ra trước mặt, lấy tay bắt quyết miệng hô lớn:

- - Gửi sớ trời, mời chư tiên! Về đây chứng giám nhập thân con tiêu diệt yêu ma tà đạo! Kính khấn Pandaka - Đại Quý Thần Vương giáng trần!

- Tao biết ngay mày sẽ làm như vậy mà...!

Một giọng nói lạnh lạnh phát ra ngay phía trước mặt tôi, vua thần trùng đã lao đến sát tôi từ lúc nào rồi hấn tung ngay một chưởng ngay giữa ngực tôi:

- Nhiếp Hồn Chưởng....!

Cả cơ thể tôi bắn thẳng về phía sau rồi đổ gục xuống nền đất lạnh, đôi mắt tôi nhìn về phía cơ thể mình đang co quắp tái xanh lại. Thật vậy... lúc này linh hồn và cơ thể tôi đã không còn là một thể thống nhất.

- Ké... Ké..Ké...! Nguyễn... Đ... à mà không... phải gọi đúng cái tên mà ta căm thù nhất chứ nh...! Mao Tiểu Phương...! Cái chết mới chỉ là sự khởi đầu thôi...! Tao sẽ giày vò linh hồn mày muôn đời... muôn kiếp...!

Hết rồi...! Hết thật rồi...! Đúng là chỉ một giây chủ quan mà ngàn năm bốc shit....! Linh hồn tôi giờ không còn tự chủ được nữa từ từ bay về phía vua thần trùng...Nhưng hình như có tiếng nói từ đằng sau vang lên, tiếng nói của chính tôi:

- Khếch...! Khếch...! Cuối cùng thì lão Tôn gia cũng thức tỉnh...! Kẻ nào vừa đánh thức ta....?

Lời kết: Đạo này thấy cơ thể không được tron tru cho lắm...!

Có lẽ sau khi kết thúc tôi là đạo sĩ thì tôi sẽ nghỉ dưỡng một thời gian lấy lại vóc dáng và sức khỏe!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này,,,

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 32: Phá Thần Nhập Thân

Tôi ngoái cổ nhìn về phía cơ thể của chính mình, đôi mắt mở to tròn như không thể tin được. Nó đang đứng thẳng dậy rồi thư giãn gân cốt. Không chỉ tôi mà hội thần trùng cũng đơ mắt nhìn trân trân về phía cơ thể tôi.

- Ở đây có vẻ khá đông vui nhỉ...? Các người là quái điều à?

Miệng tôi nhếch mép lên như có ý coi thường hội thần trùng, vua thần trùng nhìn về phía linh hồn tôi rồi nhăn mặt lên tiếng hỏi:

- Thế này là sao...?

- Ông hỏi tôi thì tôi hỏi ai...!

Linh hồn tôi cũng nhăn mặt lại như không biết phải trả lời sao... Thật đúng là vậy, lúc này tôi không biết kẻ đang nhập vào cơ thể mình là ai, nhưng có vẻ như hắn là kẻ khá thân quen.

- Dù là ai thì hôm nay cũng bán muối thôi...!

Vừa dứt lời, hai tên thần trùng lao lên toan bổ kiếm vào kẻ đang nhập trong cơ thể tôi. Xoẹt...! Một tiếng chém ngọt lịm vang lên, bốn mảnh thịt rơi xuống vương vãi khắp nền đất, lông quạ bắn tứ tung trời kèm theo đó là tiếng kêu quác, quác đầy đau đớn.

- Có vẻ như cơ thể mới này cũng không tồi nhỉ...! Nếu có thêm " thiết bả" ở đây thì khả năng cũng phải được như một phần mười chân thân hồi xưa...!

Hội thần trùng không quan tâm những gì mà cơ thể tôi vừa lên tiếng,

chúng vẫn còn đang run lên khi nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc của hai tên thần trùng xấu số. Mắt vua thần trùng long lên sòng sọc, một tiếng hét phẫn nộ vang lên:

- Tất cả xông lên...! Đập chết mớ thằng khốn này ngay lập tức...!

Vừa dứt lời, mười bóng đen lao vụt tới cơ thể tôi. Nhưng có vẻ như kẻ nhập thân kia không chút động tĩnh gì, hấn chỉ nhếch mép cười mỉm lên tiếng:

- Muốn chơi với lão tôn...! Được...! Ông nội tôn sẽ chơi với các cháu...!

Xoẹt...! Keng...! Bang...! Tiếng kim loại vang lên liên hồi, cơ thể tôi vẫn đứng im đó mặc cho hội thần trùng đang liên tục tấn công, nhưng có vẻ như cơ thể tôi không có một chút sứt mẻ gì.

- Đập mạnh lên, Hết sức vào...! Sao đánh như muỗi đốt inox thế...?

Tiếng kim loại vang lên liên hồi không ngớt cùng với đó là nụ cười khoái trá từ miệng tôi, rồi dần dần mọi thứ chậm lại chỉ còn đó tiếng thở hổn hển của hội thần trùng.

- Các cháu chơi sướng chưa...? Giờ đến lượt ông nội tôn chơi nhé...!

Lời kết: Xin nhắc lại tôi là đạo sĩ ss6 sẽ là phần cuối cùng...!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 33: Sức Mạnh Bạo Vương

- Uỳnh...!

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, bọn thần trùng bị đẩy mạnh về phía sau nằm gục ngã khắp nơi dưới nền đất. Lúc này chỉ còn một kẻ đang đứng nở nụ cười ngạo nghễ đưa mắt nhìn khắp nơi.

- Đừng làm lão tôn mất hứng chứ? Đứng lên đi nào? Thể hiện cho ông nội tôn của các người xem nào?

- Yaa...!

Tên thần trùng mặc giáp xanh lam phi thân tới cực nhanh toan chém thẳng xuống bả vai của tôi. Nhưng gã nhập thân chỉ nhếch mép đưa ngón tay trở ra đỡ vào lưỡi kiếm của thần trùng.

- Quá yếu...! Xoẹt...!

Cơ thể tên thần trùng xanh lam bị phanh thây thành bốn mảnh rơi lả tả xuống nền đất, máu xanh tứa ra khắp nơi trông cực kì kinh dị. Bọn thần trùng còn lại tái mặt đi không dám manh động chỉ cố gắng lê gượng dậy.

Vua thần trùng gồng chặt bàn tay lại, rồi liếc mắt nhìn về phía bọn thần trùng. Dường như bọn thần trùng cũng hiểu ý đang nghĩ gì, một tiếng hét vang lên, bọn thần trùng lại phi thân lao đến cơ thể tôi một lần nữa.

- Tiến lên...! Giữ chặt lấy nó...!

Tám tên thần trùng ôm chặt lấy cơ thể tôi, kẻ giữ chân, người giữ tay, tên thì ôm cổ. Nhưng tên nhập thân dường như không phản ứng gì để mặc

cho hội thần trùng tự do hợp lực, vua thần trùng từ đằng trước dồn hết sức vào bàn tay trái rồi phi thân lao đến tung một chưởng cực mạnh ngay giữa ngực tôi.

- Nhiếp hồn chưởng.....!

Cơ thể tôi bị đẩy mạnh về phía sau rồi bắn thẳng vào tường, bọn thần trùng cũng bị lực tác động nên mất thăng bằng ngã xuống nền đất. Vua thần trùng thở hổn hển nhìn về phía cơ thể tôi như có ý vẫn nghi kỵ, nhưng cái xác của tôi vẫn bất động dính chặt vào tường như không còn chút sức sống nào. Một tiếng cười ghê rợn từ từ vang lên, rồi những tiếng cười khác cũng đồng loạt vang lên như phù họa theo:

- Ké... Ké... Ké....! Tưởng thần thông quảng đại thế nào cuối cùng thì cũng bán muối dưới tay ta mà thôi...!

- Có vẻ như ngươi vui mừng hơi sớm đấy...!

Một giọng nói lạnh lạnh vang lên trong màn đêm tĩnh mịch, bỗng chốc những chiếc đầu của những tên thần trùng bị bắn mạnh lên không trung, máu xanh từ cổ phun ra khắp trên nền đất. Cơ thể tôi đã đứng trước mặt vua thần trùng từ lúc nào, gã nhập thân nhếch mép đưa mắt nhìn về phía tên thần trùng cuối cùng rồi nhanh tay tung một đấm ngay giữa ngực y.

- Bạo vương quyền....!

Cơ thể vua thần trùng văng mạnh về phía sau rồi găm thẳng vào tường, miệng gã hộc máu mồm vì đau đớn. Lần đầu tiên hẳn cảm nhận rõ cái chết đang đến rất gần... rất gần...!

- Không ngờ... có ngày... thập nhị thời thần... lại bỏ mạng tại nơi đây...!
Hết rồi... Hết thật rồi...!

- Chưa hết đâu...! Nếu như ông hợp tác với tôi....!

Lời kết: Các bạn có biết vì sao tôi lại ra quy định 100 like mới đăng chap

tiếp theo không?

Like và share không ăn được, càng không quy đổi được ra tiền, với số lượng ít như vậy không giúp tôi có danh tiếng hơn hay thu lợi được gì...!

Nhưng tôi vẫn phải ra quy định đây vì: mối quan hệ tương tác...!

Khi các bạn ăn một món ăn giá miễn phí, các bạn không thể đánh giá đúng giá trị của món ăn đó vì vậy trong tâm thức đều cho rằng không có cũng được mà có thì càng tốt.

Nhưng nếu các bạn trả phí cho bữa ăn thì các bạn mới có thể đánh giá và thưởng thức giá trị món ăn đó có xứng đáng với đồng tiền mình bỏ ra hay không!

Tương tự việc 100 like nó cũng như vậy, đây không phải là gây khó dễ cho mọi người mà việc like cũng để cho tôi thấy giá trị của các bạn và công sức tôi bỏ ra có tương xứng với nhau hay không...!

Nói thật lòng có một vài web trả phí liên hệ tôi để up độc quyền tôi là đạo sĩ SS6!

Nhưng tiền bạc so với tình cảm các bạn dành cho bộ truyện này thì tôi luôn trân trọng các bạn hơn vì có các bạn mới có tôi là đạo sĩ...! Hãy tiếp tục like và ủng hộ tôi ở bộ truyện này và các bộ truyện sau...!

Cám ơn các bạn vì đã ủng hộ bộ truyện này.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 34: Cơ Hội Cuối Cùng

Vua thần trùng nhìn về phía linh hồn tôi với đôi mắt ngạc nhiên, tôi khẽ mỉm cười rồi nhìn thẳng về phía hắn:

- Chắc hẳn ông có cách đưa linh hồn tôi trở về lại thân xác...! Lúc đấy kẻ đang chiếm giữ thân xác tôi cũng tự động quay trở về với giấc ngủ của hắn...!

- Lời mày nói là thật sao? Có chắc là mày có thể làm chủ thân xác của mình không...?

- Nói chung là hên xui...! Nhưng giờ chỉ còn cách đây là hi vọng cuối cùng thôi...!

Vua thần trùng im lặng suy nghĩ một lát, rồi liếc xéo mắt về phía tôi với điệu bộ cười cợt:

- À... mà sao tao lại phải hợp tác với mày chứ? Trước sau gì tao chẳng chết? Dù hắn hay là mày trong thân xác đấy thì có khác gì nhau..? Chưa kể mày còn là kẻ thù không đội trời chung của tao? Không thể nào...! Không bao giờ...! Ké... Ké... Ké..!

Tôi nhìn về phía vua thần trùng rồi thở dài lên tiếng giải thích:

- Ông nhầm rồi...! Tôi không phải là kẻ mà ông hận thấu xương bởi đơn giản kiếp trước của tôi không phải là Mao Tiểu Phương...!

- Người...! Người nói cái gì...!

- Kẻ mà đang chiếm giữ cơ thể của tôi mới chính là tiền kiếp thực sự của

tôi...! Kiếp trước của tôi là " Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không "....!

Vua Thần Trùng nghiên răng ken két cực kì phần nộ nhưng bỗng nhiên khuôn mặt gã tái xanh như cảm nhận thấy điều gì đó, Tôn Ngô Không đang đứng trước mặt hắn cùng với nụ cười đầy ngạo nghễ...!

- Quái điều đầu đàn...! Giờ chỉ còn ta và ngươi thôi...! Giờ ngươi muốn chết theo kiểu nào...?

- Nhanh lên vua thần trùng...! Ông không còn thời gian suy nghĩ thiệt hơn nữa đâu...!

Tôi hét lên thật to về phía vua thần trùng, đôi mắt thần trùng đầu đàn sáng rực lên như đã có quyết định cuối cùng. Hắn đưa bàn tay trái ra, linh hồn tôi bỗng nhiên bị hút chặt vào lòng bàn tay của hắn rồi một tiếng hét vang lên đầy phần nộ vang lên:

- Muốn ta chết ư...? Đợi mùa quýt năm sau đi...!

Một chưởng cực mạnh từ tay trái vua thần trùng in hằn ngay giữa ngực tôi tạo thành tiếng nổ cực lớn. Đôi mắt thần trùng từ từ ngược lên như chờ đợi phản ứng từ cơ thể tôi, nhưng rồi đôi mắt hắn đờ ra vì tuyệt vọng. Miệng tôi vẫn mấp máy kèm theo đó là một nụ cười khinh khỉnh:

- Ý ngươi là muốn bị bóp nát như trái quýt...? Vậy thì chết đi...!

Lời kết: một ngày đã được 100 like...! Công nhận mọi người xung thiệt...! Làm tôi cũng phải xung theo...!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 35: Hẹn Ngày Tái Chiến

Hai bàn tay tôi nắm chặt vào nhau rồi giáng thẳng xuống đầu của vua thần trùng, hẳn cũng biết đã không còn hi vọng nên nhắm mắt lại đợi chờ cửa hoàng tuyền mở ra. Một giây, hai giây, ba giây trôi qua nhưng vẫn chỉ là âm thanh tĩnh mịch đến rợn người.

Vua thần trùng he hé đôi mắt từ từ ngược lên nhìn chỉ thấy cơ thể tôi đứng bất động vẫn trong tư thế định bỏ đôi bàn tay xuống đầu hắn. Tôi khẽ mỉm cười rồi nhả hai tay lùi lại ra phía sau vài bước:

- May mà linh hồn tôi trở về kịp thời nhé...! Không thì đầu ông đã nát như tương rồi..!

Vua thần trùng cúi đầu xuống thở hổn hển không nói nên lời, rồi hắn lắc đầu nở một nụ cười đầy sáng khoái cùng theo đó là nước mắt từ hai bên khoe mắt cũng từ từ trào ra:

- Ké... Ké... Ké...! Không ngờ.. có ngày ta phải hợp tác với kẻ thù để hi vọng được sống...! Nhục nhã...! Nhục nhã làm sao....!

Tôi im lặng nhìn về phía vua thần trùng không biết phải làm sao trong tình huống này, chẳng lẽ lại gần bên rồi an ủi hắn? Nhớ đâu... lại dính shit tiếp thì vui...! Hay là cứ bỏ mặc hắn ở đây khóc cho thỏa thích, tiếp tục vào thang máy lên tầng trên? Suy đi tính lại, thế nào tôi lại buột miệng lên tiếng hỏi:

- Giờ ông tính sao...?

Vua thần trùng ngừng khóc trợn mắt nhìn về phía tôi:

- Người hỏi ta tính sao à? Tất nhiên là tiếp tục giải quyết ân oán giữa ta và người rồi...!

- Ông còn đủ sức để đánh nhau sao...? Liệu mạng như vậy có đáng không...?

Vua thần trùng gồng mình đứng thẳng dậy rồi nhăn mặt trả lời:

- Mày nghĩ tao sợ mày sao...?

- Không phải chuyện sợ hay không...! Mà lúc này giao đấu là không công bằng...! Sau trận chiến vừa rồi ông đã tiêu tốn quá nhiều sức lực, chưa kể thập nhị thời thần chỉ phát huy sức mạnh khi mười hai thần trùng đoàn kết cùng chiến đấu...!

Với lại tôi không muốn liêu chết vào lúc này...! Nếu ông muốn giao đấu... thì tôi sẵn sàng tiếp ông vào một dịp khác...!

Thần trùng nhếch mép nghiên răng:

- Mày cũng quân tử rởm đấy...! Tao biết kẻ mà mày muốn đối mặt lúc này không phải là tao...! Tao cũng không làm khó mày...! Coi như đây là món quà cho việc hiểu nhầm mày là Mao Tiểu Phương chuyển thế...! Thằng khốn mà mày muốn tìm...! Hắn ở ngay bên trên thôi...! Hẹn gặp lại... nhãi con...!

Vừa dứt lời, cơ thể vua thần trùng tan biến thành một cơn gió đen từ từ thổi qua biển mất trong màn đêm tĩnh lặng. Tôi thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi bệt xuống nền đất, may mà tôi lừa được hắn rời khỏi đây nếu không thì khó có thể dự đoán điều gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Không thể ngờ là cơ thể tôi lại xuống sức nhanh đến như vậy, có lẽ ông khỉ kia đã thể hiện quá sức so với những gì cơ thể tôi chịu được. Nếu như vua thần trùng vẫn nhất quyết đòi sống đòi chết chắc tôi khó có thể toàn thân mà ra khỏi cửa ải này, đúng thật như những gì hắn nói: tôi đúng là một tên quan tử rởm...!

Nhưng có điều làm tôi hơi thắc mắc? Tôn Ngộ Không hiện tại đang là Đẩu Chiến Thắng Phật ngự tại cõi niết bàn mà? Nhớ không nhầm thì tôi đã từng thỉnh lão nhưng " ông thần lễ tân " bảo là chỉ thỉnh được thần linh đạo giáo nên cuối cùng cũng không liên hệ được. Sao bây giờ thì lão lại trong cơ thể tôi, không những thế lại còn là tiền kiếp của tôi nữa, thật là hại não, hại não quá đi mà...!

Tôi nghỉ ngơi một lúc rồi lại bước chân vào thang máy, chờ đợi khoảnh khắc đối đầu với tên khốn đura chuột. Thang máy dừng lại ở tầng 15 rồi từ từ mở ra, một giọng nói the thé quen thuộc vang lên:

- Rất hân hạnh được gặp cậu...! Nguyễn Đ...!

Lời kết: Anh em cứ nhiệt tình like thế này có phải vui không? cmt hay share nhiều nữa thì lại càng tốt...! Chap này dài cho thay đổi không khí nhé:3

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 36: Giao Dịch

Căn phòng này có vẻ sáng sủa hơn các căn phòng khác nên tôi có thể nhìn thấy rõ kẻ vừa lên tiếng. Hắn đang đứng ở tầng lửng cúi xuống nhìn tôi với khuôn mặt vô cùng đều giả.

- Đừng có bày đặt xã giao nữa! Người đâu....!

- Vậy thứ tôi cần đâu?

Gã nhếch mép lên tiếng hỏi lại, tôi lấy chiếc rương gỗ trong chiếc Balo ra rồi giơ lên cao. Hắn khẽ mỉm cười rồi đưa tay ra hiệu, từ sau lưng hắn có hai bóng người dần dần xuất hiện, một người thì bị trói lại bịt miệng khuôn mặt tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn về phía tôi, còn kẻ còn lại thì chùm mũ đen đang dẫn người bị trói ra.

Tôi nghiêng răng đầy xót xa khi nhìn về phía người bị trói, tên dưa chuột có vẻ hiểu tâm trạng của tôi lên hắn điềm đạm phân trần:

- Yên tâm là ta tuyệt đối luôn giữ lời hứa...! Cô ta không mất một sợi tóc nào đâu...! Chỉ cần cậu đưa ta thứ mà ta cần...! Ta sẽ thả cô ta ra ngay lập tức....!

- Ông tưởng tôi là trẻ ranh lên ba sao? Thả người ra rồi nói chuyện tiếp...!

Tên dưa chuột nhìn về phía tôi với bộ dạng khinh khỉnh rồi hắn lên tiếng đáp lại:

- Cậu nhìn lại xem giờ ai đang cầm đằng chuôi...! Đừng có mặc cả với

ta...!

Tôi cũng nhếch mép đưa bàn tay xuống rồi nhìn về phía chiếc rương gỗ:

- Thế ông nghĩ là tôi không biết gì về bí ẩn trong chiếc rương gỗ này à?
Và tôi cũng biết ông sử dụng nó với mục đích gì...!

Tên dưa chuột nhíu mày như có ý ngạc nhiên rồi hần khẽ nhếch mép lên tiếng hỏi:

- Nói thử tôi nghe xem nào...?

- Chiếc rương gỗ này tôi tìm thấy trong lăng mộ của một vị quan nhà Thanh...! Vị quan này sẵn sàng biến cả gia tộc của mình trở thành cương thi để bảo vệ cho nó chôn cất trong chiếc rương gỗ này là một thứ vô cùng...! Vô cùng quan trọng...! Mà tôi nghe nói nó liên quan đến Từ Hy Thái Hậu...! Vậy theo ông thì Từ Hy Thái Hậu muốn thứ gì trong chiếc rương gỗ này?

Tôi khẽ mỉm cười nhìn về phía tên dưa chuột, hần nhắm mắt thở dài rồi đưa tay ra hòa hoãn:

- Cậu cũng leo mép lắm...! Thế này đi một tay cậu ném chiếc rương gỗ lên đây, một tay tôi sẽ đẩy cô ấy xuống dưới cho cậu đỡ...! Vậy đã đủ công bằng chưa nào...?

- Nói vậy còn nghe được...!

Tôi tiến về phía trước vài bước rồi chuẩn bị tiến hành cuộc giao dịch, tên dưa chuột cũng đưa nòng đến gần sát bên lan can tầng trệt rồi điềm đậm lên tiếng:

- Một, hai....ba!

Tôi thuận tay ném chiếc rương gỗ lên không trung rồi nhảy lên đưa hai tay ra đỡ cơ thể nòng đang từ từ rơi xuống. Đúng lúc gần tiếp cận được nòng thì một bóng đen vụt qua mang nòng đi mất, kẻ lạ mặt đó giữ chặt nòng rồi

từ từ cắm sâu hai chiếc răng nanh nhọn hoắt vào động mạch trên cổ của nàng. Hai dòng máu đỏ từ cổ nàng chảy xuống cùng với đôi mắt tuyệt vọng nhìn về phía tôi, khuôn mặt tôi sững sờ không nói lên lời chỉ run rẩy lấp bắp đầy tức giận:

Thằng khốn khiếp...! Sao mày dám...! Tao phải x cả tông môn nhà mày.....!

Lời kết: Đạo gần đây do bận một số việc nên không edit kịp thời mong mọi người thông cảm!

Thời gian tới sẽ cố gắng ra nhanh hơn cho đúng tiến độ đề ra!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 37: Ma Cà Rồng

Tôi vội vàng phi thân lao đến kẻ lạ mặt, bỗng nhiên hắn ném nòng lại về phía tôi. Tôi thuận tay đỡ lấy cơ thể nòng rồi lùi lại ra phía sau nhìn về kẻ lạ mặt với ánh mắt thăm dò.

Hắn không phản ứng gì, chỉ bay lơ lửng giữa không trung lúc này nhìn kĩ lại thì tôi mới thấy trong màn đêm mờ mờ là đôi cánh dơi đằng sau lưng hắn. Tôi chậm rãi đặt cơ thể nòng ở góc phòng rồi từ từ kiểm tra hơi thở, dù khuôn mặt nòng có vẻ tái nhợt nhưng hơi thở yếu ớt tôi vẫn có thể cảm nhận được.

Rồi đôi mắt tôi chợt sáng rực lên khi nhìn thấy vết răng nanh cắn ở cổ của nòng, lấm tẩm máu đỏ khế chảy xuống nền đất lạnh khiến tâm trạng tôi lúc này cực kì hỗn loạn. Chẳng lẽ nòng bị cương thi cắn...? Không.... Không thể nào...! Cương thi thì không thể bay giữa không trung...! Càng không thể có cánh dơi...! Cánh dơi...? Tôi đứng thẳng dậy rồi quay người lại từ từ bước về phía hướng kẻ lạ mặt.

- Mà y là Ma Cà Rồng? Tại sao mà y lại làm thế với cô ấy...?

- Một cô gái rất xinh đẹp...! Rất trinh trắng...! Một món ăn thượng phẩm...!

Giọng nói the thé rít lên từ phía tên ma cà rồng làm cái đầu của tôi càng bốc hỏa dữ dội, tôi nhanh tay tạo lối kiếm rồi phi thân ngay trước mặt hắn giáng xuống một chém cực mạnh.

- Xoẹt...!

- Không cần phải căng thẳng thế...! Nàng ta đã chết đâu mà ngươi phải tức giận như vậy...?

Lớp vải đen bên ngoài bị cắt tan tác hiện ra hình dáng kẻ lạ mặt bí ẩn, một ả đàn bà nước ngoài với khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp nhưng đôi mắt vẫn hằn rõ vẻ tà ác. ả ta đưa mười ngón tay với những móng vuốt sắc nhọn lên mặt mình rồi nở một nụ cười bí ẩn:

- Ngươi có biết vẻ đẹp của người phụ nữ muốn trường tồn vĩnh cửu thì phải làm sao không? Thứ nhất làm một con ma cà rồng hút máu người đời lấy vẻ tươi trẻ? Thứ hai là cái chết.... mà ta thì chưa có hứng để chết...!

- Đừng nói xàm...! Biết điều thì mau chữa lành vết thương của cô ấy...! Không thì mày xác định tối nay ngủ với giun đi...!

ả ma cà rồng nhìn về phía nàng rồi lại mỉm cười đưa mắt nhìn tôi:

- Có vẻ như nàng ta rất quan trọng với ngươi...? Vậy ta sẽ bắt mí cho ngươi.. cách cứu nàng ta...! Chỉ cần ngươi giết được ta trước khi trời sáng thì nàng ta sẽ trở lại bình thường... nếu không nàng ta sẽ biến thành ma cà rồng làm nô lệ cho ta mãi mãi....!

Tôi đưa hai tay ra tạo thành lô song kiếm rồi nhếch mép mỉm cười:

- Vậy thì đơn giản rồi...!

Lời kết: xin lỗi mọi người do thời gian qua tôi hơi bận nên không có thời gian đăng truyện...! Hôm nay mới edit xong nên triển luôn...! Mong thời gian tới mọi việc ổn thỏa tiến độ sẽ quay trở lại bình thường...!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 38: Tai Nạn Không Ngờ

Tôi lại tiếp tục nhảy lên toan chém thẳng xuống đầu ả ma cà rồng, nhưng ả lại né người sang một bên rồi bay lượn trên không trung như có ý trêu ngươi tôi, tôi nhắm mắt toan lao lên một lần nữa nhưng bỗng dừng đứng khựng lại. Cơ thể tôi bỗng nhiên tê liệt không còn cảm giác nữa, dường như tôi đã đến giới hạn của bản thân.

- Sao vậy...? Người vừa bảo đơn giản lắm cơ mà...?

- Đừng xâm ngôn...! Có giỏi thì bước xuống đây cho ta chém một nhát rồi muốn nói gì thì nói...! Ý vào trò bay lượn tránh né thì đừng có lên giọng với ta...!

Ả ma cà rồng khẽ mỉm cười rồi từ từ hạ cánh xuống mặt đất, ả chậm rãi đi từng bước lại gần về phía tôi rồi đưa bàn tay trái vuốt lấy má tôi.

- Người đã kiệt sức rồi...! Bằng chứng là hai thanh kiếm ánh sáng đang dần biến mất trên tay người đấy...! Giờ ta còn phải sợ người sao...?

Đúng thật là vậy, giờ đây tôi chẳng còn chút sức lực nào trong cơ thể nữa, đôi mắt lơ đãng như chuẩn bị ngất đến nơi rồi. ả ma cà rồng nắm chặt tóc tôi rồi từ từ cắm thẳng hai chiếc răng nhanh sắc nhọn về phía bên phải cổ, khuôn mặt ả đờ ra vì hưng phấn như cảm nhận từng giọt máu đang từ từ chảy xuống cuống họng ả.

Nhưng bỗng nhiên đôi mắt ả mở to ra lộ rõ vẻ kinh hoàng, hàm răng của ả nhả khỏi cổ tôi giọng run run tức giận...:

- Máu người có độc....!

Tâm trí tôi như bừng tỉnh lại, cơ thể gồng xuống dồn hết sức vào hai cánh tay rồi đẩy mạnh ả ma cà rồng ra phía sau:

- Long Trảo Thủ....!

Hai bàn tay tôi bỗng nhiên mấp máy liên hồi, mặt tôi đỏ sượng đi vì biết chuyện gì vừa xảy ra, hình như vừa rồi tôi chạm vào hai quả đồi của ả ma cà rồng thì phải. Cảm giác hơi tê dại lạ thường cùng với tinh thần hưng phấn rõ rệt làm tôi không biết phải xử trí ra sao, đang loay hoay với những cảm xúc tuối vào đời thì một tiếng hét xé tan những hỗn độn trong tôi:

- Thằng khốn...! Mày dám... Mày dám.... làm ô uế phẩm hạnh quý tộc của tao....! Hôm nay tao quyết băm vằm mày ra làm trăm mảnh... để xóa đi nỗi ô nhục này...!

Cơ thể của ả bỗng nhiên từ từ biến đổi, khuôn mặt từ từ lộ rõ vẻ xương xẩu hốc hác, cơ thể cũng phình to ra dần biến đổi thành một con quái vật kì dị nửa người nửa đơi. Từ trên mái nhà, hàng trăm con đơi sà xuống bay xung quanh con quái vật tạo thành một cảnh tượng vô cùng kinh dị.

Tôi có thể cảm nhận rõ, mình đang trong tình cảnh thập tử nhất sinh đến mức nào.

Lời kết: Chap này coi như quà xin lỗi bù cho mọi người chờ đợi chap mới hơi lâu trong thời gian qua.

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 39: Bước Đường Cùng

Con quái vật đưa hai tay về phía tôi như có ý ra hiệu, đàn dơi bỗng nhiên cũng lao mạnh đến cắn xé tôi từng đọt từng đọt. Tôi đưa hai tay ra vát và tránh né lũ dơi đang bám dính lấy da thịt tôi, chúng hút máu tôi rồi rơi lả tả sùi bọt mép thoi thóp dưới mặt đất.

Nhưng lũ dơi này chết thì lũ dơi khác lại lao đến bám vào da thịt tôi, lúc này cơ thể tôi đang đau rát tả tơi như một miếng thịt thối. Con quái vật tiến lại gần phía tôi, nhưng nó không thèm chú ý đến tôi mà đi thẳng một mạch về phía cơ thể của nàng, vừa bước từng bước nặng nề miệng nó vừa rít lên ken két:

- Tao sẽ cho mày biết thế nào là đau đớn tột cùng...! Con ả đàn bà thối tha này tao không cần nữa...! Hãy cảm nhận nỗi đau đớn còn hơn cả cái chết đi...!

Vừa dứt lời, con quái vật đưa hai bàn tay sắc nhọn toan xé đứt đôi cơ thể nàng ra. Miệng tôi chỉ có thể hét lên đầy phần nộ một cách đau đớn:

- Không...!

Mọi thứ bỗng nhiên như dừng lại, cơ thể tôi vượt qua lũ dơi đang đứng bất động rồi lao thật nhanh về phía con quái vật. Nhìn thấy mười ngón tay sắc nhọn đang toan xé xác nàng ra, tôi chạy đến bế cơ thể nàng lên rồi chạy ra một chỗ khác cách xa con quái vật.

Mọi thứ lại quay trở về trạng thái bình thường, con quái vật ngạc nhiên nhìn xuống đất như đang mò tìm một thứ gì đó rồi nó ngược mắt nhìn về phía tôi với đôi mắt đầy vẻ sững sừ:

- Tại sao mày.... mày có thể làm thế...? Cơ thể của mày....?

Cơ thể xơ xác của tôi đang từ từ biến đổi, những vết thương rướm máu từ từ hồi phục về trạng thái bình thường. Tôi đưa mắt đầy sự phẫn nộ nhìn về phía con ma cà rồng rồi gằn giọng rít lên:

- Tao đã định không bao giờ dùng đến nó...! Nhưng chính mày....! Chính mày ép tao đến bước đường cùng...! Lúc này tao không cần gì nữa..! Quá Khứ...! Hiện Tại...! Tương Lai... đều vô nghĩa...! Lúc này việc duy nhất tao muốn làm là băm vằm mày ra làm trăm mảnh...!

Dứt lời, Tôi gồng hết sức mình rồi tập trung mọi sức mạnh còn lại dồn vào trong lồng ngực của mình. Cơ thể tôi bỗng nhiên thay đổi to lớn lạ thường, trên đầu từ từ mọc ra hai chiếc sừng trâu, mười ngón tay cũng biến đổi thành những móng vuốt sắc lẹm.

Tôi đã hóa thành pandaka...

Lời kết: Cuộc sống đôi khi nhiều áp lực, có những ngày trên được chúng ta thấy nhiều chuyện bất công, những việc ngứa tai gai mắt.

Nhưng đó mới là cuộc sống muôn màu muôn vẻ, chính chúng ta mới à người tô vẽ cho cuộc đời chúng ta ra sao...!

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này.

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp

Quyển 6

Chương 40: Đồng Quy Ư Tận

Con quái vật nhăn mặt lùi lại phía sau vài bước như có ý thăm dò, rồi bỗng nhiên nó lao nhanh tới toan vồ lấy tôi. Tôi nhanh trí đưa hai tay ra nắm chặt hai cổ tay của con ma cà rồng rồi thuận chân đạp thẳng vào bụng nó đẩy ngược về phía sau.

Con quái vật lộn một vòng trên không rồi ngã đập đầu xuống nền đất lạnh, nó cố gắng gượng dậy rồi lắc đầu cho đỡ choáng nhưng bỗng nhiên nó thấy đau quặn ở bụng. Cả cơ thể con quái vật bị đẩy ngược ra phía sau dính chặt vào bức tường.

- Tha thu... Lôi Phá Quyền...!

Những tia sét vẫn còn bao quanh nắm đấm của tôi như xác nhận lại chương lực vừa rồi từ đâu mà ra, con ma cà rồng hộc máu tươi đau đớn nói không lên lời, rồi nó gồng hết sức lại rống lên một tiếng cực lớn:

- Grao.....!

Hàng trăm con dơi từ khắp nơi đổ dồn về phía tôi toan bám lấy như con thiêu thân, tôi lạnh lùng định thân rồi lẩm nhẩm niệm chú đưa hai tay lên trời:

- Lôi Xà Giáng Thế...!

Từ đằng sau lưng tôi, hàng chục tia sét hình con mãng xà hiện ra nhe nanh trợn mắt rồi bao bọc xung quanh cơ thể tôi tạo thành một hình cầu bảo vệ tôi trước sự tấn công của lũ dơi. Đàn dơi chạm vào quả cầu cháy đen thành than ngay lập tức nhanh chóng chỉ còn lại là cát bụi trên nền đất.

-Grao.....! Chết đi thằng khốn.....!

Tôi giật mình khi nghe thấy tiếng hét bên tai, con ma cà rồng đã lao đến ôm chặt lấy tôi từ lúc nào, mặc cho cơ thể nó đang từ từ bốc cháy. Con quái vật đẩy mạnh tôi về phía cửa sổ, tiếng cửa kính vỡ toang kèm theo đó là tiếng gió vun vút ngoài không trung.

Tôi cố gắng dòn hết sức đâm thật mạnh vào con quái vật, nhưng nó càng ôm chặt lấy tôi hơn như có ý " Đồng Quy Ư Tận ". Con ma cà rồng tròn mắt nhìn tôi rồi nhếch mép nhe nanh cười:

- Mày nghĩ tao sẽ chết cùng mày sao...? Mày nhầm rồi....! Mày nhầm rồi...! Ka Ka Ka....!

Dứt lời, con quái vật thả hai tay khỏi cơ thể tôi rồi bay giữa không trung, lúc này chỉ còn lại tôi bàng hoàng đang rơi một cách tự do xuống phía dưới.

Lời kết: Đến bây giờ tôi vẫn không hiểu vì sao nhà nước lại kiểm duyệt phim kinh dị việt...? Trong khi đó vẫn cho phép phim ma nước ngoài chiếu tại việt nam?

Vì sao tôi không gọi phim ma việt nam đúng với tên của nó mà lại gọi là phim kinh dị việt nam? Vì Phim Việt Nam tuyệt đối không được có ma quỷ, tất cả những yếu tố ma quỷ đều chỉ là do con người bày ra hoặc đơn giản chỉ là một giấc mơ, có khi là do diễn viên chính bị điên...!

Có lẽ nhà nước ta vẫn còn quan ngại sâu sắc với cái gọi là tâm linh vì nó có liên quan đến mê tín dị đoan, nếu nói sâu xa hơn nữa thì nó còn liên quan đến cách mạng văn hóa mà chúng ta học theo của một nước nào đó...!

Nhìn sang phim ma Thái, ma Hàn, ma Nhật mà tôi chỉ biết thở dài, rồi sau này liệu tôi có nhìn sang phim Ma Lào, Ma Khơ me mà đau lòng không? Có lẽ hiện tại chỉ mỗi Ma Lai Si A là làm tôi buồn cười sau seagame vừa rồi thôi...!

Nếu nhà nước không mở con đường mới cho phim việt chắc nền điện

ảnh nước nhà mãi mãi chỉ có phim kinh dị, và truyện ma việt nam muôn đời chỉ có trên những trang giấy trắng.

Cám ơn vì đã ủng hộ bộ truyện này...!

TÔI LÀ ĐẠO SĨ

Nguyễn Điệp
Quyển 6

Chương 41: Kết Thúc

Con quái vật hạ cánh xuống căn phòng rồi từ từ biến về dạng người, ả ta nhếch mép cười nhìn về phía tên dưa chuột. Dưa chuột nhắm chặt đôi mắt rồi khẽ mím cười lên tiếng:

- Có vẻ như cũng không dễ dàng cho lắm nhỉ...? Hẳn có xứng là đối thủ của cô không...?

- Nếu như hẳn dịu dàng hơn một chút thì có lẽ tôi sẽ biến hẳn thành nô lệ...! Nhưng thực sự thằng khốn này không biết điều một chút nào...! Dù sao tôi cũng khá thỏa mãn với con nô lệ kia...!

Vừa nói, ả ma cà rồng vừa quay sang nhìn về phía cơ thể nàng. Dưa chuột hít một hơi thật sâu rồi đưa hai tay ra phía trước, hẳn có vẻ thỏa mãn với những gì đang có:

- Cuộc sống này thật tuyệt vời...! Giàu sang...! Quyền lực...! Và cuối cùng là bất tử...! Có vẻ như đây là một kết thúc có hậu...!

- Chưa kết thúc được đâu...! Xoẹt....!

Tiếng nói phát ra từ phía ả ma cà rồng như cắt ngang tâm trạng hưng phấn của dưa chuột, nhưng đôi mắt hẳn trợn tròn lên khi phát hiện ra điều bất thường gì đó. Giọng nói vừa lên tiếng không phải là của ả ma cà rồng, vì hiện tại cơ thể của ả đã bị xé ra làm đôi.

Đôi mắt ả vẫn còn bàng hoàng như không hiểu chuyện gì vừa xảy ra, nhưng mọi thứ còn lại của ả chỉ còn lại là thân xác đang bốc cháy dữ dội. Tôi nhìn mặt nghiêng răng với tâm trạng cực kì phẫn nộ:

- Rất tiếc là không chỉ mỗi mày có cánh...!

Sau khi thân xác ả ma cà rồng tan biến vào tro bụi, tôi ngược mắt nhìn về phía tên Dưa Chuột rồi nhếch mép nói tiếp:

- Mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc...!

- Đúng vậy...! Mọi việc đã kết thúc...! Những việc từ trước tôi làm đến giờ, ví dụ như cài nội gián và bắt cóc người trong cục tâm linh miền bắc, hợp tác với atula vương v.v Tất cả cũng vì một mục đích duy nhất...!

- Trường Sinh Bất Tử...!

Tôi nhếch mép cười cất lời của tên Dưa Chuột, hấn mím cười chỉ thẳng vào tôi rồi gật đầu xác nhận:

- Chính xác...! Tôi là người đơn giản cũng giống như bao người khác...! Đều có sự ham muốn...! Khi đã giàu sang... thì ham muốn quyền lực...! Khi đã có quyền lực thì lại mong không bao giờ chết...! Với tôi sống giữa chế độ hay xã hội nào cũng không thành vấn đề...! Tư bản hay xã hội chủ nghĩa thì mọi thứ cũng có khác gì nhau...? Chỉ có lũ ngu phản quốc cứ định ninh tôi ở việt nam làm việc cho chúng mà không ngờ rằng đó chỉ là cái bẫy để bọn chúng phải chuyển khoản cho tôi...!

- Mà chắc cậu cũng biết bí mật trong chiếc rương gỗ đó là thứ gì rồi nhỉ...? Tôi không cần phải giải thích nhiều nữa...! Người yêu của cậu đã qua cơn nguy kịch, tôi cũng đã có thứ mình muốn...! Giao dịch coi như thành công tốt đẹp...! Chúng ta không ai nợ ai nữa...!

Dứt lời, Dưa Chuột quay lưng bước đi, nhưng hấn bỗng nhiên đứng khựng lại, đôi mắt tròn tròn kinh ngạc, miệng lắp bắp khi nhìn thấy gì đó trước mặt mình:

- Thế...! Thế... này là sao...?

- Là sao ư...? Là kết thúc dành cho ông đây...!

- Sao có thể chứ...? Rõ ràng là ta đã ăn " Thái Tuế Chi " rồi mà...?

- Đến giờ này ông vẫn chưa chịu hiểu sao...? Thứ mà ông ăn vốn dĩ là cái bẫy cuối cùng dành cho những tên mưu cầu sự trường sinh...! Từ Hy Thái Hậu đã băng hà thì " Thái Tuế Chi " giữ lại có ích gì? Vốn dĩ trên đời này không hề có cái gọi là Trường Sinh vì đơn giản " Sinh Lão Bệnh Tử là quy luật bất biến của nhân gian "

- Ta không tin...! Ta không tin...!

- Không cần ông phải tin...! Vì quan sai âm giới đã đến tìm ông rồi...!

Từ sau lưng Dưa Chuột, hai chiếc dây xích từ từ hiện trời nghiêng linh hồn hấn lại, mặc cho hấn kêu la, gào thét. Linh hồn hấn bị hút vào lỗ đen sâu hoắm rồi từ từ biến mất trong không gian, lúc này trên nền đất lạnh chỉ còn lại cơ thể lạnh ngắt của y.

Tôi quay người lại rồi tiến về phía nàng, khuôn mặt nàng có vẻ như đã hồng hào trở lại. Tâm trạng của tôi lúc này là vui mừng xen lẫn là sự buồn bã, khi đã xác định đi đến bước biến thân là đã không còn cơ hội quay trở lại làm con người nữa, giờ đây tôi vĩnh viễn sẽ ở trong lột của một con quái vật.

Tôi đứng dậy gọi điện cho ông bác già, rồi nhìn nàng lần cuối trước khi quay lưng bước đi. Cảm giác hôm nay cũng giống như cảm giác bốn năm về trước, cái ngày mà tôi từ biệt nàng sau khi đổi nhãn.

Thời gian lặng lẽ trôi càng khiến cho con tim tôi muốn níu giữ lại, tôi gồng mình xuống rồi quay lưng bước đi nhưng bỗng nhiên một giọng nói vang lên làm đôi chân tôi đứng khựng lại:

- Nguyễn Đ...! Anh đừng đi...!

Tôi quay mặt lại nhìn về hướng phát ra tiếng nói, nàng đang từ từ đứng dậy rồi nhìn về phía tôi với đôi mắt ghen ngào. Tôi nhắm mắt lại rồi thở dài lắc đầu:

- Có thể không đi sao...? Với bộ dạng này em nghĩ có thể thoải mái sống ở xã hội này sao...? Tôi có thể bên em đến suốt cuộc đời sao..?

- Em bắt chấp hết...! Dù anh có là quái vật hay súc vật...! Em cũng không bao giờ hối hận vì yêu anh...!

Dứt lời nàng lao đến ôm chặt lấy tôi. tôi không biết làm gì lúc này nữa, thực sự hiện giờ tôi chỉ muốn thời gian dừng lại... dừng lại cho đến mãi về sau.

- Em sẽ không bao giờ hối hận chứ...! Tôi không biết là....!

- Dừng nói nữa...! Và đừng bao giờ bỏ rơi em thêm một lần nào nữa....!

Thế là đủ, tôi nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ bé của nàng vào lòng mình, trái tim tôi bỗng nóng ran lên, cơ thể cũng bỗng nhiên thay đổi. Tôi ngạc nhiên vui sướng vì những gì vừa xảy ra, tôi đã quay trở lại nốt con người.

Có lẽ dù ngày mai có ra sao thì cũng không bao giờ thay đổi được tình yêu mà chúng tôi dành cho nhau. Cuối cùng thì một kẻ vô giá trị như tôi cũng đã tìm thấy hạnh phúc viên mãn cho riêng mình. Còn bạn thì sao?

End.

Thập Điện Chuyển Luân Vương - Địa Giới.

- Mọi việc đều đã xác minh rõ ràng rồi chứ...?

Chuyển Luân Vương lên tiếng nhìn sang phía Phán Quan, Phán Quan áp úng nói không nên lời:

- Bẩm Diêm Vương...Việc này! Thật sự trong tam giới không tìm thấy tiền kiếp của y...! Hạ Thần cũng đã nhờ thủ hạ tra lại bên phía atula giới và la sát giới nhưng tuyệt nhiên không thấy có điều gì bất thường...! Nhưng nghe nói... Cối Cục Lạc...!

- Có chuyện gì thì nói nhanh đi...! Sao phải ấp úng, sợ sệt như vậy...?

Chuyển Luân Vương trừng mắt nhìn về phía Phán Quan, Phán Quan rút rờ tiến lại gần rồi nói nhỏ vào tai Diêm Vương. Đôi mắt Chuyển Luân Vương bỗng nhiên tròn tròn như không thể tin những gì vừa nghe được:

- Tin của người có chính xác không...?

- Hạ thần có ăn gan hùm cũng không dám nói sai nửa lời trước mặt Ngài ạ...!

Phán Quan sợ hãi như xác nhận lại những gì mình nói là tuyệt đối chính xác, Chuyển Luân Vương đưa tay lên trán rồi nhắm mắt lắc đầu:

- Chuyện lớn rồi...! Tiền kiếp của y có khả năng chính là: " Lục Nhĩ Mỹ Hầu "!

Lời kết: Vậy là cuối cùng " tôi là đạo sĩ " cũng kết thúc, tuy là kết mở nhưng thực sự bộ truyện này đã kết thúc thực sự rồi nhưng sẽ lại mở ra một bộ truyện khác trong tương lai!

Đương nhiên là sẽ không còn tên là: " Tôi là đạo sĩ " nữa, vì nó không còn đi theo nguyên bản tâm linh và kinh dị mà chuyển hướng sang thể loại: Thần thoại, tiên hiệp...!

Một năm qua, tuy có nhiều vui buồn, hỷ nộ ái ố nhưng các bạn vẫn đi cùng tôi trong suốt hành trình và ủng hộ hết mình!

Mong trong tương lai các bạn sẽ ủng hộ tôi ở những bộ truyện tiếp theo...!

Một lần nữa xin cảm ơn những người đã ủng hộ " tôi là đạo sĩ " trong thời gian qua...!

Và chuẩn bị đón đọc bộ truyện tiếp theo: " PHỤC MA TRỌNG SINH KÝ "!

